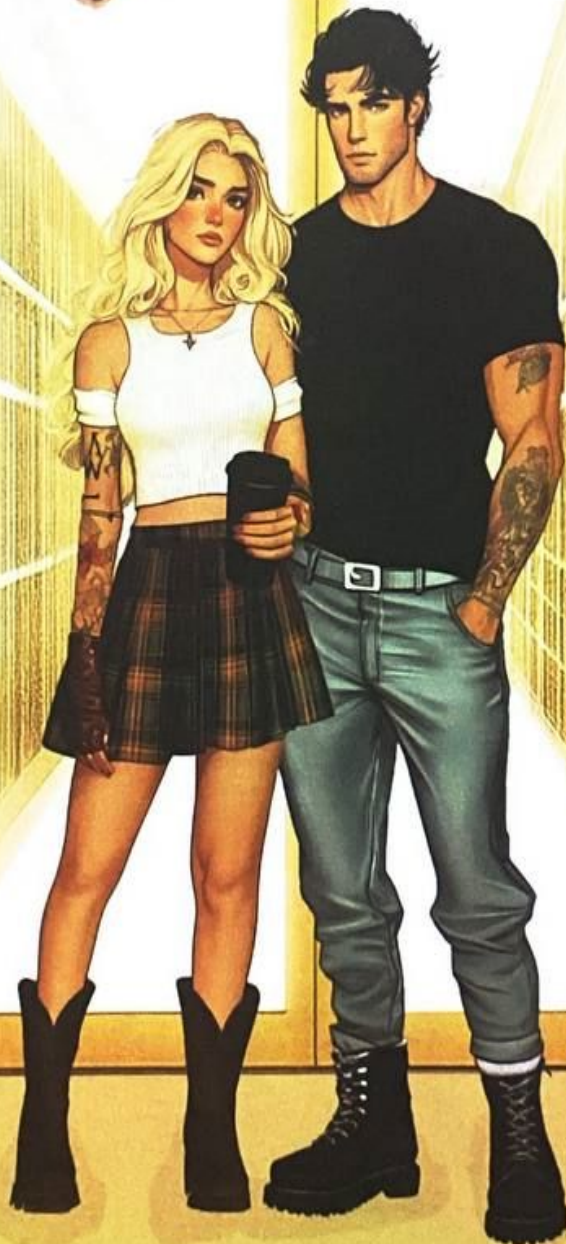

Garının Küzesinde

MISHELOV

bu ev soğuk
ve sessiz, İklim
buraya iyi gelen
şey sensin.

Okumak için Yunanistan'dan Türkiye'ye gelen İklimya Matilda Mir, attığı cesur adımların ve aldığı kararların sonuna kadar arkasındaydı fakat akademik başarısını sarsan o büyük skandal her şeyi tepetaklak etmişti.

Bu skandalla birlikte okul hayatının ipleri yavaşça avuçlarından kaymaya başlamış, hocalarının gözünde 'dönemin yeni problematik öğrencisi' olmaya hak kazanmıştı. Ailesi, arkadaşları, hocaları...

Artık tamamen yalnızdı.

Çaresizce sığındığı, kırıldığı noktalarından onu iyileştirecek olan özel ders hocasıyla yolları kesişene dek...

"ÇÜNKÜ SEN, UĞRUNA VERDİĞİM ÇABANIN
HER SANİYESİNE DEĞERSİN."

Ayısıgı Kitaplığı

*"O senin hayatının
en unutulmaz kişisi rolünü
üstlenirken sen onun hatıralarında
yalnızca sokaktan geçen bir
figürandın."*

MAGNOLIA

DÜŞ SERİSİ 2: YARININ KIYISINDA

YAZAR
MISHELOV

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Zühre Ayla

Son Okuma: Ayşe Özer

Kapak Tasarım: Hatice Çetin

Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Şubat, 2025

ISBN: 978-625-95335-3-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, MISHELOV

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

Uyarı: Argo, küfürlü ifadeler ve tütün ürünleri kullanımı içerir.

16 yaş ve üzeri okurlar için uygundur.

Garının Kuyusunda

DÜŞ SERİSİ 2

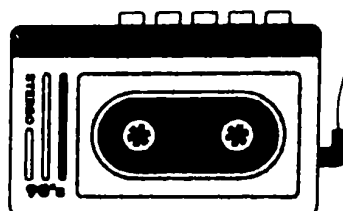
MISHELOV

Ayısığı Kitaplığı

Garinin Kegisinda

HARRY STYLES - Matilda
TAYLOR SWIFT – cardigan
KODALINE – Everything Works Out in the End
VANCOUVER SLEEP CLINIC – Someone To Stay
TAYLOR SWIFT – Labyrinth
BENSON BOONE – In The Stars
MELANIE MARTINEZ – Teacher's Pet
TAYLOR SWIFT – Last Kiss
BILLIE EILISH – What Was I Made For?
LANA DEL REY – Money Power Glory
THE MOODY BLUES – Melancholy Man
LORD HURON – The Night We Met
ALAN WALKER – Faded
DJO – End of Beginning
TAYLOR SWIFT – right where you left me
THE FRONT BOTTOMS – Twin Size Mattress
CONAN GRAY – Family Line
SYML – Where's My Love
TAYLOR SWIFT – no body, no crime
t.A.T.u. - All The Things She Said
THE NEIGHBOURHOOD – Reflections

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikita>

*“Hayatta yapılacak o kadar çok hata var ki,
aynı hatayı yapmakta ısrar etmenin anlamı yok.”*

-JEAN PAUL SARTRE

Hiçbir yere ait hissedemeyenlere...

ÖNCE...

GİRİŞ

İki Yıl Önceki Bahar Dönemi, Şubat 2022

“Olanları sen de duydun mu?”

Takvimler 4 Şubat 2022’yi gösteriyordu.

O sabah dersi olan bir kesim birinci öğretim öğrencisi için sıradan bir cuma günüydü. Edebiyat fakültesi her zamanki hareketliliğini koruyordu; bir grup genç kız ışık vurmeyen karanlık koridor köşesine tünemişti, ikinci kattaki fotokopi odasının önünde boğucu bir sıra vardı, dışarıdaki sağanaktan korunmaya çalışanlar girişte kalabalık bir çember oluşturmuştu ve zemin kata inen merdivenlerin altında bir çift öpüşüyordu.

“Neyi? Sabahtan beri kulağıma bin tane söylenti geldi...”

Genç akademisyen, bu sabah en yakın arkadaşı tarafından eline tutuşturulan kabarık öğrenci dosyasını incelerken fakülteye adım attığından bu yana yanından geçtiği her ağızdan tek bir ortak söylentinin çıktığını fark etti.

Bugüne dek ne hayatının ne de yıllar boyunca uğruna soğuk terler akıttığı akademik konumunun olduğu noktada, *Gıybet Peşinde Olan Bir Grup Öğrencinin Sıkıcı Muhabbetlerine Kulak Asma* maddesinin yer almadığına emindi. Sabahın ilk saatlerinden beri kampüs çevresinde ve fakülte içinde onlarca kişiye selam vermiş, bina girişinde görevli olan yaşlı güvenlik her zamanki gibi ona günülle alakalı iyi dileklerini iletmiş, dönem başından bu yana derslerine girdiği başarılı bir öğrencisi -ismini hatırlamıyordu- ofisine girmeden onu yakalayıp teşekkür mahiyetinde

sıcak bir kahve getirmiş ve beş dakika önce disiplin kurulundan bir saat içinde toplantı odasında olması gerektiğini belirten bilgilendirici bir mesaj almıştı.

Bu sabah onun için de diğer herkes gibi sıradan bir cuma sabahıyken, bazıları için hayatlarındaki kâbus dolu dönemin başlangıcı olan unutulmaz bir tarihti.

“Günaydın, Alkan Hocam.” Başını önündeki fotokopi kâğıtlarından kaldırıp sesin geldiği yöne baktı; onu sıcak bir tebessümle selamlayan öğrencisi, cevap alamayacağını bilinciyle arkadaşının koluna girerek koridordaki kalabalığın arasına karıştı. *“Bu sabahki derste de yoktu zaten. O kızdan bir şeyler çıkacağını biliyordum.”*

“Kimden bahsediyoruz?”

Akademisyenin gözleri hâlâ saniyeler önce ona selam veren esmer kızın üzerinde gezinirken, o ikilinin arasına dalan ve dikkatleri aniden kendi üzerine çeken uzun boylu çocuğu fark etti.

“Kimden olabilir? Kampüsün meşhur Buzlar Kraliçesi.”

Kampüsün meşhur Buzlar Kraliçesi.

İncelemesi gereken bir dosya ve hazırlık yapması gereken bir toplantı olmasına rağmen, genç adam saniyeler içinde sırtını arkasındaki soğuk duvara yaslarken buldu.

Bunca zaman boyunca dinlemeye değer bulmadığı o öğrenci muhabbetleri, içinde birden kulak kabartarak o tarafa dikkat kesilme arzusu uyandırmıştı.

“Ha... Şu kaba sarışın. Bu sefer ne yapmış?”

Esmer kız bu defa dikkatini diğer tarafındaki meraklı oğlana çevirdiğinde, *“Geçtiğimiz gün,”* diye mırıldandı ayrıntıya girmemeye dikkat ederek. *“Profesörlerden biriyle yakalanmış.”*

O anda gürültüyle önünden geçen başka bir grup, genç adamın muhabbetteki önemli ayrıntıyı kaçırmamasına ve saniyelik bir süreyle dikkatinin dağılmasına neden oldu.

Profesörlerden biriyle yakalanmış.

İsim yoktu.

Yılın belirli dönemlerinde kampüs içinde ortaya çıkan başlıca dedikodular olurdu. Başlangıç noktası birkaç ağızdaki asılsız fısıltı olan söylentiler, ancak *kanıtlandıkları* vakit fakülteler arasında yayılarak konuşulmaya değer hâle gelirdi ve çoğu zaman hiçbir akademisyenlerin kulağına gitmezdi. Yıllar önce bir bilişim öğrencisinin kendini spor fakültesinin camından aşağı atması haricinde, genç adam senelerini verdiği bu okulda kulağına bu denli hızlı ve basitçe ulaşan başka bir söylenti daha duymamıştı. Duyduysa bile hatırlamıyordu. Bu, ne ara çıkmıştı? Başlangıç merkezi neresiydi? Bahsi geçen kişiler kimdi ve bu skandalın, sabahtan beri yanından geçtiği her kafadan duyacak kadar büyük olan haber değeri neydi?

Saçmalık. Kısılan bakışları umursamazca elinde tuttuğu siyah dosyaya çevrildiğinde aklından geçen şey bu oldu. Belli ki macera arayan bir avuç popüler ismin yeni oyunlarından biri buydu ve yayılmasına neden olan ağızlarda *nasıl* lanse edildiğine bakılırsa, bu da kafasının içinde ulaştığı belirsiz teoriyi doğruluyordu.

Sırtını yasladığı duvardan ayıracağı ve dakikalar önce yarım bıraktığı işi tamamlayarak koridordan geçip gideceği sırada kabanının içindeki telefonunun titrediğini hissetti.

Elini cebine atıp telefonu çıkardığında ekranda gördüğü tanıdık isim kaşlarını çatmasına neden oldu.

Hazar Şanoğlu:

Dosyaları senden yarın alırım. Acil bir işim çıktı.
(10.39)

Çağın Alkan Dinçer:

Toplantıya gelmiyor musun?
Takvimde senin adını da gördüğüme eminim.
(10.40)

Hazar Şanoğlu:

Mesajımı okumadın mı? İşim var diyorum.
(10.40)

Aldığı gergin yanıt karşısında kaşlarının arasındaki çizgi belirgin hâle geldi.

Çağın Alkan Dinçer:

Dosyan kabanyor, Şanoğlu.
Bir dahaki sefere seni savunmak için
dekanın karşısında durmam, ona göre.
(10.40)

Hazar Şanoğlu:

Macera arayan aptal bir kız hakkındaki ceza toplantısı
emin ol hayatımdan bir şeylerin eksilmesine neden olmayacak.
(10.41)

Macera arayan aptal bir kız.

Bu tanımda, dakikalar önce kulağına dolan söylentiler kadar tanıdık bir şeyler vardı.

Çağın Alkan Dinçer:

Bu neydi?
(10.41)

Hazar Şanoğlu:

Dedikoduları duymadım deme, Dinçer.
Yakında öğrenirsin, beni oyalama.
(10.42)

Okuduğu her yeni mesajla birlikte merakı katlanarak artarken, bir kez daha bunun ne anlama geldiğini soracağı sırada

arkadaşının isminin altında beliren *çevrim dışı* yazısıyla duraksadı. Tam olarak bu ânı bekler gibi kulağına dolan yeni fısıltılar, sabahtan bu yana aklını kurcalayan o üç noktayı kusursuzca ortadan kaldırmıştı.

“*Neydi onun adı?*”

“*Eh, tahmin etmek o kadar da zor değil,*” diye mırıldandı kalabalığın arasında kaybolan başka bir genç kız daha. “*Elbette İklimya Matilda Mir.*”

“Sorunların değil,
Sonuçların hedefindeki kişi olmak istiyorum.
Zihnime kilitledikleri tek şey zorbalıktan ibaret bir oyun.
Ufak bir tebessüm, İklim. Bu mu sorun?

Sorun.

~~*Bu sorun.*~~

Çünkü gerçek bir gülümsemenin nasıl hissettirdiğini hatırlayamıyorum.

abalıyorum, arzuluyorum.
Fakat hiçbir yere ait hissetmiyorum.”

1. BÖLÜM: "MATİLDA"

"Hiçbir yere ait hissetmiyorum."

*"Kazananlar, sadece bir kez daha deneyen kaybedenlerdir."*¹

Yenilgilerle dolu hayatımda kıyıya ulaşabilmek için zihnimde yaşattığım motto yalnızca buydu.

Hedeflediği gerçeğin çok daha eksilerinde yaşamak insanı içten içe tüketen bir zehirdi. Çabaladığını düşünmek başarıya adım adım ilerlemekten ziyade yalnızca boşa kürek çekiyormuş hissiyatı verdiğinde ise, zihninin içinde acımasız bir mahkemeye çıkmak kaçınılmaz bir gerçek hâline gelirdi.

*Bunun için yeterli miyim, diye fısıldardı doyumsuz yanımda.
Hangi amaç uğruna yaratıldım?*

Cevabı ben de bilmiyordum. Çünkü boşa kürek çektiğini hisseden o kesimin çaresiz bir parçasıydım ve avucunda olanlarla yetinmeyi bile öğrenemeyen yorgun zihinlerin sahiplerinden yalnızca biriydim.

"Bu sahip olduğun son şans, İklim. Sonraki sınava dek notlarında belirgin bir yükseliş olmadığı takdirde, pembe düşlerle süslediğin akademik hayatına veda etmeye hazır ol."

Sonuçlarım berbattı.

Güz döneminin ilk vizesinin açıklanmasıyla birlikte Edebiyat sonuçlarımdan aileme bahsettiğimde, bu zamana dek bana yansıtmaktan çekinmedikleri o tehditkâr yanları ile bir kez

¹George Moore. (Editör Notu)

daha yüzleşmek zorunda kalmıştım. Onların gözünde okulu yalnızca eğlenmek için kullanan, insanları avucunun içinde bir kukla misali oynatan, *tuhaf* fikirleriyle kabullenilmekten muaf, büyümesi gereken küçük bir kız çocuğundan ibarettim.

Fakat bu kez fazla ileri gitmiştim.

Sonraki vizeye kadar notlarımda belirgin bir yükseliş olmadığı takdirde sahip olduğum bütün maddi kaynakları kesip üzerimdeki sorumluluklarını çekeceklerini ve kaydımı sildireceklerini söylediklerinde bunu fazlasıyla net hissetmiştim.

Geri adım atıyordum. Çabalamaktan korkuyordum çünkü zihnimi ne kadar taze tutmaya çalışırsam çalışayım, hiçbir zaman kıyıya ulaşamayacağımı hissediyordum. Bitiş çizgisindeydim. Ve avuçlarımın arasında akademik terime dair tutunabileceğim hiçbir somut örnek olmadığı için bu acımasız tehdite boyun eğmek zorunda kalmıştım.

Üç yıl önce okumak için ailemi ardımda bırakarak Yunanistan'dan Türkiye'ye geldiğimde seçimimi çoktan yapmıştım ancak bazı kritik tercihlerin, peşinde büyük ve telafisiz yenilgileri getirdiğini ancak ilk tökezleyişimin ardından anlamıştım. Buradaydım. *Olmak istediğim yerde*. Evimden uzakta fakat aitliği tatmak istediğim *iklimde*. Gürültülü kalabalıkların arasında ya da tanıdığım yabancıların ağızlarında.

İklimya Matilda Mir.

Ben *buydum*. Yapayalnız, kimsesiz ve herkesin parmağının ucuyla gösterdiği en büyük sorun.

“Gerçek bir gülümsemenin nasıl hissettirdiğini hatırlayamıyorum.”

Elimdeki kalemi usulca masaya bırakırken, gözlerimden süzülen yaramaz bir yaşın yavaşça önümdeki kâğıda düşmesini izledim.

Sığındığım satırlar, içimdeki öldürücü boşluğun biraz da olsa dağıldığını hissettiriyordu. Yazmak bana iyi geliyordu. Yıllar

önce ailemi karşıma almamın en büyük nedenlerinden biri de buydu çünkü artık gerçek olan bir şeyler hissetmek istiyordum.

Ve bu arzumun yalnızca sessiz satırlar arasında hayat bulduğunu hissediyordum.

Kafamın içini talan eden yorucu bir düşünce selinin birkaç dakikalığına zihnime hükmetmesine izin verdim. O saniyelerde, bırakmak için binbir türlü takla attığım ama bir türlü yollarımızı ayıramadığım sigara paketine uzanabilir ve içinden bir dal çekip yakarken şiirim için yeni bir satır daha düşünmeye başlayabilirdim.

Ancak gözlerim çalışma masamın üzerinde açık hâlde duran ve ufak da olsa bir girişimde bulunmamı bekleyen bilgisayarına kaydığında, saatlerdir kafamın içini istila eden dürtüye kulak asmamı ve harekete geçmem gerektiğini hissetmiştim.

“Notlarımı düzeltmem gerek.” Önümdeki şiir defterini kapatırken fısıldayabildiğim kelimeler yalnızca buydu. Sesim karanlık odanın içinde yankı uyandırdığında bana cevap verebilecek ikinci bir kişi yoktu çünkü zihnimdeki kalabalığa rağmen etrafımı saran yalnızlığı hayat bana bir de bu açıdan hatırlatmak istiyordu.

Dün sabah en -tek- yakın arkadaşımın önceki dönemden bu yana ısrarla tekrar ettiği şeyi yaparak, madde hâlinde önüme sunduğu öğretmen listesinden gözüme kestirdiğim dikkat çekici birkaç isme özel ders için talep yollamıştım. Aradan geçen saatlere rağmen heyecanım öyle tazeydi ki, herhangi bir geri dönüş yapıp yapmadıklarına bakmak için *mail* kutumu açacak cesareti hâlâ kendimde bulamamıştım.

Fakat artık zamanının geldiğini hissediyordum. Henüz bunun için çok erken olsa bile en azından harekete geçmem gerekiyordu çünkü başka şansım yoktu. Kendime koyabileceğim bir sınır bile kalmamıştı, o hakkımı vize sonuçlarımla tamamen kaybetmiştim.

Bu yüzden içimden yükselen baskıcı sese kulak astım ve kafamdaki belirsizliğe noktayı koymak için bilgisayarıma uzanıp *mail* kutumu açtım. Aynı zamanda arka planda çalmaya devam eden ve etraftaki sessizliği bir nebze de olsa silen *Taylor Swift*'in sesini daha kısığa alarak, aldığım karardan vazgeçmeden önce aceleyle önümdeki bildirim yığınınına odaklandım.

Eski ve okuduğum hâlde *mail* kutucuğumda duran iletilerin çoğunu çöp kutusuna yolladıktan sonra sayfada daha üste çıkarak okunmamış ve beklemede olan diğer dönüşlere göz attım.

Gereksiz ve tarihi geçenleri teker teker elerken ellerim bugünün sabah saatlerinde yollanan birden fazla iletinin üzerinde duraksadığında, “Nasıl?” diye bir tepki gösterdim gözlerimi kırpıştırarak. Önceki gün taleplerimi iletirken zihnimde beliren *bir yanıt alabilecek miyim* endişesi saatlerdir kafamın içini istila etmişti ancak şimdi bu noktadayım işte; üç tane geri dönüş vardı.

Ağlamaktan kızaran gözlerimi elimin tersiyle sildim ve oturduğum yerden doğrularak açılmayı bekleyen mesajlardan birine tıkladım.

Ekranı önce benim yolladığım ileti belirdi.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: tufanakkaya@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Profesör Akkaya,

Kurul için yaptığınız çalışmaları ve projeleri hayranlıkla okudum. Sınava dair kritik ve göze alınması gereken noktaları öğrencilerinize bireysel olarak anlattığınız özel dersleriniz olduğunu da duydum. Öz geçmişimi ve öğrenci belgemin bir kopyasını size yolladım, özel derslerden ben de yararlanmak istiyorum. Kabul ederseniz en yakın sürede görüşme talep ediyorum.

Saygılar,
İklimya Mir.

Göz ucuyla okuduğum iletiden bakışlarımı çektiğim gibi ekranı aşağı kaydurdım ve aldığım geri dönüşe tıkladım.

GÖNDERİCİ: tufanakkaya@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

İklimya,

Problematik geçmişi ve çabası akademik hayatı olan öğrencilerin özel ders taleplerini kabul etmiyorum. Bana geleceğe ışık tutan sağlam beyinler gerek.

Prof. Dr. Tufan Akkaya.

Bakışlarım tavizsizce işlenmiş satırlarda gezinirken, “Çabası akademik hayatı...” diye fısıldadım yazdığı şeyi sesli bir şekilde dile getirerek. *Sağlam beyinler*. Omuzlarıma yeni ve daha farklı bir ağırlığın çöktüğünü fark etsem de suratımı buruşturmaktan geri kalamadım. “*Master* yapan hangi akademik yetkili böyle bir üslup kullanır ki?”

Buna şaşırmak için kendime fırsat tanımadan onun iletisini çöp kutusuna yolladım ve yapılan geri dönüşlerden bir başkasını açtım.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: ozlemkarasu@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Profesör Karasu,

Geçtiğimiz dönem elinizde yetişen öğrencilerin yayımladıkları köşe yazıları ve projelerden çok ilham aldım. Ama akademik yanımin yetersizliği yüzünden bunları gerçeğe yansıtamıyorum ve sizden özel ders için ufak bir görüşme talep ediyorum. Öz geçmişimi yolladım, kısa sürede geri dönüş yaparsanız memnun olurum.

Saygılar,
İklimya Mir.

Özlem Hoca, geri dönüş yapmasını en beklemediğim kişilerden biriydi çünkü genç yaşına rağmen fakülte ve fakülte dışında ismini akademik camiaya altın harflerle yazdırmış başarılı bir akademisyendi. Kısa da olsa tatmin edici bir yanıt almak bu yüzden içimi tuhaf bir gururla okşamıştı.

GÖNDERİCİ: ozlemkarasu@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Sevgili İklîmya,

İlk senesinde kaleme aldığım şiirlerin hepsini hayranlıkla okuduğum nadide öğrencilerden birisin. Akademik hayatının yetersiz olduğunu ve seni zorladığını düşünmen beni çok üzdü fakat kariyerimin yoğunluğundan ötürü özel ders vermiyorum. Işık dolu bir gençsin, umarım çabaları devam ettirir ve bir an önce hissetmek istediğin şekilde yeterli hâle gelirsın.

Sevgiler,

Prof. Dr. Özlem Karasu.

Işık dolu bir gençsin.

Günlerdir ruhuma yayıldığını hissettiğim o baskıcı karanlığın, nadide ve umut dolu bir öğrenci olduğumu söyleyen başarılı akademisyenin düşünceleriyle biraz da olsa dağıldığını hissetmiştim. Bu yüzden buruk ifadem küçük bir gülümsemeyle yer değiştirdiğinde, ondan olumsuz bir yanıt almama rağmen sohbet sayfasını büyük bir mutlulukla terk ettim.

Sonraki adım belliydi. Bildirim kutucuğunda biraz üste kayıp bu sabah yollanmış üçüncü ve sonuncu geri dönüşe tıklıyordum ki, o noktada otomatik şekilde yenilenen sayfaya düşen ve beni bir anlığına gafil avlayan yeni bir iletiyle duraksamak zorunda kalmıştım.

Çağın Alkan Dinçer.

Bildirimim üzerinde yazan isim buydu ve yalnızca göz ucuyla bakmak bile tüylerimi ürpertmeye yetiyordu.

Edebiyat alanında *uzmanlık* yapan ünlü ve başarılı bir öğretim üyesiydi. Genç yaşına rağmen akademik camiada en az Özlem Hoca kadar *-belki de biraz daha fazla-* adını duyurması bir yana dursun; tamamladığı ve hayata geçirdiği seçkin projelerle birçok ödüle layık görülen, branşlarında kendilerini kanıtlayan uzmanların dilinde takdire şayan bir kişiydi.

Yanıt almayacağımı düşündüğüm kişiler listesinde ise bir numarayı çeken isimdi.

İleride yazan ismi okuduğum gibi benden bağımsız bir şekilde havalanan ellerim doğrudan yüzüme kapandığında şakaklarımı sıvazlama ihtiyacı duydum. *Olmaz*, dediğim her şey son yirmi dört saat içinde durmaksızın olmaya devam ediyordu ve bana da yalnızca geride durup gelişmeleri hayretle izlemek kalıyordu.

Gözlerimin onun isminin üzerinde gezindiği saniyelerde bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. Harekete geçmeliydim. Diğerlerini bilmiyordum fakat o aktifti. Eğer olumlu bir geri dönüş aldıysam, ona bununla alakalı başka bir ileti daha yollayabilir ve yeni bir cevap için bir kez daha yirmi dört saat bekleme zorunluluğuna girmeyebilirdim.

Bu yüzden harekete geçtim. Sandalyemin üzerinde topladığım bacaklarımı aşağı indirdim ve oturduğum yerde dik bir pozisyon alarak, onun *mail* sayfasına tıkladım.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Profesör Dinçer,

Edebiyat dünyasına kattığınız yenilikler ciddi şekilde merak uyandırıcı. Geçtiğimiz dönem fakültemden birkaç öğrenciye özel ders verdiğinizi duydum. Hâlâ süregelen bir durumsa sizinle bunun hakkında görüşmek istiyorum. Öz geçmişimi ve öğrenci belgemi yolladım.

Saygılar,

İklimya Mir.

Derin bir soluk vererek onun yolladığı iletiyi açtım.

GÖNDERİCİ: caglnalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

İklimya,

Artık özel ders vermiyorum. Ve henüz profesörlüğe terfi etmediğimden eminim; akademik hayatımızın endişesinin yanında muhatabımızın mertebesini de bilirsek eksiden değil, olması gerektiği yerden başlarız.

Ç.A.D.

“Ne?” Karmaşık yanıtı yüzünden karşımdaki ekrana bakakaldım. Nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum çünkü o âna kadar Türkiye’de dilimi ve kültürümü doruk noktaya ulaştıracak kadar uzun bir süredir yaşadığımı *sanıyordum*.

Aynı dili konuştuğumuzdan emin miydik?

Akademik hayatımızın endişesinin yanında muhatabımızın mertebesini de bilirsek eksiden değil, olması gerektiği yerden başlarız.

Kelimelerinin altında yoğun bir ima sezsem de ona yanıt vermeden önce ani bir dürtüyle ekranda yeni bir sekme açtım ve safariye girerek arama motorunda *Çağın Alkan Dinçer* adını arattım.

Karşıma çıkan sonuçlarda afili ismini ve portre tarzında çekilmiş fotoğraflarını *-kesinlikle yakışıklı bir adamdı-* es geçerek altta yazan *Hakkında* kısmına tıkladım. Yeni açılan ekranda beliren yazıları okuduğumda dudaklarımı ısırarak sert bir küfür mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Boğaziçi Üniversitesi’nde akademisyenlik yapan 30 yaşındaki doçentlik ünvanına sahip başarılı öğretim üyesi.

Okuduğum satırlar o noktada şaşkınlığımı ikiye katladığında, “Herif doçent,” diye fısıldadım çok, çok kısık bir sesle. Yanaklarıma hücum eden kızarıklığı ve vücuduma işleyen utançı hissedebiliyordum. *Ve ben ona Profesör diye hitap ettim.*

Alnıma ufak bir şaplak atıp oturduğum yerde geriye yaslanırken utanç dolu bir oflamanın dudaklarımdan dışarı çıkmasına müsaade ettim. Geri dönüşünde herhangi bir olumsuzluk yoktu, hatta çabalarsam bir nebze olsun ikna edebileceğim bir yanıtı ancak ilk saniyesinden gözünde eksi puanı kapmak kafamı ko-parmak istememe neden oluyordu. Öyle ki yaptığı imayı şimdi anlayabiliyordum. *Eksiden değil, olması gerektiği yerden başlarız.*

Parmaklarımı saçlarımin arasına daldırıp geriye iteledikten sonra utanmayı ve geri adım atmayı bir kenara bırakarak yeniden bilgisayarına sarıldım. Çekiniyor olabilirdim ama onu aktifken yakalamanın heyecanı çok daha ağır basıyordu.

Üstelik utanamayacak kadar çaresiz durumdaydım.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caglnalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Merhaba,

Doçent olduğunuzu elbette biliyorum. Hatamı uykusuzluğuma verin çünkü tüm hafta hayalet gibiydim. Yine de bana bir şans tanısanız olmaz mı? Sadece tek bir görüşme istiyorum. Lütfen?

İklimya Mir.

Yalanlarla süslediğim ilettime bir dakika sonra yanıt geldi.

GÖNDERİCİ: caglnalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Seni diğerlerinden ayıran nokta ne?

Hitap ya da kapanış kullanmadan doğrudan sorduğu soruyla birlikte bir an afallasam da klavyeme sarılıp yeni ve ikna edici olduğunu düşündüğüm başka bir sebep sunmak için ikinci kez düşünmedim.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu
ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu
KONU: Özel Ders Talebi

Tamamen çaresiz olmam?

Bu sefer ânında geri dönüş almıştım.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu
ALICI: iklimyamir@bogazici.edu
KONU: Özel Ders Talebi

Neden ben?

Dudaklarımdan yarı komik, yarı hayret dolu bir gülüş kaçtı. Bu ne anlama geliyordu?

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu
ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu
KONU: Özel Ders Talebi

Sizi özel kılan bir mevzu yok, Çağın Hocam. Bana yardımcı olabilecek başka isimlere de talebimi ilettim ama olumsuz dönüşler aldım. Yanlış anlaşılacak istemem.

Fazla mı ukala bir yanıt olmuştu? Sebepsizce ellerimden birini kaldırıp tırnaklarımdan kenarını ısırmağa başladığımda, ondan bir cevap gelene kadar bunu düşündüm. *Hayır*. Sonuç olarak o da fazla kendine yönelik bir soru sormuştu.

Mail kutumda yeni bir iletinin belirmesiyle hızla yerimde doğruldum.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Bana CV'ni yolla.

Ve Alkan yeterli.

Ne?

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Dünkü iletimin başında var.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Sağlık CV'nden bahsediyorum.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Anlamadım?

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Sağlık durumun hakkında, seni fiziki ve ruhsal anlamda zorlayan herhangi bir hastalığının olup olmadığını belirten rapor.

Yeterince açıklayıcı mı?

“Ha siktir,” diye fısıldadım okuduğum yanıtla birlikte geriye yaslandığımda. Bir an ne tepki vereceğimi şaşırarak isminin altında yazan satırlara bakakaldım çünkü bir kez daha laflarındaki o iğneleyici tınıyı hissetmiştim.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Sağlık raporum yok.

Yarın erkenden çıkartsam olur mu?

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Neden bir sağlık raporun yok?

“Çünkü senin dışında hiç kimse bana sağlığımın nasıl olduğunu sormadı,” diye homurdandım huysuz bir sesle. *Her şeyi bu denli didiklemesi normal miydi?* Diğer akademisyenler de böyle yapıyor muydu? Hakkında birden fazla düşünce salgilamama rağmen tuhaf bir şekilde bu teklifi kabul edeceğini hissediyordum.

Genelde Tufan Akkaya gibi çoğu akademisyenin *Problematic Düzeydeki Öğrenciler* listesinde ilk sırayı çektiğim ve yardım için çaldığım her kapıdan şutlandığım için bu zamana dek bir sağlık raporu çıkartmakla uğraşmamıştım. Fakat bu noktada Çağın Alkan Dinçer’in benden bunu istemesi yeni ve beklenmedikti.

Daha doğrusu böyle bir madde müfredatta var mıydı? Yoksa ona özgü bir talep miydi?

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Bilmiyorum.

Bugüne dek benden hiç istenmedi ve ben de yapmadım.

Bir şekilde dokunduğum o hayatların işlevsiz ve problematik tarafıydım. Belki de yargısız infaz yapmaktan ziyade bir *başarabilirsin* inancını bana çok gördükleri için şimdi bu noktadaydım. Hiç kimse *nasılsın* diye sormamıştı. Bugünkü beni yaratan o en büyük madde, kafamın içine soktukları *neden* sorularıydı ve bu da artık benim bataklığımı.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Bir sağlık raporu çıkar.

Dudaklarım hafifçe aralandı.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Yani görüşme talebimi kabul ediyor musunuz?

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Yalnızca on beş dakika. Yarın 11'de, ofisimde.

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarım, ekrana düşen son iletiyle birlikte hayret dolu bir gülüşe çevrildi.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi:

Pişman olmayacaksınız.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

On beş dakikalık bir görüşmede pişmanlık boyutuna ulaşabileceğim herhangi bir ihtimali kafanda yaratıyorsan yarın o kapıdan içeri hiç adımını atmakla uğraşma.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

KONU: Özel Ders Talebi

Bence yarın bunu tekrar konuşalım.

İkimizin de daha çok memnun kalacağı şekilde.

Yolladığım son cevabın ardından kısa da olsa bir geri dönüş alabilmek için birkaç dakika boyunca bekledim ama karşı taraftan ses yükselmedi. *Cevap vermeyecekti.* İletişime geçtiği tek kişi ben olamazdım ve adamın eminim ki sorunlu bir Edebiyat öğrencisinin akademik hayatından çok daha önemli işleri vardı. Bir süre sonra yanıtsız kalacağımı tamamen fark ettiğimde derin bir nefes verdim.

Yine de çöküş dönemimin ardından ilk kez başaracağıma olan inancımın yeniden içimde yeşerdiğini hissetmiştim.

Bana şans verilmediği için bu noktadaydım. İnsanların ellerinin tersiyle itelediği, yalnızca ismimden ve nereden geldiğimden

yaptıkları asılsız çıkarımlarla, bana karşı ördükleri acımasız duvarların ardında kaldığım için. Sevilmeyen ve seçilmeyen olduğum için.

Oysa bana doğru atılan en ufak bir adımdan bile mutlu olabilecek ve buna ömür boyu minnet duyabilecek biriydim.

Çağın Alkan Dinçer'in yaptığı gibi.

Bu yüzden oturduğum yerden kalkıp yavaş adımlarla yatağıma yöneldiğimde, *maillere* bakmak için kısık seviyeye aldığım şarkıdaki sözleri kulaklarım net bir şekilde seçerken heyecanımı dizginleyememiştim.

“*Ve ben birinin yatağının altındaki eskimiş bir hırka gibi hissettiğimde,*” diyordu Taylor Swift'in sesi. “*Beni giydin ve senin favorin olduğumu söyledin.*”

2. BÖLÜM: "GÖRÜŞME"

"Baştan yaratılmaya ihtiyacım yok."

Yalnızca on beş dakika. Saat 11'de, ofisimde.

Sabah ilk işim erkenden kalkıp kayıtlı olduğum aile sağlığı merkezine gitmek ve oradan işime yarayacak şekilde sıkı bir sağlık raporu çıkartmak olmuştu.

Neyse ki yapılan testler sonucunda bünyemi zorlayacak herhangi bir fiziksel rahatsızlığım olmadığını öğrenmiştim. *Çünkü bütün sorun kafamın içindeydi.* Doktor tütününü bırakmam konusunda ciddi uyarılarda bulunsa da hayatı benim gibi stres ve kaygı üzerine kurulu bir insan için sigaranın çaresiz anlarda sığındığım tek çözüm yolu olduğu gerçeğini ısrarla reddetmesi bende pes etme etkisi uyandırmıştı.

Her kelimesinde doğruyu konuştuğunu biliyordum ancak yanlışlardan kendi doğrularını çıkaran o *tuhaf* azınlığın bir parçası olduğum için, bırakmam konusunda ettiği ısrarları yalnızca başımı sallayarak geçiştirmek o an için işime gelen *tek* çözüm yolu olmuştu. Çünkü yapamayacağımı biliyordum. Bunun için önce *kaygı* denen zehirli hissi hayatımdan atmam gerekiyordu fakat onunla yollarımız uzunca bir süre ayrılacak gibi durmuyordu.

Fiziksel açıdan hiçbir sorun çıkmasa dahi, görüldüğüm doktor ruhsal sağlığım hakkında kesin bir kanıya varamadığını öne sürerek beni daha donanımlı bir test için tanıdığı bir psikiyatriste yönlendirmeyi teklif etmişti.

Ancak kabul etmemiştim.

Çağın Alkan Dinçer için yalnızca fiziksel hastalıklarımın derlemesi olan kabataslak bir raporun yeterli olacağını düşünüyordum—öyle ki *her şeyden* ziyade, bunca aksiyonun içinde donanımlı bir psikiyatriste görünecek vaktimin dahi olmadığını biliyordum.

Çünkü saatler 10.55'i gösterdiğinde, kendimi onun ofisinin olduğu binaya nasıl attığımı hatırlamıyordum.

Üzerimdeki soluk renkli salaş kazağın kollarını avuç içlerime sıkıştırırken, yapacağımız görüşmenin düzinelerce farklı versiyonunu zihnimde canlandırmaktan ikinci kata nasıl ulaştığımı fark bile edememiştim. İçeride yaşanacak şeyler hakkında belirgin bir sonuca varamamak beni geriyordu, çünkü *Çağın Alkan Dinçer* adını üç senelik üniversite hayatım boyunca rastladığım çoğu insanın ağzından defalarca kez duymuştum. Fotoğraflarını posterlerde, televizyonlarda, magazinlerde ve dergi sayfalarında görmüştüm; sayısız röportajını izlemiş, varlığımdan bile haberdar olmayan bir insana göre onu ikinci bir gözden fazlasıyla eksiksiz şekilde ezberlemiştim.

Fakat iş yüz yüze karşılaşmaya gelince, onu çıplak gözle bir elin parmağını bile geçmeyecek kadar az gördüğüm gerçeği okkalı bir tokat gibi suratıma çarpıyordu.

Çünkü karşısında bir şekilde tecrübesiz ve toy kalacağımı düşünmek kafamın içine zehir kadar ızdırap dolu zonklamalar sokuyordu. *Nasıl biriydi?* Çoğu akademisyenin kuşandığı o seviyeli maskelerden takınan ve ciddiyete bürünen huysuz bir adam mıydı yoksa usta bir yönetme yeteneği olan ve sıkıcı ortamları bile tavırlarıyla yumuşatabilme becerisine sahip sihirli bir hokkabaz mı? Mizah seviyesi var mıydı? Yadırgayıcı bakışlarını, avını arayan bir yırtıcı gibi etrafa diken hayat emicilerden miydi yoksa röportajlarda gördüğüm ve kafamda oluşturduğum o profilin benzeri mi?

Merak ediyordum.

Kafamın içinde iki farklı tilki oynuyordu. Bir yanım onu deli gibi görmek ve bir an önce tanışmak isterken, diğer yanım karşı karşıya gelmemek için zamanı bile geriye sarabileceğini ve kaçıp gitmek adına her şeyi yapabileceğini söylüyordu.

Birisini seçmek zorundaydım.

Koridorun en uç köşesindeki çelik dokulu kapının önüne gelene dek, ilk şıkkı zihnimin içinde tamamen cleyip kendimi nefessiz bir şekilde ikinci tilkinin kolları arasına attığım gerçeğini ise tam olarak anımsayamamıştım. Yumruk yaptığım ellerimle kapıyı hafifçe tıklatıp kenara çekildiğimde altımdaki pantolonun cebinden telefonumu çıkardım ve ana ekranda beliren saate baktım.

10.59.

Bir sonraki şiirimin konusu *ucuz kurtulmak* olsaydı bu sabahdan ilham alabileceğimi düşünmeye başlamışken, içeriden yükselen tok bir, “*Gel*,” sesi ile kafamın içindeki gürültülü kalabalık sustu.

Yeniden asıl gerçekliğe döndüğümde ise ensemde yükselen ızdırap verici bir sıcaklık bana bir kez daha nerede olduğumu hatırlattı. “Yapabilirsin,” diye fısıldadım kaygı dolu düşünceleri zihin çöplüğüme gömerek. “Çok daha zorlayıcı şeylerin altından kalktın. Bunu kesinlikle yapabilirsin.”

Bunu sesli bir şekilde dile getirmenin yeterince öz güven aşıladığını hissettim. Günlerdir içime yayılan ve beni birçok anlamda savunmasız bırakan o endişeli düşünceleri yok ederek, yüz ifademi olabildiğince düzgün bir hâle sokmaya çalıştım. Gülümseyebilirdim. Çoğu zaman takındığım bir maskeydi ve doğru noktadan bakmayı bilen birine bile birçok yanlış şey vaadedebilirdi.

Yuvarlak kulpu usulca yana çevirmemle çıkan metalik klik sesiyle birlikte kapıyı aralayıp içeri ufak bir adım attım. Gözlerimin odanın ortasındaki ufak masayı ve onun hemen arkasındaki

döner koltukta oturan dikkat çekici bedeni bulması belki de bir saniyemi bile almamıştı.

Başını koltuğa yasladığı için dalgalı saçları dağınık bir şekilde alnına dökülerek bulunduğu pozisyona uygun bir şekil almasını sağlamıştı. Yüzü doğrudan tavana bakıyordu, bu noktadan belirgin âdemelması ve düz bir şekilde aşağı inen, *ne* büyük ne de küçük bir yapıya sahip olan biçimli burnu gözüktüyordu. Gözleri kapalıydı. İçeri adımlarken ayağımdaki *Samba*'lardan çıkan ufak sesi duysa bile bana dönmemişti ancak önündeki ekranı açık bilgisayarda bir şeyler güncelleniyordu. Parmakları o saniyelerde ritmik bir şekilde masaya değiyordu ve etrafa yaydığı o tarifsiz enerji, içeri girdiğim gibi doğrudan *bana* vurmuştu.

Ekranlarda ya da dergi fotoğraflarında gördüğüm simadan çok daha... *farklıydı*.

Dudaklarım bu görüntü karşısında hafifçe aralanırken, “Merhaba?” diye seslendim şaşkın bir sesle. Niye bu denli afallamıştım bilmiyordum ancak saniyeler önce suratıma yerleştirdiğim o aldatıcı gülümsemenin, onu görmemle birlikte çığlıklar atarak yerini terk ettiğini hissediyordum.

Varlığımı ânında fark etmişti. Bunu *biliyordum*. Saniyeler sonra içimi titretecek bir tınıda, “İklimya,” diye karşılık verip gözlerini araladığında, koltuğunu bana doğru çevirmesi ve yaslandığı yerden usulca doğrulması da bu düşüncemi onaylar nitelikteydi. O âna dek beni afallatan şeyin yalnızca onu yakından gördüğüm gerçeği olduğunu sanmıştım fakat doğrudan yeşillerimi hedef alan o bir çift mavi gözü fark ettiğim gibi, dizlerimin altına sarsıcı bir boşluğun vurduğunu hissettim. Elini hafifçe kaldırıp usulca ziyaretçi koltuklarından birini işaret etti. “Otursana.”

Otursana. O saniyeye kadar ondan herhangi bir negatif enerji almadığım için kendimi şanslı hissetmem bir yana dursun, o kısacık zaman diliminde kullandığı beden dili ve yaptığı kelime seçimi de tuhaf bir şekilde beni kendisinden itmemişti.

Dediğini yaparak karşısına yerleştirdim. O saniyelerde yenisinden yüzüme yerleşen gülümseme gariptir ki dakikalar öncesine göre sahte değildi. Sarı saçlarımı omuzlarımdan arkaya itelerken “Sağlık raporum,” diye mırıldandım ufak çantamı kucağıma alarak. Bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyordum. “İstediğiniz gibi çıkarttım.”

Birbirinden farklı ve güzel yüzüklerin olduğu sol elini, avucu üstte kalacak şekilde açarak bana doğru uzattı. “Görebilir miyim?”

Kafasını hafifçe yana eğerek sorduğu soruya karşı yalnızca başımı sallamakla yetindim. Laciverte çalan ve biraz da gölgeli olan maviliklerinde gezinen bakışlarımı çantama indirdiğimde, “Sandığımdan çok daha kolay oldu,” diye devam etmiştim kısık bir sesle. “Beni uğraştıracığına ve işleri batıracağıma emindim.” Aksanımdaki ufak tefek kaymaların farkındaydım ve bunun olmaması için ekstra bir çaba gösteriyordum.

Üç yılını Türkiye’de geçirmiş birine göre fazla komik konuşuyorsun, derdi benden iki yaş büyük olan fırlama ablam. Polina. Kendisi ailemle aramda olan güçsüz bağı koparamamamın en büyük sebebiydi. Aydan aya yaptığımız o dakikalık telefon görüşmelerine tutunup ilişkimizin hasarsız şekilde ilerlediğine dair yarattığı sahte inanca kanmaya devam ediyordu ancak günden güne iki yabancıya dönüştüğümüzün farkında değildi. *R’leri bastırıp sesli harfleri yutmana bu kadar gerek yok. O topraklara bir kez bile adımımı atmadım ama atsaydım, bahse varım sadece üç ayda bile senden daha iyi konuşurdum.*

Konuşurdu.

Tanıdığım en çalışkan insandı. Mükemmeliyetçi ruhu ve elinin dokunduğu her işi kusursuz bir şekilde tamamladığı inkâr edilemez bir gerçektir. Belki de ailemin bu denli üzerime titremesinin nedeni de en az Polina kadar onların yanına yakışır bir evlat olmamı istemeleriydi fakat olamıyordum.

Bir şekilde hiç kimseye yetemiyordum.

“Neden?” Çağın Alkan Dinçer’den yükselen soruyla birlikte yeniden asıl gerçekliğe döndüğümde, olduğum yerde hafifçe silkelenerek rapor kâğıdını çantamdan çıkardım.

Omuzlarım benden bağımsız şekilde havalanıp alçalırken, “Çünkü öyle,” diye karşılık verdim saniyeler önceki lafımın arkasında durarak. “Bunu sormanıza şaşırdım. İsmim *Problematic Geçmişli Öğrenciler* dışında da çoğu listede başı çekiyor çünkü.”

İşleri Eline Yüzüne Bulaştıran Öğrenciler Listesi gibi, diye fısıldadı içimdeki Matilda. *Tabii öyle bir şey varsa eğer.*

Her ne kadar hafifçe şakaya vurmaya ve etrafa yayılan gergin atmosferi dağıtmaya çalışsam da, omuzlarıma çöken ağırlık yüzünden o saniyelerde Polina’nın sesinin bir kez daha zihnimin içine yerleşmesini engelleyememiştim.

Mamá² seninle yaptığı her konuşmayı öfke krizleriyle sonlandırıyor. Bunu bir serzenişten çok, anlamlandıramadığı bir gerçekmiş gibi dile getirirdi. İsmi, bizimkilerin ağzından yalnızca öfkeyle çıkıyor. Onlara ne yaptın, İklim? Neden herkes sana suçluymuşsun gibi bakıyor?

Sadece istedikleri gibi bir evlat olamamıştım.

“Anlamadım.” Bakışlarım, masanın üzerinde sabit bir şekilde duran ve üzerinde *Doç. Dr. Çağın Alkan Dinçer* yazan isimlikten, karşımdaki gizemli ve meraklı adama kaydığında, kollarını masaya yaslayıp rahat bir tavırla öne eğildiğini görmüştüm.

Sade giyiniyordu. Hatta bir tık spora bile kaçıyor olabilirdi ve bu da onu diğer akademisyenlerden ayıran en dikkat çekici noktalardan biriydi. Üzerinde koyu gri ve vücudunu güzel bir şekilde saran kısa kollu bir tişört vardı. Kolları, tıpkı benim kollarımda olan ve yaptırmaktan her zaman müthiş zevk aldığım minimal dövmelerle doluydu ancak benimkine göre çok daha karmaşık görünüyorlardı. Yine de bu onu absürt göstermiyordu.

Aksi iddia edilemeyecek şekilde çekiciydi.

² Anne. (Yun.) (c.n.)

“Beni tanımadığınızı anlayabiliyorum,” diye mırıldandım, elimdeki raporu usulca masaya bırakırken. Mavilikleri kısa bir anlığına benden çekilip önüne itelediğim ufak kâğıt parçasına kaysa da odağını kaybetmek istemiyormuş gibi yeniden bana dönmesi bir olmuştu. “Namımın akademisyenler ve öğrenciler arasında pek iyi duyulmadığına da eminim.” Derin bir nefes verdim. “Ama dün gece benimle görüşmeyi kabul ettiğinizde kendime olan inancımı tazelediğinizi de bilmenizi istiyorum. Farkında olmasanız bile... Bunun için teşekkür ederim.”

Dürüst ve cesur bir şekilde mırıldandığım gerçeklerin ardından geniş odanın içini ikinci bir sessizlik ele geçirdiğinde, tuhaf bir şekilde bir öncekine göre bundan rahatsız olmadığımı hissettim.

Fakat bakışlarının üzerime kilitlendiğini gördüğüm an bundan o kadar da hızlı emin olmamam gerektiğini fark etmiştim. Ensemde yükselen başka bir yakıcı sıcaklık gözlerimi ondan çekmeme izin vermedi. Muhtemelen ne saçmaladığımı düşünüyordu. Ya da benim hakkımdaki ilk izlenimlerini kapıdan içeri girdiğim ilk andan bu yana usta bir şekilde edinmeye başlamıştı ve şimdi de zihninde tasarladığı profili oluşturuyordu.

“İklimya,” diye ismimi seslendi saniyeler sonra. Bakışlarındaki o ifade neydi bilmiyordum çünkü gözlerinin rengini koyulaştıran o yaramaz gölgeler bunu engelliyordu. “Anlamadığım şey, ne anlatmaya çalıştığın. Senin kim olduğun değil.”

“Ama önce benim kim olduğumu anlamaya çalışmanız gerekmez mi?” Sorumla birlikte istemsizce kaşlarım da havalanmıştı. “İlk olarak tanışırız diye düşünmüştüm.”

Beklemeden verdiğim yanıt karşısında bir kez daha sessiz kalacağını hissetmiştim çünkü gözlerinde gezinen o karmaşık parıltılar bu düşüncemi destekler nitelikte fazlaydı. İlk birkaç saniye içten içe bu dürtüyü onaylasam da üzerimden bir an bile çekilmeyen o baskıcı hareleriyle birlikte, “Hayır,” diye karşılık

verdi tereddütsüzce. “Oraya daha sonra geleceğiz. Her şeyin bir sırası var.”

Bu sıralamanın başını tanışma faslı çekmeliydi. Beni tanımadan nasıl bir çıkarım yapmayı planlıyordu ki? Daha önce öğrenci dosyamı bir kez bile açıp bakmadığından emindim. “Yine de başkalarının elinin tersiyle ittiği bir öğrenciyi kabul etme girişiminde bulunmak büyük cesaret ister,” diye devam ettim. “Özellikle de o öğrenci bensem.”

Aşağılık kompleksim bünyeme zarar veriyordu.

Konuşmaya başladığım saniyelerde yavaş yavaş düzenlediği kalın dosyayı sert bir şekilde masaya bıraktığında bir anlığına odanın içini gür bir çarpma sesi doldurdu. “Kendin hakkında bu kadar iğneleyici konuşmanın sebebi ne?” diye sordu meraklı ve biraz da baskın çıkan bir sesle. “Biz akademisyenlerin benimsediği bazı gerçekler vardır, İklimya. Bunun başında da yetersiz ve senin gibi eğitime ihtiyaç duyan öğrencilerin elinden tutmak geliyor.”

Hah. “Profesör Akkaya öyle demiyordu ama,” diye karşılık vermekten geri kalmadım. Bir an için fazla ileri gittiğimi bile düşünmüştüm ancak olan olmuştu, hissettiğim hayal kırıklığı kusursuz bir hızla dudaklarım arasından dökülmüştü. “Sizin haricinizde gördüğüm akademisyenlerden biri de oydu ve benim sorunlu bir öğrenci olduğumu öne sürerek talebimi geri çevirdi.”

Tereddütsüz bir şekilde mırıldandığım gerçeklerle birlikte kaşları hafifçe çatıldı. Masaya koyduğu dosyanın kapağında olan parmaklarından biri havalandığında, “Bunu Tufan Akkaya mı söyledi?” diye sordu tuhaf bir tınıyla.

“Evet ama bu bir şikâyet değildi, yanlış anlaşılacak istemem. Sadece neyin ne olduğu...”

“Sorunlu bir öğrenci.” Lafımı keserek saniyeler önce söylediğim gerçeği sesli bir şekilde mırıldanmaya başladığında bakışları çoktan benim üzerimden çekilmişti. Önüne itelediğim sağlık raporunu eline aldı ve göz ucuyla inceledi. “İlk senende dil

ve coğrafya eğitimin henüz bitmemesine rağmen dönemi üçüncülükle tamamlamışsın.” Anlaşılan dosyamı okumuştı. “İkinci senende de aynı seviyeden devam ediyormuşsun ama tuhaf bir şekilde,” Bunu derken bir an duraksadı, kâğıtta gezinen bakışları yavaşça gözlerime kaydı. “Dönemin ikinci yarısından sonra bölümü sondan beşinci olacak derecede kuvvetle bir düşüşle bitirmişsin.”

Sözleriyle birlikte nefesimin kesildiğini hissettim. Bacaklarıma dolan titreme arzusu bana uyarıcı sinyallerini vermeye başlamışken *Hayır*, diye fısıldadı çok daha öncesinde zihnimdeki zindana hapsettiğim o zehirli ses. *Sakın bana nedenini sorma.*

“Dönemler arası, öğrencinin akademik başarısında iniş-çıkışlar olabilir ama bu denli büyük bir düşüş kafada doğal olarak soru işaretleri oluşturuyor.” *Nedenini sorma. Nedenini sorma. Nedenini sorma.* Bakışları kısa bir an üzerimde asılı kaldı. O saniyelerde gözlerimden ne okudu bilmiyordum ancak, “Fakat bu yine de bir öğrenciyi *problematik* kategorisine sokacak geçerli bir neden değil,” diye devam etmesiyle, saniyelerdir tuttuğum nefesimi verme ihtiyacı hissettim. *Nedenini sormamıştı.* “Sağlık raporunda da göze çarpan bir sıkıntı yok. Kafanın içinde nasıl bir tilki besliyorsun bilmiyorum ama sorunlu düşünceleri o noktadan uzak tutsan iyi olur. Problematik değilsin, İklimya.”

Beklediğim karşılık bu olmadığı için, “Ben...” diye fısıldadım bir anlığına ne diyeceğimi bilemeyerek. *Problematik değilsin.* Öylece gözlerinin içine bakakalmıştım. “Değil miyim?”

Sorumla birlikte derin bir nefes verdiğini işittim. Elindeki sağlık raporunu yeniden masadaki yerine bıraktı ve bir kez daha öne eğilerek, “Değilsin,” diye mırıldandı. Bu tuhaf bir şekilde iyi hissettirmişti. “Şimdi üçüncü kişileri sohbetimizden uzak tutalım çünkü sanıyorum ki...” Bunu derken sol kolunu hafifçe kendine çevirdi ve bileğindeki saate baktı. “Sekiz dakikan kaldı. Ve ben seni hâlâ tanımıyorum.”

Dudaklarım hayretle aralandı. “Ama zaten size en başında kendimi tanıtmayı teklif etmiştim...”

“Yani?” Tek kaşını kaldırarak sorduğu soruya, usulca yukarı kıvrılan dudakları eşlik etmişti. Bir kez daha nefesimi tutmaya başladım. Sıcak ifadesi varla yok arası gibiydi ancak bu bile omuzlarımdan koca bir ağırlığın kalkması için yeterliydi. “Her şeyin bir sırası olduğunu söylemiştim.”

“Tamam ama yine de bunu en başında yapsaydık şimdiye...”

“Yedi dakika elli üç saniye.”

Belirttiği gerçeikle birlikte hem sözüm yarıda kesilmiş hem de vücuduma yeni ve daha farklı bir heyecan yerleşmişti. Ağzım bir kez daha aralanırken ânın heyecanına karşı koyamadım ve bir anda, “İklimya Matilda Mir,” diye atıldım. Ani çıkışım dudaklarındaki kıvrılmanın büyümesine neden oldu ve içimdeki coşkulu yanım bunun için kendini ödüllendirmeye hazırdı. “Yirmi dört yaşındayım. Türkiye’ye üç yıl önce geldim, aslen Yunanistanlıyım ama bir sene önce Türkiye vatandaşlığı da aldım. Türk Dili ve Edebiyatı öğrencisiyim, mezun olduktan sonra muhtemelen öğretmen olacağım ama asıl hayalim şair olmak.”

Tatmin olmamış bir şekilde *cıkladı*. “Bunlar zaten CV’nde yazan sıkıcı ve ezbere tanımlar, daha farklı ve içten bir tanıtım istiyorum.”

Bahsettiği şeyin tam olarak ne olduğunu anlamadığım için sıkıntılı bir nefes verdim. “İlk senemdeki dil sınavından neredeyse kalıyordum, bu benim için büyük bir utanç kaynağı çünkü henüz buraya gelmeden öncesinde bile Türkçem C1 seviyesindeyken çuvallamamın tek nedeni sınavdan önceki gece izlediğim filmin *introsunun*³ saçma bir şekilde aklıma dolanmasıydı.” Ona doğru kısa bir bakış attım. “En küçük sorunları bile dünyanın en büyük skandalı hâline getirebilecek kadar dramatik biriyim. Kalabalığı sevmem, yalnız kalmaktan hoşlanırım ama *sevdiğim*

³ İngilizce “introduction” kelimesinin kısaltması olup, bir eserin (şarkı, film, kitap vb.) giriş veya başlangıç kısmını ifade eden isim. (c.n.)

kişi yanımdaysa eğer, tüm günümü tereddütsüzce ona ayıracak kadar da tutarsız bir insanım. Üstelik mutfakta da çok iyiyim. *Evet* dersiniz ders önceleri size seve seve kalıplı kurabiyeler yapıp getiririm.”

Güldü. “Başka?”

“Egzoz ve mesaj kelimelerine dilim dönmüyor.” Bunu öyle hızlı söylemişim ki kelimeler heyecanla dudaklarımdan çıkar-ken duyulan *eksos* ve *meşaj* telaffuzlarına karşılık yanaklarımdan kıpkırmızı olması bir saniye bile sürmemişti.

Bunu dememle birlikte dudaklarını usulca birbirine bastırdı ancak gülümser bir ifadeye büründüğü zaten sağ yanağında belirgin bir şekilde çukur oluşturan gamzelerinden anlaşıyordu, ekstra bir çaba göstermesine gerek yoktu.

“Lütfen,” diye fısıldadım bunu fark ettiğimde. “Bununla alay etmeyin çünkü çözebilmek için neredeyse üç yılımı heba ettim ama gerçekten beceremiyorum.”

“Türk uyruklu olmayan kesimin ortak noktası diyebiliriz,” dedi gülüşünü büyük bir ustalıkla gizleyerek. “Herhangi bir sorun göremiyorum.”

Dudaklarım hafifçe aralandı ve, “Gerçekten mi?” diye sorarken, neden söylediği her sözcüğü ona onaylatma ihtiyacı hissetmeye başladığımı anlayamadım. “Sanırım bu kadar. Başka bir şey aklıma gelmiyor.”

“Ailen?”

Ailen. Konuşmasıyla birlikte kısa bir an duraksasam da cevabını veremeyeceğim kadar ağır ve özel bir soru değildi. “Annem, babam ve mezun olmasına rağmen işsiz kalan ablamdan oluşan ufak bir çekirdek ailem var. Üçü de Yunanistan’da.”

Beni bir kez daha başını sallayarak onayladı. Mevzuyu didikleyip büyütmediği için o an ona duyduğum minnetin bir sonu yoktu. “Pekâlâ,” diye mırıldandı dakikalar önce masaya bıraktığı dosyayı kavrayarak. “Onlara ulaşabileceğim bir yol var mı? *Mail* adresi ya da aktif bir telefon numarası?”

Bir an nefesimin kesildiğini hissettim. “Neden istiyorsunuz?”

Oturduğu yerde geriye yaslandı ve yüzüklerle çevrili parmağını hafifçe saçlarının arasından geçirirken, “Elimde bulunması için,” diye mırıldandı. Daha önce hiçbir özel ders hocasının, reşit öğrencilerinden ailelerinin telefon numaralarını istediğini duymamıştım fakat Çağın Alkan Dinçer birçok yönüyle diğerlerinden ayrılıyordu. “Özel olarak ilgilendiğim bütün öğrencilerin velilerinin numarasını alıyorum. Farklı bir durum yok.”

Farklı bir durum yok. Olsa ne olurdu ki? Sonuç olarak bana yardımcı olmak istiyordu. Yalnızca ders çalıştıracaktı. *Bazıları* gibi işleri farklı bir noktaya çekmeye ve foyası ortaya çıktığında bütün suçu benim üzerime yıkmaya çalışacak biri gibi durmuyordu -*durmamalıydı*- çünkü onu taşıyan bir ismi ve kolayca sırtını dönemeyeceği irtibatı vardı.

Koca dünyanın önünde.

Bu düşünceye tutunarak, “Tamam,” diye mırıldandım kısık bir sesle. “Numaralarını size atarım.”

“Güzel.”

“Yani bu durumda bana özel ders vermeyi de kabul etmiş oluyorsunuz, değil mi?” Sorduğum soruyla birlikte oturduğum yerde doğruldum. Henüz ödeme ve çalışma programı hakkında hiçbir şey konuşmamıştık ama bunun için önce onun bir şeyler demesini bekliyordum.

Yüzük parmağıyla usulca dudağının kenarını kaşırken masanın üzerinde gezinen gözlerini yavaşça üzerime çevirdi. “Bir haftalık deneme sürecine gireceğiz,” diye açıklamaya başladığında ise göğüs kafesimin olduğu noktada aylar sonra ufak da olsa bir canlanmanın olduğunu hissettim. “Örüntülü bir çizelgem var. Sonrasında ne olacak bilmiyorum ama o yedi gün içinde devam edip etmeyeceğimizi belirleyen kişi sen olacaksın.”

Ben mi olacaktım? Anbean kanıma dolan heyecan dalgası beni her geçen saniye oturduğum yere sığdıramaz hâle getirdiğinde, gülümseyerek ayağa kalktım ve “O hâlde bunu kafamın içinde

çoktan belirlediğim için şanslıyım,” diye mırıldandım. “Çünkü başka bir seçeneğim yok. Size yeterince net olamıyorum belki ama... baştan yaratılmaya ihtiyacım var.”

“Seni baştan yaratmayacağız, İklimya.” Başını iki yana sallayarak verdiği yanıtı eşlik eden şey çatılan kaşları olmuştu. “Baştan yaratılmaya ihtiyacın yok. Seni yalnızca özüne döndüreceğiz.”

Baştan yaratılmaya ihtiyacın yok.

Sözcükleri o an canlanabilseydi eğer muhtemelen birer kalbe dönüşür ve irislerimin içine yerleşerek mutluluk pompalamaya başlardı. Daha önce bu netlikte bir cevapla karşılaşmış mıydım bilmiyordum ancak verilen güveni bu denli damarlarımda hissettiğim herhangi bir ânın portresini aklımda canlandıramıyordum.

O an, buraya gelmeden önce onun hakkında yaptığım çıkarımların koca bir hiçten ibaret olduğunu ve kafamın içinde sıfırdan oluşmaya başlayan yeni profiline ona çok daha iyi uyduğunu fark ettiğim andı.

Çünkü sandığımın aksine, ne huysuzdu ne hayat emiciydi ne de kuşandığı samimiyetsiz bir maskesi vardı.

Çağın Alkan Dinçer, düzene ayak uyduran tüm kalıplardan arınmış şekilde karşımdaydı ve bunca zaman boyunca *tam* olarak aradığım adamdı.

3. BÖLÜM: "İNANÇ"

"Biraz vitamin aşılayıcı şeyler ye."

Çağın Alkan Dinçer.

Herkes elinin tersiyle itelerken varlığımı kabul ederek beni akademik camiada *bir kez daha* iyi bir konuma getirmek isteyen tek kişiydi. Yıllar önce kaybettiğim ve yokluğunun tenimde bir bıçak darbesi gibi kalıcı izlere sebep olduğu özverimi bir nebze de olsa yeniden içime işleyen isimdi.

Aylar sonra bana umut olan tek şeydi.

Dün sabah ofisini terk etmeden önce güven aşılayıcı bir sesle, *Baştan yaratılmaya ihtiyacın yok*, dediğinde; tüm sahteliğinden arınmış bir şekilde sarf ettiği sözcüklerin altındaki o yoğun inancı hissetmiştim. *Seni baştan yaratmayacağız, İklimya. Seni yalnızca özüne döndüreceğiz.*

Ona inanmıştım.

Yolun sonu nereye çıkacaktı, bilmiyordum. Sahip olduğu donanımı bana yansıtabilecek miydi yoksa yine ve yeniden hiçbir şeyin dokunamadığı o kız olarak beni diğer herkes gibi kade-rime mi terk edecekti, düşünmek istemiyordum. *Bu korkunç bir kâbustan farksız olurdu.* İstedğim tek şey okulumu bitirdiğimde ve Yunanistan'a döndüğümde, ailemin gözlerini uzun zamandır terk etmeyen hayal kırıklığının gitmesi ve yerine gurur dolu bir ifadenin gelmesiydi.

Bana, onlara gurur veren kişi olduğumu hissettirerek hiç bakmamışlardı.

O bakışların hedefinde hep Polina vardı. *Dillerinde, parmaklarının ucunda, hedeflerinde ve övgülerinde.* Bu yüzden okulunu tamamlamış olmasına rağmen hâlâ kendine çalışacak bir iş bulamadığı için ona kızmıyorlardı çünkü Polina'nın eğitim hayatı boyunca gösterdiği çaba ve iradeyi ezbere biliyorlardı.

Ben de gösteriyordum.

Ona sonuna dek açık olan gözler bana kör olurken bile ablamı suçlayamıyordum çünkü onu çok seviyordum. Her şeyin en iyisini hak ettiğini, ailemizin devamlılığını sürdürecektir ismin o olduğunu ve parmak uçlarıyla gösterilen, imrenildiği hâlde içten içe kıskanılan kişi olduğunu biliyordum. Bunu *hissediyordum*.

Bu yüzden kendime yakın ve sıcak hissettiğim tek kişi olduğu için, ertesi günü kampüse adım attığım gibi telefonumu çıkarmış ve ona durumu haber eden kısa bir mesaj yazmıştım.

İklimya:

Bir özel hoca buldum.

(10.33)

Fakültemin karşısındaki kahveciden sıcak bir *mocha* alıp, sonbaharın geldiğinin habercisi olan kuru yapraklarla döşeli çimenlerin üzerine oturduğumda, pantolonumun kış kısmının kirlenmemesi için boynumdaki yün atkıyı feda etmek zorunda kalmıştım.

Kahvemden bir yudum aldığım sırada telefonum titredi ve ekrana düşen bildirime baktığımda Polina'nın cevap verdiğini fark ettim.

Polina:

*Gamó.*⁴

(10.35)

⁴ *Siktir.* (Yun.) (e.n.)

Yanıt vermek için parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirecekken ekrana düşen ikinci bir mesajla duraksamak zorunda kaldım.

Polina:

Bizimkilere söyledin mi?
(10.35)

İklimya:

Hayır.
(10.35)

Polina:

Mamâ⁶ bu habere çok sevinecek.
(10.36)

Bir anlığına nefesim kesildi.

Mamâ bu habere çok sevinecek.

İklimya:

Sakin onlara bir şey söyleme.
(10.36)

Polina:

Neden?
(10.36)

Mesajıyla birlikte gergin bir şekilde alt dudağımı dişlesem de korkunun ecele faydası olmayacağını hatırlayarak içimdekileri tereddütsüz bir şekilde ona döktüm.

İklimya:

Bana ders verecek adam normal bir öğretmen değil.
(10.37)

⁶Anne. (Yun.) (c.n.)

İklimya:

Herif Doçent, Pol. Buralarda feci tanınıyor.
(10.37)

İklimya:

Annemler öğrenirse bana inanmazlar ve mevzuyu didikleme
için adamı biktırana kadar rahatsız ederler. Elme bir fırsat
geçmişken onu kaçıramam, anlıyor musun? Zaten ona bizimkilerin
numarasını verdim, bugün yanına gidip onlarla iletişime
geçmesini istemediğimi de söyleyeceğim.
(10.37)

Polina:

Saçmalama, bebeğim.
Bizimkiler ne kadar mutlu olur senin haberin var mı?
(10.38)

Polina:

Bir Doçentin sana özel ders vereceğini
öğrenirlerse başaracağına olan inançları geri gelir.
(10.38)

O noktada dudaklarımdan yarı alaycı, yarı acı bir gülüş kaçtı. İç geçirerek elimdeki kahveyi çimene koyduğumda, “Evet, bahsedilen kişi sen olsaydın eminim bunu yaparlardı,” diye kendi kendime mırıldandım. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, konu ailem ve ben olduğunda *inanç* kavramı bütün anlamını yitiriyordu. “Mevzu ben olunca adamı baştan çıkarıp yatağa attığıma bile inanırlar ama kendi çabamla bu teklifi kabul ettirdiğime asla inanmazlar.”

Nihayetinde yeni bir şey değildi.

İklimya:

Boş versene. Dediğimi yap.
(10.39)

Polina:

Tamam. Kurcalamayacağım.
(10.39)

Polina:

Tabii sana kimin hocalık yapacağını söylersen eğer.
(10.39)

Önüme düşen satırları okuduğum gibi gözlerimin geriye kaymasını engelleyememiştim çünkü amacını az çok sezebiliyordum. Yine de ona istediğini verdim.

İklimya:

Çağın Alkan Dinçer.
(10.40)

Polina:

Aftó eínai!° Bana bir dakika ver.
(10.40)

Mesajına yalnızca *görüldü* attım. Ne yapacağını biliyordum. İlk işi tıpkı geçtiğimiz gün benim yaptığım gibi safariye girip arama motorunda Çağın Alkan Dinçer ismini aratmak olacaktı. Fakat aramızdaki fark açıkça belliydi. Benim onun hakkında yazılanları okurken hissettiğim tek şey şaşkınlık ve hayranlıkken, o muhtemelen ağzının suyunu telefonunun ekranına akıtacak kadar kendinden geçecekti.

Bunu fark ettiğim gibi, “*Gamó,*” diye mırıldandım sessiz bir şekilde. *Siktir. Siktir. Siktir.* “Herifin fotoğraflarını göreceksin.” Bunu biraz geç fark ettiğimi, yaklaşık bir dakika sonra ekranıma düşen ve bir anlığına bildirim panelimin çökmesine neden olan yeni mesaj seliyle anlamıştım.

° *İşte bu!* (Yun.) (c.n.)

Polina:

MATİ, ŞAKA MI YAPIYORSUN?
(10.41)

Polina:

EVRENDE GÖRDÜĞÜM EN SEKSİ VARLIK.
(10.41)

Polina:

EBEVEYNİN OLARAK BENİM NUMARAMI VERDİN, DEĞİL Mİ?
(10.42)

Polina:

BU HERİFLE KESİNLİKLE FLÖRT ETMEM GEREK.
(10.42)

Ağzım şaşkınlıkla aralandı.

İklimya:

Saçmalama. Adam 30 yaşında.
(10.43)

Polina:

Ne yani, ben 10 yaşında mıyım?
(10.43)

Polina:

Aramızdaki beş yaşın lafının olmayacağını biliyorsun.
(10.44)

Mesajını okuduğum gibi suratım keyifsizce ekşidiğinde, “Aptalın tekiyim,” diye fısıldadım kendi kendime. “Böyle bir tepki vereceğini elbette biliyordum. Ondan sana hiç bahsetmemeliydim.”

İklimya:

Bazen benden iki yaş büyük olan sen
değilmişsin gibi hissediyorum.
(10.44)

İklimya:

Çocuk gibi davranıyorsun, Pol.
Gördüğün her erkeğe sulanmayı bırak.
(10.44)

Çocuk gibi davranmıyordu.

Sadece gözünün önüne Çağın Alkan Dinçer'in yüzünü getiren diğer herkes gibi, aklına gelen ilk ve tek şeyi çıplak bir şekilde dile getiriyordu. Çekici bir adamdı. Bu inkâr edilemez bir gerçektir ve eminim ki başarılarıyla ün salmış biri olmasına rağmen insanları etkileyen şey bulunduğu mevki değil, fiziksel özellikleriydi. Yine de bundan hoşlanmamıştım. Polina istediği her erkekle flört edebilirdi ancak benim özel hocam buna dahil değildi.

Özellikle de her an avuçlarımdan arasından kaçabilme ihtimali olduğu gerçeğini bilerek yaşarken.

Polina:

Bazen gerçekten babaanne gibi konuşuyorsun. :(
(10.45)

Polina:

Her neyse, konuşmadım say.
Zaten gitmem gerek. Kızlara kahvaltı sözüm var.
(10.45)

Polina:

Bu mevzuyu daha sonra konuşuruz.
Seni seviyorum, Matl. Kendine dikkat et.
(10.45)

Derin bir iç geçirerek mesajına kısaca *görüŖürüz* yazdıktan sonra sohbetten çıkıp telefonumu kilitledim ve dakikalar önce çimene bıraktığım kahveme yöneldim. Ilıdığını düşünsem de karton bardak içinde olduğu için sıcaklığından hiçbir Ŗey kaybetmemiŖti. Bu yıl soğuklar İstanbul’a erken gelmiŖti ve bu yüzden kasım ayının ortasında bile kalın bir polar ile şiŖme mont giyecek kadar üŖüyordum.

Kolumdaki saatten dersimin başlamasına on dakika kaldığını gördüğümde olduğu yerde ayaklandım ve çimenlerin üzerine serdiğim atkıyı silkeledikten sonra katlayıp bez çantamın içine koydum.

Kafamın içinde yaptığım ufak planlamaya göre Çağın Alkan Dinçer mevzusunu dersim biter bitmez halletmek ve netliğe kavuşturmak istiyordum. Ancak o noktada kampüsün ortasında, onu yanında okul takımının koçu ile birlikte fakülteye ilerlerken gördüğümde beynim aniden uyarı sinyalleri vermeye başladı ve kendimi bir anda onun arkasından koştururken buldum.

Bir elimde kılıfına koyduğum *iPad*’im ve ufak not defterim varken, kahveyi tuttuğum diğeri elimi aceleyle havaya kaldırdım ve arkasından, “Hocam!” diye bağırdım. Ofisine adım attığı andan itibaren gün içinde görüşmeleri belirli ve seçici saatlerde kabul ettiğini biliyordum ve eğer şanslıysanız -Ŗu an olduğu gibi- onu kampüste yakalar ve ağızından kendi payınızı çıkaracak kelimeleri duyana kadar arkasından koŖardınız. “Alkan Hocam!”

Beni duymadığı için yanındaki koçla her ne konuşuyorsa hararetli sohbetine devam etti. Fakülteye yaklaştığı ve giderek benden uzaklaştığı her saniye içimde yükselen heyecanı dizginleyemiyordum. Onu gözden kaçırmamanın bana pahalıya patlayacağını hatırlayarak bir kez daha arkasından seslenmek üzereydim ki, aynı saniyelerde yan tarafımdan yükselen “Yavaş olsana,” homurtusuyla dudaklarım olduğu gibi geri kapanmıŖtı. *Bu tınıyı tanıyordum.* “O güzelim botlarla çıkıntıya takılmanı ve koca kafanı yarmana neden olacak trajediyi izlemek istemiyorum.”

Sesini duymamla adımlarım duraksadı. Her ne kadar ona dair her şeye doyumsuz bir nefret beslesem de konuştuğu zamanlar melankolik bir melodi gibi etrafa yayılan sesinin nahif bir tını barındırdığını inkâr edemezdim. “Naz,” diye mırıldandım, kaşlarımı kaldırarak ona döndüğümde. *Naz Atalay*. Kampüsün altın kızı ve beni kendi kulvarından dışlamaya çalışan en büyük rakibim. “Bana mı dedin?”

“Şu an sana bakıyorsam muhtemelen Ada’ya diyorumdur.” Protez tırnaklı parmağıyla, yan tarafında kulaklığını takmış resim çizen gotik kızı işaret etti. “Aptal olabilir misin?”

“Sen az önce benim için mi endişelendin?” Gözlerimin önüne gelen sarı tutamları kulağımın arkasına itelerken ona doğru alaycı bir bakış attım.

“Hayır, sayın geri zekâlı. Endişelendiğim tek şey o güzelim *Stradivarius* botlar.” Kapaklarına parıltılı bir far çektiği kahverengi gözleriyle ayağımı işaret etti. “Mevzunun seninle alakası yok.”

Acelem olduğunu bilmeme rağmen başım usulca yana eğildi. “Sevgilin mezun olduğundan beri normalin üç katı daha huy-suzsun, farkında mısın?”

Bu doğruydı. Geçen döneme kadar dört yıl boyunca okulun futbol takımına defanslık yapan erkek arkadaşı -*Anıl Sancak*- takımın diğer fertleri gibi mezun olduğundan bu yana dönem Naz için fazla çekilmez başlamıştı.

“En az o botların senin ayağına yakışmadığının farkında olduğum kadar.” Yeniden bana döndüğünde yüzüne samimiyetten uzak, ufak bir gülümseme yerleştirdi.

Ona aynı şekliyle karşılık verdim. “Anlıyorum.”

“Ne dedin?” Gözleri hafifçe aralanırken, sanki beni duymamış gibi sahte bir reveransla öne eğildi ve ellerinden birini usulca kulağına götürdü. “*Görüşürüz* mü? Güle güle o zaman.”

Söylediğim kelimeyi söylemediğim bir kelimeyle değiştirerek yaptığı çocukça hamleye göz devirdikten sonra ona orta

parmağımı gösterdim ve başka bir şey demeden büyük adımlarla yanından ayrıldım. Naz, her zamanki Naz'dı. Onu diğerlerine nasıl davrandığına dikkat edecek kadar yakından tanıımıyordum ancak bu iğneleyici tavırlarının ve nefretinin hedefinde yalnızca *ben* olduğumu biliyordum.

Neyse ki Çağın Alkan Dinçer yeniden görüş açıma girdiğinde Naz Atalay pürüzü çoktan zihnimi terk etmiş ve odaklanmam gereken asıl meseleye dönmüştüm. Kampüsteki çoğu gözün üzerime çevrileceğini ve ağızlarda yeni bir fısıltıya neden olacağımı bilmeme rağmen bir kez daha, "Alkan Hocam!" diye bağırmaktan geri kalamamıştım.

Neyse ki bu sefer beni duyup duraksamıştı.

"İklimya?" Güneş gözlüğünü çıkarıp başına takarken, beni daha net görebilmek için laciverte çalan parıltılı maviliklerini kıstı. Onu fakülte girişinde yakaladığım için kendimi bir kez daha şanslı saydığım sırada başını çevirdi ve hâlâ yanında duran koçu el işaretiyle yollayarak tamamen bana odaklandı.

O an, aynı zamanda onu net bir şekilde süzebildiğim ilk an olmuştu çünkü nasıl görüldüğünü saniyeler önce fark edebiliyordum eğer, muhtemelen kelimeler dudaklarımdan dökülemeden sesim içime kaçar ve bir süre de çıkamayacak kadar beni gafil avlardı.

Üzerinde onu gördüğüm zamanlarda genelde üzerinde gördüğüm siyah, düz tişörtlerinden biri vardı ancak tüm mesele onun üzerine geçirdiği kahverengi deri ceketiymiş gibi bu, enerjisini çok daha çekici bir hâle getirmişti. Fakat yine de kolundaki güzel dövmelemleri kapattığı için bir nebze olsun üzgün hissetmem, o an için zihnimden geçen arsız düşüncelere hayret etmeme neden olmuştu.

"Merhaba," diye mırıldandım, saniyeler öncesine kadar ismini tüm kampüsün ortasında bağırarak dile getiren bir kıza göre fazla çekingen bir sesle. *iPad*'imi tutan elimi sıkı bir şekilde

göğsüme bastırdım. “Özel ders mevzuusuyla ilgili bir gelişme var mı diye soracaktım. Aceleniz yoksa bilgi alabilir miyim?”

Nefes nefese kalışıma ve dağılarak yüzümün önüne gelen sarı saç tutamlarıma tuhaf bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Kampüsün ortasında yaygara koparmanın nedeni bu mu?”

“Yaygara koparmadım.” Ona doğru utangaç bir bakış attım. “Sadece sizi yakalayabilmek için biraz hızlı olmam gerekti çünkü öbür türlü birkaç saat sonraya aksayacaktı.” *Ve bunun için vakit yok.*

Tek kaşı havalandı. “Bu sabah sana bir *mail* yolladım. Almadın mı?”

Duyduğum şeyle birlikte kısa bir an duraksadım ve suratına bakakaldım. *Siktir.* Onun beni eğiteceği kısma öyle odaklanmıştım ki *mail* atmış olabileceği ihtimalini hiç aklıma getirmeden öylece karşısına çıkmayı seçmiştim.

Gözlerimde nasıl bir ifade belirdiyse bana bakar bakmaz durumu anladı ve “*Mail* kutunu kontrol et,” diye homurdandı. Bir kez daha yüzümü ve nefes nefese inip kalkan gövdemi kontrol etmişti. Neden bu kadar dikkat kesilmişti? “Ayrıca bu konu hakkın...” Gövdemde gezinen bakışları ani bir sapmayla elimde tuttuğum şiir kitabına kayınca bir anlığına duraksadı ve söyleyeceği şey her neyse ona kısa bir ara verdi. “Ahmet Arif’in kitabı mı o?”

Duyduğum isimle birlikte gözlerimin içi ışıldadı ve ona doğru kocaman gülümseyerek, “Evet,” diye karşılık verdim heyecanla. Bakışları bir an gülüşüme değdi. “*Hasretinden Prangalar Eskittim.*” İfadesine dikkat kesilen bakışlarım ondan güç alan bir dürtüyle soğuktan rengi değişen güzel dudaklarına kaysa da yeniden gözlerine çıkması uzun sürmemişti. “Okudunuz mu?”

“Hayır.” Bakışlarımız yeniden kesiştiğinde oyalanmak ister gibi başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. “Bir akademisyen arkadaşım önermişti ama henüz alıp okuyacak fırsatı bulamadım.”

Bingo. Dudaklarımdaki gülüş tüm yüzüme yayılırken ilk kez aylar sonra bu kadar mutlu hissettiğimi fark etmiştim. Çünkü şiirler benim zaafımdı. Elimdeki kahveyi usulca ona uzattım ve “Biraz tutar mısınız?” diye mırıldandım. Bu hamleyi yaparken tereddüt etmiştim ancak söylediğimi ikiletmeden *-tuhaf bir bakış bile atmamıştı-* kahvemi elimden aldı ve meraklı bakışlarını üzerime dikti. O beni izlerken hareket etmek epey zordu fakat el çabukluğuyla şiir kitabını tabletimin kılıfına sıkıştırdığım noktadan çekip aldım ve ona uzattım. “Bunu alabilirsiniz. Bu muhtemelen kitabı ellinci kez yeniden bitirişimdi çünkü *bayılıyorrum*. Üstelik bazı şiirlerin altını da çizdim ve eğer okursanız derslerimizde bunun hakkında söyleşi de yapabiliriz. Pişman olmazsınız.”

O noktadan sonra ona olabildiğince ikna edici ve istek dolu bakışlar atmaya başladım. Bir elinde kahvemi, diğer elinde motorunun kaskını tutarken ilk birkaç saniye tuhaf gözlerle beni izlese de çok geçmeden maviliklerinde beliren minik bir parıltıyla hediye kabul etti.

Ellerimi birbirine çırpırmamak için zor duruyordum.

Bunun getirdiği heyecan yüzünden, onun bana vermesini beklemeden avucunda tuttuğu kahvemi almak için ani bir hamle yaptım. Fakat yerimde duramamamdan ötürü bir anlığına elimin ayarını kontrol edemedim ve parmaklarım sertçe bardağa çarptığında, içindeki kahvenin üzerine sıçramaması için diğer elimi hiç düşünmeden onun elinin üzerine kapattım.

Siktir.

“Çok özür dilerim!” diye çıktım olduğum yerde hafifçe sıçrayıp, kaşla göz arası kahve bardağını onun elinden alırken. Neyse ki tek bir damla bile dökülmemişti. Ellerinin yumuşaklığını ve sıcaklığını ise sonra düşünecektim. Henüz iki gün bile olmamışken, karşısında kendimi bu denli hızlı bir şekilde küçük düşürmem yerin dibine girmek istememe neden oluyordu. Bu yüzden bakışlarımı yeniden gözlerine çevirdiğimde bana

kızdığını görmemek için korkarak tek gözümü kısmış ve dudaklarımı büzmüştüm.

Fakat beni hazırlıksız yakalayan şey onun ifadesinin normal -hatta bir tık gülünç- olmasıydı ve ona nasıl baktığımı görünce yukarı kıvrılan dudakları, bir anlığına almak üzere olduğum nefesi boğazıma tıkmıştı. “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Sorun yok.”

Elektrik çarpmış gibi irkilip elimi onun ellerinden kurtardım ve dikkatle beni izlediği sırada nereye koyacağımı bilemeyerek saçlarıma götürdüm. Aynı zamanda, “O hâlde, görüşmek üzere,” diye mırıldanmışım sahte bir öksürükle şekillendirdiğim sözcükleri. “Dersim... Başlayacak. Gitmem gerek. İyi günler.”

Cevabını beklemeden kızaran yanaklarım ve sıcak basan ensemlerle birlikte onun yanından ayrıldım ancak bir saniye sonra arkamdan, “*Mail* kutunu kontrol et!” diye seslendiğini net bir şekilde duyabilmişim.

“Edeceğim!” Ona dönmeden, kahveyi tutan elimi kaldırıp bir *tamam* işareti yaptım ve dersimin bulunduğu amfiye girene kadar aptallığıma binbir türlü kılıf uydurmaya başladım.

Dediğini yapıp *mail* kutumu kontrol edecek vakti ise ancak boş bir yere yerleşip derin bir nefes verdiğimde bulabilmişim.

Telefonumu açıp isminin yazdığı iletiye tıkladım.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

İklimya,

Hazırladığım ders programının bir kopyasını sana yolladım. Pazartesi, çarşamba, cuma ve cumartesi olacak şekilde haftada dört gün birlikteyiz. Sistem ortalama çalışma süresini dört saat olarak belirledi ama sonraki vizeye dek seni daha iyi bir noktaya getirmek için bunu altı saate çıkarıyorum. Haberin olsun. :)

Doç. Dr. Çağın Alkan Dinçer.

Altı saat. Haftada dört gün birlikte olacak olmamız yetmiyormuş gibi, bir de günümün altı saatini ona ayırmak zorunda kalacaktım.

Ancak bu düşüncenin aklıma düştüğü ilk anda beni rahatsız hissettirmek yerine heyecanlandırması, tuhaf şekilde kılıf uydu-ramadığım bir gerçek hâline gelmişti.

Mail konuşmamız burada sonlandı sanıp telefonumun ekranını kapatmaya yönelmiştim ki, o noktada onun altında gözüken ve *okunmadı* olarak işaretlenen üç yeni ileti daha olduğunu fark ederek bir kez daha duraksamıştım.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Bu arada,

Sağlık raporunu dün gece bir kez daha inceledim ve demir eksikliğinin olduğunu gördüm.

Biraz vitamin aşılayıcı şeyler ye.

4. BÖLÜM: "İLK DERS"

"Yokluğun cehennemin öbür adıdır."

Aile sorunlarına, problemlili geçmişe ve gelgitli akademik yaşama sahip olan biri olmak beni çoğu insanın gözünde *kazançsız hayatlar* sınıfına sokuyordu.

Belki de doğruydı. Ebeveynlerin –*başta kendi ailem olmak üzere- onlar gibi olma* dedikleri, ortamlarda aralıksız dedikodularının döndüğü ve tanımadığı ağızlarda bile isminin kötü etiketlerle sakız olduğu o kişi olmak, beni bu sınıftan saymaya örnek gösteren maddeleri yeterli kılıyordu.

Kazançsız biri olmak kötüydü fakat o kişiyi yeniden umut ve ışık dolu bir bireye çevirmek de bu sorumluluğu üstlenecek kişiyi kötü yapmazdı.

Çağın Alkan Dinçer gibi.

Ancak akademik camiada işler böyle ilerlemiyordu. Elinden tutulan ve sonucunda hiçbir ilerleme katetmeyip hâlâ başlangıç noktasındaki hâlinden muzdarip olan umutsuz vakaların sonucu, bir şekilde onların sorumluluğunu üstlenen akademisyenlerin üzerine kalıyordu ve çoğu eğitmen namlarına bir zarar gelmemesi için bu sorunu göze alarak problematik kişileri kendi kariyerlerinden uzak tutmaya çalışıyordu.

Tufan Akkaya gibi.

Belki de bir noktada bu yüzden onu suçlayamıyordum. Beni Çağın Alkan Dinçer'in gözünde ilgi çekici kılan ve potansiyeli

olan bir öğrenci yapan gerekçe neydi bilmiyordum ancak bundan memnundum. Onun yüzünü kara çıkarmayacak, hiç kimse-
nin beklentisini bir kez daha ayaklar altına almayacaktım çünkü *hissedi-yordum*.

Bu seferki farklı olacaktı.

Kasım ayı burnumun direklerini sızlatacak kadar soğuk geçse de bu, apartman dairemin beş karışlık balkonunda oturmama ve caddedeki hareketliliği izlerken ikinci paket sigaramı bitirmeme engel değildi.

Son iki gündür yaptığım gibi yine Çağın Alkan Dinçer'i düşünüyordum fakat hayatımdaki gelişmelere kafamın içinde mantıklı bir kılıf uyduramamak beni rahatsız ediyordu. Endişelerim vardı, öncekilerden *her şekilde* farklı olacağına olan inancım da içimde bir yerlerde yeşeriyordu ama kendime tam anlamıyla dürüst olamıyordum.

Geçmişin tozlu rafları arasında kaybolmak istemiyordum çünkü orası benim için bile yasaklı bir bölgeydi. *Geçmişti işte*. Çağın Alkan Dinçer diğerleri gibi değildi. Olmamalıydı. Çizgiyi aşamazdı. Aşmak gibi bir girişimde bulunursa bile kirleneceği ve leke geleceğini bildiği namıyla da baş etmek zorunda kalırdı.

Bir şekilde.

Bu ihtimali düşünerek rahatlamaya çalıştım. Yatağa gitmeden önce yakıtığım son sigarayı bitirene dek ailemin bana inanmadığı ve başkalarını haklı bulduğu o mevzuları teker teker zihnimde oynattım. Bunu yapmak içimdeki endişeyi harlamaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu ancak zehirli düşüncelerin önüne geçemiyordum.

Farklı olacak, İklim. Şunu tekrar etmeyi kes.

Derin bir nefes verip, henüz yarısına bile gelmediğim sigarayı sertçe küllüğe bastırdım ve aceleyle oturduğum sandalyeden kalktım. Düşünmek istemiyorsam uyumak zorunda kalacaktım.

Fakat balkondan çıkmadan önce mutfak penceresinin önündeki ufak çıkıntıya koyduğum telefonumu elime aldığımda,

cevapsıza düşen birden fazla çağrı ve yeni *mailler* olduğunu görmek olduğum yerde duraksamama neden olmuştu.

Sosyal medya hesaplarımı donduralı yıllar oluyordu. Yalnızca *Instagram* kullanıyordum fakat orada bile yalnızca Polina ve birkaç Yunan arkadaşım bulunuyordu. Bu yüzden aktif olmak gibi bir derdim yoktu. Telefonumu yalnızca ufak tefek araştırmalar ve çevremdeki bir avuç insana ara ara hâlâ hayatta olduğumu hatırlatmak için kullanıyordum.

Onlardan hatırlatma almak için değil. Ancak kilit ekranına düşen cevapsız arama bildiriminin üzerinde yazan *Mamá* yazısı o noktada düşündüklerimin tam tersini söylüyordu.

Şaşkın bakışlarım balkon kapısının camından kendi yansı-mamla kesiştiğinde, bir an Polina'nın bana ihanet ettiğini ve özel ders mevzusunu annemlere anlattığını düşünerek panik yaptım. *Anlatmış olabilir miydi?* Olamazdı. Bunu bana yapmazdı çünkü onun da bende saklı ve yalnızca ikimizin paylaştığı ufak çaplı sırları vardı.

O hâlde annem neden aramıştı?

Bunu kabullenmeyi reddederek onun bildirimini kenara kaydurdum ve aramasına geri dönmek için paneldeki *Mamá* yazısına tıkladım. Ancak tam o sırada altta kalan okunmamış bir *mail* bildirimi gözüme çarptı ve üzerinde yazan ismi gördüğüm gibi bir kez daha duraksamak zorunda kaldım.

Çağın Alkan Dinçer.

~~*Ha siktir.*~~ Annem yeterli değilmiş gibi ondan da yeni bir ileti almak beni o noktada dünyanın en gergin insanı yapmaya yetmişti çünkü gecenin bu saatinde hiç kimse, *özellikle her an profesörlüğe terfi edebilme fırsatı olan bir doçent*, yalnız ve sorunlu bir öğrenciye mesaj atma zahmetine girmezdi.

Yaptığı anlaşmayı feshetmeyecekse eğer.

Bu ihtimal karnıma bir kramp soktuğunda, mutfağa yönelttiğim adımlarımı yeniden balkona çevirdim ve saniyeler önce kalktığım sandalyeyi korkuluğa iterek üzerine oturdum. Ne

yolladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak iletisine tıklamadan önce derin bir nefes alıp kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum.

Dört dakika önce gönderilmişti. Kısılan gözlerim onun isminden ekranın üzerinde yazan saate kaydığında, gece yarısı olmasına birkaç dakika kaldığını gördüm ve kaçmanın faydası olmayacağını anlayarak yavaşça bildirime tıkladım.

*Mai*nde konu ya da alt başlık yoktu, öylece yollamıştı.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Kitabı neredeyse yarılادم.

Yokluğun, cehennemın öbür adıdır.

Ve koca şiirden yalnızca bu satırı mı çizdin?

Okuduğum satırlar şaşkınlığımı ikiye katladığında, dudaklarımın arasından hayret dolu bir gülüş kaçtı.

Yokluğun cehennemın öbür adıdır. Çizdiğim satırlara mı dikkat etmişti? Bunu düşünmek ensemden yukarı tuhaf bir utançalık dalgasının yükselmesine neden olurken, saniyelerdir havada asılı duran parmaklarımı hareket ettirip ona hızlı bir cevap yazdım.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Bunun özel olarak dikkatinizi çektiğini bilmiyordum.

Şu an birazcık utanmış olabilirim.

Birazcık mı? İçimdeki yaramaz tarafın fısıltısı zihnimde yankılandı. Sadece tek bir mesajla kıpkırmızı oldun.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Fosforlu kalemle çizmişsin.

Dikkat çekmemesi elde değil.

Bir kez daha sesli bir şekilde güldüm çünkü okulun *-akademik dünyanın-* en prestijli öğretmenlerinden biriyle kitabımdaki altı çizili satırlar hakkında *mail*leşiyordum.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Aslında okuduğum şeylerin altını çizmeyi hiç sevmem, biliyor musunuz? Temiz görüntü takıntım var ve öyle yapınca sayfayı kirletmiş gibi hissediyorum. Ama bazen bazı satırlara fazla anlam yüklüyorum ve fark etmeden çiziyorum. Onu da muhtemelen o amaçla çizmişimdir.

İletileri dizdikten sonra heyecanlı bir şekilde ona yolladım ve önümdeki bir dakika boyunca ondan yeni bir cevap alabilmek için tetikte bekledim. Kalbim neden gümbür gümbür atmaya başlamıştı hiçbir fikrim yoktu; zaten buna bir sebep aramak da istemiyordum.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Fazla mı anlam yüklüyorsun?

Yokluğun, cehennemın öbür adıdır.

Bu tam da ümitsiz bir âşğın

çizeceğı türden bir satır.

Değil mi?

Dakikalar önce attığı alıntıyı bir kez daha yazdığında kaşlarım çatıldı.

Bu tam da ümitsiz bir âşığın çizeceği türden bir satır. “Hayır,” diye fısıldadım elimi alnıma götürüp koca bir şaplak attığım sırada. Anlatmaya çalıştığım bu değildi fakat cevabı sanki kendi silahımla vurulmuşum gibi hissettirmişti. “Hayır, öyle değil...”

Yalnızca sevdiğim için çizmiştim. Bazen bana tamamen aykırı olan eşyalar ve şarkılara bile anlam yükleyen biriydim ancak hiçbirini beni yansıttığı için değildi. *Sadece...* etkilediği içindi ve o noktada Çağın Alkan Dinçer’in beni aptal, ümitsiz bir âşık sandığı düşüncesi kalbimi sıkıştırdığı için bu yanılgıyı yıkmak adına elimi çabuk tutarak yeni bir cevap yazdım.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Öyle görünüyor ama değil.

En azından benim için.

Yolladığım iletiden sonra üşümeye başladığımı hissettim ve oturduğum sandalyeden kalktıktan sonra koşar adımlarla içeri geçtim. Balkon kapısını kapatıp odama varana kadar çoktan ondan yeni bir yanıt gelmişti bile.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Çok çelişkili birisin.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Sadece beğendiğim için çizmiş olamaz mıyım yani? :(

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu
ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Bahsettiğim bu değildi.

Senin hakkında yaptığım çıkarımdan yola çıkıyorum.

Okuduğum satırlar sırtımda neden olduğunda yatağımın içinde kıvrıldım ve yorganımı usulca üzerime çekerek telefona sarıldım. Yarın erken saatte faturamı ve harcıma yatırmak için ATM'ye gitmem lazımdı; normalde bu vakte kalmadan çoktan uyumuş olmam gerekiyordu ancak şu anda özel ders hocamla konuşmak çok daha cazip gelmeye başlamıştı.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu
ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Bu arada geçtiğimiz gün size ev adresimi *mail* attım. Yolladığınız programı da kontrol ettim ama ilk dersi yarın akşam 6'ya koymanız beni bir tık gerdi.

Puanımdan dolayı bu sene ikinci öğretime düştüm. Bunu zaten CV'me eklemiştim, yine de hatırlatmak istedim çünkü dersim yarın akşam 8'de bitiyor.

Muhtemelen bu süreçte saatlerimiz bayağı çakışacak çünkü öbür alternatifleri denediysem de olmadı. :(

Size uygunsa eğer ders saatlerini erken bir vakte çekebilir miyiz?

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu
ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Ben de tam olarak bu konu hakkında konuşmak istiyordum.

Yıl sonu için yeni bir proje hazırlıyorum ve yarın fakültede bayağı işim var. Muhtemelen senin çıkışından bir saat kadar önce işlerim bitecek ama günün geri kalanında tamamen boş olacağım.

Tamam dersin ilk dersi kütüphanede halledebiliriz?

Okuduğum yeni iletiyle birlikte uzandığım yerden doğruldum ve omuzlarımdan kalkan ağırlık sayesinde bir kez daha derin bir nefes verdim.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Çok iyi olur gerçekten. Evimle okul arasındaki mesafe neredeyse bir saat ama akşam trafiğinde bu bazen ikiye katlanabiliyor. Evde çalışmak isteseydiniz yüksek ihtimalle yarı yolda yorgunluktan bayılırdım.

Yazdığım satırlara ikinci kez bakma girişiminde bulunmadan ona yolladım ve birkaç dakika boyunca geri dönüşünü bekledim. *Mail* kutucuğundan konuştuğumuz için iletiler bazen ânında önüme düşmeye biliyordu ancak izin verirse eğer yarın numarasını alma fikrini aklımın bir köşesine not etmeyi de ihmal etmemiştim.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Yorgun olacaksan ertesi güne kaydırabilirim.

Blok dersin olabileceği ihtimali aklımdan tamamen çıkmış, epey zorlar seni.

Ekranıma düşen yeni cevaplar tuhaf bir şekilde ensemin karcıncalanmasına neden olmuştu. *Bu ne demekti şimdi?*

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Kesinlikle olmam.

Aslında bu cezayı vize sonuçlarım yüzünden sonuna kadar hak ettim, elime geçen fırsata burun kıvrıma gibi bir seçeneğim de yok çünkü ayakta uyuklasam bile finallere kadar kafamın içine bilgi aktarımı yapmayı kesmemem gerek.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Olaya çok yanlış bir noktadan bakıyorsun.

Yorgunken kendini çalışmaya zorlamak sana baskı ve kaygıdan başka hiçbir şey vermeyeceği için öğrenmeye çalıştığın şeylerden bir halt anlamayacaksın.

Üstelik benim öğrencimsen eğer,

O derse her zaman zihnin açık ve dinlenmiş şekilde geleceksin. Anlaştık mı?

Kalbim tuhaf bir baskıyla içe gömülür gibi oldu.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Anlaştık gibi ama yorgun olmayacağım, söz veriyorum.

Hafiften ağırlık çökerse de sert bir kahve alırım olur biter.

Yarın o dersi kesinlikle istiyorum.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Bu kadar hevesli bir öğrenci olman gururumu okşadı doğrusu.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Sizin öğrenciniz, olarak düzeltirsek çok daha doğru olur.

İtibarınızı hatırlatmama ihtiyacınız yok ama sizin gibi başarılı bir akademisyenden ilk kez ders alıyorum.

Bence hevesli olmakta gayet haklıyım.

Arkası düşünülmeden atılan başka bir cevap daha ve araya sızan birkaç dakikalık boşluk. Adamın benim gibi birinin ağzından övülmeye ihtiyacı olduğu mu vardı sanki? Neydi bu tüylerini kabartma çabası? Heyecan mı?

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Güzel.

Şimdi müsaadenle kitabıma geri döneceğim.

Kitabıma. Kullandığı aitlik eki kaşlarımın hafifçe havalanmasına neden olsa da yüzüme yerleşen yorgun gülümsemeyi silme ihtiyacı duymamıştım.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Tabii ki, keyifli okumalar.

Cevap verseydi muhabbeti bir miktar daha uzatıp ayrı bir parantez açarak, “*İyi geceler*” eklemesi de yapabilirdim ancak birkaç dakikanın sonunda hiçbir geri dönüş almayacağımı anladığımda, pes ederek telefonumu şarja soktum ve dişlerimi fırçalamak için yataktan kalktım.

Yarın yeni hayatımın ilk günü olacaktı ve kendini daha başlamadan finallere adayan İklimya bu sürece tamamıyla hazırды.

Sabah ilk işim, uyandığım gibi aksayan ödemelerimi halletmek ve okula geçmeden önce caddedeki sakin kafelerin birinde kahvaltımı yaparken geciktirdiğim tezimin son satırlarını yazmak olmuştu.

Neyse ki yetiştirebilmişim. Teslimine henüz iki gün vardı ve hayatımda gelişen şeylerin olumlu etkisi bugün üzerimdeki hâkimiyetini belli etmişti. Her zamankinden çok daha enerjik ve ilham doluydum.

Okula geçmek için masadan kalkmadan önce telefonumu çıkarıp Polina'yı aradım çünkü dün gece annemin yaptığı aramaya hâlâ dönüş yapmamıştım. Saat 11'e geliyordu; şu an muhtemelen çalışıyordu ve onu rahatsız etmek istemiyordum.

Onun aksine.

"Günaydın?" Polina aramayı dördüncü çalışta açtığı anda, kulaklarıma dolan sesi uykulu ve boğuktu. "Beni sabahın köründe aramanın sebebi ne, pısrık şey?"

Gülerek başımı eğdim. "Sabahın körü dediğin saat 11." Yunanistan ile Türkiye arasındaki saat farkı birdi ve burası gibi orası için de erken bir saat değildi.

"Bebğim, farkındaysan işsiz bir mezunum ve yaptığım tek şey yatağıma kurulup ellinci kez *Friends*'e başlamak."

"Ellinci kez mi?" Kaşlarım havalanırken önümdeki içeceğin pipetiyle oynamaya başladım. "En son aradığımda diziyi daha yeni bitirmiştin."

"Bitirdiğim gibi sevdiğim bölümleri yeniden izlemeye başladım çünkü." Hattın öteki tarafından birkaç hışırtı sesi yükselince, yattığı yerden doğrulduğunu anladım. "Bu dizi için ayırdığım vakti erkekler için ayırsaydım muhtemelen çoktan evlenip çoluk çocuğa karışmıştım."

"Bana babaanne benzetmesi yapan kişiyle şu an karşımda konuşan kişi aynı mı?" Gülerek caddedeki insanların üzerinde gezdirdim bakışlarımı. "Henüz 25 yaşındasın, Pol. Daha bir işin bile yokken evlenemezsin."

"Mesele bu değil, Mati," diye karşılık verdi neşeli bir sesle. "Güzelim, cılvem var ve çok iyi sevişirim. Zengin birini bulmam gerek ki bu özelliklerim koca bir hiç olarak evrenin boşluğuna karışmasın."

Söyledikleriyle gözlerimi devirdim fakat gülmemi durduramıyordum. “Eminim bulursun.”

“Bulacağım,” diye homurdandı. “Sabah kahvaltımı Miami’de, akşam yemeğimi de San Francisco’da yiyeceğim mesela. Evime *Chanel* koleksiyonu dizeceğim. Hafta sonu zenginlerin yaptığı o aptal aktivitelere katılacağım. Beyzbol, golf ya da her ne haltsa. Tüm bunları yaparken belki biraz kocamı da severim. Tutku dolu yemekler kulağa fena gelmiyor. Ya da romantik yıldönümü kutlamaları. Veya sabah sevi...”

“Tamam.” Verdiğim tepkiyi o göremese bile yüzümü buruşturarak sözlerini yarıda kestim. Aynı zamanda oturduğum yerden ayaklanmıştı. “Tamam. Anladım. Kocana ve sana mutluluklar.”

Derin bir iç geçirdiğini duydum. “Henüz değil, bunun için İtalya’ya ya da Fransa’ya taşınmam gerekecek.” Onu göremesem bile dudak büzdüğünü hayal edebiliyordum. “Yunan erkekleri tam bir fiyasko.”

“Türk erkeklerinin de bir farkı olduğunu sanmıyorum.”

“Ah,” dediğini ve bir anlığına duraksadığını duydum. “Yoksa hâlâ o aptal çocuğu unutamadın mı?”

Aptal çocuk.

Eski sevgilimden bahsediyordu.

Türkiye’ye taşındığım ilk zamanlar, okula alışma sürecinde kampüste tanıştığım yakışıklı bir bilişim öğrencisiydi. O zamanlar yaramaz, bir günü diğer gününü tutmayan, yeni heyecanlar arayan ufak bir kız çocuğuydum ve benden iki yaş büyük olan yakışıklı bir bilişim öğrencisi gözüme imkânsız derecede çekici geliyordu.

Özünü görene dek.

Beş ay süren kısa bir birlikteliğin ardından ilişkimizin zehirleyici ve yıpratıcı bir hâle bürünerek bugüne kadar geleceğini ben bile tahmin etmemiştim. *Berbat biriydi.* Ayrılmamıza neden

olan sebep eski sevgilisiyle yaptığı cinsel temalı bir mesajlaşmayken, okul başladığı zamanlar her dönem ayda en az bir kere ortaya çıkarak tekrar barışmamızı istemesi benim için acınası düzeyde büyük bir trajediydi.

Bunu söylediği son seferin ardından, geçtiğimiz dönemin bahar şenliğinde onu iki kızı bir arada götürürken görmeseydim belki duvarlarımı yumuşatmayı deneyip kendisiyle kısa bir kahve randevusuna çıkabilirdim. *Belki.*

Fakat noktayı koymama neden olan şey tam olarak bu olmuştu. Ona olan hislerim zaten yoğun değildi ancak içimdeki hassas ve insanları kırmaktan ölesiye korkan o nahif taraf, bana nasıl bir kötülük yapılırsa yapılsın hiç kimseye karşı yakıcı bir nefret besleyemediğim için zamanla korkunç bir zaafa dönüşmüştü. Onun için üzüliyordum.

Bunu gram hak etmese bile.

“Saçmalama,” diye homurdandım kaşlarımı çatarak. “Yaşadığımız son olayı hatırlamıyor musun? Korkunç biri.”

“O konuda sana bir miktar katılıyorum.” Ufak çaplı serzenişine arka plandan yükselen kahve makinesinin sesi eşlik etmişti. “Neydi adı? Baran mı? Biraz *stalk* yapayım.”

“Baran,” diye onayladım gözlerimi devirerek kasaya ilerlerken. “Baran Soykamer.”

Ufak bir mırıltıyla beni onayladığı sırada çoktan kasa sırasına girmiştim. Birkaç dakika boyunca havadan sudan konuştuktan sonra veda edip aramayı sonlandırdım ve hesabı ödedim. Mekândan çıkıp caddeden geçen taksilerden birini durdururken ellerim benden bağımsız şekilde *mail* kutuma gitmiş ve orayı gözden geçirme ihtiyacı hissetmiştim. Dikkatimi çekecek herhangi bir yenilik yoktu. *Olmasını istiyordum.* Günün geri kalanı sıkıcılığını korurken en azından bakıp, son günlerde sırtımama neden olacak iletileri okumak bir nebze de olsa iyi hissetmeme neden olabilirdi.

Üst üste işlenen blok derslerden pert bir şekilde çıktığımda saat çoktan 8'i geçmiş, hava kararmıştı. Bakım için son bir haftadır erken kapatılan kütüphaneye *-neyse ki bu kurallar Çağın Alkan Dinçer'e işlemiyordu-* gitmeden önce kendime gelebilmek adına dışarı çıkmış ve ondan bir haber beklerken içecek bir şeyler almak için fakülteye yakın olan kahve dükkânlarından birine dalmıştım.

İçerisi sakindi. Benim gibi geç kalan bir avuç öğrenci dışında kimse yoktu. Muhtemelen dersim bitince kampüste yalnızca Çağın Alkan Dinçer ve ben kalacaktık fakat bunu umursamıyordum.

Telefonumu açıp bildirim kutuma göz attığım sırada aynı zamanda sipariş vermek için kasa önüne ilerlemeye başlamıştım ki, üç dakika önce gönderilen ve üzerinde Çağın Alkan Dinçer yazan yeni bir iletiyle birlikte olduğum yerde duraksamak zorunda kalmıştım.

Heyecanımı dizginlemeye çalışarak *maili* açtım.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

8.15'te, kütüphanede.

Henüz on bir dakikam vardı.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Kütüphane bakıma alınmış, kapısına da **Girmek Kesinlikle Yasak** uyarısı asmışlar; biraz sonra ders çalışacak olmamız sanki illegal bir şey yapacakmışız gibi hissettiriyor.

Neyse ki yanımda siz varsınız, gözaltına alınırsam o parmaklıklar arasında yalnız kalmayacağım. ^.^

Laubali ilettime bir dakika sonra yanıt geldi.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu
ALICI: iklimyamiir@bogazici.edu

Aslina bakarsan bunun için kuruldan herhangi bir izin almadım.
Bir bakıma illegal sayılabilir.

GÖNDERİCİ: iklimyamiir@bogazici.edu
ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Gelmiş geçmiş en büyük suçta ortağız o hâlde.

Dudaklarıma ufak bir gülümseme yayılırken başımı kaldırdım
ve benden sipariş bekleyen çalışandan sert bir filtre kahve istedim.
Ben ödemeyi yaparken çoktan başka bir ileti gelmişti.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu
ALICI: iklimyamiir@bogazici.edu

Kesinlikle.

Ve bu laubaliliğini keyfinin yerinde olmasına mı yormalıyım?
Umarım uykunu açacak bir şeyler içmişsindir.

Attığı mesaj yüzünden heyecanım katlanarak arttı ve sona ge-
lene kadar nefesimi tuttuğumu bile fark edemedim. Nasıl biri ol-
duğu hakkında hâlâ belirli bir sonuca ulaşamamıştım ancak dün
gece yazdığım şeyleri hatırlaması ve ilgili davranması o noktada
içimi sıcacık etmişti.

GÖNDERİCİ: iklimyamiir@bogazici.edu
ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Filtre kahve söyledim, hazır olduğunda doğruca kütüphaneye
koşacağım.

GÖNDERİCİ: caginalkandincer@bogazici.edu

ALICI: iklimyamir@bogazici.edu

Güzel.

Saat çeyrek geçeyi bir dakika bile geçerse seni o kapıdan içeri almam. Ona göre.

Beş dakikaya geçiyorum ben de.

Derince iç geçirdim.

GÖNDERİCİ: iklimyamir@bogazici.edu

ALICI: caginalkandincer@bogazici.edu

Tamamdır.

Ve başımı kaldırıp bir kez daha kahvelerin isimlerinin yazdığı o devasa ekrana baktığımda, yapmak üzere olduğum şey için ikinci kez düşünmeyi reddederek kasadaki kıza döndüm.

“Pardon,” diye mırıldandım dikkatini çekmek için hafifçe öne eğilerek. Tezgâh önünde oyalandığı için bakışları doğrudan beni bulmuştu. “Çağın Alkan Dinçer hiç buraya uğradı mı?”

Kızın dudakları yarı şaşkın, yarı anlamsız bir ifadeyle aralandı. “Anlamadım?”

“Demek istediğim,” diye fısıldadım bir kez daha kasaya doğru eğilerek. Aynı zamanda perçemlerimi kulağımın arkasına sıkıştırmış ve saç bandımı düzelmişim. “Sık sık buraya uğrar mı? Kahve içmek için yani?” Muhtemelen uğruyordu. Çünkü kampüsteki en ünlü kahve dükkânı burasıydı ve akademisyenler dahil herkesin sıkça ayak bastığı bir noktadaydı.

Birkaç saniye boyunca anlamsız bir bakışma yaşasak da “Evet,” diye karşılık verdi saniyeler sonra. “Uğrar.”

“Ne içer peki?” Takıntılı bir sapık gibi gözükmemek için yüzüme ufak bir tebessüm yerleştirdim.

“Ben...” dedi kız, doğru kelimeleri seçmeye çalışır gibi. “Bilmiyorum. Hiç dikkat etmedim.”

“Kasa arkasında bilen biri varsa eğer sorabilir misin?” Bunu derken aynı zamanda telefonuma bakmış ve yeni bir ileti var mı diye bildirimlerimi kontrol etmiştim. Yoktu. “Lütfen?”

Kız birkaç saniye daha suratıma baksa da çok geçmeden belli belirsiz başını salladı ve olduğum yerden göremediğim bir noktaya giderek gözden kayboldu. Onu beklerken kahvem hazırlanmış ve karton bir tepsiyle önüme sunulmuştu.

Teşekkür ederek içeceğimi hazırlayan çalışana diktiğim bakışlarım, saniyeler önce yanımdan ayrılan kasiyer kızın yeniden görüş açıma girmesiyle ona çevrilmişti. Hızlı adımlarla yanıma geldi ve kasa üstünden bana doğru eğilerek, “*Americano*,” diye fısıldadı. “Sıkıcı derecede tahmin edilebilir bir adam. Bahse varım hafta sonları orkestraya falan da gidiyordur.”

Bu bence çok tatlıydı. Yine de yalnızca içtiği kahveye göre kursuz bir insan analizi yaptığını düşünen kıza tuhaf bir bakış atma dürtümü engelleyerek, “Harika,” diye mırıldandım. “Bir tane de *Americano* almak istiyorum.”

İfadesi bir kez daha şaşkınlıkla sarsılsa da beni onaylamaktan başka çaresi yoktu. Hızlı bir şekilde ödemeyi yaptıktan sonra yeniden filtre kahvemi bıraktığım yere yöneldim ve dakikalar birbirini kovalarken avucumun içinde çevirdiğim telefonumla Alkan Hoca’nın içeceğini beklemeye başladım.

Üç dakika sonra hazırды. Çalışan kadın onu benim kahvem yanına sıkıştırıp karton tepsiyi elime tutuşturduğu sırada çantamı omzuma sabitlemiş ve onlara kısaca veda ettikten sonra aceleci adımlarla dükkândan çıkmıştım.

Dört dakikam kalmıştı.

Kürüphane binası ile aramdaki mesafeyi kapatana kadar çoktan iki dakikam harcanmıştı. Bir dakika geç kalsam bile beni

içeri almayacağı konusundaki tembihi *-umuyordum ki bu konuda ciddi değildi-* her geçen saniye üzerime işlerken okul kartımı okutup hızlı bir şekilde içeri girdim.

Karanlık binada hiç ses yoktu. Kütüphanenin olduğu noktaya varana kadar kulağıma dolan şey yalnızca güvenliğin olduğu yerden yükselen sıkıcı müziğin boğuk tonuydu fakat büyük kapıdan içeri adımladığım gibi öyle olmadığını fark etmiştim.

Çağın Alkan Dinçer, girişin olduğu noktaya yakın olan geniş bir masanın ucuna kurulmuştu ve ağzının içinden mırıldandığı değişik bir melodiyle elindeki telefonuna bakıyordu. Neye bu kadar odaklanmıştı bilmiyordum çünkü bu açıdan bakınca yalnızca sırtını görebiliyordum.

Ve tuhaf bir şekilde, hareket edip yanına gitmek yerine kendimi olduğum yerden sessiz bir şekilde onu izlerken buldum.

Dalgalı ve onu gördüğüm zamanlar dağınık bir şekilde alnına düşen saçlarını kısaltmıştı. *Çok yakışmıştı.* Üzerinde her zaman giydiği o düz, siyah tişörtlerinden biri yoktu. Beyaz bir gömlek giymişti ve daha rahat edebilmek için kollarını sıvamış, böylece dirseğinden bileğine kadar uzanan o ufak kısımdaki minimal dövmeler açığa çıkmıştı. Takımının siyah ceketini de öteki tarafında kaskını koyduğu sandalyenin sırtına asmıştı. Sanki özel bir davet ya da konferanstan doğruca buraya gelmiş gibi gözüküyordu ama dün gece bana ofisinde çalışması gerektiği yeni bir projesi olduğunu söylemişti.

İyi görünüyordu. *Oldukça iyi.*

Ve ben de dikkatimi çekmesi gereken asıl şeyin bu olmaması gerektiğini biliyordum.

Kendime gelmek için hafifçe boğazımı temizleyip yerimde hareketlendiğim sırada çıkardığım gürültüyle birlikte başını kaldırdı ve omzunun üzerinden dönüp benim olduğum tarafa baktı. Bakışlarımız kesişince hareketlenmek için yaptığım o ufak hamle de boşa çıkmıştı. Bir kez daha olduğum yerde duraksarken,

üzerimde gezinen mavi gözleri yeniden elindeki telefona çevrildi ve onu hafifçe havaya kaldırdı. “İki dakika geciktin.”

Gecikmedim, diye düzeltmek istedim. *Aptal gibi kapıda dikildim ve seni dikizledim.*

Fakat bunu yapmak yerine yüzüme tatlı ve ikna edici olduğumu düşündüğüm ufak bir gülümseme kondurup onun yanına ilerledim. Tam önünde duraklarken bakışları benden elimde tuttuğum karton tepsiye kaydığında, “Aslında,” diye mırıldandım çekingen bir tavırla. “Bize kahve almıştım.”

Tepsiyi masaya koyarken onun kahvesini usulca önüne iteledim ve yanındaki boş sandalyeye oturdum. Bakışları karton bardağın üzerine yapıştırılmış etikette gezindiğinde, “*Americano?*” diye mırıldandı şüpheli bir sesle.

“Evet,” Çantamdan *iPad*’imi çıkarırken boşta olan elimle bir kez daha karton bardağı işaret etmiştim. “Bakışlarınız kadar sert olan kahveniz. *Kalı órexı.*”

Söylediklerimle birlikte gözleri aniden üzerime çevrildi ve ilk birkaç saniye duraksayıp dediğim şeyi kafasında tarttı. Neyse ki çok geçmeden şaşkın ifadesi yüzünden silinmiş ve buna yumuşayan bakışları eşlik etmişti.

“Bakışlarım kadar sert mi?”

“Ya da duruşunuz kadar.”

“Öyle bir şey yok.”

Gözlerim bir kez daha benden bağımsız bir dürtüyle onun üzerine kaydığında, bir anlığına hep böyle giyinmesi gerektiğini düşündüm. *Benim ne düşündüğümün bir önemi yoktu.* Zaten ders başındayken dikkatimi dağıtacak şeylere kafamın içinde yer vermemem gerekiyordu.

Usulca başımı sallayarak konuyu kapattım. Bir süre daha beni izlese de neyse ki mevzuyu didiklemeden önüne dönmüş ve ben gelmeden önce kurduğu bilgisayarından bir yerlere tıklamıştı.

⁷ *Afiyet olsun.* (Yun.) (c.n.)

Çok geçmeden önümüze finallerde çıkacak konuları kapsayan PDF'e dönüştürülmüş bir ders dosyası çıktığında, boшта olan eliyle kolunun altında tuttuğu konu anlatım kitabını önüne çekti.

"Şimdi," diye mırıldandı elinde tuttuğu *-ve pahalı olduğuna kalıbımı basabileceğim-* kalemi çevirmeye başladığında. "Temelinin nereye dayandığını öğrenmem için bugünü sadece konu anlatımıyla geçireceğiz." Bakışları bana döndü. "Yazılı ya da test olacağı söylendi mi?"

Onu başımı sallayarak onaylarken gözlerim bir anlığına açıkta kalan koluna ve dövmelelerinin altında beliren damarlarına kaydı. "Test," diye fısıldadım hafifçe yutkunarak.

"Güzel." Neyse ki bakışları üzerimde oyalanmadan yeniden önündeki kitaba çevrilmişti de onu süzdüğümü fark etmemişti.

Bunu yapmanın sırası mıydı şimdi?

Buraya gelmeden önce verdiğim o kararlılık savaşı, onu görmemle birlikte toz olup etrafımızda ağırlaşan atmosfere karışmıştı sanki. Dersime odaklanmam gerekiyordu. Finallere dört haftadan daha az bir süre kalmıştı ve dikkatim yalnızca önümdeki kitaplarda olmalıydı.

Sonraki yarım saat boyunca kendime bunu hatırlatarak anlattıklarına odaklanmaya çalıştım. Sınavda çıkacak üniteyi bir kenara ayırıp, konuları en başından üstünkörü geçmeye başladığında bir dirseğimi masaya yaslayıp başımı avuçlarımdan arasına aldım ve kalemi tutan parmaklarımdan, kitabın üzerinde yaptığı ufak dansları izlemeye başladım.

Parmaklarımdan dansını değil, diye fısıldadı zihnimin ayakta kalmaya çalışan o çelimsiz yanı. *Kalemi değdirdiği satırlarda saklanan bilgileri izlemelisin.*

Bunu düşünerek kendimi toparlamaya çalıştım. O saniyelerde soğuduğu için tadı kaçan ve bir köşede öylece duran kahvemden, sırf kafamın içindeki dağınıklığı ortadan kaldırmak adına koca bir yudum almıştım. *Tadı berbattı.* Fakat yine de

zihnimi dinç tutuyordu. O an için bana etrafımda Çağın Alkan Dinçer'in uzun ve kemikli parmaklarından çok daha dikkat çekici şeyler olduğunu hatırlatıyordu.

Konuyu anlatırken hareket eden biçimli dudakları gibi.

Kolumu masaya biraz daha yasladığım sırada yavaş yavaş uyuma pozisyonu almaya başladığımı fark edemeyecek kadar kendimden geçmiştim. Onu dinliyormuş gibi görünmek için bakışlarımı kalemle çizdiği satırlarda gezdirirken hafifçe başımı da sallıyordum ancak bir saniye geçmeden gözlerimin yeniden dudaklarına kaymasına engel olamıyordum.

Öğrenmek istediğim bilgiler o an için ona ait o iki et parçasının arasından çıktığı için mi gözüme bu kadar dikkat çekici gelmişlerdi?

Kesinlikle, diye geçirdim içimden. Kesinlikle öyle.

Bunu düşünerek geçirdiğim bir dakikalık sürenin sonunda bakışlarım hâlâ dudaklarının üzerinde gezinmeyi sürdürdüğünde, anlattığı sayfadaki bir soruda geçen cümleyi komik bulmuş olmalıydı ki dudakları usulca yukarı kıvrılmış ve yanağındaki çizgiler belirginleşmişti.

“Görüyor musun?” diye sordu kalemle bir noktayı çember içine aldığı anda. Büyüyen gülümsemesine kısılan gözleri de eşlik ederken dikkati bana çevrilmişti. “Müfredata böyle şeyleri sokmaları...”

Gözlerimiz kesiştiğinde, gülerek anlatmaya başladığı cümlesi yarıda kesildi.

Bakışlarımın üzerinde olduğunu fark etmesiyle dudakları düz bir çizgi hâlini aldı ve ifadesi yeniden eski ciddiyetine büründü. Onu dikizlerken yakalandığım için büyük bir utancın etrafımı sarıp beni olduğum yerde ufaklık etmesini bekledim ama hiçbirisi olmadı.

Ağırlaşan atmosfere sessizleşen dillerimiz de eşlik ettiğinde kendimi ilk birkaç saniye kısık gözlerle onu izlerken buldum. Dudaklarım bu absürt durumu kurtaracak geçerli bir bahane

sunmak için aralansa bile kelimeler dışarı çıkmayı reddetmişti sanki. Hiçbir şey söyleyememiştim.

Durumu o toplamasaydı muhtemelen hiçbir zaman da söyleyemeyecektim.

Gözlerine inen o ciddiyet perdesinden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ancak çok geçmeden, “İklimya?” diye seslenmesiyle kendimi istemsizce yaslandığım yerden doğrulurken buldum. “Dinliyor musun sen beni?”

“Tabii ki.”

Derin bir nefes verdi. *Hiç inanmış gibi görünmüyordu.* “Öyle mi?”

Kendimi savunmak adına bir kez daha aceleyle başımı salladım ve “Evet,” diye mırıldandım. “Dinliyorum. Her satırını aklıma kazıdım.”

Kaşları havalandı. “Her satırı aklına kazıdın?”

Bu tavırlardan korkmam gerekiyor muydu?

Ortaya attığım ufak yalanımı harlayacak başka kelimeler daha bulmak için ağzımı aralamıştım ki, o noktada masadaki kitabı ani bir şekilde önüme itmesiyle oturduğum yerde hafifçe irkildim. “Çöz o hâlde.”

“Efendim?”

“Soruyu çöz,” diye tekrar etti. “Yanlış yaparsan yarın kütüphaneyi temizleyecek kişi sen olursun.” Bakışları kısıldı. “İki dakikan var.”

5. BÖLÜM: “TARÇINLI ELMALI KURABIYE”

“Vardığında bir bekleyeninin olduğunu bildiğin için kesinlikle çilesine değecek bir yolculuk.”

Soruyu çöz. Yanlış yaparsan yarın kütüphaneyi temizleyecek kişi sen olursun.

Altı dolu ve kulağa *kesinlikle* tehdit olarak gelen yumuşak imasını duyduğumdan bu yana, gözlerimi masanın üzerinde açık bir şekilde duran konu anlatım kitabına çeviremiyordum.

Bana gerçekten kütüphaneyi mi temizletecekti? *Ufak bir dikkat dağınıklığı yüzünden?* Bunu yapmaya yetkisi var mıydı? Dışarıdan bakınca göze çok tatlı bir adam gibi geliyordu fakat an itibarıyla ders sırasında ne kadar otoriter ve baskın birisi olduğunu anlamıştım.

Gözlerimi nihayet onun koyu mavilerinden çekip çaresizce önümdeki kitaba çevirdiğimde, elimde koca bir sıfır olduğu gerçeğini görmezden gelerek kalemin ucuyla işaret ettiği yere baktım.

“Aşağıdakilerden hangisi argoda sıklıkla kullanılan söz sanatlarından biridir?” diyordu soruda.

Şıklara bakmak benim için büyük bir hata olmuştu çünkü üç yılda oturtmaya çalıştığım yarım yamalak Türkçem, yanıtlardaki karmaşık terimlerle birlikte iyice allak bullak olarak kafamı uyuşturmuştu.

Cevabı bilmiyordum.

Çıkmış sorulardandı. Daha önce herhangi bir denemede görmüş olma olasılığım? Koca bir *hayır*. Şıkların, çoğu zaman yaptığım ve pratikte bayağı iş gördüğü için taktiğe çevirdiğim kodlamalardan biri olma olasılığı? Koca bir *hayır* daha.

Kapana kısıldığım gerçeği usulca kafamın içine yerleşirken diğer tarafımda ufak bir hareketlenme hissettim. Çok geçmeden elinde tuttuğu kalemi çevirerek başını hafifçe öne eğen ve ifademi görmek için dikkatli bir şekilde yüzüme bakan Çağın Alkan Dinçer’le göz göze gelmiştim.

“Ne o?” diye fısıldadı şüpheli bir sesle. Baskın yanı hâlâ liderliği elinde tutarken ondan yayılan baharatlı kokuyu derin bir şekilde soludum. *Belki böylece ciğerlerimle birlikte zihnim de açıldı.* Ayrıca bu onun parfümü müydü? Ağır ve güzeldi. “Cevabı bilmiyor musun?” diye devam ettiğinde, dört bir yanıma saran kokusuna keskin nane de eklendi ve zihnimin içindeki uyuşukluk ikiye katlandı.

Sertçe yutkunarak başımı sorudan kaldırdım ve neden cevaplar yerine onun kokusunun doğal olup olmadığını düşündüğüme anlam veremeyerek, endişeli bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Saniyeler öncesinde benimle göz temasına geçmek adına eğildiğini tamamen unuttuğum için, kafamı kaldırdığım gibi suratını dibimde bulmayı en az onun kadar ben de beklemiyordum.

“Aslında,” diye mırıldandım oyalanmak için aramızdaki gerilimin süresini uzatarak. Aynı zamanda yakınlığının kafamı karıştırmasına müsaade etmeden geri çekilmiş ve hafifçe yutkunmuştum. Onun bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. “Cevabı bildiğime kesinlikle eminim...”

“Öyle mi?” diyerek sözümü kesmesiyle söyleyeceklerim yavaşça boğazıma dizildi. *Niye onunla inatlaşmaya devam ediyordum ki?* Cevabı *kesinlikle* bilmiyordum çünkü. “Okuyup cevaplayan için verdiğim süre...”

“Alkan Hocam?”

Aramızda yükselen tansiyonu bir bıçak gibi ortadan ikiye ayıran üçüncü sesle irkilerek arkamı döndüm. *Bunu beklemiyordum.* Bedenlerimiz arasındaki kısa mesafe yüzünden ani atağımla sırtım onun göğsüne çarpsa da gözlerimin hedefi doğrudan kapıda beliren uzun boylu esmer kız olmuştu.

Etrafa kısa bir an sessizlik çöktü, çok geçmeden Alkan Hoca'nın arkamdan yükselen şüpheli sesini duydum. "Evet?"

Koca kütüphanenin içinde yalnızca ikimiz olduğumuz için, kızın bakışları bu taraflarda oyalanırken kaşları şaşkın ve *imalı* bir şekilde havaya kalkmıştı. Yüzünde anlam vermek istemeyeceğim türden korkunç bir gülümseme vardı.

Tekrar etmesini istemeyeceğim kadar da tanıdık bir ifade.

"Siz..." diye başladı kız, bir anlığına ne diyeceğini bilemeyerek. Bakışları üzerime çevrilince gözlerinde beni tanıdığını gösteren türden baskın bir ifade belirdi ancak ben onu tanıımıyordum. "Ben..." diye devam etti sonra. "Kütüphane nöbetçisiydim. Kapatmaya gelmiştim ama..."

"Kütüphane bakımda değil miydi?" diye bir soru yükseldi arkamdan. Nefesi enseme vurduğu an oradaki tüyleri ürpertmişti.

"Evet," diye karşılık verdi kız başını sallayarak. "Evet bakımda, bunun için kapatmaya gelmiştim hatta. Ama siz..."

"Ders çalışıyorduk," diyerek hızla sözünü kestim. Telaşlı ifadem saklamak adına elimden geleni yapıyordum çünkü kızın gözlerinde beliren bakışların aynısıyla *geçmişte* onlarca kez karşı karşıya kalmıştım. Bunun tekrar etmesini istemiyordum. Elimle önümüzde açık hâlde duran kitapları işaret ettim. "Finaller için."

"Öyle mi?" Kaşları biraz daha havalandı. "O zaman gideyim mi? Burayı kapatmam lazım ama eğer *çalışacaksanız* gidebilirim."

Gözlerimi yummak ve kafamı duvar boyunca sürtüp kıvılcım çıkarmamak için kendimi güçlkle durdurmam gerekti çünkü o lafların altındaki imayı keskin bir şekilde işitmiştim.

Tarih, tekerrür etmek için neden bu kadar ısrarcıydı?

Alkan Hoca araya girip bir şeyler söylemeliydi. Şüphelerini gidermeliydi. *Gitme* demeliydi. *Biz gideriz* diye eklemeli ve kıza, kendi kafasında tartacağı türden yeni bir soru işareti vermeme-
liydi.

O zaman olduğu gibi.

Bu yüzden güçlkle aldığım nefesi ciğerlerime yollarken yavaşça ona döndüm ve bir şeyler yapmasını istedim. Kızın üzerinde gezinen bakışları ona dönmeme birlikte yavaşça benimkilere çevrildiğinde, gözlerimin içine baktığı o iki saniyelik sürede ne istediğimi görmesini bekledim.

Ve gördü. Yeniden kıza döndüğünde ağzından çıkan sözcükler, “Biz gideriz.” olmuştu. “Sen işini yap. Bir dahaki sefere saatleri kontrol edeceğim.”

Derin bir soluk verdim.

Bunu onun da fark edip etmediğini bilmiyordum fakat aceleyle eşyalarımı çantama tıktırırken dönüp suratına bakamıyordum. Benimle beraber ayaklandığında, öteki taraftaki sandalyeye astığı takım elbisesinin ceketine uzandı ve onu sırtına geçirdi. Bunu yaparken gözleri üzerimdeydi.

Kapının önünde dikilen kızıdan ise çıt çıkmıyordu.

Kahve atıklarını kütüphane çıkışındaki geri dönüşüm kutularına attığı sırada, “Sen iyi misin?” diye sordu tereddütlü bir sesle. Yan yana yürüyorduk, uzun bacakları ileriye uzansa da tuhaf bir şekilde benim adımlarıma ayak uydurmayı seçmişti. “Rengin attı.”

Beni bu denli dikkatli incelemesini *istemiyordum*. Arkamı dönüp kızın olduğu yere son bir bakış attığımda artık orada olmadığını görmek üzerimdeki ağırlığı hafifletmişti. Dikkatimi yeniden önüme çevirirken, “Evet,” diye fısıldadım belli belirsiz. “İyiyim.”

Fakat yalanımı yutmadı. “Bana sorunun ne olduğunu söyle.”

Cevabımın nesinden tatmin olmamıştı? Güvenliğin olduğu noktaya vardığımızda başımı kaldırdım ve boyunun ne kadar uzun olduğu gerçeğinden ötürü yaşadığım hayreti gizleyerek, “İyiyim,” diye tekrarladım. “Alkan Hocam.”

Bastırarak söylediğim kelimeler, ulaşması gereken yere doğrudan varmış gibi hissettiğim an bakışlarındaki bir şeyler değişti. Ne olduğunu anlayamamıştım. Anlayabilecek durumda değildim. Sadece eve gitmek ve nikotin krizimi kontrol altına alabilmek için üst raflara sakladığım sigara paketlerinin hepsini bulup bitirmek istiyordum.

“Dersin telafisini çarşamba günü yaparız,” diye mırıldanmasıyla kafamın içindeki gürültü sustu. Yeniden ona bakacak cesaretim olmadığı için binadan dışarı çıkarken yalnızca başımı sallayabilmişim. “Ek olarak sana vereceğim testler ve denemelerle de açığını kapatacağız. Kafanın ne kadar dolu olduğunu anlayabiliyorum.”

“Bir şeyleri kavramada iyi bir gözlemcisiniz.” Soğuk rüzgâr yüzümü yalarken beraber merdivenlerden inmeye başladık.

“Öyleyim,” diyerek beni onayladı. “O şey dikkatimi çekiyorsa eğer.”

Her ne kadar içimde verdiğim direnç savaşına tutunmaya çalışsam da ağzından çıkan sözcükleri duyduğum an bakışlarımı ona çevirmekten alamamıştım kendimi. Bir kolunda bilgisayar çantası, diğer kolunda motorunun kaskı asılıyken dikkati önündeki yoldaydı. Mavi gözleri bir çift değerli ganimet gibi parılıyordu ve onunla ilk karşılaştığımız gün bebek gibi olan cildinde hafiften kirli sakallar çıkmaya başlamıştı.

O şey dikkatimi çekiyorsa eğer. Aldığım cevabın tepkimesi doğrudan göğüs kafesime vurmuştu ve bu tehlikeli hissiyatı tadalı uzun zaman oluyordu.

Bu yüzden söylediği şeyleri görmezden gelerek dudaklarımı yaladım ve dünden beri aklımda dolanan soruyu sormak için

ağzımı araladım. “Yıl sonu için bir proje üzerine çalıştığınızı söylemişsiniz. Sakıncası yoksa ne olduğunu sorabilir miyim?”

Sorumla birlikte bakışları bana çevrildiğinde, “Bir seminer,” diye karşılık verdi açıklayıcı bir sesle. “İngiltere’de gerçekleşecek, şu sıralar başvuran öğrencileri değerlendirmeye alıyorum. İşlerim bu yüzden bayağı yoğun.”

İşte bu beni şaşırtmıştı. Aslında bu kadar afallamam saçmaydı çünkü o Çağın Alkan Dinçer’di. Herkesin parmağının ucuyla gösterdiği ve her zaman takdir ettiği kişi. “Ne hakkında?”

“Edebî sanatlar,” diye açıkladı. “Bir bakıma Türk Edebiyatı’nı dış dünyaya tanıtacağımız büyük bir etkinlik. Olabildiğince pürüzlerden ve yanılısamalardan kaçmaya çalışıyorum.”

Kampüsün dış kapısına varana dek söylediklerini zihin süzgecimden geçirdim. *Edebî sanatlar*. Bunun beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını bilmiyordum ama içimde bir yerlerde yesheren umudu hissediyordum. *İngiltere’de gerçekleşecek*, diyordu. Kapsamlı ve dikkat çekici bir proje olduğu kesindi.

Böyle etkinliklerde kendini gösteren öğrencilerin, akademik camiada onlarca basamak üste tırmanacaklarının kesin olduğu gibi.

Bu düşünce aklıma yattığı anda kafamın içinde parlayan ampülün varlığını hissettim ve heyecanla ona dönerek, “Projeye nasıl başvurabilirim?” diye bir soru yönelttim.

Onu beklenmedik şekilde avlayan şey de bu olmuştu. Motorunun yanına vardığımız sırada kaskını kolundan çıkarmaya yönelmişti ki, sorduğum soruyla birlikte hareketleri duraksamış ve gözleri parıldamıştı. “Katılmak mı istiyorsun?”

“Çok isterim.” Hevesle başımı salladım. “Projeler başarı puanlarını çok üste taşıyor. Hem böylece geçtiğimiz iki yılda oluşturduğum açıkları kapatabilme şansım da olur. Seçilirsem eğer bu beni olduğum yerden en az birkaç basamak daha yukarı taşır.” Bunu söylemem gereken kişi o muydu bilmiyordum ancak sözcükler çoktan ağzımdan çıkmıştı bile.

Üzerime diktiği gözleri söylediklerim yüzünden usulca kısıldıığında, “Bu çok...” diye mırıldandı düşünceli bir sesle. “... *Zekice* bir yaklaşım, İklim. Kesinlikle o potansiyel var.”

İklim. Adımı kısaltarak söylemesinin içimi kıpır kıpır ettiği gerçeğini düşüncelerimle örtbas ederek, “Evet,” diye karşılık verdim kısık bir sesle. *İklim.* “Beni de değerlendirmeye alır mısınız?”

Yeniden hareketlenirken onaylar şekilde başını salladı. “Elbette.”

“CV’mi yollamam gerekiyor mu?”

“Bende var. Başvuru formatını ben hallederim.”

Ben hallederim. Dudaklarından çıkan bir diğer samimi sözcükle bu sefer yutkunmaktan kendimi alamamıştım çünkü biliyordum. Hiçbir doçent, henüz değerlendirmeye bile alınmamış sıradan bir öğrencinin başvuru formunu *halletmezdi*.

Bunun, onun özel ders verdiği güncel öğrencisi olduğum için yaptığı ufak bir jest olduğunu düşündüm.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım minnet dolu bir sesle. Aynı zamanda yüzüme çarpıp duran rüzgârdan kaçınmak için çantamdan yün atkımı çıkarmıştım. Hiçbir şey söylemeden küçük bir baş sallamasıyla kaskını kafasına geçirmeye başladığını gördüğümde ise ayrılma vaktimizin geldiğini anladım. “Ve sizin için sakıncası yoksa numaranızı alabilir miyim?”

Kaskın altında kalan yüzünü göremesem bile hareketlerinden doğan ciddiyet gerilmeme neden oluyordu. Ağzını açmasına fırsat vermeden, “Yani,” diye devam ettim aceleci bir şekilde. “Sürekli *mail* üzerinden haberleşmeye çalışmak yorucu oluyor. Hatta bazen iletileriniz bana geç bile geliyor. Pratik olsun diye...”

“Tabii.” Verdiği net cevap, bahanemi yarıda kesmeme ve yüzüklerle dolu uzun parmaklarını bana uzatırken çenemi kapatmama neden oldu. “Telefonunu ver.”

Şaşırsam da lafını ikiletmedim ve telefonumu açıp aceleyle ellerine tutuşturdum. Kaskın camını açarken ve rehberime kendi numarasını kaydederken ise soluksuz bir şekilde onu izliyordum. *İyi biriydi.* Artık tereddütlere sırtımı çevirmem gerekiyordu çünkü onu diğerleri gibi sanmaya devam ettiğim her saniye aramızdaki ilişki daha da tuhaflaşacaktı.

“Kaydettim.” Telefonumu yeniden bana uzatırken sesindeki sıcak ton gülümsememe neden olmuştu.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdim bir kez daha. Onu oyaladığımı düşünmesini istemiyordum ama ayaklarım inatla oradan uzaklaşmayı reddediyordu. “Her neyse... Ben artık gideyim. İyi akşamlar.”

Orada dikilip birkaç saniye boyunca cevabını beklesem de herhangi bir şey söylememişti. O an için dudaklarının arasından çıkacak ufak bir *görüürüz* kelimesi bile yeterliydi ancak hâlâ sessiz bir şekilde gözlerimin içine bakmaya devam edince hiçbir şey söylemeyeceğini anladım ve yerimde hareketlendim.

Fakat geriye doğru bir adım atacağım sırada arkamdan yükselen, “Eve nasıl gideceksin?” sorusuyla bir kez daha duraksamak zorunda kalmıştım.

“Tramvayla,” diye mırıldandım saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yeniden ona dönerken.

“Tramvayla?” Yüzünün tamamını göremesem bile gözlerinin kısılması, kaskın altındaki ifadesinin değiştiğini kanıtlıyordu. “Bu saatte tıklım tıklımdır.”

Elimi usulca havada sallayarak, “Günün her saati öyle,” diye mırıldandım bu önemsiz bir ayrıntıymış gibi. “Evime giden tramvay, en kalabalık hatlardan biri. Keyifsiz de olsa alıştığım bir gerçek.”

Başını salladı. “İstersen seni bırakabilirim.”

“Efendim?” Gözlerimi kırıştırmış ve ona doğru eğilmiştim çünkü doğru duymadığıma neredeyse *emindim*.

Motorun arka çantasını açıp deri eldivenleri parmaklarına geçirirken, “Duydun,” diye karşılık verdi bana dönmeden. “Adresini biliyorum. Yolumun üstü sayılır, zaten bugün çok yoruldun.” İş bittiğinde bana döndü. “Seni bırakabilirim.”

Kaşlarım havalansa da teklifi rahatsız edici gelmemişti. “Eviniz nerede?”

Kısa bir duraksamanın ardından sorumu, “Şehir çıkışında,” diye yanıtladığında bir kez daha çantaya yönelmiş ve cevabımı beklemeden içinden ikinci bir kask çıkarmıştı. “Ormanlık bir yerde. Söylediğim gibi, yolumun üstü.” Kaskı bana uzattı. “Geliyor musun?”

Dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaçtı. “O...”

Gözlerimi takip edip nereye baktığımı fark ettiğinde, “Temiz,” diye mırıldandı kafasını sallayarak. *Sormak istediğim şey bu değildi.* “Daha önce hiç kullanmadım. Olası bir durum için yedekte tutuyordum.” Kaskın camını indirdi. “Geliyor musun?”

Bir ona, bir de ısrarla bana uzattığı eline baktım.

Vücutuma çöken yorgunluğu göz ardı edemiyordum ama o an onu reddetmek ve boş yere gurur yapmak için harcayabileceğim eforu kendimde bulamamıştım.

Bu yüzden elinin daha fazla havada kalmasına müsaade etmeden kaskı oradan çekip aldım ve kendimi onun arkasına atarken, “Geliyorum,” diye mırıldandım.

İnsanlar bozuk para gibidir. İki seçenek vardır; yazı ya da tura. Bir yüzünü kendi gösterirken bize, diğer yüzünü zaman gösterecektir.

Aylar önce ünlü bir Türk yazardan okuduğum büyümlü satırlar buydu.

Bu yazıyı ilk kez anlamlı kılmamı sağlayan isim Naz Atalay’ken, son zamanlarda bana çağrıştırdığı kişi yalnızca Çağın Alkan Dinçer’di.

Motor yolculuğu boyunca bu sözcükleri aklıma getirip kendimi daha iyi ve güvende hissettirme çabamın sonucu da böylece başarılı olmuştu. Öyle ki beni bıraktığı zaman ona ettiğim ufak teşekkürlü vedamda da son derece rahat hissetmiştim.

Hatta bu bile yetmemiş, eve girip üzerimi değiştirdikten sonra içimdeki heyecanı bastıramayarak bana verdiği numarasına kısa bir teşekkür mesajı atmıştım.

İklimya:

**Bıraktığınız için bir kez daha teşekkürler.
(22.07)**

Muhtemelen hâlâ yolda olduğu için cevap vermemişti. Kafamın içinde bu ihtimali onaylayıp kendimi bir şeyler atıştırmak için mutfağa atmaya ikna ettiğimde, evinin nerede olduğunu ve oraya ne kadar sürede gittiğini düşünmeye başladım. Ya da kiminle yaşadığını. Bekar mıydı? *Veya evli?* Değildi. Olsaydı parmağında bir yüzük taşırdı. Belki de taşıyordu ve ben fark etmemiştim. *Öyle miydi?* Hayır. Dikkatli bir insandım ve böyle bir şey olsaydı kesinlikle gözümünden kaçırmazdım.

İçtiğim kahve yüzünden çok aç hissetmediğim için dilim ekmekle yaptığım sandviçi mideme indirirken onu düşünmeyi sürdürdüm. Hayatı hakkında çok bir şey bilmiyordum, fikir yürütürken yalnızca internet sitelerinde yazan ve doğruluğu belli olmayan asılsız bilgilerden yola çıkıyordum.

Sevgilisi var mıydı?

Sandviçi bitirene kadar bu tür şeyleri düşünmeye devam ettim. Kendimi istesem de engelleyemiyordum. Hatta haddimi aşmak ve ondan bir an önce tatmin edici bir cevap almak istiyordum. On beş dakika geçmişti. Hâlâ varmamış olabilirdi ama böyle soğuk havalarda yaptığı uzun yolculuklardan basitçe şifayı kapabilirdi. *Neden kışın bile motor sürmeye devam ediyordu?*

Bulaşıkları toplayıp kurulduğum bar taburesinden kalktığım sırada bakışlarım ani bir sapmayla buzdolabına kaydı ve o an,

kartpostallarla süslü buzluğun kapağına magnetle sabitlediğim kurabiye tarifini fark ettim.

Elmalı tarçınlı kurabiye tarifi.

Altında yazan malzemeleri okurken hepsinin hâlihazırda evde bulunduğunu bilmek heyecanlanmama neden olmuştu. *Ufak bir teşekkür bahanesine sığınarak ona bunlardan yapsam tepkisi ne olurdu?*

İlk görüşmemizde ona kurabiye yapıp getirebileceğimi söylediğimdeki tepkisi sıcak olduğu için bunun sorun teşkil etmeyeceğini düşündüm ve bulaşıkları makineye dizdikten sonra ikinci kez düşünmeden dolaptan kurabiye malzemelerini çıkardım. Ezbere bildiğim tarifi yaparken saat çoktan on biri geçmişti. Tepsiye dizip şekillerini çıkardığım kurabiyeleri fırına yollarken telefonumun titrediğini duymuştum.

Hangi ara elime giydiğim mutfak eldivenleri çıkarıp da masanın üzerinde duran telefonuma koşmuştum bilmiyordum ancak ekranda beliren *Çağın Alkan Dinçer* ismini görmek heyecanımı bir kez daha nüksetmeye yetmişti.

Çağın Alkan Dinçer:

Rica ederim.

(23.01)

Mesajını ânında gördüğüm gerçeğini umursamadan ellerimi hızla klavyenin üzerinde gezdirdim.

İklimya:

Evinize vardınız mı?

(23.02)

Belki şimdi varmamıştı. *Belki* tahminimde yanılmamıştım: Evinde onu bekleyen karısı vardı ve ilk işi onun kollarına koşup birlikte vakit geçirmek olmuştu. Hatta belki de çocukları bile vardı ve telefonuna bakacak fırsatı ancak onları uyuttuktan sonra bulabilmişti.

Ne kadar yanlış ve yersiz bir soru sorduğumu çok geç fark etmiştim. Ve ne yazık ki mesajımı geri alamadan ondan yeni bir cevap gelmişti.

Çağın Alkan Dinçer:

Telefonun başında nöbet mi tutuyorsun?
(23.02)

Evet.

İklimya:

Hayır, notlarıma bakıyordum ve hiçbir zaman mesajları gördüğüm hâlde saatler sonra cevap veren insanlardan olmadım.
(23.02)

İklimya:

O yüzden.
(23.02)

Çağın Alkan Dinçer:

Anlıyorum.
(23.02)

Çağın Alkan Dinçer:

Ve evet, eve yeni geldim.
(23.02)

Okuduğum mesajlar sebepsizce derin bir nefes vermeme sebep oldu. *Neden rahatlamış hissediyordum ki?* Beni geren neydi?

İklimya:

Beş derecelik havada yaptığınız bir saatlik motor yolculuğunun bünyenize olan zararını düşünmek başımı ağrıttı doğrusu.
(23.03)

İklimya:

Her zaman böyle misiniz?
(23.03)

Çağın Alkan Dinçer:

Kaskım ve ceketim var, soğuk olsa da hissetmiyorum.
(23.03)

Çağın Alkan Dinçer:

Ki çok sık bu saatlere kalmam, eve alınması gereken birkaç şey vardı. Gide gele alıştım zaten.
(23.03)

İklimya:

Bunca yola ve çileye degecek bir yerde yaşıyor olmalısınız.
(23.03)

“Karınla mesela,” Mesajımın devamını sesli bir şekilde dile getirirken sözcükler ağzımdan öylece çıkıvermişti. “Ya da çocuklarınla. Yolu uzun olsa da içi sıcacık ve güvenli olan bir yuva. Ne tatlı ama.”

Bir dakika sonra yeni bir cevap geldi.

Çağın Alkan Dinçer:

Doğru. Vardığında bir bekleyeninin olduğunu bildiğin için kesinlikle çilesine degecek bir yolculuk.
(23.04)

Okuduğum satırlar sebepsizce kaşlarımın çatılmasına ve olduğum yerde huzursuzca kıpırdanmama neden oldu. Dört bir yanıma saran tuhaf baskı neydi bilmiyordum fakat tahminimde yanılmadığımı fark etmek ilk kez bana keyif vermemişti.

İklimya:

Bir bekleyeniniz olması güzel bir his olmalı.
(23.04)

Benim aksime.

Çağın Alkan Dinçer:

Hâliyle.
(23.04)

Çağın Alkan Dinçer:

Etrafı birbirine katan yaramaz ufaklıklar
görmek kimi mutlu etmez?
(23.04)

Beni mesela.

“Yani gerçekten çocuğun var,” diye fısıldadım okuduğum
şeyle birlikte.

İklimya:

Böyle yorucu bir rutinın arasında bu
tür yaramazlıklar başınızı ağrıtmıyor mu?
(23.04)

Öncekiler değilse bile bu *kesinlikle* haddimi aşmak olmuştu.
Dilimin olmadığı gibi çoğu zaman parmaklarımın da bir uyarı
yoktu.

Çağın Alkan Dinçer:

Aksine,
(23.04)

Çağın Alkan Dinçer:

Yorgunluğumu geçiren şey sadece bu.
(23.05)

Harika. Adama hadsiz laflar etmem yetmezmiş gibi bir de
çocukları hakkında yaptığı tatlı eleştirileri dinliyordum.

Ona kısaca karşılık verip sohbeti sonlandıracağım sırada ek-
rana düşen yeni bir mesajla duraksamak zorunda kaldım.

Çağın Alkan Dinçer:

Onları görmek ister misin?
(23.05)

Dudaklarım koca bir o şeklini aldı.

Birkaç saniye boyunca doğru mu görüyorum diye kirpikle-
rimi kırıştırmak zorunda kalmıştım ama işte, *oradaydı*.

Bana resmen çocuklarını göstermeyi teklif ediyordu.

Nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum ama vücudumu sa-
ran garip endişe ne kadar baskın olursa olsun, tuhaf bir şekilde
onları görmek istediğimi fark etmiştim. Nasıl olduklarını ve ne
yaptıklarını.

Ona benzeyip benzemediklerini.

Bu yüzden cevap yazarken bir kez daha merakımın kurbanı oldum.

İklimya:

Sorun olmayacaksa, evet.
(23.05)

Çağın Alkan Dinçer:

Beni bekle.
(23.05)

Dediğini yaptım. Bir dakika sonra ekran yeni bir mesajla aydınlanana dek ise, içimi yiyip bitiren bu hisse tatmin edici bir kılıf uydurmaya çalıştım.

Çağın Alkan Dinçer:

Fotoğraf (23.06)

Ellerim fotoğraf bildiriminin üzerinde asılı dururken hızlanan kalbimin ritmini görmezden geldim. *Onları* diye bahsetmişti. Bu demekti ki bir tane değil, birden fazla çocuğu vardı ve bu bile büyük bir hevesle fırına koyduğum kurabiyelerimi çıkarıp çöpe atma isteği uyandırıyordu.

Düşüncelerime sertçe kepenk çektikten sonra kaçmayı bırakarak derin bir nefes verdim ve fotoğrafı açtım.

Fakat açmamla birlikte... Kafamın içinde şiddetli bir şimşegin çakması bir olmuştu. *Bir, iki, üç, dört...*

Fotoğraf karesinde tam olarak dört tane *hamster* vardı. Üstelik bu kadarla sınırlı değildi. Ayrıca kadrajda kitaplığın üzerine konulmuş kafesteki muhabbet kuşu, yerdeki puf minderde uyuklayan bir tekir kedisi, beyaz-kahverengi tüyleri olan ufak *Papillon*'u ve... Ve *hamster*ları izleyen bir kazı vardı. Adamın *resmen* kazı vardı.

Dakikalardır çocukları olduğunu zannettiğim ve içten içe kurulduğum ihtimallerin birer evcil hayvandan ibaret olması gerçeği suratıma tokat gibi çarptığında utançla avucumu alnıma yapıştırdım.

Fakat bir saniye sonrasında heyecanla fotoğrafını yanıtlamıştım.

İklimya:

BİR KAZINIZ MI VAR?
(23.08)

Çok geçmeden cevap geldi.

Çağın Alkan Dinçer:

Çiftlikten kaçmış.
(23.08)

Ağzım, sanki fazlası mümkünmüş gibi biraz daha açıldığında dudaklarımın arasından şaşkın bir gülüş kaçtı. “Çiftlikten kaçmış?”

İklimya:

Sakin bana çiftliğiniz olduğunu söylemeyin.
(23.08)

Çağın Alkan Dinçer:

Atlarımı ve kazlarımı beslediğim
bir hayvan yuvası mı demeliyim?
(23.09)

Atı da vardı.

İklimya:

Şaka YAPIYORSUNUZ.
(23.09)

Çağın Alkan Dinçer:

Bunda şaşırilacak ne var?
(23.09)

İklimya:

Bu dünyanın en güzel şeyi çünkü.
(23.09)

İklimya:

Büyükbabamın da bir at çiftliği vardı ve
küçüklüğüm resmen ablamla birlikte o
hayvanların peşinde koşturmakla geçmişti.
(23.09)

İklimya:

Bu kadar sakin ve özverili bir insan
olduğunuza gerçekten şaşmamalı.
(23.10)

İklimya:

Böyle bir çevrede yaşayıp nasıl stresli
ve gergin biri olunurdu ki zaten?
(23.10)

Art arda dizdiğim mesajlardan sonra heyecanla yerimde kıpırdandım ve tırnaklarımın kenarlarını ısırmaya başladım. O noktada sohbette kısa bir duraksama oldu. Her ne diyecekse yazıp yazıp sildi ve nedense saniyeler sonra yolladığı mesajın, atmak istediği asıl mesajla uzaktan yakından alakası olmadığını düşündüm.

Çağın Alkan Dinçer:

İşlerim yüzünden sık sık şehir dışına çıktığım için onların
üzerine fazla titreyemiyorum.
(23.11)

Çağın Alkan Dinçer:

Tek olmak bazen yetmiyor.
(23.11)

Tek olmak. Bu sözcükler de çocuk teorimin çöpün dibini boy-
ladığı gerçeğini destekler nitelikte olmuştu çünkü evli değildi.

İklimya:

Bana evinizin adresini verin ve sizin yokluğunuzda
onlara nasıl bebek gibi baktığımı görün.
(23.12)

Düşünmeden attığım mesaja bir dakika sonra yanıt geldi.

Çağın Alkan Dinçer:

Kulağa cazip geliyor.
(23.12)

İklimya:

Ciddi değildim. (:
(23.12)

Çağın Alkan Dinçer:

Orasını anladığımı kesin.
(23.15)

Sohbetimizin arasına giren birkaç dakikalık duraksamalardan
müsait olmadığını anladım ve onu oyalamamak için muhabbeti
sonlandırmadan önce dakikalardır aklıma takılan şeyi sordum.

İklimya:

Yarın ofisinize gelebilir miyim?
(23.16)

Mesajı yolladıktan sonra bakışlarım fırındaki kurabiyelere
kaydı.

Çağın Alkan Dinçer:

Gelebilirsin. Her şey yolunda mı?
(23.18)

İklimya:

Daha fazla olamazdı.
(23.18)

Fırından yükselen ve kurabiyelerin piştiğini haber eden o klik
sesiyle heyecanla olduğum yerde doğruldum.

İklimya:

Gltmem gerek. Yarın görüşürüz.
(23.19)

İklimya:

İyi geceler.
(23.19)

Çağın Alkan Dinçer:

İyi geceler.
(23.20)

Mesajına yıldız emojiisi ile tepki koyup sohbetinden büyük bir keyifle ayrılmaya hazırlanmışım ki, o noktada ikinci ve farklı bir kişiden gelen bildirimle birlikte hareket etmeye yeltenemedemden bir kez daha olduğum yerde duraksamak zorunda kalmıştım.

Panele düşen ismi ve altında beliren mesajı okuduğumda ise başımdan aşağı kaynar suların dökülmesine engel olamadım.

Polina:

Türkiye'ye taşınyorum.
(23.20)

6. BÖLÜM: "SKANDAL"

"Çünkü yanımda sen vardın."

Türkiye'ye taşınyorum.

Polina'nın yolladığı mesaj beni öyle gafil avlamıştı ki, yazdıklarını bildirim panelinden okuduktan sonra yaptığım tek şey telefonu kapatmak ve odamın karanlığında yarım saat boyunca boşluğu izlemek olmuştu.

Ona cevap vermemiştim.

Gelmesi mi daha iyi olurdu gelmemesi mi ikileminde mekik dokurken bir şekilde sabahı etmiş ve kafamdaki soru işaretleri yüzünden güne kelimenin tam anlamıyla bok gibi uyanmışım.

Nasıl bir cevap verecektim?

Ne için geldiğini bile bilmiyordum. *Taşınyorum* derken bahsettiği yer benim yanımda mıydı? Annemlere söylemiş miydi? Söylediyse bile bizimkiler nasıl bir tepki vermişti? Bütün ihtimalleri kafamda tekrar tekrar canlandırırken hızlı bir duş almış ve kahvaltı yapmışım. Dersim 11'de başlıyordu. Bugün Alkan Hoca'yla özel dersim yoktu fakat onun için hazırladığım kurabiyeleri vermek için ofisine uğrayacaktım.

Dün gece onunla yaptığım sohbeti düşünmek bir nebze de olsa Polina mevzusunu kafamdan atmama yardımcı olmuştu. Evden çıkmadan önce kahverengi örgü kazağımın üzerine yün ceketimi geçirirken aklım bir anlığına bana attığı fotoğrafa ve

evde beslediği hayvanlarına gidince, dudaklarıma silik bir tebesümün yerleşmesini engelleyemedim.

Resmen koca bir çiftlik evinde yaşıyordu.

Yalnız bir şekilde.

Kolumdaki çantanın içine yerleştirdiğim kurabiye kabını son kez kontrol ettikten sonra evden çıktım ve en yakın tramvay durağına ilerledim. Bunu yaparken aynı zamanda telefonumu açmış ve gerçeklerden kaçamayacağımı kabullenerek Polina'yı aramıştım.

"Günaydın," diye mırıldandım, telefon üçüncü çalışın ardından açıldığında. "Mesajını yeni gördüm... Her şey yolunda mı?"

Hattın karşı tarafından tiz bir esneme sesi yükseldi. "*Moró mou!*"⁸

"Polina?" diye karşılık verdim kaşlarımı çatarak.

"Depresyondayımıııııı! *Skotóste me parakaló!*"⁹

Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki telefonu birkaç saniyeliğine kulağımdan çekmem ve üzerime çevrilen herhangi bir göz var mı diye tramvayın içini kontrol etmem gerekmişti. "Ne yapıyorsun? İyi misin sen?"

"Değilim, Mati. Hiç iyi değilim."

Yeniden Türkçeye geçtiğini fark ettiğim an rahat bir nefes verdim. "Bu ne demek şimdi?"

Ben bunu sorarken kafasını yastığa gömmüş olacak ki, "Ne gördüysen o," diye inlediğinde sesi fazla boğuk çıkmıştı.

"Neden taşıyorsun?"

"Ben..." diye karşılık verdi, sesi dakikalar sonra nihayet *normal* bir tona büründüğünde. "Sürgün ediliyorum desek çok daha doğru olur."

Kaşlarım çatıldı. "Bizimkiler mi yolluyor yani?"

⁸ "Canım!" (Yun.) (c.n.)

⁹ "Lütfen beni öldürün!" (Yun.) (c.n.)

Telefonun karşı tarafından tiz bir *hm-hm* homurtusu yükseldi. “Bir bakıma.”

“Neden?” diye sordum şüpheli bir sesle. Haftalardır sesi soluğu çıkmamasına rağmen bana bir anda böyle bir haberle gelmesi endişelenmeme neden olmuştu. “Aranızın iyi olduğunu sanıyordun.”

“Artık iş bulmam gerektiğini söyleyip duruyorlar.”

“Onların gözünden bakınca bu yeterince normal, Pol,” diye mırıldandım bakışlarımı camdan dışarı çevirerek. “Bir süre alttan almaya çalış.”

Sıkıntılı bir oflama eşliğinde, “Baskılarına dayanamıyorum, Mati,” dediğini duyduğumda onun da ciddileşmeye başladığını anlamıştım. “Sürekli CV’nin açıkta olduğunu ve vakti geldiğinde zaten teklif alacağımı söyleyip duruyorum fakat tek bildikleri prestijli bir şirkette işe başlayıp yıllar boyunca kırık sikli heriflerin ayakçısı olmam.”

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada, “Bunu istemiyorum, anlıyor musun?” diye devam etti hiddetle. “Tek istediğim kendi işimi kurmak ve gün sonunda üç kuruş para uğruna bergamot kokulu çirkin adamların avuçlarının içine bakmamak.”

“Pol...”

“Bu yüzden onlara ufak bir rest çekmiş olabilirim,” diye mırıldandı evinin arka bahçesinde oynarken yaramazlık yapan ve annesinin azarından kaçan küçük bir çocuk gibi. “Pekâlâ, pek de *ufak* bir rest olmamış olabilir...” diye düzelttiğinde gözlerimi yumdum. *Harika. Gerçekten ha-ri-ka.* “Ve onlar da bunun sonucunda beni Türkiye’ye sürgün etmiş olabilir.”

“Sana inanamıyorum...”

“İyi yönden baksana,” diyerek aceleyle sözümü kesti. “Seni çok özlemiştim. Yıllar sonra görüşüyoruz.”

Hissettiğim endişeye rağmen duyduklarım dudaklarımın usulca yukarı kıvrılmasını sağladı. O gelirse eğer yalnız ve

savunmasız hissetmeyeceğimi biliyordum çünkü içindeki çocuk ruhuna rağmen yıllar içinde bir şekilde benim ikinci annem olmayı başarmıştı. *Belki de birinci*. Aramızdaki iki yaşa rağmen bana biyolojik annemden daha çok annelik yapmıştı. Polina gördüğüm en sivri dilli ve açık sözlü kadın olabilirdi fakat korumacı ruhu bambaşkaydı.

Tebessümüm silik bir şekilde dudaklarımdaki yerini korurken, “Emin misin?” diye sordum alaycı bir sesle. “Her gece *Suit Bar*’da Maya ve Ella’yla attığın hikâyelere bakılırsa beni hiç özlemiş gibi durmuyorsun.”

Her ne kadar şakaya vurmak istesem de Polina’nın en yakın arkadaşlarının, aramıza sızan bu üç yıllık ayrılıkta yerimi doldurmaya başladıklarını hissediyor olmak kalbime koca bir ağırlığın çökmesine neden oluyordu.

Dillendirdiklerimi açıkça duymuş olmasına rağmen, “Onlar benim en yakın arkadaşlarım,” diye mırıldandığında araya bir dakikalık uzun bir duraksama girmişti. “Sen benim minik bebegimsin.”

Bakışlarım bir kez daha camdan dışarı kayarken kısık sesle güldüm. “Öyle miyim?”

Fakat o ciddiydi. “Onlarla ne kadar yakın olursak olalım, hiçbiri bizimkiler uyuduktan sonra seninle mutfakta yaptığınız gece yarısı buluşmalarının yerini tutmuyor. Ya da odamın ufak terasındaki dertleşmelerimizin...” Dudaklarım hafifçe aralandı. “Hiç kimse senin yerini tutmuyor. Tutmayacak da. Tamam mı? Bunu sakın unutma.”

Yüzümdeki gülümseme hüznü bir hâl aldığı anda burnumun direği sızladı ve onu gerçekten ne kadar özlediğimi fark ettim. “Unutmam.”

“I-ih, hiç tatmin olmadım.”

Sessizce kıkırdadım. “Ciddiyim.”

“Ben de ciddiym,” diye karşılık vermesine rağmen yarım ağız sırttığını hayal edebiliyordum. “Muşmula. Oraya geldiğimde keyfini yerine getireyim de gör sen.”

“Kâbusumun başlayacağını mı hatırlatmaya çalışıyorsun bana?”

Sorumla birlikte o da sesli bir şekilde güldüğünde, “Bana güzel mekânların ismini at,” diye mırıldandı keyifli bir sesle. “Naz’a da haber vermeyi unutma. Gördüğüm en zevkli ve eğlenceli insan. Beraber piyasanın içinden geçmemiz gerek.”

Naz’a da haber ver.

Bahsettiği kişinin Naz Atalay olduğunu fark ettiğim an önümdeki boşluğa bakakaldım.

“Naz’la artık konuşmuyoruz, Pol.” *Neredeyse bir yıldır.*

Hattın diğer tarafında kısa bir duraksama oldu. “Ne demek konuşmuyoruz?” diye sorarken, ses tonuna yansıyan şüpheyi açıkça sezebilmişim. “Türkiye’de edindiğin ilk arkadaşın değil miydi o senin? Aranız çok iyiydi diye hatırlıyorum. Karıştırdım mı?”

Doğru hatırlıyordu.

Fakat Naz Atalay mevzusu burada edindiğim diğer skandallar gibi geçmişin tozlu rafları arasında kalmıştı ve onu oradan çekip çıkaracak cesaret uzun bir zamandır bende yoktu.

“Hayır, aslında doğru hatırlıyorsun,” diye mırıldandım geçiştirmeye çalışarak. “Yine de bir şeyler yaşandı ve artık konuşmuyoruz.”

“Tuhaf...”

“Öyle.”

“Geçen yıl ona hediye ettiğim *Chanel* koleksiyonundan beri her gün bana günaydın ve iyi geceler mesajı atıyor.” dediğinde, keyfimin kaçtığını hissetmeme rağmen dudaklarımın arasından hayret dolu bir gülüş çıkmıştı. “Aslında kalbi bu tarz basit ve

tatlı şeylerle kazanılabilecek biri. Aranızın kötü olduğunu bilmiyordum.”

Titrek bir nefes verdim. “Evet, öyle biri sahiden.”

“Her neyse. Bunu geldiğimde detaylı bir şekilde konuşuruz.”

Tramvay, okulun olduğu durağa yaklaşıp kadar onunla kesintisiz bir şekilde konuştuktan sonra ne zaman geleceğini öğrenmiş ve kısa bir vedanın ardından uzatmadan sohbeti sonlandırmıştım. Bu hafta sonu burada olacaktı. Dairemin küçük olduğunu bildiği için kendine bu civarlardan farklı bir yer tutmayı düşündüğünü söylemişti fakat bunun çok saçma bir fikir olduğunu belirterek benim yanımda kalmazsa eğer onunla konuşmayacağımı söylemiştim.

Mırın kırın etse de onaylamaktan başka çaresi yoktu.

Kalabalık araçtan indikten sonra soğuk havanın suratıma çarpmasıyla derin bir nefes bıraktım ve bir an önce okula varabilmek için adımlarımı hızlandırdım.

Kansızlığım nedeniyle normalde de çok üşüyen biriydim ancak evden çıkmadan önce şalımı almayı unuttuğum için şu an iki katı daha fazla üşüyordum.

Güvenliğin olduğu yeri hızla geçip, kampüsün daha tenha olan otopark yolundan kendi fakülteme ilerliyordum ki, yüzümü esip geçen tatlı meltemle birlikte sol tarafımdan duyduğum tiz bir korno sesi hafifçe irkilmeme ve aynı saniye içinde tüm vücudumun kaskatı kesilmeme neden olmuştu.

Beni olduğum yere çivileyen şeyin ne olduğunu merak edip o noktaya döndüğümde ise, tanıdık siyah motorun ve onun üzerindeki uzun bedenin sahibini görmemle gözlerim kocaman aralandı.

Çağın Alkan Dinçer.

“Alkan Hocam?” Şaşkın şaşkın kirpiklerimi kırptırdım. “Beni eziyordunuz resmen.”

Kaskı takılı olmadığı için motorunu birkaç metre ötemdeki boş yere park ederken suratındaki ifadenin anbean değişimini görebiliyordum. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Motordan indiği gibi eldivenlerini çıkardığında bana yan bir bakış attı. “Yolda duran sendin.”

Onun ve ne kadar iyi görüldüğü gerçeğinin beni *ilgilendirmediğini* kafamdaki İklimya’ya bas bas haykırmak istesem de yakışıklı suratını izlerken hafifçe yutkunmaktan kendimi alamamıştım. “Yaya hakları,” dedim hafifçe omuz silkerek. “Beklemeniz gerekirdi.” Bakışlarım soğuktan al al olmuş yanaklarına kaydı. “Neden kask takmıyorsunuz?”

Motorun arka kapağını açıp oradan siyah bir dosya çıkardığında, elini hâlihazırda dağınık olan saçlarının arasından geçirerek daha da dağıttı ve nihayetinde bana döndü. “Pek sevmem. Yüzümü kaşındırıyor.”

“Ama dün gece takmıştınız.” *Beni eve bıraktığınızda.*

Üzerindeki ceketin yakalarını düzelterek bana doğru adımlarken, “Çünkü yanımda sen vardın,” diye mırıldandı kısık bir sesle. İstemsizce ben de hareketlenmiş ve onun adımlarına ayak uydurmuştum. Birlikte fakülteye ilerlerken devam etmesi için gözlerinin içine baktım. “Tedbir önemli.”

Dedikleri, yapmaması gerektiği hâlde kalbimin ritimleriyle oynadığında, “Bu tedbir kendi hayatınız dışındaki kesimi kaplıyor anlaşılan,” diye karşılık verdim ona çekingen bir bakış atarak. “Yanaklarınız kıpkırmızı.”

Bunu dememle mavi gözleri üzerime çevrildi ve suratındaki sırtıuş usul usul silinirken, “Söyleyenin de bir farkı olsa...” diye mırıldandı. Bakışları kısa bir an en az onunkiler kadar kızarık olan yanaklarımdan, boynuma düşmüştü. “Üşüdün mü?”

Soğuktan donan burnumu hafifçe çektim. “Evet.”

“Daha sıkı giyinebilirdin.” Homurtu şeklinde çıkan sesi bir kez daha kalbimi tekletti. “Sağlık raporunda zaten demir eksikliğinin olduğu yazıyordu. Kendine neden bakmıyorsun?”

Bunu hatırlamış olması bir anlığına adımlarımın aksamasına neden olmuştu. Neyse ki son anda ifademi düz tutmayı başaramış ve önüme dönerken, “Aslında...” diye mırıldanmıştım. “Siz vitaminli şeyler yememi söylediğinizden beri mandalina ve nar yiyorum.”

Demir eksikliğinin olduğunu gördüm, demişti ona raporumu verdiğim zaman. Biraz vitamin aşılayıcı şeyler ye.

Korkunç bir şey söylemişim gibi bana döndü. “Daha önce yemiyor muydun yani?”

Fakültenin merdivenleri önünde duraksadığımızda yeşil gözlerimi kocaman açarak ona baktım. “Meyve yemeyi sevmem.”

“İklimya...” diye mırıldandı başını iki yana sallayarak.

“Sevmiyorum işte.” Onunla inatlaşmak tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. “Üstelemesenize.”

Bakışlarımız kesiştiğinde daha farklı şeyler diyeceğini hissetmiş olsam da odağını üzerimden çeker çekmez, “Beni ilgilendirmez zaten. Biliyorum,” diye mırıldandı onaylar şekilde. “Yine de öğrencimin sağlığını önemserim.” Ekledi: “*Her* öğrencimin. Buna sen de dahilsin.”

Başka akademisyenlerinkine dahil olmadığımın neredeyse emindim ancak önemsendiğim gerçeğinin Çağın Alkan Dinçer’in ağzından çıkmasıyla, yüreğimin yumuşayarak içe gömüldüğünü hissettim.

Cevap vermek için ağzımı aralamıştım ki, “Her neyse,” diye devam ederek söyleyeceklerimin öylece boğazıma dizilmesine neden oldu. “Dün gece ofisime gelmek istediğini söylemiştin, doğru hatırlıyorum değil mi?” Sorarcasına gözlerimin içine baktığında hızlı bir şekilde başımı salladım. “Güzel. Şimdi görüşmem var. Sana uygunsa dersten sonra gelebilirsin.”

Aslında yalnızca kurabiyeleri verecektim. Bunun için odasına gitmeme ya da ondan özel olarak görüşme istememe gerek yoktu ancak böyle bir şeyi koca kampüsün ortasında yapamazdım.

Özellikle bütün gözler üzerimizdeyken.

Bu gerçeği yeni fark etmiş gibi kaşlarım çatıldığında, bakışlarım bir anlığına onun yakışıklı suratından çekildi ve dikkatim aniden dört bir yanımdan bizi izleyen *-haddinden fazla bir şekilde-* gürültülü kalabalığa çevrildi. Hiçbirinin odak noktası doğrudan biz olmasak da yanımdan geçip gider ya da durdular köşe noktalardan kaçamak bakışlar atarlarken nedensizce bir şeylerin ters gittiğini hissetmiştim.

Bu normal değildi.

Yine de bozuntuya vermeden bir kez daha Çağın Alkan Dinçer'e döndüğümde, "Tamam," diye fısıldadım belli belirsiz. *Neden herkes bize bakıyordu?* "Bana uygun. Gelirim."

Bu tuhaflık onun dikkatini çekmemiş gibiydi. Ya da çektiyse bile önemsememişti çünkü bana son kez baktıktan sonra aceleyle ofisinin bulunduğu kata çıkmaya başladığında bir kez bile dönüp etrafına bakmamıştı.

Eh, herif tüm dünyanın gözlerinin kendi üzerinde olmasına alışkındı.

Enseme çöken huzursuzlukla dersimin olacağı sınıfa ilerlerken ben de üzerimdeki gözleri yok saymaya çalıştım. Sebepsiz bir şekilde beni iki yıl öncesine, hayatımı değiştiren o *skandala* götürmüştü ve eğer biraz daha böyle devam ederse gün boyu sınıftan dışarı adımımı bile atmayacaktım.

Gireceğim dersi çok kişi almadığı için kendimi biraz olsun rahatlatmaya çalışsam da bir saatlik ders boyunca ara ara bana çevrilen o meraklı bakışlar bir kez daha diken üzerinde hissetmeme neden olmuştu.

Anlaştığımız gibi ders sonrası ofisine gitmek için hareketlendiğimde, kendimi sınıftan dışarıya nasıl attığımı bilmiyordum. Oraya varana kadar kurabiye kabını çantamdan çıkarmakla meşgulmüşüm gibi davrandım ancak kalabalık koridordan, sessiz ve durgun olan bir başka koridora geçmemle birlikte bir elin beni yakalayıp kuytu noktalardan birine çekmesi bir oldu.

Maşalı kahverengi saçlar ve burnuma dolan pahalı parfümün sahibinin kim olduğunu fark ettiğimde dudaklarım hafifçe aralandı. “Naz?”

Protez tırnakları hafifçe tenime batacak şekilde kolumu sıktıktan sonra karşıma geçti. “Ne yaptın sen?”

Elimde tuttuğum kurabiye kabıyla birlikte suratına bakakaldım. “Ne?”

“Ne yaptın?” diye tekrar etti bir kez daha. Gözleriyle biri var mı diye koridoru kolaçan ettikten sonra yeniden bana döndü ve öfkeyle soludu. “Sabahtan beri kampüste ismini en az elli kere duydum.”

Başka bir şok dalgasıyla daha çarpılıp olduğum yerde gerilediğimde, “Ne duydun, *ne duydun?*” diye sordum gözlerimi kısarak. *Benimle alay mı ediyordu?* “Adımı mı?”

“Çağın Alkan Dinçer’le ne halt karıştırıyorsun?” diye sordu pat diye.

Çağın Alkan Dinçer’le ne halt karıştırıyorsun?

Aralık dudaklarım olduğu gibi kapandı. O an ne olmuştu bilmiyordum fakat hissettiğim tek şey başımdan aşağı kaynar suların döküldüğü ve kulaklarımdaki seslerin boğuklaştığıydı. “Ben...” diye mırıldandım savunmasız bir şekilde gözlerinin içine bakarak. “Hiçbir şey yapmadım.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve siyah tulumunun içinden bana öfkeyle bakmayı sürdürerek, “Dün nöbetçi öğrencilerden biri sizi kütüphanede görmüş,” diye karşılık verdi sert bir sesle. “Bakımda olan kütüphanede. Hiç kimse *yokken*. Sadece ikiniz varmışsınız.” Kaşları havalandı. “Doğru mu bu?”

Siktir.

Söyledikleriyle aklım dün geceye ve onunla yaptığımız ders buluşmasının ortasına bıçak gibi dalan o nöbetçi kıza gittiğinde, içimden başka bir küfrü daha savurmadan edememiştim.

Bir anlığına nefesimin boğazına dizildiğini hissettim. “Sandığın gibi bir şey yok.”

“*İklimya*,” dedi adım bastırarak. “Doğru mu dedim?”

“Siktir, Naz.” Ellerimi saçlarımın arasına daldırırken bakışlarımı koridor duvarındaki afişlere diktim. Tekrar etmesini kaldıramayacağım türden büyük bir olaydı. “Sana yemin ederim ki...”

“Henüz diğer dedikodu bile eskimemişken bu ne şimdi? Geri zekâlı mısın sen?” diye yükselerek üzerime yürüdü. “Bu dekanlığın kulağına giderse ne olur biliyor musun? İkinizin de fişini çekerler! En başta da senin!”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Yanlış bir şey yoktu. Bana özel ders veriyor. O gün dersim olduğunu bildiği için de kütüphanede çalışmayı teklif etmişti çünkü orası hem sessiz hem de bakımdaydı ve...”

Kendimi çaresizce savunuşum hiçbir önem arz etmiyormuş gibi bana doğru başka bir adım attığında, “Bu geçerli bir bahane mi?” diye çıkışarak bir kez daha sözümü kesti. “Beni buna inandırman her şeyi çözecek mi? Aptal.” Başını iki yana salladı. “Zaten onların gözünde eksiler kraliçesisin. Seni şu okuldan nasıl şutlayabiliriz diye düşünürlerken onların eline inatla koz verip duruyorsun. Hâlihazırda bu bir kez yaşanmışken nasıl bu kadar dikkatsiz olursun?”

Sesini yükselterek konuşması saniyeler içinde gözlerimin dolmasına neden olduğunda, “Bir şey olmaz, değil mi?” diye sordum çaresiz bir şekilde. “Kampüste günde onlarca dedikodu dönüyor. Unuturlar ki...”

“Dua edelim olmasın,” diye homurdandı ters ters. “Dua edelim unutsunlar fakat *hiç* sanmıyorum.” Böyle konuşması bana hiç yardımcı olmuyordu. “Bahsi geçen kişinin Çağın Alkan Dinçer olması bir yana dursun, herkes senin zaten ne halt olduğunu biliyor. Bana hiç öyle gelmiyor.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimin daha da dolması için bakışlarımı kaçırdım ve titrek bir nefes verdim. “Ne

yapacağım?” *Kahretsin*. “Her şey yoluna girdi sanmıştım... Şimdi ne yapacağım?”

Kendi kendime geçici ve doğru bir çözüm yolu ararken onun bakışları benden, elimdeki kurabiyelere kaymıştı. “Bu ne?” diye sordu aksi bir sesle. Fakat bir saniye sonrasında her şeyi kavramış gibi gözlerini kıstı ve koridorun sonundaki ofis odasına kısa bir bakış attı. “Aferin, geri zekâlı. Bir de herife kurabiye mi yaptın?”

Çaresizce gözlerinin içine baktım. “Teşekkür etmek için...”

Bana, bu zamana kadar gördüğü en umutsuz vakaymışım gibi baktığında, “Ondan uzak dur,” diye karşılık verdi sert bir sesle. “En azından kampüs içinde.”

“Ama bir öğrencinin öğretmeniyle samimi olmasında neden bir sorun olsun?”

“O öğrenci sensen olur. Anladın mı?” Acımasızca yüzüme vurduğu gerçekler tuhaf bir şekilde kendime gelmeme ve neler olup bittiğini kavramama neden olmuştu. “Şu aptal dedikodunun son bulmasını istiyorsan aranızda mesafe koy. Öbür türlü ne bok yersen ye.”

Anbean bastıran ağlama hissini durdurmak için sertçe dudaklarımın içini kemirsem de bir faydası yoktu. Görüşüm tamamen bulanıklaşana dek onu izledim. Söyledikleri teker teker kafamın içinden geçerken ne kadar kabul etmek istemesem de haklı olduğunu fark ettim ve yanından geçip gitmeden önce elimdeki kurabiye kabını sertçe onun göğsüne yapıştırdım.

Hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Ufacık bir mutluluğu bile. Yıllar sonra her şeyin düzene gireceğine inanmak ve battığım noktadan çıkabileceğimi düşünmek aptallıktı. Çağın Alkan Dinçer’in bir kurtarıcı olduğunu sanmak da aptallıktı çünkü hikâye her zaman *aynıydı*. Yalnızca başrolleri değişiyordu.

Bu ânı bekler gibi peş peşe yanaklarıma düşen yaşları silerken koca adımlarla merdivenleri geri inmiş ve kendimi olabilecek en hızlı şekilde fakülte binasından dışarı atmıştım.

Derse girmek istemiyordum. Üzerimde gezinen gözleri görmek ya da onların ağızlarına konuşabilmeleri için iğrenç malzemeler vermek de... Burada daha fazla durmak da istemiyordum, bu yüzden koşar adımlarla kampüsten çıktığımda tramvay beklemek yerine önüme gelen ilk taksiye atlamıştım.

Şoföre evimin adresini verdikten sonra arkama yaslandığımda ise, zihnimdeki cehennemden sıyrılıp yeniden asıl gerçekliğe dönmemi sağlayan şey telefonumdan yükselen bildirim sesi olmuştu.

Çağın Alkan Dinçer:

On beş dakikadır seni bekliyorum.
(12.25)

Çağın Alkan Dinçer:

Bu ne demek biliyorsun, değil mi?
Oturmakla geçen boş bir 900 saniye.
(12.25)

Çağın Alkan Dinçer:

Ve ben dakik bir insanım.
(12.25)

Adını gördüğü gibi tekleyen kalbimi bir kez daha azarlasam da bildirim panelinden okuduğum mesajlara kapılmayı reddederek telefonu kapattım ve başımı cama yasladım.

Belki de Naz haklıydı.

Belki de bahsettiği mesafeyi koymalıydım. Tatlı takılmalarına karşılık vermeyi ya da onunla fakülteye yürümeyi kesmeliydim. Mesaj atmamalıydim. Kurabiye yapmamalıydim. Ne yaptığını merak *etmemeliydim*. Çünkü konuşmaları için verebilecek malzeme kalmadığı sürece insanların ağızlarını bağlamak her zaman çok daha kolay olurdu.

Yirmi dakikalık yolculuğun ardından ödemeyi yapıp kendimi taksiden dışarı attığımda, ufak apartman daireme girene kadar bu gerçeği tekrar tekrar kafamın içinden geçirmiştim.

Merdivenleri çıkıp evimin kapısının önüne varınca aldığım
o mesaja dek.

Naz:

Çok şekerli olmuş bu arada.
(12.56)

Ne?

İklimya:

KURABİYELERİMİ Mİ YEDİN?
(12.57)

Naz:

Başka ne yapacaktım?
(12.57)

Naz:

Elime tutuşturup giden sendin, aptal.
(12.57)

İklimya:

ONLARI ALKAN HOCA İÇİN YAPMIŞTIM.
(12.57)

Naz:

O hâlde bir sonraki tribinde patlamayı
seçeceğin kişinin ben olmadığımın emin ol.
(12.58)

Naz:

Çünkü affetmem.
(12.58)

İklimya:

Senden gerçekten nefret ediyorum.
(12.58)

İklimya:

Ve kurabiyelerim şekerli değildi.
(12.59)

Naz:

Ben de senden nefret ediyorum.
(12.59)

Naz:

Ve evet, şekerliydi.
(12.59)

Burnumu çekerken gördüğüm mesajlar bir kez daha gözle-
rimin dolmasına ve yeniden ağlamak istememe neden olmuştu.

İklimya:

Siktir git.
(13.00)

Naz:

Şu skandal bitene kadar ne yazık ki hayır.
(13.00)

Verdiği cevap bakışlarımın kısılmasına sebep oldu. Neden
bunu yapıyordu? Normal zamanda gözünün ucuyla bile bak-
maya tenezzül etmediği biri olmama rağmen bir anda iyilik me-
leği olası mı tutmuştu?

İklimya:

Ne demek bu şimdi?
(13.01)

Naz:

Yarın kampüste beni bekle.
(13.01)

Naz:

Bir fikrim var.
(13.01)

7. BÖLÜM: “ÇAĞIN ALKAN DİNÇER”

“Henüz kendi içinde bile aşamadığın bir mevzuyu başka birine anlatmanı beklemek çok bencilce bir hareket.”

Yarın kampüste beni bekle.

Bir fikrim var.

Aldığım son mesaj buydu.

Alkan Hoca’nın yolladığı ve bildirim panelinden okuduktan sonra görmezden geldiğim mesajlar için çektiğim vicdan azabı hâlâ taze bir şekilde yerini koruyordu. Fakat cevap vermek içimden gelmiyordu. Zaten Naz’ın da son mesajına *görüldü* attıktan sonra telefonumu tamamen kapatmış ve yastığımın altına sakladıktan sonra bütün gerçeklere sırt çevirerek uyumuştum.

Tüm gün.

Bu bir bakıma her şeyden kaçma yöntemimdi.

Özel ders hocamla dedikodumun kampüsün içinde hâlâ kesiksiz bir şekilde döndüğünü bildiğim için akşama kadar yatakta dört dönmüştüm. Arayabileceğim ve o an için orada neler döndüğünü sorabileceğim bir arkadaşım yoktu. Naz’la aramız bozulalı neredeyse bir yıl oluyordu, dün bana iletişim konusunda ufak bir şans verdi diye sırtımı ona yaslamak saçma olurdu. Zaten dört sene boyunca okulun futbol takımına kaptanlık yapan ve kampüs içinde bana bir başıma olmadığımı hissettiren tek yakın arkadaşım da mezun olalı beş ay oluyordu.

Sonuç olarak yapayalnızdım.

Böylece kaderime çaresizce boyun eğmiş ve Naz'ın verdiği söze güvenerek *-her ne kadar içimi hiç rahatlatmasa da-* yatağında yarını düşünmenin bir yolunu aramıştım. Kampüste beklememi tembihlediğine göre bir planı vardı. Bu yanılgıyı onların kafasından nasıl silip atacaktı?

En önemlisi, Alkan Hoca öğrenmiş miydi?

Okul ortamında dedikodular her zaman hızlı yayılırdı fakat bunların yüzde kaçının dekanların kulağına gittiğini bilmiyordum. *Onunkine gitmiş olabilir miydi?* Gittiyse bile tepkisi ne olmuştu? Hiçbir şey yapmadığımız hâlde hakkımızda dedikodu çıkaran kütüphane görevlisi kızı cezalandıracak mıydı?

Yoksa suç yine benim üzerime mi kalacaktı?

Lütfen, diye geçirdim içimden. Yorganımı çeneme kadar çektiğimde usulca başımı kaldırmış ve uyumakla geçen günün ardından komodinin üzerindeki dijital saate kısa bir bakış atmıştım. Sabah 6'ya geliyordu. *Lütfen benim üzerime kalmasın. Bu sefer değil. Bu sefer olmaz.*

Bunu düşünerek harcadığım birkaç saatin ardından Polina'nın valizini hazırladığı ve buraya gelmek için ertesi güne bilet aldığı o heyecanlı mesajını okurken, bir saat sonraki dersim için ürkek adımlarla kampüsten içeri giriyordum.

Kahvaltı yapmamıştım. Yataktan kalktığımdan bu yana bün-yemi terk etmeyen gerginlik, iki saat gibi kısa bir sürede yarısı dolu olan sigara paketimi bitirmeme neden olmuştu. Her zaman böyle olurdu çünkü saplandığım bataklığı nikotinle bastırmaya çalışmak benim için hep en basit kaçış yoluydu.

Şimdi olduğu gibi.

Terleyen avuç içimi altımdaki pileli eteğe silerken diğer elimde tuttuğum sigarayı hızla içime çekiyordum. Kahvaltı yapmadığım için kendimi bir kez daha tebrik etmişim çünkü stresten kusacak gibi hissediyordum. *Bunun sebebi üzerime çevrilen bakışlar değildi.* Onlara son iki yılda bağışıklık kazanmıştım. Korkmamın tek sebebi annemden gelecek olan tepkiydi çünkü

biliyordum ki Daphne Mir, kulağına giden en ufak bir söylen-tide buradaki fişimi çekip beni ait olduğumu düşündüğü yere geri gönderecekti.

Üstelik öğrenirse onu üzeceğimi biliyordum. *Bir kez daha.* Otoriter yanına rağmen sebep olduğum sorunlar yüzünden yıprandığını hep hissetmiştim. Hiç kazanamadığımı bildiğim hâlde onun bana olan inancını kırmaktan korkuyordum ve bunun olmaması için her şeyi yapmaya hazırdım.

Dördüncü çekişin ardından bitirdiğim sigarayı köşedeki çöp konteynerlerinden birine attıktan sonra Naz'ın buluşmak için söylediği o noktaya ilerliyordum ki, bahçenin hareketsiz kısmına geçtiğim sırada büyük bir elin bileğime sarılıp beni çimenlik alana çekmesiyle ağızımdan ufak bir çığlık kaçmıştı.

Her şey aniden gelişti. Arkamdan çıkan ve hayalet gibi üzerime serilen o tanıdık uzun bedeninin sahibinin kim olduğunu fark edene kadar sırtım çoktan ağaca yaslanmış, vücudum onun gölgesinin altında kalmıştı.

Baran.

İlişkimiz çok uzun süre önce bitmesine rağmen bana olan toksik bağlılığından bir türlü kurtulamıyordu. *Bunun olacağını tahmin etmem gerekirdi.* Dönem başladığında sonunda beni rahat bırakacağına ve yeni okul yılına, ilişkimizin sürdüğü dönemde birlikte olduğu kızlardan biriyle devam edeceğine kendimi inandırmıştım. Ancak kampüste dedikodum çıktığı gibi onun nefesini tekrar ensemde hisseceğimi elbette önceden tahmin etmeliydim.

Çünkü onun olayı buydu.

Koca bir sene boyunca görünmez olsa bile başka bir erkekle görüştüğümün fısıltısı kulağına gittiği an dibimde bitiyor ve bana her seferinde etrafımdaki varlığını hatırlatıyordu. *Sanki benden başkasıyla olamazsın, der gibi. Ya benlesin ya da hiç kimseyle.*

Hasta pislik.

“Baran?” Kulağıma dolan aksanlı sesim çok geçmeden beni yeniden bu gerçekliğe döndürdüğünde kendimi yutkunmaktan alıkoyamamıştım. Onun dağınık kumral saçları ya da her seferinde aç bir şekilde üzerime diktiği kahverengi gözleri ilk zamanlar heyecanlanmama neden olsa da şu an yalnızca midemi bulandırıyor. Kaşlarım çatılırken, siyah bir saç bandıyla sabitlediğim sarı saçlarımı yüzümden çektim ve avuçlarımı göğsüne yerleştirip onu sertçe üzerimden ittim. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Kulağıma gelen söylentilerin koca bir şakadan ibaret olmasını umuyorum,” diye karşılık verdiğinde suratındaki ifadeyi değiştirmeden bir kez daha üzerime eğildi. “Bu ne demek, İklim? Böyle mi olacak? Her dönem ismini sana *fazla* olan başka heriflerle mi duyacağım ben?”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığı sırada cevap vermeme fırsat bırakmadan, “Sana yeterli ilgiyi veremedim mi?” diye sordu pat diye.

Bu sorunun gelmesini öyle beklemiyordum ki, ilk birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey gözlerinin içine bakmak olmuştu. “Ne?”

Şaşkın bir şekilde fısıldadığım soru karşısında dudaklarından alaycı bir gülüş kaçtı. Bu tepkisine rağmen çok da keyfi yerinde gibi durmuyordu. Çok değil, yalnızca bir saniye sonra kahverengi gözlerine yoğun bir öfke perdesi indi ve bir kez daha üzerime eğilirken, “Gözlerini bu kadar yükseğe dikmenin altındaki sinsiliği arıyorum,” diye devam etti. “Siktiğimin sorusuna cevap ver. Benden yeterli ilgiyi alamadın mı?”

Kemiklerime kadar buz kestiğimi hissettim.

Cevap vermek ve ona haddini bildirmek amacıyla araladığım dudaklarım, kulaklarıma dolduğu gibi zihnimin içine zehirli parazitler şeklinde dağılan kelimelerinden ötürü geri kapanmıştı.

Gözlerini bu kadar yükseğe dikmenin altındaki sinsiliği arıyorum.

Bunu söylemiş olamazdı.

Yabancı ağızlarda kendime dair asılsız söylentiler duymaya alışık olabilirdim fakat beni beklenmedik şekilde gafil avlayan -*şu an olduğu gibi*- iftiralar beni gerçekten tanıyan insanların ağzından çıkanlardı.

Bana ne kadar kızgın olursa olsun dün sabah Naz bunu yapmamıştı. Üzerime yürümüştü, öfkesini kusmuştu ancak beni bir an bile hassas olduğum o noktadan vurmamıştı. Aksine, gerçekleri fark edebilmem için gözümü açmıştı.

Ama Baran için aynı şeyi söyleyemiyordum.

Aramıza sızan gerici bir sessizliğin ardından, “Sen...” diye fısıldadım, başımı kaldırıp gözlerimi onun suratına çevirdiğimde. Birbirine giren kirpiklerimi kırıştırdım ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken ona en savunmasız bakışlarımdan birisini yolladım. “Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?”

“Hadi ama, İklim.” Sıkıcı bir şekilde ofladığında ve sözcüklerim onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi lafımı yarıda kestiğinde bile kendime gelememiştim. Öne doğru uzanarak uzun parmaklarından birini saçıma doladı ve gözlerimin içine baktı. “Her şeyi geçtim, gerçekten o herif mi? Çağın Alkan Dinçer? O piçin geçen dönem beni büte yolladığını hatırlatmama gerek var mı? Kıçı elli metre havada gezen egoist pisliğin teki.”

“Onun hakkında böyle konuşma,” diye çıkıştım sertçe. Söylentiler her ne olursa olsun Alkan Hoca’nın kötü biri olmadığını biliyordum. Herkes bana sırtını çevirirken, bütün olumsuzlukların arasından elini uzatarak tereddütsüzce yanımda olmayı seçen kişiydi o. Batmam için baskı yapmak yerine kollarıma asılandı. *Baştan yaratılmaya ihtiyacın yok*, diyendi ve beni özüm döndüreceğinin sözünü verendi. “Büte kalmanın nedeni bir halta yaramayan beceriksiz bir pislik olman, Baran. Zekâsızlığının biletini ona kesmeye kalkma sakın.”

Ardından onu bir kez daha iteledim ve rüzgâr yüzünden görüş açımı kapatan saçlarımı yüzümden çekerken, devasa vücudunun

bulunduğu tarafa bakmayı reddederek hızlı adımlarla fakültenin olduğu noktaya ilerledim.

Fakat yanından uzaklaşmak için birkaç adım atamadan ondan yükselen, “Hepsi bu mu yani?” sorusuyla birlikte bir kez daha duraksamak zorunda kaldım. Midem bulanıyordu. “Baksana, İklim. Seni gerçekten tanıdığımı sanıyordum ama ne yaşamış olursak olalım sanırım şu asılsız dedikodulara inanmaya başlayacağım...”

Piç kurusu. Burnumdan öfkeli bir nefes verdiğimde, kontrolümü kaybetmemek için elimdeki deri çantaya sert bir şekilde asılarak ona döndüm. “Defol git, Baran. Neye inanıp inanmadığının umurumda bile değil.”

Bana kendi öz annem bile inanmıyorken, onun inançsızlığının bünyemde herhangi bir hasara yol açacağını düşünmesi komikti.

Söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkmış gibi umursamadan bir kez daha üzerime yürüdüğünde, içimden okkalı bir küfür savurarak aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştım. Karşı karşıya gelmeyi reddediyordum çünkü yüzü benimkine bir kez daha yaklaşırsa eğer kendi içimde verdiğim bütün savaşlara rağmen kontrolümü kaybedip suratına tükürecektim.

“İki günlük herif için iki yıllık sevgilini mi karşına alıyorsun?” diye sordu gözlerini şüpheyle kıсарak. “Üstelik o herif, sevgilinin hâlâ mezun olamamasının tek nedeni olan çıkarıcı bir piç kurusuyken?”

İki günlük herif için. Bu söylediği kafamın içine oturduğu gibi suratına karşı çirkin bir şekilde gülmek istemiştım. O çaresiz kalmanın ve dibe batmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Ya da bu kargaşanın içinde koşabileceği güven dolu bir kol aramanın veya onu koşulsuzca tutan kişiye nasıl da çaresiz bir şekilde bağlanmanın... Hiçbir şeyi bilmiyordu. Sadece her zaman yaptığı gibi üzerime gelerek altı boş ithamlarıyla beni kışkırtıyordu.

“Üçüncü kez tekrar etmeyeceğim, Baran. Eğer beceriksizliğinin biletini ona...”

Sözümü defalarca kez bölmemiş gibi yeniden bir adım uzatmıştım duraksadığımda, “Benim beceriksizliğimi bir kenara bırakırsak,” diye mırıldandı ifadesine rağmen son derece öfkeli bir sesle. Sıcak nefesi suratıma çarpıyordu ve o noktada elimdeki çantayı kafasına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Senin beceriksizliğine ne kılıf uyduracağız, bebeğim?”

“Ne diyorsun?” diye çıktım dişlerimin arasından.

“Son zamanlarda derslerine bu denli meraklı olmanın nedenini merak ediyorum.” Masum bir ifadeye bürünerek dudaklarını aşağı büzdü. “İki yıl boyunca elinin tersiyle itelediğin okulu şimdi canın pahasına kucaklamanın nedenini?” *Canım pahasına kucaklıyorum çünkü ilişkimiz boyunca başka kızların kollarında sabahlamak yerine bir kere gözlerimin içine bakmayı deneseydin eğer nasıl bir bunalımda olduğumu görürdün.* “Bunun sebebi o herif mi? Sana istediğini veriyor mu? Ben uzunca bir süre bunun için çabaladım çünkü.”

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Çünkü neyin gelmek üzere olduğunu çok iyi biliyordum ve bunun olmaması için her şeyi yapmaya hazırdım. “Şu an gerçekten seninle uğraşamayacağım.”

“Sadece tatmin edici bir yanıt bekliyorum,” diye devam etti söylediklerimi umursamadan elini çeneme yerleştirerek. “Senden sonrası benim için çok heyecanlı değildi mesela.” Gözlerinde alaycı bir parıltıyla bana bakarken parmaklarıyla hafifçe çenemi sıktı. “Peki ya o? Seni bu kadar heveslendiren ne? Mesajlarıma cevap vermeyişinin ya da yüzüme bakmayışının sebebi bu mu? Yoksa daha iyisini mi bul-”

Geriye doğru sendelediğimde, “Sakin o lafı tamamlayayım deme,” diye fısıldadım dehşete düşmüş bir sesle. Duyduklarıma *inanamıyordum.* Kampüste çıkan asılsız bir dedikodu bu kadar mı gözünü döndürmüştü? Geçmişte yaşadığımız onca şeye rağmen sırf Çağın Alkan Dinçer’in öğrencisi olduğum için mi bunu

kendine yediremiyordu? Tüm bunları yaptığımı nasıl bu denli *emin* konuşabiliyordu? “Git buradan.”

“Soruma cevap almadan gitmeyeceğim. Bana gücenmiş gibi bakmayı kes.”

“Defol git buradan!” diye yükseldim bu kez, öncekine göre çok daha öfkeli ve sert bir şekilde. Çenemdeki elini güçlkle itip onu kendimden uzaklaştırdım. “Beni rahat bırak artık!”

Elini tekrar bana doğru uzattı. “İklim, beni bir kez daha yanıtsız bırakırsan...”

Ufak bir öfke çılgılığı atıp onu bir kez daha kendimden uzaklaştırmaya hazırlanıyordum ki, “*Eğer sana defolup gitmeni söylüyorsa,*” diyen tanıdık bir sesin onun girişimini yarıda kesmesiyle birlikte irkilerek geriye sendeledim. Beklemediğim bir anda tartışmanın ortasına dalmış ve Baran’ın suratıma doğru uzanan elini sertçe iterek üzerimden uzaklaştırmıştı. “Bu, defolup gitmen gerektiği anlamına geliyor.”

Çağın Alkan Dinçer.

Beni bir okyanus gibi içine çeken o gölgeli maviler, hedeninden şüphe duymuyormuşçasına doğrudan Baran’ın üzerine kilitlendiği sırada boшта olan diğer eliyle kulağındaki *Airpods*’u çıkarıyordu. Sanki işinin başına dönerken kampüsün ortasında kavgamızı görmüş ve bir uğramış gibiydi. *Gerçekten öyle miydi?* Üzerindeki deri ceket, pantolonu ve siyah postallarıyla onu her zamanki hâinden farklı kılan hiçbir şey yoktu çünkü.

Gözlerindeki öfke dışında.

Uzun boyu, germekten keskin bir hâl almış kirli sakallı çenesi ve hafiften uzamaya başlamış kısa kahverengi saçları... Siması tam olarak gözlerime oturduğu an midemin ortasına koca bir yumruk yemişim gibi titredim. Dört bir yanıımı saran o yoğun baskıya ensemden yukarı yükselen acı verici sıcaklık da eşlik ettiğinde, tek dileğim bir an önce bu kargaşanın son bulmasıydı.

Çünkü onun son mesajlarına cevap vermemiş olmam bir yana dursun, okulun orta yerinde eski sevgilimle yaptığım utanç dolu tartışmaya şahitlik etmesi istediğim son şey bile değildi.

“A-Alkan Hocam?” Ağzımı açtığım gibi söylediğim ilk şey bu oldu fakat duymuş olmasına rağmen suratını çevirip de bana bakmadı, dikkati yalnızca tek bir noktadaydı. Ellerinden biri hâlâ Baran’ın bileğindeydi ve odağını o taraftan çekmemekte ısrarcıydı.

Aynı saniyelerde onun tarafından geri itilen ve en az benim kadar afallayan eski sevgilimin de bakışları ona döndüğünde, gözlerine yerleşen inatçı parıltıları görmek o noktada her şeyin daha da kötüye gittiğini fark etmemi sağlamıştı.

Birbirlerine böyle bakmaya devam ettikleri sürece buradan asla olaysız çıkamazdım.

“Beni duydun mu?” Cevap alamayacağını fark eden Alkan Hoca, elinde tuttuğu kablosuz kulaklığı deri ceketinin cebine atarken ona doğru büyük bir adım attı. “Gitsen iyi olur.”

Bunu söylediği anda Baran’ın dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. Saniyeler sonra bir tepki verebildiği için mutluydum çünkü kabuğuna çekildiği her sefer onun gibi biri için fırtına öncesi sessizlikten farksızdı. “Kendinizde sohbetimizi bölecek sıfatı bulmanızın geçerli sebebi nedir, Alkan Hocam?”

Piç kurusu.

İğneleyerek söylediği sözcükler olduğum yerde kaskatı kesilmeme neden oldu. “Buradan bakınca hiç sohbet ediyor gibi durmamanız olabilir mesela.”

Alkan Hoca’nın verdiği cesaretli yanıt karşısında bu sefer eski sevgilimin kaşları kalkarken, o an beni utandıracak ya da Çağın Alkan Dinçer’in karşısında küçük düşürecek bir şey söyleyecek diye ödüm kopuyordu. Bu düşünceyle kendimi yiyip bitirdiğim sırada, “O hâlde bakış açınızı değiştirin,” diye karşılık verdi ukala bir şekilde gülerek. “Çünkü kesinlikle sohbet ediyoruz.” Bunu dediği gibi delici bakışları bana çevrildi ve olaya tamamen

Fransız kalan biri bile onun gözlerinin içine attığı tek bir bakışla burada sohbet etmediğimizi anlayabilirdi. “Buraya gel, bebeğim.”

Sadece gerilimi durdurmak, *ve onu bir köşeye çekip suratını tükürüklerimle yıkamak*, için öne doğru bir adım atacakken, diğer tarafımdan uzanan ve gövdeme yerleşen yüzüklü parmakların sahibiyle hareketlerim duraksadı. “Olduğun yerde kalıyorsun, İklimya.”

Ani hamlesi midemin kıpır kıpır olmasına neden olacak kadar beklenmedik olsa da boşta olan elimi omzuna koyup onu kendime doğru çevirdim. Yaşadığım sarsıntı ve şoktan ötürü bir an, “Alkan...” diye mırıldandım fakat bir saniye geçmemişti ki ne söylediğimin farkına vararak, “...*Hocam*,” diye ekledim çabucak. “Alkan Hocam. Ben hallederim. Bir tatsızlık çıksın istemiyorum.”

“Olduğun yerde kalmazsan işte o zaman bir tatsızlık çıkacak,” diye karşılık verdi temasını daha net hissedebilmem için avucunu gövdeme sertçe bastırdığında. Hâlâ bana bakmıyordu. “Arkadaş da zaten gidiyor, öyle değil mi?”

Sorarcasına tek kaşını havalandırdığında ve bunun bir ön uyarı niteliğinde Baran’a attığı pas olduğunu kavradığımda bir kez daha olduğum yerde buz kesmiştim. *Lütfen*, diye geçirdim içimden, eski sevgilimin bakışlarımı fark etmesi için başımı iki yana salladığım sırada. *Lütfen defolup git artık*.

“Ondan istediğim cevabı alana kadar hiçbir yere gitmiyorum,” diye çıkıştı Baran, kelimelerin her birine ayrı ayrı baskı uygulayarak. “Ve onun da gitmesine izin vermiyorum.”

“Soytarılığını sergilemek istiyorsan sirke gitmeyi tercih edebilirsin. Burasının ülkenin en prestijli üniversitelerinden biri olduğunu hatırlatmama gerek yok galiba?”

Aldığı iğneleyici karşılık karşısında Baran bir kez daha tatsız bir şekilde güldü. “Size söyledim. Sevgilimle istediğim gibi tartışırım. Mevzunun dışında kalsanız iyi olur.”

“Belki de,” diye mırıldandı Alkan Hoca, onun söyledikleri hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çenesini ona doğru salladığında. “Fakat *benim* öğrencimle tartışamazsın.”

Gerilimin son bulmayacağını anlayarak bir elimi telaşla saçlarımın arasından geçirirken, dizlerimin bağının çözülmeye başladığını hissettim. Saçımdaki bandı sert bir hamleyle çekip çıkardığım sırada Baran’ın kahvelikleri yeniden üzerime çevrildi. “İklim,” diye seslendi, Alkan Hoca’nın olmadığı taraftan koluma uzanarak. “Geliyor musun yoksa zoru mu oynayalım?”

Gizleme gereği duymadan açıkça savurduğu tehdit ağzımın şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu. Tam kendimi öfkeli bir cevapla onun üzerine yürümeye hazırlıyordum ki, “Onu biraz daha rahatsız edersen sohbetini son derece tatlı bir şekilde devam ettirebilmen için güvenliği çağıracağım,” diye karşılık veren Alkan Hoca’yla bir kez daha sineye çekildim. Fakat nazik uyarısının ve mavilerine çöken öfkeli karaltının altında yatan o derin ikaz, *Ona doğru başka bir hamle daha yap ve suratını zeminle birleştirdiğim âna birinci gözden tanık ol*, diyordu sanki. Sanki...

“Sen ne hakla...”

Onun ortamı daha da alevlendirmemesi için bir adım öne çıkarak, “Git artık, Baran,” diye yükseldim sertçe. Bunu yaparken Alkan Hoca’nın gölgesine sığınmaktan geri kalmamıştım. Niye bilmiyordum fakat iki haftadan daha az süredir tanıdığım bir *yabancı* olmasına ve Baran’ın hakkımdaki yalanlarına rağmen onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

“Sana gitmeni söyledi,” derken sıcak parmakları hâlâ nazik bir şekilde karnımın üzerindeydi. “Bence bu hepimiz için yeterli bir cevap.”

Yumuşak desteği bir kez daha mideme sert bir yumruk yemişim gibi hissettirdiğinde, ona olan minnetim o saniyeden itibaren sanki daha fazlası mümkünmüş gibi katlanarak artmıştı. Eski sevgilimin şüpheci bakışlarının bir benim, bir onun üzerinde

gezindiği saniyelerde Alkan Hoca'nın temasının yavaşça vücudumdan çekildiğini fark ettim.

Kısa bir anlığına hâlâ beni tutuyor olmasını dilemiştim.

Yaklaşık bir dakikalık gergin sessizliğin ardından gözlerini üzerime sabitleyen Baran, "Bu iş burada bitmedi, İklim," diye mırıldandı ve nihayet gitmek için bir hamle yaparak geriye doğru adımladı. "Tilkinin eninde sonunda kürkçü dükkânına döneceğini unutma. Sen bana aitsin, bebeğim."

Sonra gitti.

Sarf ettiği mide bulandırıcı sözler olduğum yerde kulaklarım kadar kızarmama neden olmuştu. Gözden kaybolduğunu fark ettiğim an yaşadığım utancı ve üzerimizdeki gözleri yok sayarak telaşla Alkan Hoca'ya döndüm. "Çok, *çok* özür dilerim." Başımı deli gibi iki yana sallıyor ve beni anlaması için farkında bile olmadan deri ceketinin koluna asılıyordum. "Saygısızlığının kusuruna bakmayın, lütfen. Korkunç biri. Onun sevgilisi falan değilim, sadece..."

Sözümü kesen şey bana doğru koca bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatması ve dakikalar önce üzerimde olan elini yeniden omzuma koyması olmuştu. *Siktir*. "Sakin ol," diye fısıldadı göz temasına geçmek için başını hafifçe aşağı eğerek. "Özür dilemesi gereken kişi sen değilsin."

"Hayır hocam, gerçekten öyleyim..." Bana olan yakınlığı ve az önce yaşadığımız korkunç olay beni bir anlığına birkaç yıl önceki karanlık döneme götürdüğünde, nefesimin kesildiğini ve vücudumdaki kanın çekilerek bacaklarımı uyuşturduğunu hissettim.

Bir kez daha, "İklimya, sakin ol," diye tekrar edene ve boşta olan diğer elini de omzuma yerleştirene kadar yaşadığım atak yüzünden deli gibi titrediğimi fark edememişim. "Gel buraya." Beni yakaladığı gibi bedenini üzerime perdeledi ve ayaklarımı yavaşça hareket ettirmemi sağlayarak birkaç adım ötedeki boş banka yönlendirdi.

Etrafı dökülmüş sarı yapraklarla kaplı soğuk banka oturdum an ciğerlerime derin bir nefes çektim. Aynı zamanda vücudumdaki temasını ve kokusunu yok saymaya çalışıyordum çünkü beni bu denli hazırlıksız yakalayan şeyin geçirdiğim panik atak mı yoksa onun beklenmedik yakınlığı mı olduğunu bilmiyordum.

Birkaç dakikanın ardından göğsümdeki baskının hafiflediğini hissettiğimde, önüme gelen ve görüş açımın yüzde seksenini kaplayan sarı tutamları arkaya iteleyerek, “Tamam,” diye fısıldadım güçlkle. Vücudumun geçirdiği atak bitmişti fakat ellerim hâlâ kontrol edemediğim bir şekilde titriyorlardı. “Tamam... Tamam, sakinim...”

Ancak saniyeler sonra ona dönme cesaretini bulduğumda ve tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek gözlerimi gözlerine diktiğimde, olduğu yerden kirpiklerini bile kırpmadan beni izlediğini görmeyi beklemiyordum.

Nefes bile almıyordu sanki.

Bana sanki içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu. Hakkımda yeterli analizi yapabileceği çok uzun bir sessizliğin ardından, “Bunu sana kim yaptı?” diye sordu temkinli bir sesle. Bakışlarını üzerimden ayırmazken olduğu yerde öne eğilerek çehremi süzmeye devam etti. “Seni kim böyle biri yaptı, İklim?” Kokusu tenimi okşadığında burun direklerimin sızladığını hissettim. “Seni kim bu şeye dönüştürdü?”

Daha önce hiç, bir cümle tarafından bu denli kırıldığımı hissetmemiştim.

Seni kim bu şeye dönüştürdü? Kalbimin o noktada onlarca ayrı parçaya ayrıldığını hissederken yapabildiğim tek şey olduğum yerde küçülmeyi dileyerek sessiz bir şekilde gözlerinin içine bakmaktı. Mağdur kompleksi, hayatımın dörtte birlik dönemini kaplayan büyük bir sorundu. Ama o an, orada, karşımda beni anlamaya çalışır gibi bakan o okyanus mavisini gözler varken, ilk

kez bu konuda kendimi değersiz ya da aşağılık biri gibi hissetmemiştim.

Kendimi onunla, dört bir yanımdan üzerimize çevrilmiş gözlerin arasında hiç hazır olmadığım bir karede bulmayı zaten beklemiyordum ama... O an istediğim tek şey *sadece* ne yaşadığımı gözlerimden okuyabilmesi için can attığımdı.

Konuşamayacağımı bildiğim hâlde kuruyan dudaklarımı usulca araladığım sırada, “Biri seni çok kötü bir şekilde incitti, değil mi?” diye sordu. Aramızdaki mesafenin biraz daha azaldığını hissediyordum ve sebepsizce bu ufacık aralık bile gözüme dünyanın en uzun mesafesi gibi geliyordu. “Bu kadar kırılgan biri olmanın nedeni bu, değil mi?”

Geçmişin mahkemesine çıktığım her saniye zihnimin içindeki ses susmak bilmiyordu. “Lütfen bana nedenini sormayın.”

Çaresizce fısıldadığım şeyler karşısında dakikalardır takındığı sert ifadesi bir anlığına çatırdar gibi oldu. Fakat hemen ardından üzerime doğru eğildiği o pozisyonu bozmadan, “Sormayacağım,” diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. Yüzümün önünde sallanan yaramaz tutamlardan birini tuttuğu gibi yavaşça omzumdan arkaya bıraktı. “Henüz kendi içinde bile aşamadığın bir mevzuyla başka birine anlatmanı beklemek çok bencilce bir istek.” Başını iki yana salladı. “Ben bunu yapmayacağım.”

Sözleri tenimde keskin bir bıçak kadar acıtıcı bir iz bırakmıştı. *Henüz kendi içinde bile aşamadığın bir mevzuyu başka birine anlatmanı beklemek çok bencilce bir istek.*

Annem bunu defalarca kez yapmıştı.

Ve hayatımdaki rolü yalnızca iki hafta önce ona yolladığım özel ders *mail*’ine yanıt vermekten ibaret olan öğretmenim, nasıl oluyordu da yıllardır hiç kimsenin göremediği kırılgan noktalarımı basit bir şekilde görebiliyordu?

Minnetle gözlerinin içine baktığımda, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım kalbimin yaramaz bir şekilde ritim kaçırdığını hissederek. “Ve az önce iyi ki oraya geldin...” Bu sefer dakikalar

öncesine göre çok daha dalgındım ve ona ikinci defa tekil şahıs ekiyle seslendiğimi fark edemeyecek kadar sarsılmıştım. “Onu tek başıma atlamazdım.”

Sıkıntılı bir soluk verdi. “Kurtulman gereken bir parazit.”

Evet, diye geçirdim içimden, yıllardır kafamın içinde tekrar ettiğim başka bir gerçeği daha çıplak bir şekilde gördüğünü fark ettiğimde. *Evet, tam olarak öyle.*

Buna yanıt vermek yerine sessiz kaldım çünkü ondan cevabını almayı beklediğim çok daha farklı bir şeyi sormak istiyordum. Bir süre oturduğum yerde ellerimi birbirine kenetleyerek cesaret topladıktan sonra, “Alkan Hocam?” diye mırıldandım daha fazla kaçamayacağımı anlayarak. Bakışları ânında bana döndü. “Söylentilerden haberiniz var, değil mi?” İşaret parmağımı kaldırıp usulca birbirimizi gösterdim. “İkimiz arasındakiki?”

Sessiz kalarak gözlerimin içine bakması yeterli bir cevap olmuştu fakat birkaç saniye sonra kafasını yavaşça aşağı yukarı salladığında bunu açıkça netliğe kavuşturmuştum. *Biliyordu.* Böylece mevzuyu ondan gizleme derdim de ortadan kalkmış oluyordu.

“Bunu çözeceğim, biliyorsun değil mi?” diye sordu, sanki onayına ihtiyacı varmış gibi başını hafifçe yana eğerken. “Yarına kimse fısıltısını dahi yapamayacak.”

“Çözmeseniz de olur,” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. Aramızdaki bakışmayı kesen kişi olmak üzerime devasa bir ağırlık bırakmıştı sanki. “Bu muameleye alışığım.”

Fakat bunu yaptığım gibi bir çift uzun *-ve sıcak-* parmağın çeneme dokunup beni yeniden kendisine çevirmesi bir olmuştu. “Çözeceğim,” diye tekrar etti gözlerimiz bir kez daha buluştuğunda. Sesindeki güven verici tını, dört bir yanımızı kuşatan rüzgârlı havada bile cayır cayır yanmama neden oluyordu. “Bana bırak. Sadece bir haber bekliyorum.”

Verdiği kaçamak cevapla birlikte kaşlarım çatıldı. Ona bunun ne anlama geldiğini ve tam olarak neyin haberinden bahsettiğini

sormak için ağzımı aralamıştım ki, aynı saniye içinde deri ceketinin cebinden yükselen titrek bir bildirim sesi söyleyeceğim şeyleri yutmam için yeterli olmuştu.

Bakışlarını üzerimden çekerken, telefonunu çıkarıp gelen mesaja tıklaması belki de üç saniye bile sürmedi.

Bizi ağırlayan ağır atmosferin yavaşça dağıldığını hissettiğimde, “İşte bu,” diye fısıldadı saniyeler sonra gözlerini yeniden üzerime çevirerek. “Bölüm başkanı beni ofisine çağırıyor.”

8. BÖLÜM: "GÜVEN"

"Yıllardır yanıtız kalan bütün sorularımın cevabısın."

Alkan Hoca, Bölüm Başkanı ile görüşmek için yanımdan ayrıldığından bu yana banktan hiç kalkmadım.

Bana, *bunu çözeceğim*, dediğinde ve uzun bir süredir aradığım o motivasyonu yalnızca tek bir bakışıyla verdiğinde onun son zamanlarda başıma gelen en güzel şey olduğunu biliyordum.

Varlığı tuhaf bir şekilde güven aşıliyordu.

Ve ben de son on dakikadır yaptığım gibi hayatım yalnızca buna bağıymışçasına onun sözlerine tutunuyordum. Aslında oturduğum yerden kalkıp Hukuk Fakültesi'nin önüne gitmem ve sözleştiğimiz o noktada Naz ile buluşmam gerekiyordu ancak garip bir şekilde olduğum yerden hareket edemiyordum. Zaten Naz da herhangi bir mesaj atmamıştı. Yolda Baran engeliyle karşılaştığım için olması gerekenden yarım saat daha fazla oyalanmıştım ve şimdiye dek çıldırıp aramaları telefonuma dizmesi gerekirken tuhaf bir sessizliğe gömülmüştü.

Bu garip gerçek kafama oturduğu gibi kaşlarım çatıldı ve dirseklerimi dizlerime yaslamayı keserek oturduğum yerde dik bir pozisyon aldım. Aynı zamanda üzerimdeki vücuduma yapışan dar hırkanın cebinden telefonumu çıkarmış ve kısıyola eklediğim uygulamalar arasından çabucak Instagram'ı açmıştım.

Başına ne gelirse gelsin sosyal medyada hikâye paylaşmadığı tek bir gün yoktu. Bakalım ne halt yiyordu.

Bu takıntılı gerçeği düşünerek ana sayfama düşen on beş profilin, yuvarlak fotoğraflarının etrafındaki halkaların kırmızı olup olmadığını kontrol ettiğimde; bunlardan yalnızca dördünün aradığım kriterde olduğunu görmek benim için kesinlikle beklenmedik olmuştu.

Üstelik Naz Atalay'ınki bunlardan biri bile değildi.

Kaşlarım bir kez daha çatıldığında, onun bu tuhaf sessizliğini düşünmeyi sonraya bırakarak önüme gelen ilk profillerden birine -*ki bu Batı Han Egeli'ydi*- tıkladım ve oturduğum yerde bir kez daha dik bir pozisyon alarak ne attığına baktım.

Fotoğraf kalabalık bir gece kulübünde çekilmişti. Mor spot ışığının altında telefonu tutup üzerindeki siyah-beyaz formasıyla birlikte kameraya doğru ukala bir şekilde sırttan surat ona aitti. *Elbette*. Dün gece sezonun en önemli maçlarından biri oynanmıştı ve Beşiktaş 4-2'lik bir skorla galip gelerek ligde bir üst tura çıkmaya hak kazanmıştı. Etrafındaki kalabalığa ve havada uçuşan kadehlere bakılırsa bu bir galibiyet eğlencesiydi.

Ama yalnızca iki kişinin etiketlendiği ve üzerine "*Zafer :)*" notu düşülen kalabalık fotoğrafta dikkatimi çeken çok daha farklı bir ayrıntı vardı.

Sevgilisi yoktu. Onun vücudunun arkasından çıkıp elindeki devasa viski şişesiyle kameraya doğru sırtarak bakan ve kendisini diğerlerinden açıkça ayırt etmemi sağlayan sarı saçlara sahip öteki beden Anıl Sancak'tı. Onu bunca zamandır takımın meşhur defansifi ve Naz Atalay'ın iki yıllık ilişkisi olarak tanıyordum ancak mezun olduğundan bu yana ismi kampüsün içinde eski sıklığıyla duyulmuyordu.

Zaten okula da çok uğramıyordu.

Oysa Batı neredeyse her gün buradaydı. Mezun olduktan sonra onunla iletişimimizin dörtte üçlük kısmı dijitale taşınsa da onu sık sık kampüse girip çıkarken ve şimdilerde üçüncü sınıfların gözde ineği olan sevgilisiyle takılırken görüyordum.

Geçtiğimiz senenin son haftası, ödevi için yazdığı bir köşe yazısının ülkenin en çok satılan gazete sayfalarından birinde yayınlanmasından sonra bu döneme fazla popüler ve sevilerek başlamıştı. *Deniz Soykan*. Onu yakından tanı mıyordum fakat ismini ve başarısını etrafımdaki insanların ağızlarından yeterince duyacak kadar varlığına aşına bir hâle gelmiştim. Tanınıyordu. Seviliyordu. Yok sayılı mıyordu ve en önemlisi başarıyordu.

Kolay kolay unutulacak biri gibi durmuyordu.

Benim aksime.

Kafamın içindeki düşünce akışını onun varlığından sıyrarak yeniden önümdeki fotoğraf karesine odakladığımda fark ettiğim yeni ayrıntılar kaşlarımın hafifçe havalanmasına neden oldu. Anıl'ın üzerindeki gömleğin üst düğmelerinin yarısından fazlası açılmıştı ve boynunun hemen arkasında, futbol takımının ünlü orta sahası olan Emir Gündüzer'in omzuna çıkmış esmer bir kız, ellerini onun kafasına koyarak kameraya doğru şımarık bir poz vermişti.

Samimi bir ortam vardı ve bu sebepsizce tebessüm etmeme neden olmuştu.

Bundan güç alarak ellerimi hareketlendirdim ve hikâyesini kaydırıp başka birisine geçmeden hemen önce yanıt ver seçeneğine tıklayarak, "*Tebrikler, Kaptan.*" yazılı ufak bir kutlama mesajı gönderdim.

Bu fotoğraftan yaklaşık bir saat sonra loş ışıklı küçük çatı katında, yatağının içine yılan gibi kıvrılmış esmer, ufak bir kızla samimi bir fotoğraf daha paylaşmıştı. Üzerlerinde ekoseli çift pijama takımı vardı ve önlerindeki bilgisayar ekranında *The Amazing Spider-Man*'ın ilk filmi açıldı.

Batı'nın tek kolunu kızın boynuna sardığı ve dudaklarını onun suratına gömüp huysuz bir tavırla dişlerini yanağına geçirdiği o tatlı pozu görmek gülümsememin daha da büyümesine neden olmuştu çünkü tanıştığımız iki yıllık süreç boyunca onun ilk kez bu denli mutlu ve âşık olduğuna tanık oluyordum.

Profilinden çıktığım gibi ana ekranıma ondan bir bildirim düştü. Cevap gelmişti.

Batı Han Egeli:

Teşekkürler, Tildy.
(11.43)

İklimya:

Hareketli bir gece olmuş.
Güzel eğlendiniz mi?
(11.43)

Ne kadar onun adına mutlu olsam da içimde tarifi imkânsız, garip bir his vardı.

Batı Han Egeli:

Yok ya, ne eğleneceğiz?
(11.44)

Batı Han Egeli:

İki bira içip kalktım zaten benim asıl eğlencem evde bekliyordu. Pijamalara sarılmış bir şekilde.
(11.44)

Mesajı salak gibi sıırtmama sağladı.

İklimya:

Sevgilin çok tatlı. Instagram hesabın son beş aydır tamamen onunla dolu.
(11.44)

Batı Han Egeli:

Şu aptal uygulamanın telefonumda hâlâ bir değeri varsa o sebep tam olarak budur.
(11.45)

İklimya:

Romantik domuz.
(11.45)

İklimya:

Naz dün sizinle miydi bu arada? Bu sabah buluşacaktık
ama hiç mesaj atmadı. Onu bekliyorum.
(11.45)

*Ve bende de, koca kışımı kaldırıp ona bununla alakalı herhangi
bir mesaj atacak cesaret yok.*

Batı Han Egeli:

Buluşacaktınız? Sen ve Naz?
(11.46)

İklimya:

Bunda ne var?
(11.46)

Batı Han Egeli:

Kediyle köpek desem daha doğru olurdu ama eminim
ki onlar bile sizden daha medeni şekilde anlaşıyorlardır.
(11.46)

Yazdığı ukala cevaba karşı, göremeyeceğini bilsem de oflaya-
rak gözlerimi devirdim.

İklimya:

Çok konuşma da cevap ver, Han.
(11.46)

Batı Han Egeli:

Hayır, yoktu.
(11.46)

Batı Han Egeli:

Son iki haftadır grup buluşmalarına da
gelmiyor. Anıl'la limoniler galiba.
(11.47)

Peş peşe sohbete düşen mesajları okuduğum gibi kaşlarım son iki dakikada üçüncü kez çatıldı çünkü *Anıl'la limoniler galiba* kısmı bende arkama yaslanıp katıla katıla gülme isteği uyandırmıştı. İhtimali bile imkânsızdı. Böyle bir şey mümkün olamazdı çünkü iki yıldır beraber olan bir çifte göre aralarındaki kimya asla bozulacak türden değildi.

En azından bana göre.

Ama Batı'nın yolladığı mesajları tekrar okuduğumda ve kafamdaki eksik parçaları usulca yerlerine sokuşturmaya başladığımda, haftalardır neden Naz'ın etrafımda her zamankinin on katı huysuz dolandığı ya da ufak bir meydan okumama bile devasa bir gerginlikle karşılık verdiği o tuhaf anlara bir nebze de olsa cevap bulabilmişim.

Garipti.

İklimya:

Niye öyle diyorsun?
(11.48)

Batı Han Egeli:

Gördüklerim diyelim. İlerisi beni ilgilendirmez.
(11.48)

İklimya:

Her neyse. Günümü zehir etmeden önce gidip
Naz'ı bulsam iyi olur. Kendine dikkat et, Han.
(11.49)

Batı Han Egeli:

Bunu aynadaki surata sık sık söyle tamam mı?
(11.49)

Batı Han Egeli:

İstersen bugün görüşebiliriz. Kampüse geleceğim
yarım saate, son zamanlarda pek iyi olmadığını duydum.
(11.49)

Nereden duymuştun?

İklimya:

Her zamanki hâlim işte... Gellersen bana
haber et, derse girmeden seni göreyim.
(11.49)

Yazdığımı verdiği ufak bir *görüşürüz* yanıtından sonra mesajını beğenip sohbetten çıkmıştım ki, telefonumu kapatıp yeniden ceketimin cebine koymadan önce bir kez daha aynı noktadan yükselen bildirim sesi elimin öylece havada kalmasına neden oldu.

Oflamalı bir soluk koyup, “Bu ne şimdi?” diye homurdanmaya geçerken, kilit ekranında beliren mesaj bildiriminin üzerindeki ismin *Çağın Alkan Dinçer* olduğunu görmek dudaklarımın hafifçe aralanmasını sağladı.

Bölüm Başkanı ile görüşmesini bitirmiş miydi?

Bu düşünce kafama düştüğü gibi vücudumu yoğun bir panik dalgası ele geçirdi ve eğilerek baktığım için telefon ekranıma düşen sarı saç tutamlarını geri iteleyerek hızlı bir şekilde bildirimine tıkladım.

Çağın Alkan Dinçer:

Durumlar nasıl?
(11.50)

Mesajı okuduğum an bilinmez bir sebepten ötürü kalbim tekledi.

Varlığının bünyeme aşıladığı yoğun telaş ve heyecan duygusunu yok sayarak, hafifçe titremeye başlayan parmaklarımla üstünkörü bir cevap yazıp yolladım.

İklimya:

İyi sayılır.
(11.50)

Çağın Alkan Dinçer:

İkna olamadım. Ben yanından
ayrılırken ellerin hâlâ titriyordu.
(11.51)

Kalbim tekrar tekleddi.

İklimya:

Her zaman olan bir şey, endişe
verici bir durum yok. Klasik ben.
(11.51)

Çağın Alkan Dinçer:

Her zaman derken?
(11.51)

Çağın Alkan Dinçer:

Anksiyeten mi var?
(11.51)

Çağın Alkan Dinçer:

Epilepsi ya da herhangi bir sinir hastalığı?
Sağlık raporunda yazmıyor çünkü.
(11.52)

*Hayır, sadece iki yıl önceki kâbustan sonra kendi vücudumda
kronolojik bir panik atak sistemi geliştirdim.*

İklimya:

Hayır, Alkan Hocam. Hastalığım yok.
(11.52)

Çağın Alkan Dinçer:

Vitamin takviyesi almaya devam
ediyorsun, değil mi?
(11.53)

İklimya:

Siz dediğinizden beri evet.
(11.53)

Çağın Alkan Dinçer:

Aferin.
(11.53)

İçimden yükselen ve yalnızca onunlayken ortaya çıkan o yoğun konuşma arzusu, parmaklarımı sabırsızca klavyenin üzerine gezdirmeme neden olsa da ben herhangi bir şey yazamadan ondan gelen ikinci cevapla bir an duraksamak zorunda kalmıştım.

Çağın Alkan Dinçer:

Eski sevgilin peki?
(11.53)

Çağın Alkan Dinçer:

Başkanın ofisindeyim ama aklım orada kaldı. Ben gittikten sonra herhangi bir tatsızlık olmadı, değil mi?
(11.54)

Okuduğum satırlar yüzüme filtresiz bir gülümsemenin konmasına neden olduğunda, göğüs kafesimin altındaki kontrolden çıkan artçı depremleri görmezden gelmeye çalıştım ve hafifçe iç çekerek ona tatmin edici bir yanıt yazdım.

İklimya:

Burada her şey yolunda. Aklınızı benimle yormayın.
(11.54)

İklimya:

Sizi gördü ve ilerli gitmemesi gerektiğini anlayarak çekip gitti. Denklem bu kadar basit. Neyse ki hızlı kavradı.
(11.54)

İklimya:

Sizin orada durumlar nasıl?
(11.55)

Bölüm Başkanı ile ne konuştuğu içimi yiyip bitirirken, cevabını beklediğim o kısa zaman diliminde stresli bir şekilde dizlerimi oynatmaya başladım.

Neyse ki fazla beklememe gerek kalmadan ana ekranım bir kez daha onun mesajıyla aydınlandı fakat soruma cevap vermek yerine sandığımdan çok daha farklı bir noktaya takılmıştı.

Çağın Alkan Dinçer:

Aklımı yormak?
(11.56)

Çağın Alkan Dinçer:

Benim öğrencimsin, İklmya. Ve o da prestijinden güç alarak kampüsün ortasında üzerinde herhangi bir hakka sahipmiş gibi seni azarlayamaz. Sen küçük bir çocuk değilsin ve burası da eşkıyalığını sergileyeceği bir çöplük değil.
(11.56)

İklmya:

Haklısınız.
(11.57)

Çağın Alkan Dinçer:

Aklımı yormamın nedeni senin ne hâlde olduğunu düşünmem değil.
(11.57)

Çağın Alkan Dinçer:

Şu ezberlediğin yanılgıları kafanın içinden silip at. Bunu en azından benim yanımdayken yap çünkü ben tam olarak bu yüzden buradayım, ezbere kalıplardan seni kurtarmak için. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.
(11.58)

Çağın Alkan Dinçer:

Bu yüzden bunu hissettiğin her saniye sana yolun başında verdiğim sözünü kendine hatırlat, anlaştık mı?
(11.58)

Seni baştan yaratmayacağız, İklimya. Seni yalnızca özüne döndüreceğiz.

Yüzümdeki gülümsemenin anlamı derinleşirken, aynı saniyelerde yıllardır omuzlarımda taşıdığım yüklerin büyük bir kısmının kopup alındığını hissetmiştim. Ortadan kaybolmamışlardı. Uzunca bir süre bana yaptıkları gibi şimdi Çağın Alkan Dinçer'in omuzlarına çökmüşlerdi fakat karşımda yüklerimi kendisiyle paylaşmamamı isteyen bir adam dururken bununla alakalı herhangi bir endişe hissetmiyordum.

Yalnızca *güven* hissediyordum. Doyumsuz bir şekilde.

İklimya:

Çok teşekkür ederim.
(11.58)

İklimya:

Şimdi düşünüyorum da iyi ki attığım o *mail*'lere olumlu yanıt veren tek kişi sendin çünkü tuhaf bir şekilde diğerlerinin beni bu aptal düzene geri kazandırma için uğraşmayacağını biliyordum.
(11.59)

Ama sen bunu yaptın, diye geçirdim içimden. İki dudağım arasından çıkmaya cesaret bulamayan her sözcük kafamın içinde yeni bir imparatorluk kuruyordu. Yıllardır yanıtız kalan bütün sorularımın cevabısın.

Çağın Alkan Dinçer:

Seni düzene tekrar kazandırmak gibi bir amacım yok. Senin de olmasın çünkü benimsediğin değerleri ısrarla reddeden bir düzeni düzen diye kabul etmek kendi doğana hakaret olur. Sadece büyük bir kesimin inandığı aptal bir yanılgı de ve geç.
(11.59)

Dudaklarım hafifçe aralandığında, ekranıma düşen mesajlar neredeyse telefonumun elimden kayıp gitmesine neden olacaktı.

İklimya:

Sen de bendensin, değil mi?
(12.00)

İklimya:

**Sırf herkesinkinden farklı istekleri
olduğu için kabul görülmeyen o azınlıktan.**
(12.00)

Çağın Alkan Dinçer:

Senden olmak? Hoşuma gitti.
(12.00)

Çağın Alkan Dinçer:

**Ayrıca söylediklerine katılıyorum.
Normal olmak fazla klişe.**
(12.00)

Çağın Alkan Dinçer:

**Ve ben kesinlikle klişe bir adam
değilim. Sen de öyle.**
(12.01)

Sessizce kıkırdadım.

İklimya:

Biliyor musun, gerçekten değilsin.
(12.01)

Anında yanıt geldi.

Çağın Alkan Dinçer:

Güzel. Şimdi daha iyi hissediyor musun?
(12.01)

Mesajını okuyana dek ellerimdeki ve bacaklarımdaki titremelerin geçtiğini ya da kafamın içinde susmak bilmeyen o tüketici sesin derin bir sessizliğe gömülmeye karar verdiğini fark bile edememiştim.

Bu şok edici değişim beni bir anlığına gafil avlasa da içten içe kabullendiğim bir gerçek vardı. *Beni onarmaya başlıyordu.*

“Hissediyorum,” diye fısıldadım ona bir şeyler yazmak yerine kendimi mesajını sesli bir şekilde yanıtlarken bulduğumda. Gülmsememi durduramıyordum. “Ve bunun tek sebebi sensin.”

Dudaklarımın arasından çıkan sözcükleri birebir ona yazmak için tekrar telefonuma uzandığım sırada, biraz ötemden duyduğum tanıdık bir ses olduğum yerde kaskatı kesilmeme neden oldu.

Ağlamaklı bir tınıyla, “*Karşıma geçebilecek yüzü kendinde bulman dehşet verici!*” diye bağırdı Naz’ın derinlerden gelen kırılgan sesi. Bunu duyduğum an telaşla ekranı kapattım ve başımı çevirip olduğum yerden gürültünün yükseldiği noktaya baktım. “*Üstelik leş gibi dünden kalmayken ve üzerinde başka bir kızın kokusu varken!*”

Siktir.

Biraz ötemde, kalabalık bir grubun oturduğu çardağın çaprazında kalan meşe ağacının altındaki o tanıdık iki beden gözüme iliştiği gibi olduğum yerde ayaklandım.

Anıl ve Naz.

Vücudum bir anda tuhaf bir panik duygusuyla sarmalanmıştı çünkü hangi açıdan bakarsam bakayım karşımda gördüğüm görüntü hayra alamet değildi.

Ensesinde dağınık bir şekilde topladığı kahverengi saçlarını, üzerindeki gri kazağın kapüşonuyla kapatan Naz’ın suratı ağlamaktan kıpkırmızıydı. Altındaki eşofman ve ayağına geçirdiği beyaz spor ayakkabılar onun alışılmış görüntüsüne aksi olabiliirdi fakat o an umursadığım ayrıntı bu değildi.

Karşısında dikilen Anıl kafasındaki siyah şapkayı çıkarıp birbirine girmiş dağınık sarı saçlarını açığa serdiğinde, kanlı gözlerine ve suratındaki perişan ifadeye attığım tek bir bakıştan tıpkı Naz’ın dediği gibi dünden kalma olduğunu açıkça anlamıştım.

Sanki yataktan kalktığı gibi soluğu doğrudan burada almıştı.

Olduğum yerden hâlâ şaşkın şaşkın onları izlerken, “*Senden saklayamazdım,*” diye karşılık vererek sanki yüzünü avuçlamak ister gibi telaşlı bir şekilde öne uzandı. Fakat bunu yapmasıyla Naz’ın fevri şekilde geri çekilmesi ve güçsüz adımlarıyla arkasındaki ağaca sinmesi bir olmuştu. “*Naz, böyle yapma...*”

Naz peşi peşine hıçkırıp elleriyle sulanmış yanaklarını sildiğinde, “*Seni görmek istemiyorum,*” diye karşılık verdi az öncekine göre çok daha güçsüz çıkan bir sesle. “*Çünkü şu an gerçekten suratına bakamıyorum...*”

Söyledikleri hafifçe yutkunmama neden oldu çünkü karşımdaki görselden ve duyduğum şeylerden sonra parçaları bir araya getirip gerçekçi bir sonuca varmam zor olmamıştı.

Üzerinde başka bir kızın kokusu varken.

Aldatılmıştı.

Bunu fark ettiğim an engel olamadığım bir dürtüyle kendimi o noktaya ilerlerken bulduğumda, karşısında dikilen Anıl, “*Bakma,*” diye mırıldandı ve bu sefer Naz’ın ona engel olmasına fırsat bırakmadan uzanıp suratını avuçları arasına aldı. “*Bakma, bunu hak etmiyorum. Ama lütfen yanımda kal. Özür dilerim. Akılımı sikeyim. Çok özür dilerim aşkım, seni...*”

Naz onun ellerini iğrenir gibi üzerinden iteleyip göğsüne doğru sert bir yumruk geçirirken, “*Sakin!*” diye bağırdı çevresinde gezinen gözlerin onun üzerine çevrilmesini umursamadan. “*Başka biri gibi kokarken sakın bana dokunma! İğreniyorum senden...*”

Gördüklerime *inanamıyordum.*

Bunu dediği gibi bir kez daha hıçkırdı ve karşısındaki Anıl’ın dağılmış suratına bakma ihtiyacı bile duymadan yanından geçip gitmeye yöneldi. Fakat aynı saniyelerde bir kez daha kollarını onun beline dolayan ve gitmemesi için bedenini tekrar ağacın olduğu noktaya çeken sevgilisi, “*Lütfen, gitme,*” diye mırıldandı

yalvarır gibi. “*Lütfen, Naz. Beni sensiz bırakma. Lütfen. Şu an değil...*”

“*Dokunma bana!*”

Naz bir kez daha çırpınarak onun kolları arasından kaçmaya çalıştığında, neredeyse onların yanına vardığım için sonrasını düşünmeden çantamı öylece kuru çimlerin üzerine attım ve birkaç koca adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp, Anıl’ın kollarını tuttuğum gibi onun üzerinden çekip attım. “Dokunma ona.”

Naz’ın arkamda kalan bedeninin geriye doğru sendelediğini hissetsem de o an karşımdaki surata olan öfkem daha ağır basıyordu. Aramızda nasıl bir husumet geçmiş olursa olsun, bu gerçek beni ona doğru adım atmaktan alıkoyamazdı. “Git buradan, Anıl.”

“İklimya...” diye mırıldandı beni burada görmeyi beklemiyormuş gibi birkaç saniye şaşkın şaşkın suratıma baktığında. Kan çanağına dönmüş gözleri ve tıpkı Naz’ın dediği gibi, üzerindeki kazaktan gelen mide bulandırıcı şeker kokusu yüzümü buruşturmamaya neden olmuştu. “Çekil aramızdan. Bu onunla benim ar-”

Bir kez daha öne doğru adımlarken, “Onunla sen diye bir şey yok,” diye yükseldim ve arkamdaki Naz herhangi bir atak yapmasın diye tek elimi geriye atıp parmaklarımı sertçe onun kilere geçirdim. Tartışmanın ne kadarına şahit olup olmadığım umurumda değildi, duyacağımı duymuştum ve onun o an için kesinlikle burada bir yeri yoktu. “Git buradan, Anıl. Üçüncü kez tekrar etmeyeceğim.”

Ellerini saçlarının arasına daldırmışken, canının yanacağını umursamadan avucuna sardığı gür bir sarı tutamı çekiştirerek geriye sendeledi. Fakat çekip gitmek adına olduğu yerden bir santim bile hareket etmemişti. Bakışları benim üzerimden usulca arkamdaki Naz’a çevrildiğinde buna kesin bir dille karşı çıkmak için ağzını aralıyordu ki, konuşmasına fırsat bulamadan tartışmanın ortasına dalan üçüncü bir sesle dikkati farklı bir noktaya kaymıştı.

“*Diyene bak,*” diye mırıldandı benimkinin aksine çok daha kaba ve sert olan aksanlı bir kız sesi. Konuşan Naz değildi. “*Dinçer’i baştan çıkarmaya çalışmaktan beyni fena bulanmış. Bu kelimelerle onu da yönetebiliyor musun?*”

Etrafta ılıman bir rüzgâr olsa da vücuduma çarpan esinti, o an için sanki kafamdan aşağı bir kova dolusu buzlu su dökülmüş gibi hissettirmişti. *Dinçer’i baştan çıkarmaya çalışmaktan beyni fena bulanmış.* Duyduğum şeyler okkalı bir tokat gibi suratıma çarparken irkilerek geriye sendeledim ve şaşkın bakışlarımı Anıl’ın üzerinden çekip, bana laf atan sesin kime ait olduğunu görmek için sağ tarafımda kalan kalabalık çardağa baktım.

Gözüme ilk önce ahşap masanın üzerine oturan kumral ve vücudu dövmelemlerle kaplı gotik bir kız ilişti. Dikkatimi doğrudan onun çekmesi tesadüf değildi çünkü suratıma attığı aşağılayıcı bakışlardan ve gözlerindeki muzip parıltılardan, az önceki suçlayıcı lafların sahibinin o olduğunu açıkça anlayabiliyordum.

Benim herhangi bir şey dememe fırsat kalmadan, saniyelerdir sessiz bir şekilde arkamda dikilen Naz’dan, “Ne dedin sen?” diye öfkeli bir çıkış yükseldi.

Öz güvenli bir hareketle saçlarını arkaya iteleyem kumral kızın bakışları benim üzerimden Naz’a çevrildiğinde, gözlerindeki parıltıların tuhaf bir acıma hissiyle değiştiğini görmek dudaklarım arasından titrek bir nefes vermeme neden olmuştu. “Baştan çıkarmak diyorum,” diye mırıldandı ve bir saniye sonrasında bu iğrenç ithamı görsel bir şekilde bize sunmak için, yumruk yaptığı iki elini üst üste koyarak; dışarı çıkardığı dilini hayali bir şeyi yalıyormuş gibi ellerinin etrafında gezdirdi. “Dinçer’in...”

Kız lafını bitiremeden hangi ara olduğu yerden ayrıldığını bile fark edemediğim Naz onun üzerine atlamıştı.

Gerçek anlamda. Gözlerim ardına kadar aralanırken ufak bir çığlık atarak geriye kaçtım fakat bu yine de Naz’ın masanın üzerine atlayıp kızı saçından tuttuğu gibi yere yapıştırmasına birinci gözden şahit olmama engel olmamıştı.

Ha siktir. Ellerim dehşetle ağzıma kapandığında Naz, kızıdan yükselen çığlıkları umursamadan tırnaklarını sertçe onun boynuna geçirmeye başladı. *Siktir. Siktir. Siktir.* Öne doğru sarsak bir adım attım. “Naz!”

Ben ya da tepkisizce arkamda dikilen Anıl ona doğru herhangi bir hamle yapamadan, mevzuya bodoslama dalan üçüncü bir kişi bu sorumluluğu büyük bir ustalıkla üzerimizden çekip aldı.

Çardağın arka tarafından fırlayan ve karanlık bir gölge gibi Naz’ın üzerine tüneyen kumral bir çocuk, “Ellerini kız kardeşimin üzerinden çek, seni şahmeran,” diye çıkıştı ve onu belinden yakaladığı gibi kucaklayarak öteki tarafa savurdu. Fakat onunla birlikte kendi de savrulmuştu çünkü kolları hâlâ sıkı bir şekilde Naz’ın vücuduna kenetliydi. Uzun boyluydu, üzerinde baskılı siyah bir kapüşonlu vardı ve alnına dökülen kahverengi tutamlarla birlikte burnundaki demir halka parlıyordu. “Sakın ona doku—NE YAPIYORSUN?” Bir anda bağırıp Naz’ı zehirli bir şeymiş gibi üzerinden itelemeye çalıştı ancak eski en yakın arkadaşım çoktan dişlerini onun koluna geçirmişti bile. Ayaklarını havada çırparken derisini çekiştirerek ısırma devam ediyordu. Gerçek anlamda *kafayı sıyırmıştı*. “MANYAK MISIN SEN?”

“Manyağım!” diye bağırды Naz, sanki ona gerçek bir şahmeran nasıl olur göstermek istermiş gibi bileğinin içini öncekine göre çok daha sert bir şekilde ısırduğında. Çocuktan yükselen bağırışları umursamıyor gibi görünüyordu. “İndir beni!”

Ufak vücudu arkasındaki devasa bedenle birlikte bir o yana bir bu yana savrulduğu sırada, “Ne yapıyorsun sen?” diye yükselerek nihayet varlığını belli eden Anıl, gözlerinde tutuşan öfkeyle birlikte kaşla göz arası karşımdaki ikilinin arasına daldı. “Çek ellerini onun üzerinden.”

Onu çekiştirerek kendi yanına almaya çalıştığını kumral çocuk fark eder etmez kısık bir küfürle geri çekildi ve Naz’ın ufak bedeni gürültüyle yere yapıştı.

Siktir.

Büyük bir iniltiyle elini kalçasına atan Naz saniyeler sonra ne olduğunu anlamış olacak ki, “Öküz!” diye bağırırken arkasını dönüp onu öylece yere fırlatan çocuğa bakmaya çalışmıştı. Aynı zamanda Anıl’ın onu yerden kaldırmaya çalışan ellerini iteliyordu. “Mancınıkla fırlatsaydın!”

Kumral çocuk suratına yerleşen küçük sırtışıla birlikte ellerini havaya kaldırdığında, “Bunu seni yakalayamayan sevgiline söylemen gerekirdi,” diye mırıldandı rahat bir sesle. Aynı zamanda Naz’ın ısırıldığı noktayı yeni hatırlamış gibi suratını buruşturmuş, kolunu kaldırıp hasarın büyüklüğünü kontrol etmeye çalışmıştı. “Bu ne, amına koyayım? Dişlere bak ayrıca, bayağı sağlam kasa. Zehrini bırakmadın, değil mi?”

“Seni öyle bir zehirlerim ki...”

“Bana musallat olmanı istemiyorum.”

“Bir kez daha ba-”

“*Aşkım.*” Onların kavgasına öfkeyle dalan Anıl, karşısındaki kumral çocuğa en sertinden bir bakış yolladıktan sonra hızla Naz’ın ellerini kavradı. En az benim kadar az önceki olayın şaşkınlığını yaşasa da ifadesini sabit tutmayı başarabiliyordu. “Kalk ayağa.”

Onun ellerini böcek görmüş gibi iteleyen Naz, “Bana *aşkım* falan deme!” diye bağırdı bir kez daha. “Defol git başımdan!”

“Naz, lütfen böyle yapma...”

“Beni aldatan sensin ve hâlâ bir şeyler yapan benim, öyle mi?” Cevap alamadığında daha yüksek bir tonda tekrar etti. “Öyle mi!”

Anıl’ın dudakları titreyerek kapanırken, “Ha siktir,” diyerek kıkırdayan bir kız sesiyle neyse ki odak noktası olmaktan kurtulabilmişti. Konuşan, az evvel Naz tarafından dayak yiyen dövme kızdı ve en az dakikalar önce ondan *kız kardeşim* diye bahseden kumral çocuk kadar aklını sıyırmış duruyordu.

Elleriyle kafasında darbe aldığı bir noktayı kaşırken sanki saçlarından tutulup yerde sürüklenen o değilmiş gibi rahat bir şekilde sırttı. “Büyük olay.”

“Bir kez daha eline düşmek istemiyorsan kapa çeneni,” diye homurdandı kumral çocuk, aksanlı sesine yansıyan eğlencenin aksine uyarıcı bir ifadeyle kardeşinin yanına adımladığında. Bunu derken gözleriyle Naz’ı işaret etmişti. “İkinci bir tura hazır değilim.”

“Boktan bir ağabeysin, Enis.”

“Sen de hazımsız bir sazan gibi insanların özeline atlıyorsun, Yazgı.”

“İkiniz de defolup gidin başımdan!” diye bağırarak ellerini delirmiş gibi saçlarına geçirdi Naz. Onu bu hâlde görmek yüreğimin hoplamasına neden oldu ve bir saniye sonrasında, engelleyemediğim bir dürtüyle kendimi ona doğru koşarken buldum. “Üçünüz!” Anıl’a döndü. “Hemen!”

Öfkeli bir nefes veren Anıl sakın kalmak ister gibi elleriyle yüzünü avuçlarken, adının Enis olduğunu öğrendiğim çocuk Naz’ın onu izlemediği bir anda, yere sert bir şekilde düştüğü için herhangi bir hasar var mı diye kabaca dizlerine ve dirseklerine bakmıştı. “Rahatla, Şahmeran. Seninle tekrar karşılaşmaya niyetim yok.”

“Olmasa iyi olur,” diye çıkıştı Naz, bakışlarını Anıl’ın üzerinden çekip de Enis denilen kumral çocuğa çevirirken. “Kendi sonunu imzalarsın.”

Kışkırtıcı cevabına rağmen ondan herhangi bir karşılık gelmemişti.

Dövmeli kız dalga geçer gibi güldü. “Enis Minkari, sen gerçekten de fazla bayat bir herifsin,” diyerek kolunu gevşek bir tavırla ağabeyinin omzuna attı ve nihayet bizden uzaklaşmaya başladı. “Varlığını çekilmez bulan neyse ki sadece ben değilim.”

Onların arkadaş gruplarıyla birlikte gözden kaybolmalarını izlerken hiçbirimizden çıt çıkmadı.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip az önce neler olup bittiğini kavramaya çalıştığım sırada şaşkın bakışlarım Naz'a takıldı. O an için beni yaşanan kavgadan daha çok hayrete düşüren asıl şey, çenesi şaşkınlıktan yerlere kadar açılmış olan eski arkadaşımın kocaman gözlerle hâlâ o ikilinin arkasından bakması olmuştu.

“*Minkari* mi?” diye sorarak bize döndü. Sesine yansıyan dehşet dolu tınıyı gizleme ihtiyacı duymamıştı. “Ha siktir, az önce *Minkari* mi dedi o?”

Naz bahsedene dek bu soyadın kulağıma tanıdık geldiğini fark edememiştim.

Ama nereden duyduğumu hatırlamıyordum. Muhtemelen bir haber kanalındaydı. Ya da metrobüs durağında gördüğüm bir afişte. Gazete sayfasında veya ünlü bir dergide de karşılaşmış olabilirdim fakat *Minkari* adının kesinlikle tanıdık olduğuna emindim.

Ve bilindik.

Öfkeli bir ifadeyle Naz'a ilerleyen Anıl, onu ayağa kaldırmaya çalıştığı sırada, “Siktir etsene, korkunç bir tesadüf sadece,” diye mırıldandı. “O numaracı piçin Dimitri’yle aynı kanı paylaşmasına imkân yok.”

Dimitri. Kafamın içine yerleşen soru işaretleri, bu ismi duymamla birlikte birer su baloncuğu misali patlayarak yerlerini terk etmişti. Tabii ya... *Dimitri.*

Dimitri Minkari.

Kendisi, yedi farklı şehirde birden fazla spor şirketi olan ünlü bir iş adamıydı. Bu ismin kulaklarıma bu denli tanıdık gelmesinin nedeni de buydu çünkü şirketlerinin yanı sıra, alt federasyondaki hokey takımlarından birinin de sahibiydi ve spor camiasında deli gibi biliniyordu. Zamanında bizim okula ve çoğu takım oyununa -*Batılarinki dahil*- birçok kez devasa yatırımları olmuştu.

Dimitri Minkari. Anıl’ın yanıldığını hissediyordum çünkü bu adamın Rus baba ve Türk anneden doğma bir melez olduğu gerçeği bir yana dursun, az önce yanımdan ayrılan Enis ve Yazgı ikilisindeki o kaba Rus aksanını da net bir şekilde seçebilmişim.

Ve Naz Atalay'ın yüksek bir ihtimalle ülkenin en bilindik iş adamlarından birinin kız kardeşini *-akrabası da olabilirdi-* dövmüş olduğu gerçeğini şimdilik görmezden geldim.

Suratına yapışan saçlarını geriye itelerken buradaki varlığını yeni hatırlamış gibi bakışlarını tekrardan Anıl'a çevirdiğinde, başka bir patlamanın daha geleceğini sezerek öne atıldım ve onlar yeni bir dalaşa girmeden hemen önce kafamdan Minkari ailesini çekip atarak, "Naz," diye mırıldandım. Aynı zamanda hafifçe eğilerek elimi ona uzatmıştım. "Kalk hadi."

Anıl'a yaptığı diklenmenin aksine beni şaşırtarak elimi tuttu ve uysal bir şekilde ayağa kalkarken tek kelime dahi etmedi. Bu hâli beni makyajsız ya da özensiz olmasından daha çok korkutuyordu çünkü yıllar boyunca onun çatallı diline maruz kalmış biri olarak kabuğuna çekildiğini fark etmek, onun gibi biri için yeni bir kişilik kilidi açılmış gibi hissettiriyordu.

Ortamı yatıştırmak ve bir kez daha Naz'a yalvarmaya başlayan Anıl'ı başımızdan defetmek için bir şeyler mırıldanmaya hazırlanırken, ceketimin cebinde titrediğini hissettiğim telefonumla birlikte odağım dağıldı ve elimi oraya atıp gelen bildirimin ne olduğuna baktım.

Çağın Alkan Dinçer:

Bölüm Başkanı'yla görüştüm.
(12.24)

Çağın Alkan Dinçer:

Seninle konuşmam gerek. Ofisime gel.
(12.24)

9. BÖLÜM: “GEÇMEMİŞ GEÇMİŞ”

“Sanki okumak için can attığım bir şırdı ve istediğim zaman kalemimle değiştirebileceğim satırlara sahipti. Bana ait satırlara.”

Anıl’ı kovup Naz’ı güvenli bir şekilde eve yolladığımda soluğu doğrudan Çağın Alkan Dinçer’in ofisinde aldım.

Onu bir başına bırakmak başta içime sinmemişti fakat çıkmaza girdiğim sırada Gazetecilik Fakültesi’nin olduğu noktadan üzerimize koşan minyon bir kız, beni kapıldığım düşünce selinden bir nebze de olsa kurtarmıştı.

Naz’ı kolundan tuttuğu gibi yanımdan çekip almıştı.

Rahatlamamın bir diğer nedeni onun Batı Han’ın sevgilisi olmasıydı.

Ona gösterdiği doyumsuz ilgi ve aralarındaki arkadaşlık bağı bir an için içimi burksa da, Naz’ın nihayetinde onu hak eden birisiyle arkadaş olduğunu görmek onun adına mutlu hissettirmişti.

Zaten çok geçmeden kızın arkasından Batı Han da gelmişti ve Nazların arasında geçen mevzuyu öğrendikten sonra Anıl’ı erken kovabilmeyi akıl ettiğim için kendimi tebrik etmiştim. Eğer hâlâ orada olsaydı muhtemelen Han tarafından unutulmaz bir kafa vuruşu yiyecekti fakat ilk kez bir ihtimali öncesinden öngördüğüm için böyle bir kargaşa yaşanmamıştı.

Onu güvenli ellere teslim ederek varacağım adrese gitmek daha iyi hissettiriyordu.

Dakikalar sonra Alkan Hoca'nın ofisinin kapısını tıkladıp herhangi bir cevap beklemeden içeri daldığımda, odada yalnız başına olmadığını görmek bir an için olduğum yerde duraksamama neden olmuştu.

Bölüm Başkanı ile konuştuğunu söylemişti *-bunu geçmiş zaman olarak algılamam sanırım benim suçumdu-* ve şu an masasının karşısındaki ziyaretçi koltuğunda oturan kişi ondan başkası değildi.

"İklimya," diye mırıldandı Alkan Hoca, beni fark ettiği gibi oturduğu koltuktan ayaklandığında. Öne doğru ufak bir adım attı ve Bölüm Başkanı'nın ona dönen şüpheli bakışlarını umursamadan, oturmam için eliyle boşta olan diğer koltuğu işaret etti. "Otur. Hemen."

Sesindeki aceleci tını paniklememe neden olmuştu. *Üstelik o kadının bakışlarından hiç hoşlanmamıştım.* Yine de dediğini yaptım ve o kartal gibi üzerime diktiği bakışlarıyla beni süzerken sessiz bir şekilde ziyaretçi koltuklarının boş olanına yerleştim.

"Merhaba." Elimi gergince saçlarımın arasından geçirirken özellikle Alkan Hoca ile göz teması kurmaktan kaçınmıştım.

"Sana söyledim." Bölüm Başkanı beni umursamadan bakışlarını Alkan Hoca'nın üzerine diktiğinde, çatık kaşları ve sert ifadesi oturduğum koltuğa sinmeme neden olmuştu. "Ona özel ders vermeyi kesmen gerek."

Ona özel ders vermeyi kesmen gerek. Kulaklarıma dolan tanıdık sözcüklerle yutkundum ve bakışlarımı yerden kaldırmaya cesaret edemedim önümdeki boşluğu izledim. *Hayır...* Kesmeliydi. Bu bana devam etmem için umut olan tek şeydi ve onu elimden böylece basit bir şekilde alıp gidemezdi. *Hayır...* Tırnaklarımı sertçe avuç içime geçirirken başım eğik hâlde durmayı sürdürdüm. *Hayır.*

Alkan Hoca'nın onu onaylamasını ve beni ofisine bu haberi duyurmak için çağırdığını söylemesini beklerken, kulaklarıma dolan sözcükler yalnızca, "Böyle bir şey asla olmayacak," oldu.

Ve bu desteği, kafamı eğdiğim yerden kaldırmama yetmişti. Bu sefer Bölüm Başkanı'nın üzerime diktiği bakışları umursamadan gözlerimi cesurca Alkan Hoca'ya çevirdim ve onun zaten hâlihazırda beni izlediğini gördüm. Kalbim, tekleme için doğru bir ânı seçmemişti. "Hocam..."

"*Olmayacak*, dedim." Tek kaşı hafif bir şekilde havalanmıştı ve üzerimdeki bakışlarını benden çekmeden önce son kez gözlerime bakmıştı. "Sana bunu söyledim."

"Başını bu beladan olabilecek en basit şekilde kurtarmanın tek yolu bu, Alkan." *Tanıdık sözler. Tanıdık bakışlar. Tanıdık atmosfer ve tanıdık mide bulantısı.* "Söylentiler kampüs dışına sıçrarsa işe veliler bile girer. Çocukların reşit olması hiçbir önem arz etmiyor. Bu yüzden işinden olabilirsin."

Başım senin yüzünden biraz daha belaya girerse yahut işimi kaybedersem, diyen tanıdık ve Alkan'a ait olmayan o ses kulaklarıma dolduğunda, bir anlığına ensemden aşağı derin bir ürpertinin yayıldığını hissettim. Bu sesi uzunca bir süre zihnimde görmemiştim. *Eğitim hayatından daha fazlasını kaybedecek kişi sen olursun. Ne olduğunu anlamadan kendini bir akıl hastanesinde bulursun.*

Hayatımı bitirmişti.

Henüz başlamamışken hem de.

İsmi dudaklarımdan çıkamayacak kadar ekşi bir tat bırakıyordu dilimde. Suçlayıcı bakışları unutamayacağım kadar derin bir şekilde kazınmıştı zihnime. *Hepsi senin suçun. Sebep olduğun her şey senin suçun.* İyi bir manipulatördü. Öyleydi çünkü biliyordum. Ben her geçen gün dibi boylarken onun isminin manşetlere basılması benim suçum değildi. Ben eğitim hayatımı kaybetmek üzereyken onun üzerime yığıldığı iftiralar sayesinde basamakları birer birer tırmanması benim suçum değildi.

Onun bir *erkek* olması benim suçum değildi. İkna edici olmak için hâkimin karşısına yalnızca ütülü bir takım elbiseyle çıkmasının yeterli olmasının benim suçum olmadığı gibi.

“Onun başını kim kurtaracak?” Alkan Hoca’dan yükselen soruyla birlikte irkilerek yeniden gerçekliğe döndüm. Kaşlarını çatık hâlde Bölüm Başkanı’na bakıyordu. “Benim başım basitçe kurtulur ama...” Bunu dediği gibi mavileri kısa bir an bana değdi. “...onun başını kim kurtaracak? Bir şey olmasına izin veremem.”

“Önceliği kendine vermen gerek...” Bölüm Başkanı kafası ağrıyormuş gibi yavaşça şakaklarını ovuşturdu. “Bu kızda kurtarılmaya değer ne gördüğünü anlamıyorum çünkü. Bunu yapmam için bana sunabileceğin geçerli bir sebep de yok.”

Yapabildiğim tek şey dişlerimi sertçe yanağımın içine geçirmek oldu.

Alkan Hoca’nın olduğu taraftan öfkeli bir gülüş yükseldiğinde, “Aşağılayıcı bakışlarını biraz daha onun üzerine dikmeye devam edersen benim seni buradan kovmak için geçerli bir sebebim olacak ama,” diye çıkıştı. Onu Baran’ın karşısında bile bu denli sinirli görmemiştim. “Şimdi, aptal imalara devam mı ediyorsun yoksa bana istediğim şeyi veriyor musun? Aksi hâlde vakitimi seninle harcamama değecek bir durum yok. Çıkabilirsin.”

Her zamankinden çok daha... *farklıydı*. Bana gösterdiği ve alışmamı sağladığı yumuşak yanına bağışık hâlde gelmişim fakat çoğu zaman onun bütün ülkede *-ki hatta ülke dışında bile-* tanınan en ünlü akademisyenlerden biri olduğu gerçeğini unutuyordum. İnsanları avucunun içinde istediği şekilde oynatabildiğini. İşini yaptırabilmek için yalnızca tek bir bakışının yeterli olduğunu ya da bunun gibi onlarcasını...

Fakat o baskın ve sert yanını hiçbir zaman bana göstermemişti.

“Alkan.” Bölüm Başkanı’nın endişeli sesi ve Alkan Hoca’nın sözlerinden sonra oturduğu yerde doğrulur pozisyona geçmesi,

endişelerini çıplak bir şekilde gözlerinden okumama yetiyordu. “Bunu yapmanın mantıklı hiçbir yanı yok.”

Avuçlarımın arasında sıkı sıkı tuttuğum çanta kulpunu bıraktığımda, “Benim yüzümden ortalığın gerilmesine gerek yok,” diye mırıldandım güçsüz bir sesle. Oturduğum yerden hızla ayaklandım. “Ben giderim. Ne karara varırsanız varın, kabulüm.”

“Sen olduğun yerde kalıyorsun.” Alkan Hoca hâlâ kısık gözlerle Bölüm Başkanı’na bakarken cevabını çoktan almış gibiydi. “Çıkması gereken kişi sen değilsin.”

“Buna gerçekten gerek yok...”

Sözlerimi tamamlayamadan Bölüm Başkanı öfkeli bir nefes vererek koltukta ayaklandı ve masanın üzerinde duran deri çantasını kaptığı gibi topuklularını sertçe zemine gömerek odadan çıktı.

“Alkan Hocam.” Panikleyerek ona döndüğümde parmaklarımı gergin bir şekilde saçlarımın arasından geçirdim. *Bu denli aşağılık hissetmekten artık çok yorulmuştum.* “Benim için bunu yapmanıza gerek yok. Dediğim gibi, sadece...”

“Saçma sapan konuşacaksan sana söz hakkı tanımıyorum,” diyerek söyleyeceklerimi öylece ağzıma tıktı.

Yaşların dolmak için hâlihazırda beklediği gözlerimi peşi peşine kırptırdığım sırada, “O kadının haksız olduğu bir nokta yok,” diye mırıldandım hafifçe omuzlarımı düşürerek. Bu, elinde çevirdiği kalemi sertçe masaya atması ve öfkeli bakışlarını üzerime çevirmesi için yeterli olmuştu. “Sizi zorlayacak bir durumsa özel ders mevzusunu bitirebiliriz. Hiçbir dedikoduyu hafife almayın.”

Hiçbirini.

“İklimya, canımı sıkmaya başlıyorsun,” diye mırıldandı masaya attığı kalemi yeniden parmakları arasına aldığı anda. “Onun sözlerini tekrar edeceksen buna hiç zahmet etme. Çıkıp git.”

“Sadece mantıklı bir sonuca varmaya çalışıyorum.”

“Sana ders vermeyi kesmem mi mantıklı olan sonuç?” Ellerini masaya yerleştirip olduğu yerde ayaklandığında artık karşı karşıya gelmiştik. Benimle göz teması kurduğu gibi hızlı bir şekilde masanın üstünden üzerime eğildi. “Onların istedikleri şey başlı başına buyken? Neden onlara istediklerini verelim ki?”

Hafifçe burnumu çektim. “Başınızın yanmaması için.”

“Sunduğun fikirlere kendi paçanı kurtarmayı eklemediğin sürece ağzından çıkan hiçbir lafı ciddiye almayacağım.” Tavrı netti. “Her olayda önce karşı tarafın iyiliğini düşünmenden *bıktım*.”

“En azından bir süre yan yana görünmeyelim.”

Hâlâ masanın üzerinden bana doğru eğildiği o pozisyonu korurken, bu cümlemin dudaklarımdan çıkmasını beklemiyormuş gibi kısa bir an duraksadı. “Ne?”

“Bana bir süre özel ders vermeyin,” diye karşılık verdiğimde, bunu içten içe onaylayarak aceleyle başımı salladım. *Ya da çaresiz kaldığım ve mantıklı görünen tek yol bu olduğu için*. Aynı zamanda geriye doğru birkaç adım atmıştım. “Yanınıza gelmem. Gözünüze de görünmem. En azından dedikodular bitene kadar. Sonra derslere kaldığımız yerden devam ederiz.”

“Bu duyduğum en saçma sıyrılma yöntemi,” diye homurdandığında, yavaştan kapıya doğru kaçtığımı fark etmiş olacak ki kaşlarını çatarak beni süzdü. “Ne yapıyorsun? Gel buraya. Daha konuşma bitmedi.”

“Hayır. Bitti,” diye mırıldandım çenemi hafifçe yukarı kaldırarak. “Alkan Hocam, emin olun... Konuşmak için malzemeleri kalmadığı vakit hepsinin ağzı kapanacak.”

Ardından cevabını beklemeden ofisten çıkıp gittim.

Kalbim göğsümü acıtacak derecede ağır şekilde atarken, Naz ve Anıl mevzusu yüzünden kaçırdığım derse girmeyi reddederek fakülteden çıktım ve eve gitmek için kampüsün önünden boş bir taksi durdurdum.

Apartmana vardığımda ve daireme girmek için anahtarlığı deliğe sokuşturduğumda ondan bir yeni mesajın olduğunu gördüm fakat sohbetine tıklamak yerine ismini bildirim panelinden sildiğimde, kendi problemlerinden kaçan zavallı bir kız gibi göründüğümü biliyordum.

Ertesi sabaha kadar mesaj atmaya devam etti.

Benden bir cevap almadan susmayacağını anladığımda ise sohbet sayfasına tıkladım ve yolladığı hiçbir mesajı okumadan *-okusaydım aldığım karardan o dakika pişman olacaktım-* ona telefonumun arızalandığını ve birkaç gün benden haber alamayacağını haber eden kısa bir mesaj yolladıktan sonra numarasını engelledim.

Elbette yememişti.

O günün akşamına doğru Polina'nın uçağı İstanbul'a iniş yapmıştı. Dış hatların soğuk kapısında dört gözle onu beklerken, saatler sonra farklı şeyler düşünebildiğim için bir nebze de olsa rahatlamış hissetmiştim.

Benden iki yaş büyük olan ablamı bir elinde valizi, diğer elinde *Toy Poodle* cinsi ufak köpeği Oscar'la gördüğümde ise bu his katlanarak artmıştı.

Gözleri o kalabalıkta beni seçtiği an havaalanının ortasında olduğunu umursamadan devasa bir çığlık atmış ve köpeği ile valizini bir kenara fırlatıp koşarak üstüme atlamıştı.

"Mati!" Eskiden olduğu gibi beni sinir edercesine saçlarımı çekiştirmiş ve yüzümün her tarafını kırmızı rujuyla boyamıştı. *"Seni çooooook özledim!"* Yanaklarımı sıkarak boynuma sırtmış ve küçük bir bebek gibi ağlamaya başlamıştı. *"Şuna bak! Ne kadar güzelleşmişsin!"*

Tüm bunları yaparken Türkçe konuşmuştu ve aksanı gerçekten de benimkinden çok daha iyiydi.

Onu güçlükle havaalanından çıkardığımda, kolaylık sağlamak için köpeğini kendi kucağıma almıştım. Yol boyunca elimi

asla bırakmamış ve o gece kelimenin tam anlamıyla sıfır uyku çekmeme neden olacak devasa sohbetin açılışını yapmıştı.

Onu ve odamdaki minik gardıroba tamamı pudra renklerden oluşan kıyafetlerini yerleştirmesini izlerken, evin içindeki ölü toprağın atıldığını hissetmek çok daha iyi bir mentale bürünmeme neden olmuştu. Bu yüzden bir bahane uydurup iki gün boyunca okula gitmemiş ve Polina'ya şehrin bir kısmını gezdiren, Naz'ın başından geçen trajik olayı anlatmıştım.

Bunu anlatırken aynı zamanda onu kontrol etmeyi de ihmal etmemiştim fakat Deniz'le birlikte olduğunu ve çok daha iyi hissettiğini haber eden soğuk mesajını gördüğümde, onun için hissettiğim bütün endişelere rağmen mevzuyu daha fazla üstelememişim.

Zaten ertesi günü de okula gitmek zorunda kalmıştım.

Çağın Alkan Dinçer'i görmediğim ve amfide gözden en ırak noktayı seçmeme rağmen tüm gün boyunca üzerimde bir çift göz hissettiğim dördüncü günün sonunda eve döndüğümde ise, Instagram hesabımın mesaj kutusunda yüz yedi bin takipçisi olan mavi tikli bir hesaptan yeni bir ileti olduğunu fark ettim.

Profilde *Enis Minkari* yazıyordu.

Enis Minkari:

İyi akşamlar, Balkız.

(19.57)

Mesajı gördüğüm gibi kaşlarım havalandı. Yedi dakika önce atılmıştı.

İklimya:

Balkız?

(20.04)

Cevap ânında geldiğinde bir an telefonumun ekranına şaşkın şaşkın baktım.

Enis Minkari:

Ha, o mu?

(20.04)

Enis Minkari:

Önümdeki televizyonda çizgi film açık da,
(20.04)

Enis Minkari:

Balkız diye biri var tıpkı onun gibisin. Saçlar falan.
(20.05)

İklimya:

Bu yaşta çizgi film mi izliyorsun?
(20.05)

Enis Minkari:

Eh, bir noktada Türk kültürünü öğrenmek gerek.
(20.05)

Enis Minkari:

De,
(20.05)

Enis Minkari:

Onların artık şalvar ve pabuç giymediklerinden eminim.
(20.06)

Bu sefer öncekinden de uzun bir süre ekranı izledim fakat bu yine de düştüğüm hayretin boyutunu küçültmüyordu. Bunu gerçekten tam adamına söylüyordu.

İklimya:

Ne istiyorsun?
(20.07)

İklimya:

Kardeşinin çıkardığı yaygara yetmedi mi?
Ya da Naz tarafından hayatının dayaağını yemesi?
(20.07)

Mesajı yolladıktan sonra fark ettiğim başka bir gerçekle kaşlarım çatıldı.

İklimya:

Hem sen benim Instagram'ımı nereden buldun?
(20.07)

Yine ilk saniyeden *görüldü* olup sohbet baloncuğunda *yazıyor...* imgesi çıktığında, oturduğum ufak sandalyeye sırtımı yasladım ve merakla yollayacağı mesajı beklemeye başladım.

Enis Minkari:

Demek Naz.
(20.08)

Ha siktir.

İklimya:

Unut bunu, tamam mı? Ondan uzak durun.
(20.08)

Enis Minkari:

Soyadını da söylersen dururum.
(20.08)

İklimya:

Bizimle derdin ne? Akşam akşam kafayı mı yedin?
(20.08)

Enis Minkari:

Biz fazla bir tanım oldu. Dördüm sadece onunla.
(20.09)

Derdim sadece onunla.

Instagram'ımı bulup pat diye mesaj atmasının nedeni de bu muydu?

Birden fazla ihtimal gözümün önüne gelip de rahatsız edici bir şekilde varlığını bana hissettirmeye başladığında, "Siktir," diye fısıldadım kendi kendime. *Naz'ı şikâyet mi edecekti?*

Benim yüzümden bir kez daha başının yanmasına izin vermezdim.

İklimya:

Ondan uzak dur.
(20.09)

Enis Minkari:

Ne yazık ki bu mümkün değil.
(20.10)

Yazdığı son mesajın ardından öfkeli bir soluk verdim ve Polina atıştırmalık bir şeyler almak için gittiği marketten dönmenden önce, başımın beklenmedik belasından kurtulmak için ellerimi hırsıyla klavyenin üzerinde gezdirdim.

İklimya:

Dağda falan yaşamadığına emin misin sen?
(20.10)

Mesajım ânında *görüldü* oldu. Kulağa gerçekten şaka gibi geliyordu ancak resmen sohbet sayfamda yatıyordu.

Enis Minkari:

O niyeymiş?
(20.10)

İklimya:

Naz Atalay'dan bahsediyoruz çünkü, aptal.
Onu burada herkes tanır.
(20.10)

Enis Minkari:

A-haaaaaaaaa.
(20.10)

Enis Minkari:

Demek Naz Atalay.
(20.11)

Enis Minkari:

Tamamladık sonunda. Güzel isim.
(20.11)

Anlık bir öfkeyle ona Naz'ın tam adını verdiğim gerçeğini görmezden geldim. Ne kadar burnumun dikine gidersem gideyim eninde sonunda öğrenci işlerinden bile basitçe onun ismini öğrenebilme potansiyeline sahip biri olduğunu tahmin edebiliyordum. Verdiğim ufak açık, işlerin yalnızca daha hızlı oldubitiye gelmesine neden olacaktı.

İklimya:

Dönemin senin için cehenneme çevrilmesini
istemiyorsan dediklerimi yapsan iyi olur.
(20.11)

Enis Minkari:

Öleceğim şimdi gülmekten.
(20.12)

Enis Minkari:

Sana Buzlar Kraliçesi demekle haksız değillermiş.
(20.12)

Buzlar Kraliçesi. Bizzat kendi taktıkları lakapla eğlenen bir grup insanın eğlencesi.

İklimya:

Gerçekten benimle uğraşmak istediğine emin misin?
(20.12)

Enis Minkari:

Hiç olmadığım kadar.
(20.12)

İklimya:

Bunu sana misliyle ödetirim.
(20.12)

Enis Minkari:

Ne yaparsın mesela?
(20.12)

Enis Minkari:

Alkan'a mı şikâyet edersin?
(20.12)

Kaşlarım çatıldı.

İklimya:

Alkan? Ne bu samimiyet?
(20.13)

Enis Minkari:

E boşuna teyze oğlu değiliz.
(20.13)

“Ne?” Ufak bir çığlık atarak oturduğum yerden ayaklandığım sırada evin dış kapısı açıldı ve başka bir çığlık da oradan yükseldi.

“Mati!” Polina üzerindeki açık pembe kazak ve kulaklarının arkasına sıkıştırdığı sarı saçlarıyla içeri girdiğinde kahkaha atarak hava boşluğuna birkaç yumruk sallamıştı. “Caddedeki market sahibinin bu kadar tatlı bir adam olduğundan niye daha önce bahsetmedin?”

Enis’in yazdığı son mesaj yüzünden kalbim güm güm atarken Pol’un dediklerine tam olarak odaklanamıyordum. Yine de kaşlarımı çatmadan edememiştim. “Benimle neden Türkçe konuşuyorsun?”

Elindeki abur cubur poşetiyle yanıma yürürken saçlarını cilveli bir şekilde arkaya attı. “Çünkü aksanımın kulağa çok tatlı geldiğini söyledi.”

Türkçeyi benden daha iyi konuşuyor olması ne kadar süre geçerse geçsin şaşıracığım bir şeydi fakat burada geçirdiğim üç senelik deneyimlerimden dolayı söylediği şeyler karşısında yalnızca göz devirmiştım. Dilimi dışarı çıkardıktan sonra işaret parmağımı boğazıma doğru salladım ve öğürüyormuş gibi bir ses çıkardım. “Kusacağım.”

“Niye ki?”

“Çok klişe bir yürüme yöntemi.” *En azından Türk erkeklerine göre öyleydi.* Elimdeki telefonum bir kez daha titrediğinde ensem-den aşağı soğuk terlerin döküldüğünü hissettim. “Sen ne yapıyorsun? Uyumayacak mısın?”

“Ne uyuması? Film gecesi yapacaktık ya.” Ağzına kadar dolu olan poşeti bana doğru salladı.

Doğru. “Diyette değil miydin?”

“Diyeti sikeyim. Yeterince inceyim.” Bunu demesiyle birlikte kahverengi tüylü Toy Poddle’ı içerideki odalardan birinden fırlayıp doğruca onun üzerine koştu. “Anneciğim?” Onu fark eden Polina, küçük bir bebekten söz eder gibi aşağı eğildi ve köpeğini kucakladı. “Anne incecik, değil mi? Ona aptal bir diyetle ihtiyacım olmadığını söyle.”

Köpeğinin kulaklarını tutup bana doğru salladığı sırada bu aptal görüntü sebepsizce gülümsememe neden olmuştu. *Onu özlemiştim.* Varlığıyla yaydığı güven hissini ve girdiği her ortamın enerjisini yükseltmesini... Ufak apartman dairimine adımını attığı ilk andan beri burası ruhsuz bir hapisane olmaktan çıkmıştı sanki. Yeniden canlı bir hâle gelmişti.

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada karşımda dikilen Pol’un kaşları çatıldı ve öne doğru eğilerek köpeğinin poposunu kokladı. “Bana orta yere sıçmadığını söyle, Oscar.” Birkaç saniye dik dik onu izlese de en sonunda başını iki yana sallayarak bana dönmüştü. “Tuvalet eğitimini hâlâ tamamlayamadı. Şuna bir bakayım.”

Ona doğru belli belirsiz kafa sallarken o çoktan kucağındaki köpekle birlikte ortalıktan kaybolmuştu. Görüş açımdan çıkmasına rağmen tatlı söylenmeleri birkaç saniye boyunca kulağıma dolmaya devam etti. En sonunda tamamen kesildiğinden emin olduğumda, elimdeki telefonu rekor bir hızla açıp yeniden ayaklandığım yere oturdum.

Enis Minkari:

Telefonun karşısında bayılmadın, değil mi?

(20.16)

Resmen kuzenlerdi. Bu gerçeğe uzunca bir süre alışamayacağımı kafamın içine kazıyarak şaşkın bir soluk verdim ve ellerimi hırsla klavyenin üzerinde gezdirdim.

İklimya:

Benimle uğraşmayı bırak.
(20.17)

İklimya:

Ve Naz'la.
(20.17)

Enis Minkari:

O Şahmeran'la işim henüz bitmedi.
(20.17)

İklimya:

Kardeşinin saygısızlığının bileti ni ona mı keseceksin gerçekten?
(20.18)

Enis Minkari:

Ne kardeşi?
(20.18)

Enis Minkari:

Tenime bıraktığı hediyeden bahsediyorum. İzi kalacak.
(20.18)

“Ne?” Mesajına bir kez daha sesli bir şekilde yanıt verdiğimde aklım aniden günler öncesindeki o kavga ânına gitmişti. Naz'ın dişleriyle onun derisini ezmesinden bahsediyordu.

Ve izinin kalacağını öğrenmek sebepsizce mutlu hissetmeme neden olmuştu.

Bir süre yanıt vermediğimi fark eden -ve *hâlâ sohbet sayfasında olan*- Enis'ten yeni bir mesajın gelmesiyle dikkatim tekrardan onun üzerine çevrildi.

Enis Minkari:

Yazgı'nın kusuruna bakma bu arada.
(20.19)

Enis Minkari:

Aranızda bir şey geçmediğini bal gibi biliyor ama yine şu aptal korumacı tavırları... Küçüklüğümüzden beri tuhaf bir şekilde Alkan'ı paylaşamıyor. Ona çok bağlı.

(20.19)

“Baktım ama,” diye homurdandım ters bir şekilde. *Ona çok bağlı.* Niye bağlıydı ki? “Kusuruna baktım.”

İklimya:

Tuhaf bir bağlılıkmiş.
(20.19)

Enis Minkari:

Öyle.
(20.19)

Enis Minkari:

Alkan'ın eski ilişkilerinin bile aileyle tanışma evresine gelmeden önce bitmesinin tek nedeni.
(20.20)

“Hah,” diye homurdandım bir kez daha. “Kendi âşık sanki...” Gözlerimi devirerek ona cevap vermeye hazırlanırken, mırıldandığım şeylerin saniyeler sonra kafama oturmasıyla ve aslında kulağa o kadar da absürt bir ihtimal gibi gelmemesiyle bir an nefesim kesilmişti. *O... Böyle bir şey olabilir miydi?*

Bir süre taş kesilmiş şekilde ekrana bakakaldım.

Fakat hemen ardından yutkundum ve bunu beynimin *sonra düşün* klasörüne yollayarak ona hızlı bir cevap yazdım.

İklimya:

Bana ne?
(20.20)

İklimya:

Ayrıca hâlâ hesabımı nereden bulduğunu söylemedin.
(20.20)

Enis Minkari:

İyi bir stalkersim.
(20.21)

İklimya:

Orasını anladık.
(20.21)

İklimya:

Ama cevabın bu olmadığından eminim.
(20.21)

Sohbete giren on saniyelik bir aranın ardından neyse ki beni tatmin edecek o yanıt geldi.

Enis Minkari:

Aynı dersi alıyoruz. Bugün fark ettim.
(20.21)

Demek tüm gün boyunca üzerimde bir çift göz hissetmemin nedeni buydu.

Enis Minkari:

Yoklamadan ismini çalmak zor olmadı. (:
(20.22)

İklimya:

İyi. Defol git şimdi.
(20.22)

Enis Minkari:

Kalbimi kırıyorsun. Alkan'la kūs mūsünüz?
(20.23)

Sohbeti sonlandırmak istediğim her saniye başka bir soruyla kafamı ütülemeye devam ediyordu. Fakat bu seferki tuhaf bir şekilde ilgimi çekmişti.

İklimya:

Kaç yaşındayız blz? Üç mü?
(20.23)

Enis Minkari:

Belli ki öylesiniz.
(20.23)

Enis Minkari:

Bak, Yazgı'nın söylediklerini bir kenara bırak,
(20.24)

Enis Minkari:

Ben bir kere sizi yakıştırdım.
(20.24)

Okuduğum dehşet verici mesajla ağzım koca bir o şeklini aldı.

İklimya:

Ne saçmalıyorsun ya sen?
(20.24)

Enis Minkari:

Hem onun yanına şeker bir kız asla gitmez,
senin gibi ruhu emilmiş bir sarışın lazım.
(20.25)

İklimya:

Bu ne saçma bir benzetme?
Direkt ölü deseydin.
(20.25)

Enis Minkari:

E diyecektim de biraz yumuşatayım dedim.
(20.25)

“Geri zekâlı.” Kocaman gözlerle ekranı izlerken başımı hayret edercesine iki yana salladım. “Başıma bela olacaksın.”

İklimya:

Niye? Alkan Hoca nekrofill de haberim mi yok?
(20.25)

Ben kesinlikle klişe bir adam değilim. Günler öncesinde bana attığı mesaj gözlerimin önüne gelince, kısa bir anlığına midenedeki kelebeklerin tembelce kanat çırpıp tıgını hissettim. Sen de öyle.

Enis Minkari:

Hayır, aptal.

(20.26)

Enis Minkari:

Çünkü iyileştirmeyi seviyor.

(20.26)

Bir mesaj tarafından gafil avlanmak farklı hissettiriyordu.

Çünkü iyileştirmeyi seviyor. Beni battığım noktadan çıkarması için onun kapısına dikildiğim ilk gün, düşleyebildiğim tek şey geçici de olsa sırtımı yaslayacak sağlam bir dayanak bulmaktır. Fakat o garip bir şekilde bana kendimi özel hissettirmişti. Kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kızıdan çok, eski temposunu yakalamaya hevesli bir kız gibi... *Sorunsuz* gibi.

Ve şimdi önüme serili satırlar, Alkan Hoca'yla paylaştığımız o sayılı ânlara gidince çok daha derin bir anlam kazanıyordu.

İklimya:

Bunu zaten biliyorum.

(20.27)

İklimya:

Ayrıca bu ne biçim bir motive etme yöntemi? iyileştirmeyi seviyor ne demek oluyor? Benden öncesinde de yaptığını falan mı ima etmeye çalışıyorsun?

(20.27)

Görüldü olmasına rağmen bir süre cevap gelmeyince bir şeylerin tuhaf gittiğini hissettim. Fakat çok geçmeden aldığım o can sıkıcı yanıtla beraber *Yılın Geri Zekâlısı* ödülünü kendime takdim etmek istemişim.

Enis Minkari:

HAHAHAHAHAHAHAHAHA.
(20.27)

Enis Minkari:

Öleceğim gerçekten.
(20.28)

Enis Minkari:

Birincisi, bizim hayatımıza yaptığı ufak dokunuşlardan bahsediyordum.
(20.28)

Enis Minkari:

ikincisi de,
(20.28)

Enis Minkari:

Sözlerimi motivasyon olarak gördüğünü bilmiyordum. (:
(20.28)

Enis Minkari:

Sende de var bir şeyler. Ufaktan nazlanıyorsun sanki.
(20.29)

Kafamı buzla kaplı soğuk bir suya daldırmak istiyordum.

İklimya:

Gerçekten uğraşamayacağım seninle. Defol git başımdan.
(20.29)

Mesajı yolladıktan sonra cevap vermesini beklemeden sohbetten çıktım ve oturduğum yerden ayaklandım. Fakat ana sayfaya döndüğüm gibi dakikalar öncesinde beni takip ettiği için önerilenlerime düşen hesabıyla birlikte öfkeli bir soluk vermekten kendimi alıkoyamamıştım.

Yine de bu isminin üzerine tıklayıp profiline girmeme engel değildi.

Yüz yedi binlik takipçisine rağmen yalnızca kırk iki kişiyi takip ediyordu ve onlardan biri bendim. Göz kırparak kameraya doğru dil çıkardığı bir profil fotoğrafı ve yalnızca on üç gönderisi vardı. Onlardan birini yarım saat önce paylaşmıştı. *Bana ilk mesajı yolladığı zaman.*

Altın kaplamalı bir banyoda, köpüklü suyla dolu bir küvetin içindeydi ve gülerek kameraya poz vermişti. Elinde bir kadeh şampanya tutuyordu. *Gerçekten ukalaydı.* Gözlerimi devirerek fotoğraftan çıktığımda ve profilini terk etmeden önce otomatik olarak ekranı yenilediğimde, takip ettiği kişi sayısının kırk ikiden kırk üçe yükseldiğini görmüştüm.

Merakıma yenik düşerek oraya tıkladığımda ise son takip edilenler kısmında *Naz Atalay* ismini görmek kanın beynime sıçradığını hissetmeme neden olmuştu.

“Aptal.” Öfkeden delirecek gibi hissediyordum çünkü her şeye elini attığı gibi ulaşabileceğini düşünen şımarık bir çocuktur. Belki de sadece düşünmekle kalmıyordu, gerçekten öyleydi. “Ne hâlin varsa gör ya.”

Söylenerek *-ve az önceki tuhaf mesajlarımızı düşünerek-* odama ilerlerken dakikalardır aklımı yiyip bitiren düşünceler yüzünden, “Pol!” diye bağırıyıştım hole doğru. “Türkiye’de en-sest ilişkiler yaygın mı?”

Ertesi gün amfide uyuklayarak dersin başlamasını beklerken, önüme konan bir bardak kahveyle ürpererek kafamı olduğu yerden kaldırdım.

Başımı çevirdiğim an açık kahverengi saçları ve biraz daha koyu renkteki parıltılı gözleri görüş alanıma girdi. Bunun bir kâbus olmasını dilerken, “Günaydın, Bal...” diye mırıldandığını duyduğumda her şeyin korkunç bir şekilde gerçek olduğunu anladım. Fakat ona attığım buz gibi bakış ve üzerimden yayılan ölü enerjisi, tüm yüzüne yayılan gülümsemesini saniyeler içinde söndürmüştü. “*Buzlar Kraliçesi,*” diye düzeltti.

“Senin burada ne işin var?”

“E ortak ders. Son mesajlarıma baksaydın görürdün.” Elinde tuttuğu son model telefonu sallarken tekrar sırıttı. “Kahve?”

Bunu dediği an onun üzerinde gezinen gözlerim masanın üzerine koyduğu filtre kahveye kaydı. *Bunu sevdiğimi nereden biliyordu?*

Tuhaf bir tesadüf olarak düşünerek itiraz etmeden kahveye uzandığımda, aynı zamanda onun amfinin içinde gezdirdiği meraklı bakışlarını izliyordum. “Eee?” diye mırıldandı en dip köşeye kadar yaptığı detaylı bir incelemenin ardından bana döndüğünde. “Şahmeran yok mu?”

Karton bardağı dudağımdan çekerken ona gözlerimi kısarak baktım. “Sana ne?”

“Ortak dersiniz falan?” Düzeltti. “*Dersimiz?*”

“Söylemem.”

“Dün gecenin acısını falan mı çıkarıyorsun?”

“Ne alakası var?”

Onu yalnızca ben duyayım diye üzerime eğildi. “Bana bir koz verirsen sana bir koz veririm.”

Ufak çaplı zeytin dalını görmezden gelerek karton bardağı bir kez daha dudaklarıma götürdüğümde, “Sen bana nasıl bir koz verebilirsin ki?” diye sordum kendimden emin bir şekilde.

Tek kaşı alayla havalanırken bakışları elimdeki bardağa kaydı. “Filtre kahveyi sevdiğini ve onu senin için almamı Alkan’ın istediğini söyleyerek mesela?”

Koca bir yudum aldığım içeceği yutmak üzereyken duyduklarım, gözlerimin irileşmesine ve ağızımdaki kahveyi doğrudan onun üzerine püskürtmeme neden oldu.

“Ha siktir.” Ondan yükselen küfrü bile güçlülkle duymuştum çünkü o noktada nefes boruma kaçan birkaç damla acı kahveden dolayı öksürmekle meşguldüm. *Ne yapmaya çalışıyordu?* Ben onu mümkün olduğunca az görmeye ve varlığını yok saymaya

çalışırken bu tür ufak dokunuşlarla kendi çapında bir şeyleri mi harekete geçiriyordu?

“Siktir, siktir, siktir.” Enis’ten peş peşe yükselen küfürlerle, sırtıma kürek gibi inen tokatları da eşlik edince kendimi toparlamıştım. “Beni gebertecek,” dediği sırada yaşlı gözlerim ona çevrildi. “Unut bunu, tamam mı? *Sikkeyim*. Böyle bir şey söylemedim.”

“Söyledin.” Bir kez daha öksürürken yaşaran gözlerimi elimin tersiyle kabaca sildim. “Bunu yapmanı gerçekten o mu söyledi?”

“Şahmeran...” Beni duymuyormuş gibi uzaklara daldığında, dilini dudaklarının içinde sertçe ısıtarak fısıldadığı şey bu olmuştu. “Hepsi senin yüzünden...”

O saniyeden itibaren artık ne onu ne de yanımdaki varlığını önemseyebilmişim çünkü az önce duyduğum şeyler beni uzunca bir süre tok tutmaya yetecekti. *Filtre kahveyi sevdiğini ve senin için almamı Alkan’ın istediğini söyleyerek mesela?* Bu sözcükler kafama oturduğu gibi düşüncelerim bir kez daha onun yö-rüngesine doğru akmaya başlamıştı. Yanındayken kaç kez filtre kahve içtiğimi bilmiyordum fakat onun bu ufak ayrıntıya dikkat ettiğini fark etmiş olmak bir kez daha nefesimin kesilmesine yetiyordu. Gerçekten, ne yapmaya çalışıyordu? Üstelik Enis ağzından kaçırmasa haberim bile olmayacaktı.

Bu düşünce beni bir anlığına öfkelenдіrdiğinde, içgüdülerime sığınarak yavaşça olduğum yerden kalktım. Amfinin çıkışına doğru ilerlerken biraz sonra yapacağım şeyin büyük bir hata olduğunu anlamıştım. Ama buna kafa yormayacaktım. Avuçlarımın içinde sıkıkmaktan kırmak üzere olduğum telefonumu kot eteğimin cebine sıkıştırdım ve Enis’in adımı seslenmesini umursamadan kararlı adımlarla koridora çıktım.

Yine de Alkan Hoca’nın ofisinin olduğu bölüme geçmeden önce yeniden telefonumu elime alıp o çokbilmişe eşyalarım iyi bakmazsa eğer *Şahmeran* mevzusunu unutmaması gerektiğini söyleyen ufak çaplı bir tehdit mesajı yazmayı da unutmamıştım.

Heyecandan ellerim titriyordu.

Ulaşmak istediğim noktaya vardığımda, profesörlerden ve koridor köşelerine sığıp sohbet eden dördüncü sınıf öğrencilerinden kurtulduğum için rahatlamış hissediyordum. Nasıl oluyordu bilmiyordum ancak varlığıyla yaydığı o güven hissi, henüz yanına ulaşmamışken bile bünyemi sarabiliyordu.

Belki de bu yüzden dakikalar önceki öfkemden eser yoktu.

Fakat o tanıdık çelik kapının önüne geldiğimde ve duvardaki *Doç. Dr. Çağın Alkan Dinçer* yazısını gördüğümde, kapıya indirmek üzere olduğum yumruğum güçsüzce yanıma düştü ve bedenimi saniyeler içinde tüketici bir cesaretsizlik bürüdü.

Belki dakikalar önceki o deli cesaretinden bir parça içimde kalmıştır diye birkaç saniye daha kapının önünde beklesem de hissedebildiğim tek şey olduğum yerde daha da küçüldüğümdü. “Yapamam.” Hipnotize olmuş gibi *Çağın Alkan Dinçer* yazısını izlerken sesim kendi kulağıma bile güçlkle ulaşmıştı. Niye bu kadar zordu? Başımı iki yana sallarken geriye doğru bir adım atıp arkamı döndüm ve gitmeye hazırlandım. “Hayır ya, gerçekten yapamam.”

O esnada kapı hızla açıldı ve olduğum yerde buz kestim.

Burnuma dolan keskin nane ve yumuşak odunsu koku beni daha yüzünü görmeden gafil avlanmıştı. “İklimya?”

Sik-tir.

Gözlerimi kapatıp sessizce yutkundum ve kendimi ondan gelecek bütün olasılıkların en kötüsüne hazırlayarak olabilecek en yavaş şekilde arkamı döndüm. “Alkan Hocam.”

Ama yüzünü gördüğüm an ihtimalini kurduğum her seçenek öylece kafamdan uçup gitmişti sanki.

Beni hazırlıksız yakalayan şey, çatılmış kaşlarla meraklı bir şekilde bana bakarken ifadesinin neden bu kadar tatlı göründüğü müydü yoksa pervaza yaslanıp göğsünde birleştirdiği kaslı

kollarındaki dövmelelerin neden bu kadar çekici durduğu muydu; bilmiyordum.

Her türlü üzerimdeki etkisi tek bir noktaya gidiyordu. *Günlerdir ağrıyarak bana eziyet çektiğini hissettiğim kalbime.*

Onu ve siyahlara bürünmüş bedenini kabaca süzdükten sonra çekingen adımlarla yanına ilerledim. Aynı zamanda oyalanmak ister gibi koridoru kontrol etmiş ve saçımı kulağımın arkasına itelemiştim.

Adımlarım tam önünde duraksadığında benimle daha iyi bir açıdan göz temasına geçmek ister gibi hafifçe üzerime eğildi ve yeniden, “İklimya?” diye seslendi. Neredeyse dizlerimin bağını çözecekti. “Benden mi kaçırıyorsun sen?”

Sorusuyla birlikte gözlerim kocaman açıldı. “Kaçmıyorum, tabii ki.”

“Bana arkanı dönmüş gidiyordun.” Kaşları biraz daha çatıldı.

“Gelecektim. Ama sonra rahatsız etmek istemedim,” diye karşılık verdim hafifçe omuz silkerek. Hemen ardından aynı çekingenlikle bir kez daha saçlarıma uzandım ve yüzümde gezinen bakışları kısa bir an bu ufak hareketime düştü.

“Yalan söylüyorsun,” dedi hâlâ dikkatli bir şekilde parmağıma doladığım saç tutamına bakarken.

Beni bu denli iyi analiz etmesi ve gözlerini üzerime dikmesi daha da paniklememe neden olduğunda, farkında bile olmadan asıldığım saç tutamını parmağıma dolamaya devam ederek, “Hayır,” diye karşı çıktım. Neyse ki bakışları yeniden gözlerimi bulduğu için rahatlamıştım.

Pozisyonunu bozmadan, “İyi o hâlde,” diye karşılık verdi ve bu ısrarı saçımı biraz daha çekiştirmeme neden oldu. “Rahatsız etmedin. Ne söyleyeceksen söyle. Bekliyorum.”

Söyledikleri kulaklarıma sızdığı an heyecandan kalbimin sıkışmasına neden olsa da panik olduğumu ona göstermedim ve sanki gerçek anlamda rahatmışım gibi onu taklit ederek ben de

bir omzumu duvara yasladım. Artık tam anlamıyla karşı karşıyaydık. “Sadece...” Saçımı çekiştirirken beynime çaresizce sinyal yolladım. *Düşün, İklim. Düşün. Düşün. Düşün...*

“Saçını rahat bırak.” Huysuz bir homurtuyla bana uzanıp parmağımı koca avucu içine aldığı anda kafamın içindeki hareketlilik durdu. Fakat o durmamıştı. İşaret parmağıyla, can çekiştirdiğim saç tutamlarını benim parmağımdan çözerken şaşırtıcı şekilde sabırlı görünüyordu. *Bunu yapmamalıydı.* Çünkü üzerime eğilmek zorunda kalıyordu ve bu da onun kokusunun burnuma biraz daha fazla dolması anlamına geliyordu. Saniyeler sonra işini tamamlamış olacak ki yavaş bir şekilde geri çekildi. “Devam et.”

Edemezdim ki. Üstelik havada asılı kalan parmağıma hafif bir sırtıyla bakıp, onu da diğerleri gibi yavaşça aşağı indirirken...

“Ben... Şey...” diyebilirdim saniyeler sonra, aval aval onun suratını izlemenin nasıl da aptalca görüldüğünü fark ederek. “Bugün ders için benim evime gelmek ister misiniz diye soracaktım.”

Hayır, bunu sormayacaktın.

Saptırmadan sorduğum soruyla birlikte kaşları havalansa da herhangi bir itirazda bulunmaması rahatlamamı sağlamıştı. *Anlaşılan aramıza sızan bu ufak molayı benim kadar dert etmiyordu.* O gerici sessizlikte birkaç saniye boyunca beni izlese de, “Tabii,” diye mırıldandı çok geçmeden. “Tabii ki gelirim.”

Elbette gelirsin, çünkü benim özel ders öğretmenimsin. Kafamı duvara vurup kıvılcım çıkartmak istiyordum çünkü evde Polina’nın da olacak olması bir yana dursun, bugün gireceğim son ders akşam yedide bitiyordu.

“Dersimin yedide bitiyor olmasının sizin için bir sıkıntısı var mı?” diye sordum çekingen bir sesle. Günler önceki mesajlaşmamızda evli ya da çocuklu olmadığını öğrenmiştim ancak yine de kendine vakit ayırmak istiyor olabilirdi. “Bana ders verdiğiniz sürece saatlerimiz epey çakışacak maalesef.”

Hafif bir şekilde omuz silkerek karşılık verdiğinde, “Rahatsız değilim,” diye mırıldandı ve bunu dediği gibi kolundaki saate kısa bir bakış attı. “Hatta altı gibi yurt dışı projesi için Özlem ve Hazar Hoca’yla ufak bir toplantım var.” Yeniden bana döndü. “Uzun sürmeyecek. İstersen seni bekleyebilirim.”

Evime benimle gelmeyi mi teklif ediyordu? “Hayır,” diye karşı çıktım hızlıca. “Böyle bir zahmete girmeyin...”

“Ne zahmeti, İklimya? Minimum yarım saat?” Onay beklercesine başını bana doğru eğdi. “Zaten toplantıdan sonra Hazar ofisinde yeni takımının lisanslarını çıkaracak. Onun yanında vakit öldürürüm.”

“Ama beni beklemek zorunda değilsiniz ki.”

“Zorunda olduğumu kim söyledi? İstemesem bu teklifi sunmam, değil mi?”

Bir kez daha başını eğdiğinde ve bana karşı çıkamadığım o uysal bakışı attığında, karşısında küçülüp cebine sığacak boyuta ulaşmadan önce belli belirsiz başımı sallamıştım. “Peki, tamam.”

“Güzel.” Sohbetimizin burada son bulduğunu düşünüp gerisin geri sınıfıma geri dönecektim ki, bir saniye sonrasında çenemde hissettiğim parmaklarıyla başımı kaldırdığında kendimi bir kez daha onunla göz göze gelirken buldum. “Ve bana şöyle bakmaktan vazgeç. Benim yanımda rahat hissetmeni istiyorum.”

“Rahatım... Sadece mahcup hissediyorum.”

“Mahcup hissedecek ne var? Bu benim işim, İklim. Karşılığını alıyorum.”

Evet, bu senin işin, diye düşündüm. Ama bir öğrencini eve bırakmak senin işin değil. Onun kaygınlarını önemsemek, yurt dışı projesi için başvurusunu doldurmak ya da eski sevgilisinin elleri arasından çekip kurtarmak... Bunlar senin işin değil.

Korkutucu yanı ise bunun bir saniyesinden bile rahatsız olmuyor olmam.

“Haklısınız,” diye fısıldadım ne diyeceğimi bilemeyerek.

Bir süre daha sessizce gözlerimin içine baksa da parmaklarının dokunuşu çenemden çekilirken, “Pekâlâ,” diye karşılık verdi yatıştırıcı şekilde. “Şimdi bana sırtını dön ve koşarak sınıfına git çünkü o dersi kaçıırırsan bunun acısını akşam dil bilgisi sorularıyla çıkartırım.”

Tehdidi karşısında dudaklarımdan hayret dolu bir gülüş kaçtı. “Ama bu çok acımasız bir hareket.”

“Ne o?” Yukarı kıvrılan dudaklarına kaşları da eşlik etti ve gözlerini kısarak beni izlerken, onu dakikalar sonra ilk kez bu denli keyifli gördüğümü fark ettim. *Bu kadar uzun olmak zorunda mıydı?* “Türkçene güvenmiyor musun?”

Kollarımı meydan okurcasına göğsümde birleştirdim. “Sizinkinden bile daha çok hem de.”

“Güzel.” Başını salladı. “O zaman o kadar da acımasız değilim.”

Söylediği şey o an için kulağıma komik geldi ve kafamı hafifçe eğip sesli bir şekilde kıkırdadım. Aynı zamanda kaldırdığım avucumu yavaşça omzuna çarpmıştım. *Refleksle*. Sanki her zaman aramızda olan ve ikimizin de alışageldiği tatlı bir atışmaydı ve bu fikre ne kadar *bayıldığımdan* haberi bile yoktu.

“Git hadi,” diye mırıldandı gülümseyerek yolu işaret ettiğinde. “Geç kalacaksın.”

“Gideyim,” diye karşılık verdim ama tuhaf bir şekilde yerimden hareket edemedim.

“Tamam. Git.” Hâlâ dikkatli bir şekilde beni izliyordu.

“Önce siz gidin,” diye değiştirdim birden.

“Ben mi?” İşaret parmağıyla kendini gösterirken hafifçe güldü. “Hayır, sen gidiyorsun. Gittiğini göreceğim.”

“Ama önce siz...”

“Önce sen.”

“Tamam. *Tamam*,” diye homurdandım pes edercesine ellerimi iki yana kaldırdığımda. Ama o an o kadar gitmek istemiyordum ki... “Gidiyorum işte.”

“Hâlâ aynı yerdesin.”

“Siz de beni göndermeye çok meraklısınız.”

Bir kez daha güldü. “Öyle bir şey yok.”

Ellerim hâlâ havadayken ona doğru sahte bir serzenişle başımı salladım. Aynı zamanda geriye doğru birkaç adım atmıştım. “Ben anlayacağımı anladım.”

“İklimya...” diye iç çekti hâlâ olduğu yerden beni izlerken. “Öyle bir şey yok, tamam mı?”

“Tamam. Hadi gidin.”

“Yine başa döndük...”

“Tamam. Gittim.”

Bu sefer gerçekten *gittim*.

Hayatımda daha önce hiç öne doğru attığım adımların beni delicesine geriye savurmasını istediğim başka bir an daha olmamıştı. Koridorun sonuna gelene ve onunla olan bağlantımı tamamen kesene dek, attığım her üç adımdan birinde arkamı dönüp ona bakma ihtiyacı duydum.

Ona döndüğüm her seferinde ise hâlâ olduğu yerden beni izliyor oluşu kalbimi bir kez daha sıcacık hislerle doldurdu.

Çağın Alkan Dinçer.

Sanki okumak için can attığım bir şiirdi ve istediğim zaman kalemimle değiştirebileceğim satırlara sahipti. *Bana* ait olan satırlara.

Ve dakikalar öncesine kadar onun yanından nasıl sıvışabileceğimin yollarını ararken, şimdi iple çektiğim tek şey bir an önce akşam olması ve elimden gelen en hızlı şekilde bir kez daha onun kolları arasına koşmaktı.

10. BÖLÜM: “ÇİFTLİK EVİ”

“Yarının kıyısı... Yarının kıyısı olsun.”

O günkü derslerim bittikten sonra anlaştığımız gibi soluğu doğrudan otoparkta aldım.

Onun yanından ayrıldığım saniyeden itibaren tüm gün akşamı nasıl edeceğim hakkında kendi içimde sabırsız bir çatışmaya girmiştım fakat neyse ki profesörün, bizi normalden on beş dakika daha önce bırakması ilk kez bir konuda şansımın yaver gittiğinin açık bir kanıtı hâline gelmişti.

Karanlık otoparka inene dek ise ellerimdeki titreme asla geçmemişti.

Bunu tetikleyen şey onu siyah *Mercedes*’inin kaputuna sırtını yaslamış bir şekilde bulmam da olabilirdi.

Saçlarımı telaşla kulağımın arkasına sıkıştırırken, diğer elimle çantamın koluna asıldım ve ayağımdaki Rugan ayakkabıların çıkardığı tok sesi fark edip başını telefonundan kaldırdığı saniyeye kadar sessizce ona doğru yürüdüm. “Merhaba.” Tam önünde durduğumda ağzımdan çıkan sözcük bu olmuştu ve sebepsizce gözlerimin içinin parıldadığını hissediyordum. *Zaten gülümsememi de durduramıyordum.* Kabaca üzerindeki ceket ve elindeki telefonu süzdükten sonra odağımı yeniden parıltılı mavilerine çevirdim. “Bugün motorunuz yok mu?”

Telefonu kıvrak bir hamleyle ceketinin cebine yollarken olduğu yerde sırtıttı. “Sabahtan beri dışarıda fırtına var.”

Gözlerim kısa bir an gülümsemesine takıldığında, “Evet,” diye mırıldandım dalgın bir şekilde. “Öyleyse, gidelim mi?”

Sanki sessiz bir soruya cevap arar gibi bir süre hiçbir şey demeden gözlerimin içine baktı. *Bakmamalıydı.* Daha önceki buluşmalarımızda dikkat kesilmediğim için mi gözden kaçırmıştım bilmiyordum fakat okyanus mavisini gözlerinin ilk kez bana bakarken bu denli parıldadıklarını görüyordum.

Ve aksi olması gerektiği hâlde, korkutucu bir şekilde bu hoşuma gidiyordu.

O hoşuma gidiyordu. Çoğu zaman dizlerimin bağının çözülmesine neden olan çekici görünüşünden çok, daha yanına varmadan önce varlığını sezmesi hoşuma gidiyordu. Başını kaldırdığında beni, koca bir kalabalığın içinde bile doğruca bulabilecekmiş gibi bakan o parıltılı mavileri hoşuma gidiyordu. Aklımı okuyabilmesi hoşuma gidiyordu. *O kadar hoşuma gidiyordu ki sadece aklımı okumakla kalmıyordu.* Beni okuyordu. Ezbere bildiği ve her seferinde bir kez daha okumak için ilk satıra döndüğü bir şiirmiştir gibi.

Sanki... Sanki ne kadar okursa okusun hiç sıkılmayacakmış gibi.

Üstelik tüm bunları bana tek bir bakışıyla hissettiriyordu.

Her geçen gün biraz daha ileri giden ve ikimizi de ortada bırakan bu isimsiz ilişkiye bir son vermem gerektiğini biliyordum çünkü yasaklı olduğunu bildiğim hâlde o büyük hatayı bir kez daha yapmış gibi hissediyordum.

“Üzerine bastın.” İşaret parmağını bana doğru sallayıp alaycı bir sesle yaptığı *takılma*, kafamın içindeki hayal dünyasından sıyrılıp yeniden ona odaklanmama neden olmuştu. Ağzımı aralayıp bir şey söylememe kalmadan bana sırtını döndü ve arabasının arka kapısını açtıktan sonra koltukta duran bir çantayı hızlı bir hamleyle çekip çıkardı.

Onun ne olduğunu görebilmek için omzunun üzerinden ileri doğru uzandığımda, “Bu ne?” diye sordum sesimdeki meraklı tınıyı saklamadan.

“Testlerin ve ödevlerin.” Bilgisayar çantasına benzeyen siyah çantayı yavaş bir şekilde göğsüme yapıştırdıktan sonra arabaya yerleşmek için sürücü koltuğuna ilerledi. “Atla, hadi.”

Yaramaz kelebeklerin varlığını bir kez daha midemde hissettim.

Bu seferki her zamankinden *çok* daha fazlaydı. Yine de ensem-den aşağı soğuk terler boşalırken ona doğru yalnızca başımı salladım ve tek kelime bile etmeden uslu bir şekilde söylediklerini yaptım.

Yolcu koltuğuna oturduğum anda arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıkıp gitmeden önce, “Kemerini tak,” diye mırıldandı.

O dakikadan itibaren onun tarafından yönetilen bir robot gibi hissediyordum. Sanki *nefesini tut, beni rahatsız ediyorsun*, dese bile itiraz etmeden yapacak gibiydim. Bu yüzden söylediği her şeyi tuhaf bir heyecanla ikiletmeden yerine getirmeye devam ettim.

Arabayı okul çıkışındaki güvenlik kulübesinin olduğu noktaya sürdüğünde ve dışarı çıkmak için önündeki bariyerin havalanmasını beklediğinde ise uçuş modundan çıkardığım telefonumdan yükselen bildirimler dikkatimin bir nebze de olsa onun üzerinden çekilmesine neden oldu. Saat üçten beri belirli aralıklarla bana durum bildiren Polina’dan düzinelerce mesaj vardı.

Alkan Hoca direksiyonu normal bir zamanda akşamüzeri güneşinin camdan yüzümüze vurduğu tarafa *-şu anda yağmur yağdığı için bu pek mümkün değildi-* benim evimin olduğu yöne doğru kırarken kaşlarımı çatarak Pol’ün mesajlarına tıkladım.

Polina:

Bana kızma, tamam mı?): Evde çok sıkıldım ve buralara aşına olmak için biraz dışarı çıkmaya karar verdim.

(15.07)

Polina:

Merak etme, kaybolmayacağım...
Sen okuldan dönmeden gelmiş olurum.
(15.07)

Sonraki mesajlar yirmi dakika sonra atılmıştı.

Polina:

Naz aradı. Çiçekli bir kafeyi çektiğim hikâyeme
yanıt verdi ve arabayla bu civarda gezindiklerini,
HATTA beni alabileceklerini söyledi???
(15.29)

Polina:

Tesadüf olamaz dedim ve kabul ettim.
Evrenin enerjisine inanıyorum.
Cadde başında bekliyorum.
(15.29)

Naz'ın bir süre daha eve tıkalı kalacağına ve Anıl'ı atlatmak için kendi ile vakit geçireceğine ait düşüncem, önüme düşen mesajlarla birlikte o kadar hızlı bir şekilde sönüp gitmişti ki bu denli çabuk toparlamasının arkasında yatan nedeni deli gibi merak etmeye başlamıştım.

Belki de Deniz denen kız ona gerçekten iyi geliyordu. *Niye gelmesindi ki?* Aldatıldığı zamandan bu yana dört gün boyunca onun evinde yatıp kalkıyordu ve Naz'ın gotik arkadaşı Ada bile ona vakit tanımak için yalnız kalmasına izin verirken Deniz bir dakikalığına bile yanından ayrılmıyordu.

Bunun nedeninin Naz'ın onu *gerçekten* yanında istemesi olduğunu anlayabiliyordum çünkü kiminle samimi olursa olsun, yalnız kalmak ve kendi başına takılmak istediği vakit en sevdiği insanı bile yanından kovabilecek potansiyele sahip biri olduğunu biliyordum.

Bir zamanlar *ben* gibi.

Zehirli düşünceler oluk oluk kafama doluştuğu an sertçe dudajımı ısırđım ve bunu düşünmemem gerektiğini kendime hatırlatarak, Polina'nın sohbet sayfasını biraz daha aşağı kaydıldım.

Polina:

O çoğul eki kimleri kapsıyor bilmiyorum.
Neyse, yeni arkadaşlar edinmek iyidir.
(15.29)

Polina:

Geldiler.
(15.35)

Polina:

Son model bir Porsche Panamera Turbo
ile alınacağını bilseydim her şeyden önce
buluşma teklifini Naz'a ben yapardım.
(15.36)

Sonraki mesajların birçoğu büyük harflerle yazılmıştı ve saatler sonra görmüş olsam bile yazarkenki heyecanı çıplak bir şekilde bana ulaşmıştı.

Polina:

MATİ.
(15.38)

Polina:

SÜRÜCÜ KOLTUĞUNDA OTURAN AFET
BANA DÖNDÜ VE SEN İKLİM'İN ABLASI
DEĞİL MİSİN DİYE SORDU???
(15.38)

Polina:

ÜNLÜ BİR FUTBOLCU ARKADAŞIN VAR
VE BANA SÖYLEMEDİN Mİ?
(15.38)

Polina:

HERİFİN INSTAGRAM'DA RESMEN
MİLYONLARCA TAKİPÇİSİ VAR.

(15.39)

Mesajları okurken dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasını engelleyemedim. *Batı Han*. Deniz'in Naz'la birlikte olduğuna adım gibi emindim fakat Han'ın da onlara katılacağını tahmin etmemiştim.

Sonraki mesajlara geçtiğimde çok daha temkinli bir tavır takındım.

Polina:

DÜNYA TATLISI.

(15.39)

Polina:

Sevgilisi galliba beni sevmedi. Çok tuhaf bakıyor.

(15.40)

Polina:

Ha sevmiş, sadece konuşmaya çekinmiş.

(15.45)

Polina:

O kadar şeker ki şimdi de susmak bilmiyor.

Bana nasıl tanıştıklarını anlattı.

(15.45)

Polina:

Ödevi için Batı'nın rol modeli olması nasıl

bir ilk adım ya? Filmlere taş çıkarır.

(15.45)

Polina:

Bunu duyduktan sonra resmen ona son sevgilimle on yıl önce bir Facebook grubundan tanıştığımı söylemeye utandım.
(15.45)

Polina:

Gerçekten... Böyle aşk hikâyeleri duyduktan sonra limitlerimin artmasına engel olamıyorum. Gelecekteki kocam bütün dünyayı önüme serebilecek taşaklı bir herif olsa iyi olur.
(15.46)

Umarım, Pol. Umarım.

Polina:

Batı beni çok güzel bir dönerciye götüreceğini söyledi ama Naz arkadan çıkıp onun kafasına bir tane geçirdiği için dondurma yemeye geldik.
(16.18)

Polina:

Yanıma sırnaşıp senden daha güzel olduğumu söyledi ve üzerimdeki elbise pembe olduğu için kâse dondurmasının çilekli kısmını bana zorla yedirdi.
(16.25)

Polina:

Psikolojisi iyi değil. :(En saçma şeye bile gülüyor ama her seferinde gözleri doluyor.
(16.25)

Polina:

Aranızda ne yaşandıysa yaşansın onunla bir ara konuşmaya gel, tamam mı? Buna ihtiyacı var gibi duruyor. Çok yakındınız, Mati. Şimdi çaktırmadan ağzımı yoklamasından ya da Alkan'la olan mevzunu halledip halledemediğini sormasından açıkça anlayabiliyorum. O senin düşmanın değil. Aranızda ne olursa olsun.
(16.26)

Polina:

Ve sıklığımlın Alkan mevzusu ne? Eve geldiğinde açıklıyorsun.
(16.26)

Son mesajı buydu.

Bundan sonra Han'la birlikte ufak bir dondurma tezgâhının önünde sırtarak selfie çekilmiş ve *elbette Instagram'a* atmıştı. Takipleşip birbirlerinin son postlarına yorum atmalarını ise gözlerimi devirerek izlemiştim fakat beni şaşırtan asıl şey onunla attığı fotoğraflardan sonra ayriyeten Han'ın sevgilisiyle -*Deniz Soykan*- oluşturduğu on karelik bir *dump* daha atmasıydı.

Yüreğim içe büzülür gibi olduğunda bir süre bu manzarayı inceledim.

Birbirlerini sevmiş gibi duruyorlardı.

“Sohbetine doyum olmuyor.”

Yan tarafımdan yükselen sesle birlikte elimdeki telefon kayarak kucağıma düştü. O âna dek arabanın içini kaplayan müzik sesinden ya da cama düşen sert yağmur damlalarından bihaberdim. *Kendimi bu denli kaybettığıme inanamıyordum.* “Mesajlarımı kontrol ediyordum.” Trafığe baktıktan sonra ona döndüğümde mahcup bir şekilde gülümsedim. “Neredeyiz?”

“Zincirleme kaza olmuş, yolu kapatmışlar.” *Öyle miydi?* Kırmızı ışıkta durduğunda tepkimi ölçmek ister gibi bakışlarını üzerime çevirdi. “Merkezin dışından dolaşacağım. Sorun var mı?”

Trafığe bakılırsa muhtemelen iki saatten fazla sürecekti ve bu yüzden evet, büyük bir sorun vardı. Ellerimi çekingen bir tavırla saçlarıma atarken, “Hayır, benim için hiç sorun değil ama dersimiz...” diye mırıldandım belli belirsiz. Birlikte olduğumuz hiçbir vakit yaptığımız planlar kuralına göre ilerlemiyordu. “Çok geç olacak. Ne yapacağız?”

Saniyelerdir ağzımda gevelediğim şeyleri duyduğunda, “Sorun yok,” diye mırıldandı umursamaz bir sesle. Yeniden akan trafiğe karışırken ve kalabalıktan sıyrılıp, daha sakin olan otoyola

geçerken bunu gerçekten de önemsemiyor gibi duruyordu. “Yarın hafta sonu. Hallederiz.”

Söyledikleri omuzlarımdaki ağırlığın hafiflemesine neden olmuştu. “Halleder miyiz?”

“Hallederiz.” Bana güven verici bir bakış attıktan sonra yeniden önüne döndü. “Finallere az kalmışken seni daha sıkı çalıştırmak istiyorum. Bugünden keseceğimiz iki saat yeterli değildi zaten.”

“O zaman yarın?” diye mırıldandım onay beklercesine suratına baktığımda.

Bana doğru yavaşça başını sallarken odağı hâlâ önündeki yoldaydı. Beni bir saat boyunca okulda beklediği ve bu vakit kaybının, trafikteki zincirleme bir kaza yüzünden boşa gittiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Fakat zihnimden atmaya çalıştığım her saniye daha da diken üzerinde hissediyordum. Evim merkezden uzakta olduğu için kendimi biraz şanslı sayabilirdim çünkü bana şehrin çıkışında yaşadığını söylemişti. Yine de beni bırakmak için biraz yol gittikten sonra yeniden trafiğe karışmak zorunda kalacaktı. İstese beni buradan bir taksiye bindirebilir ve otoyoldan düz bir şekilde devam ederek kendi evine gidebilirdi.

Gitmiyordu.

Gitmiyordu ve mahcubiyetim her saniye katlanarak artıyordu.

“Alkan Hocam,” diye mırıldandım, kısa bir sessizliğin ardından düşüncelerimden kurtulamayacağımı fark ettiğimde. Ana yoldan daha fazla uzaklaşmadan inmem gerekiyordu. “Beni bırakmak zorunda değilsiniz, zaten deli gibi yağmur yağıyor. Taksiyle gidebilirim.”

Bunu dediğim gibi başını çevirip bana *açıkça* susmamı ve olduğum yerde kalmamı söyleyen ters bir bakış attığında, ağzını açıp bu ifadeyi tetikleyecek bir şey söylemesine kalmadan torpidoda duran telefonunun melodisi aramızdaki gerilimi böldü.

Ekranı yazan ve bu noktadan okuyamadığım bir isme kısa bir bakış attıktan sonra telefonu eline alıp aramayı yanıtlamıştı. “Efendim, Daniela?”

Cama vuran şiddetli yağmurun gürültüsüne rağmen hattın karşı tarafından yükselen o boğuk sesi az çok duyabilmişim. İnceydi ve ne dediği anlaşılamayacak kadar cızırtılıydı. Üçgen bir kavşaktan döndüğümüz sırada Alkan’a doğru kaçamak bir bakış attım. Telefonu dinlerken kaşları çatılmış ve yüzünde huysuz bir ifade belirmişti. *Ne duymuştun?* “Kontrol etmedin mi?”

Karşı taraftan başka boğuk bir mırıltı yükseldi.

“Telefonum sessizdeydi. Uyarı gelmediyse muhtemelen sistemi kurduğum yer harap olmuştur.” Başka bir kırmızı ışıқта daha durduğunda, araya giren ufak duraksamayı fırsat bilerek direksiyondaki elini suratına koydu ve yorgun bir şekilde şakaklarını ovaladı. “Saat geç oldu biliyorum ama gidip kontrol edebilir misin? Eve gelmeme iki saatten fazla var.”

Anlayamadığım başka sesler daha... “O iyi mi?” Hemen ardından Alkan’dan yükselen o seste endişe dolu bir tınının varlığını sezdim. Çok geçmeden karşı taraftan gelen, *“İyi ama yanında kalmam gerek,”* mırıltısını ise net bir şekilde duyabilmişim. Aksanlı bir sesteki ve benimkine kıyasla Türkçesi çok daha kötüydü. Kafam allak bullak olurken, “Tamam, Daniela,” diye devam etti Alkan. “Ben kontrol etmeye gidiyorum şimdi. Evde durun. Victor gelmeden dışarı çıkmayın.”

Ardından telefonu kapattı.

Hayatımda duyduğum en garip telefon konuşmasına şahit olduğumu düşünerek cama yaslandığım sırada, “İklimya?” diye seslenmesiyle bakışlarım bir kez daha onun suratına çevrildi. Ben cevap veremeden devam etti. “Seni eve bir saat geç bırakmamın bir sakıncası var mı?”

Yok. Benim için o kadar şey yapıyorsun ki sakıncası olan hiçbir şey yok. “Hayır, yok,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bir sorun mu var?”

“Evimin yakınlarına yıldırım düşmüş. Çiftliği kontrol etmem gerek,” diye açıkladı, bir yola bir bana bakıyordu. Bunu duyduğum an dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü ve işine çomak sokmamak için taksiyle gidebileceğimi bir kez daha sesli bir şekilde söylemeye hazırlandım. Ancak bunu dillendireceğimi hissetmiş gibi, “O ağzını açmıyorsun,” diyerek söyleyeceklerimi yeniden boğazıma tıktı. “Seni ben aldım, ben bırakacağım. Sorun yok diyorsan öteki yola geçiyorum.”

“Hayır, hiç sorun değil.” Bunu öyle hızlı ve aceleci bir şekilde söylemişim ki, sesimdeki istekli tınının varlığını ancak kelimelerim kendi kulağıma ulaştığı vakit fark edebilmişim. Vücudumu saran heyecana ve içime sığmayan bu tuhaf hisse bir süre anlam veremedim. Beni kendi evine mi götürüyordu? Çiftliğine? “Umarım bir şey olmamıştır.”

“Muhtemelen elektrikler kesildi ve bu yüzden de sistem telefonuma uyarı sinyali yollamadı,” dedi ve bahsettiği sistemin ne olduğunu anlamadığımı fark etmiş gibi açıklamaya devam etti. Aynı zamanda içinde yalnızca bizim olduğumuz paralı otoyollardan birine girmişti. “İki tane atım var. King ve Lucy. Önlem amacıyla oraya sağlık sistemi kurmuştum. Bacaklarında takip cihazı var ve olası bir terslikte telefonuma uyarı geliyor.” Başını aşağı yukarı salladı. “Onları bakımları için bu sabah at çiftliğine yollamıştım ama diğer ufaklıkları kontrol etmem gerek.”

Dudaklarımdan heyecanlı bir nida çıkarken o âna dek gülümsediğimden bihaberdim. *King ve Lucy*. Çok güzeldi. “Diğer ufaklıklar?”

Bana yandan bir bakış attı. “Sana atmıştım.”

Heyecanım katlanarak artarken elimi kıkırdayarak dudaklarıma kapattım ve “Kazınızdan mı bahsediyorsunuz?” diye mırıldandım. Bana bir hafta kadar önce attığı o fotoğrafı gözümün önüne getirmeye çalıştığımda bir sürü ayrıntı açığa çıkıyordu. “Hamsterlarınız ve ufak bir *Papillon...*” *Bir tane de tekir kedi ve muhabbet kuşu...*

“Tucker,” diyerek köpeğinin ismini açıkladı.

“Tucker,” diye tekrar ederken suratımdaki aptal sırıtışı silemiyordum. “Biliyor musunuz? Benim de bir köpeğim var. Daha doğrusu ablamın köpeği ama benim de sayılır. O da Tucker gibi minnacık ve o kadar tatlı ki... İsmi Oscar.” Bir an duraksadım. “Oscar ve Tucker. Çok yakıştı.”

Bunu söylediğim gibi bakışları bana döndüğünde, irislerinde gördüğüm heyecanlı parıltı kalbimin teklemesine neden olmuştu. “Sahi mi?”

Ona doğru hevesli bir şekilde başımı salladım ve anlatmaya başladım.

Her şeyi.

Boş bir yolda, şehir dışına yapacağımız yarım saatlik yolculuğun başta ızdırap verici bir deneyim olacağına emindim ama sonra... Ona kendimle alakalı her şeyi anlatırken dışarıdan gelen yağmur sesleri ve radyodan yükselen melankolik bir şarkı sohbetimize eşlik etmiş, hapsoldüğüm bütün zehirli cümleler bedenimden göçüp gitmişti. Oscar’dan açılan mevzu Polina’ya sıçradıktan ve onun Türkiye’ye taşınması hakkında yaptığım kabataslak açıklamadan sonra konu *kendimi* anlatmaya geldiğinde, hayatımda ilk kez birinin beni dinlemekten sıkılmayacağını hissederek çenemi açmıştım.

Yarım saate sığamayacak kadar çok şey anlamıştım. Dinlediğim şarkıları, okuduğum kitapları ya da okul olmadığı vakitler gittiğim yerlerde neler yaptığımı... Hatta bir noktada ona verdiğim şiir kitabındaki en sevdiğim dizelerden birini okumuştum ve bana, kitabı okurken çizdiği iki satırdan birinin bu olduğunu söylediğinde öylece suratına bakakalmıştım.

Çünkü *büyülenmişim*. Neyse ki otoyolun sonundaki ıssız bir benzincide durduğunda bu afallamamı fark etmemiş ve arabaya yakıt doldururken aynı zamanda bana fındıklı bir çikolata almıştı. Elime tutuşturduğu paketi arabanın açık kapısına yaslanarak mideye indirirken onun benzinciyle yaptığı ayaküstü sohbeti

hayranlıkla izlemiştim. Bunu yaparken baştan aşağı ıslanmıştım fakat karşımdaki manzaraya kesinlikle değmişti.

Tekrar yola koyulduğumuzda ise beni azarlamış ve ısıtıcıyı son dereceye kadar yükseltmişti. O bunu yaparken ben de tebesüm ederek onunla uğraşmış ve bünyeme vuran cesaretle birlikte ondan bir şeyler anlatmasını istemiştim.

Sonra bana anlatmıştı. *Her şeyi.*

İşleri yüzünden üç haftada bir kesin olarak şehir ya da yurt dışına çıkıyordu ve yarınki buluşmamızın o çıkışlarından birine denk gelmediğini öğrendiğim için kendimi çok şanslı hissediyordum. Yalnız yaşıyordu. İş ve ev arasında düzenini tutturduğu monoton bir rutin vardı. Telefonda konuştuğu ve Daniela diye bahsettiği kadın, ailesinin evindeki eski çalışanlardan birinin kızıydı ve çiftliğe yakın bir yerde kocası Victor Amber ile birlikte yaşıyordu. Isabella adında kızları vardı fakat söylediğine göre birkaç yıl önce okumak için Amerika'ya gitmişti. Onun gidişinin Amber ebeveynlerini üzdüğünü gördüğünde de yalnız kaldıklarının hissetmemeleri için kazlarından birini onlara hediye ettiğini söylemişti.

Bu tatlı anıyı duyduğumda tebessümümü engelleyememiştim.

Aslında evinin, şehir dışındaki kasabalardan birine çok yakın olduğunu da yolculuğun son dakikalarına doğru fark edebilmiştim.

Ağaçlarla kaplı ve yağmur yüzünden sisli gözüken otoyolun köşe bir noktasında; loş ışıklarla birlikte parıldayan ahşap, tek katlı eski bir kasaba barı görünce resmen cama yapışmıştım. Üzerinde *Magnolia* yazıyordu. "Burası ne?"

O ise tuhaf tepkime karşı ufak bir kahkaha atmıştı. "Bar?"

"Oraya gidebilir miyiz?" Bunu içmek ya da kafayı bulmak için sormamıştım çünkü tek istediğim soluk yeşili ve kuru sarmaşıklarla kaplı o mekânı biraz daha yakından görebilmekti. "Büyülendim resmen."

Ama o *elbette* sorumu yanlış anlamıştı. "Araba kullanacağım."

“Hayır, içmeyeceğiz ki.” Başımı hızla iki yana sallarken o çoktan Magnolia’nın ilerisinden toprak bir yola sapmıştı. “Yani belki ben içerim. Siz izlersiniz... Ama size içmek yasak.”

“İklimya...” Yarım saat önceki hâlimle, şimdiki hâlim arasındaki köklü değişime gülerek bakarken başını yalnızca iki yana sallamıştı. *Oysa benim üzerimde hâkimiyet kurması bu denli kolaydı.* Sadece birkaç muhabbet ve çene çalmayla bile onun başına daha önce rastlamadığı türden bir bela olabilirdim ve bu yanıma bugüne dek hiç dizginleyememiştim.

Onu ikna etme çabama son sürat devam etmek adına bütün dikkatimi üzerine vermiştim ki, aynı saniyelerde arabanın toprak bir arazide, karanlıktan ötürü rengini seçemediğim devasa bir çiftlik evinin önünde durmasıyla birlikte bütün odağım dağılmıştı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında, onu beklemeden kemerimi çıkarmış ve hızlı bir şekilde kendimi sağanak yağmurun altına bırakmıştım.

Benim ardımdan kontağı kapatıp o da dışarı çıkarken, yağmur ve ağaçların birbirine çarpma sesi dışında etrafta duyulan tek ses verandadan yükselen tiz bir havlamaydı.

Bu sesi tanımış gibi dudaklarına bugüne dek gördüğüm en gerçek gülümsemelerinden birini yerleştirdiğinde, elinde çevirdiği anahtarı kıvrak bir hamleyle üzerindeki deri ceketin cebine yolladı ve o tarafa doğru, “Tucker?” diye bağırdı.

Tucker.

Çantamı arabada bıraktığım için kendimi şanslı sayarak montumun kapüşonunu başıma geçirdim ve heyecanlı bir şekilde arkasından koştum. “Kedinizin de bir ismi var mı?”

Siyah pantolonun ve aynı renk postalların sardığı uzun bacaklarının, rekor bir sürede verandaya varıp korkulukların üzerinden ufak köpeğe uzanışını sessiz bir şekilde izledim. Kahverengi tüylü Tucker’ın başına minik bir öpücük bıraktığında, “Onu *pisi pisi* diye çağırman yeterli,” dedi bana dönerek. Yanlarına yürürken bakışlarının altımdaki kot eteğe ve çıplak

bacaklarıma çevrildiğini görsem de dikkatim tamamen kucağındaki hayvandaydı. “Ama ona Safır diye seslenirsen bütün gün bacağına sırnaşır.”

“O hâlde kesinlikle sesleneceğim.” Veranda merdivenlerini hızlı bir şekilde adımladıktan sonra tam önünde durdum ve kocaman gülümsedim. “Burası çok güzel.”

Rüya gibi bir yer, diye eklemek istesem de dişlerimi sertçe dilime geçirerek bunu önledim. Seni bu zamana dek hiçbir yuvaya sığdıramayacağımı sanıyordum fakat burası tamamen senin için yaratılmış. Senden başkasına ait olamazdı.

Bacaklarımdaki bakışları yeniden suratıma çıkarken kaşlarının çatıldığını gördüm. Bana doğru eğildiğinde, “Üşümüyor musun?” diye sordu ve o sorana dek bacaklarımdaki deli gibi soğuk aldığını unuttuğumu fark ettim. Fakat bundan şikâyetçi değildim. Başımı hızla iki yana salladığım sırada, “Onu al,” diye devam etti ve Tucker’ı alelacele elime tutuşturdu. “İçeri geç. Ahırını kontrol edip geleceğim. Yola çıkana kadar biraz ısın.”

Cevap vermemi beklemeden cebinden çıkardığı başka bir anahtarı elime tutuşturdu ve kendini yeniden sağanak yağmurun altına atarken parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi.

Aslında Tucker’ı içeri bırakıp gerisin geri onun peşinden gidebilirdim çünkü gelirken anlattığı hikâyeler yüzünden yol boyunca en çok at çiftliğini merak etmiştim. Ancak azarlayıcı bakışları ve verdiği ufak çaplı emir yeniden kulaklarıma dolduğunda pes ederek dediğini yaptım.

İçeri girdiğim an beni sıcak bir hava dalgası karşıladı. Tahmin ettiğim gibi tüm hol ve hatta geniş salona açılan her bir köşe ahşapla kaplıydı. Ayağımdaki botları çıkarıp, kucağımda sessiz sessiz hırlayan Tucker’ı okşarken salona doğru adımladım ve merakla etrafımı incelemeye başladım.

Çok güzeldi. Salondaki tek ışık kaynağı televizyon ünitesinden gelen loş bir yansımaydı fakat ilerlediğimde ve siyah, modern koltukların ötesinde kalan şömineyi fark ettiğimde sönmeye yüz

tutmuş kızıl bir közün de bu ışıklandırmada az çok payı olduğunu anlamıştım.

Dilini dışarı çıkarıp soluklanan Tucker, dokunuşumun altında uysallaşmış gibi göğsüme sindiğinde eğilip onu öpmek istedim. Fakat yabancı bir surata nasıl tepki vereceğini bilemediğim için bu fikirden hemen vazgeçtim. Zaten kedisinden ya da *hamster*larından herhangi bir iz görememiştim. Evin bu noktası ıssızdı. Ve muhtemelen ahır kontrol ettikten sonra doğruca yola koyulacaktık çünkü saatin 9'u bulmuş olması bir yana dursun, dışarıdaki yağmur da şiddetini giderek arttırmıştı.

“Uyuyacak mısın?” Sanki bana cevap verebilecekmiş gibi haylaz bir tavırla Tucker'ı sarstım ve soruma ufak bir hırlamayla karşılık aldığım da, bunun yeterli bir cevap olduğunu fark ederek onu yavaşça önümdeki koltuğa bıraktım. “Uyu bakalım.”

Ben bunu yaparken giriş kapısı gıcırtılı bir sesle açıldı.

Normalden iki katı daha sessiz olan eve bir bıçak gibi inen gürültü irkilmeme ve olduğum yerde hızlı bir şekilde ona dönmeme neden olmuştu. Üzerindeki deri ceketini çıkarıp portmantoya asarken, “Tahmin ettiğim gibi, elektrikler gidince sistem otomatik kapanmış...” diyen mırıltısı kulaklarıma doldu. “Jeneratörü çalıştırdım. Safır ve Teddy orada uyuklamış.” Teddy muhtemelen kazıydı fakat bunu sormaya fırsat bulamadan bakışları salonun ortasındaki bedenime takıldı ve bir kez daha kaşları çatıldı. “İklimya, sana giyecek bir şeyler vereceğim.”

“Hayır, hiç gerek yok.” Ellerimi montumun cebine sokuşturarak ona doğru adımladım. Bedenimi soğuktan çok daha etkileyen bir şey varsa o da burası ve onun varlığıydı. Beni *afallatıyordu*. “Yola çıkacağız zaten. Arabanın içi sıcacık.”

Portmantodan aldığı başka bir ceketini üzerine geçirdiğinde, “Emin misin?” diye mırıldandı şüpheli bir sesle. “Magnolia'ya gitmek istediğini sanıyordum?”

Söylediği şeyle birlikte gözlerim kocaman açıldı. “Gidecek miyiz?”

Bana yalnızca ufak bir gülüşle karşılık verdi ancak bu bile olduğum yerde sıçrayıp ellerimi heyecanla birbirine çarpmam için yeterliydi. *Çünkü bunun için onu ikna etmeme gerek bile kalmamıştı.* Karanlık holde yaptığım ufak çaplı sevinç gösterisine gülerken aynı zamanda Tucker'ın yattığı yeri kontrol etmiş ve mamasını tazelemişti.

Bundan tam olarak beş dakika sonra ise bugünkü sorumluluklarımızdan kurtulmanın verdiği rahatlama eşliğinde arabayı yol üstündeki barın önüne çekmiştik.

Bakışlarımı soyulmuş olmasına rağmen tuhaf bir şekilde hoş gözüken yeşil duvarlarda gezdirirken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bunun nedeninin istediğim şeyi elde ederek buraya gelmiş olmamdan mı yoksa yanımda o'nun olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum ama her türlü doyumsuz bir mutluluk hissediyordum.

Dile kolay, koskoca iki yıl sonra.

Gıcırtılı ahşap kapıyı itip içeri girerken, "Polina'nın bunu sorun etmeyeceğine emin misin?" diye sordu. Etrafa turuncumsu loş bir ışık hâkimdi ve cam kenarındaki iki kişilik masa haricinde içerisi bomboştı. Zaten mekânın çok da büyük olduğu söylene- mezdi. "Sorun çıksın istemiyorum."

Duvarlarında en az elli yıllık olduğuna emin olduğum yıpranmış tabloların asılı olduğu bar kısmına ilerlerken, küçük bir çocuk gibi peşinden onu takip ettim. "Sorun yok. Yolda ona mesaj attım."

Kütüphanede ödev yapıyorum, alt metinli ufak pembe yalanımı yutmuş muydu bilmiyordum fakat bunun onu bir süre oyalayacağını hissediyordum.

Onu rahatlatacağını düşündüğüm bahaneye rağmen başta bunun yüzünden tedirgin olsa da yüksek bar taburelerine oturduğumuzda -*daha doğrusu oturamadığımda ve bunu yapabilmem için beni kollarımdan tutarak kaldırması gerektiğinde*- ikimize birkaç *shot*'lık tepsi hazırlattım ve keyfini yerine getirmeye çalıştım.

Çok geçmeden başarılı da oldum.

Üçüncü bardağın ardından direnmeyi kesti ve başından beri kafamı şişirdiği *promili geçmemem gerek* laflarına rağmen benimle birlikte peş peşe beş *shot* attı.

Neyse ki kendini dizginlemeyi biliyordu. Fakat ben bilmiyordum. Beni sapasağlam bir şekilde evime götüreceğini bildiğim için montumu çıkarmış ve ondan sonra yalnız başıma üç *shot* daha atmıştım. Dördüncüye uzandığımda saat çoktan on biri geçmişti ve yoldayken yeterli gelmediği için ısrarlarım üzerine bana çiftlik evindeki hayvanlarını nasıl sahiplendiğini anlatmaya başlamıştı.

Aradan geçen bir saatte cam kenarında oturan o iki müşteri de kalktı ve içeride yalnızca ikimiz kaldık. Alkan'ın kendi için söylediği Türk kahvesini önüne iten yaşlı barista ise bize *iyi geceler* dedikten sonra bar kısmını kapatmış ve bizi önümüzde bitmek üzere olan votka şişesiyle bir başımıza bırakmıştı.

Kafamın döndüğünü ve midemin deli gibi bulandığını hissediyordum fakat o noktada eve dönmek için iki şişe daha devirebileceğime inanıyordum. Bunu o fark etmiş miydi bilmiyordum ancak saat on ikiyi geçtikten sonra *gidelim* ısrarlarını kesmiş ve sarhoş ağızla anlattığım saçma hikâyeleri dinlemeye başlamıştı.

Başta attığı *shot*'lar yüzünden onun da mayıştığını görsem de anlattığım beşinci çocukluk anısını dinlerken son derece bilinci açık ve dikkatli durduğunu fark etmiştim.

En önemlisi *önemsiyordu*.

Polina'nın barbie bebeklerinden birini kaybettiğim zaman, kumbaramdaki bütün harçlığı ona yenisini almak için harcadığım anımı anlatırken kahkaha atmıştı ve o yaşına rağmen bunu düşünebilmemin bile benim için güzel bir örnek davranış olduğunu söylemişti.

O gülerken ben onu izlemiştim.

Sonra daha fazla gülmesi için hiç yaşanmamış şeyleri bile gerçekmiş gibi anlatabileceğimi fark ettim.

Anlattım da. Koca iki saat boyunca sırtışının suratından silindiği tek bir saniye bile olmamıştı ve saat gece üçü gösterirken, mekânı kapatacağını söyleyen yaşlı adam gelmeseydi eğer beni orada sabaha kadar dinleyebileceğini anlamıştım.

Bu yüzden eşyalarımızı toplayıp yalpalayarak arabaya geçerken başımın döndüğü bahanesine sığınarak normal kafayla asla yapmayacağım bir şey yaptım ve ona sırnaştım. Doğruluk payı vardı ancak tamamen değildi. İlk kez birinin yanında bu denli kendim olabildiğimdendi.

Ve önemsenme duygusunun her şeye bedel olabileceğini ancak o an fark edebilmişim.

Radyodan yükselen müzik dışında sessiz geçen araba yolculuğun ardından, “Geldik,” sesini duyduğumda, eve dönmek için bir an bayılmış numarası bile yapabilecek olduğum gerçeğine hayret ettim.

Gitmek istemiyordum.

Ben bunu düşünürken o arabasının kapısını açmak için direksiyonun yanındaki ufak düğmeye bastı. Ancak bununla yalnızca küçük bir tık sesi çıktığında, açılmayan ve hâlâ aynı şekilde kapalı duran kapiya doğru şaşkın bir bakış attım.

Resmen onun da gitmemi istemediğine bir işaretti bu.

Bir kez daha denedi ve bir kez daha başarısız oldu. Ağzının içinden anlamlandıramadığım bir şeyler mırıldandığında ise emniyet kemerini çözüp, sorunun kaynağının ne olduğunu anlayabilmek için üzerime doğru eğilmişti.

Ona baktığım her saniye içimde artçı depremler oluştuğu için iki dakikayı aşkın süredir cama diktiğim gözlerim, varlığını yalnızca burnumun ötesinde hissetmemle birlikte bir kez daha onun üzerine çevrildi.

“A-Alkan?” diye fısıldadım şaşkın bir sesle. Kelimeyi dilimde dolayışma ya da kafamın, onun silüetini çift şekilde görecektik kadar güzel olduğuna inanmak istemiyordum çünkü... *çünkü...* “Ne oldu?”

“Geldik, dedim. Unuttun mu?” Bakışları kısa bir an üzerime çevrildikten sonra vücudunu biraz daha bana yasladı ve çenesini ileri uzatıp, şüpheli gözlerle kapıyla aramdaki o noktaya baktı. “Sanırım ceketin kapıya sıkışmış.”

“Ah,” diye karşılık verdim, bir an ne diyeceğimi bilemeyerek. Magnoli’da içtiğim her şeyin geri dönüşünü boğazımda hissediyordum fakat bu ânı bozmak istemiyordum. *Boşluğa düşerek ona Alkan diye seslendiğimi ya da onun buna itiraz bile etmeyişi de...* Elimle güçsüz bir şekilde ceketimi çekiştirdim. “Gelmiyor.”

Bu hareketime karşı hafifçe kıkırdadı. “Öyle çekemezsin.”

Bir kolunun direksiyonda, diğer kolunun koltuğumun üzerinde olduğu ve doğrudan bana eğildiği o tehlikeli pozisyonda, ağzından çıkan hiçbir kelimeyi tam olarak idrak edemiyordum. “Ben... Şey...” diye fısıldadım, aptalca bir şey yapmadan önce çaresizce konuşmaya çalışarak. Üzerimden yükselen alkol kokusunu net bir şekilde alabiliyordum. “İyi geceler?”

“Güzel bir geceydi.” Omuzları burnuma sürtünecek kadar yakınımaya girdikten sonra üzerimden kapıya eğildi ve ani bir manevrayla ceketini o noktadan çıkardı. Fakat bunu yapmasıyla sarhoş bedenim de ona doğru çekildi ve bir saniye sonrasında burunlarımız birbirine değdi. “İyi geceler.”

“İyi geceler,” diye tekrar ettim gözlerinde gezinen bakışlarımı, devasa bir yutkunma eşliğinde dudaklarına indirdiğimde.

“Neredeyse sabah...” O noktada ağzından çıkanları ikinci kez kontrol etme ihtiyacı duymayan yalnızca ben değildim sanki. Sanki... İçinde bulunduğumuz ânı bir nebze daha uzatabilmek için *-bu delicesine isteği sarhoş olmama yoruyordum-* o da benim kadar istekliydi. “Neredeyse sabah oldu.”

“Neredeyse yarın,” diye ekledim birden.

Başını kaldırırken, burnumun dibinde olduğu pozisyonu bozmadan bana doğru anlamsız bir bakış attı. “Ne?”

Bu şaşkın ifadesi korkutucu bir şekilde hoşuma gittiği için dudaklarımdaki tebessümü engelleyemeden, “Yarını yarıladık,” diye saçma bir açıklama yaptım. Ne hakkında konuştuğumu ben bile bilmiyordum. “Bu zaman dilimine bir ad bulalım.”

Seninle ilk kez ‘ben’ olduğum ve hislerimi prangalamak yerine yaşamak istediğimi fark ettiğim zaman dilimine.

Bakışları kısa bir an dudaklarım ile gözlerim arasında gidip geldi ve o noktadan itibaren, beynimin yalnızca ona ait olan odacıklarından birinde ikimiz için de yeni bir madde belirdi. Seni ilk kez deli gibi öpmek istediğim zaman dilimine.

“Bu zaman dilimine zaten *seher vakti* deniyor.”

Kabul etmemiş gibi omuz silktim. “Beğenmedim ki. Bize ait olsun.”

Bize ait olsun. Bunu söylediğim an dudaklarında ufak bir sırtış belirdi ve gözlerimdeki bakışları bir kez daha aşağı noktalara kaydığında, “Tamam. Ne olsun istiyorsun?” diye bir soru yöneltti.

“*Yarının kıyısı* olsun,” diye geveledim ağzımın içinden. “Yarının kıyısı... Evet, çok uygun. Tam bizlik.”

“Ne?”

“Ama sen hiçbir şeyi beğenmiyorsun.” Sırtımı sertçe arkamdaki koltuğa yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdiğimde, bir kez daha arabadan inmek yerine orada kalmanın bir yolunu bulduğum için kendimi tebrik etmek istemiştim. Ya da sarhoş bir kafayla ağzımdan çıkan o sözcükleri... *Yarının kıyısı*. Bunu unutmuyacaktım.

Bu geceyi unutamazdım. Ne olursa olsun.

Kulağıma doğru, “Hayır, beğendim,” diye fısıldadı keyifli bir sesle. Çok değil, yalnızca bir saniye sonra parmağının keskin temasını çenemde hissettim ve bu, pencereye diktiğim bakışlarımı

sessizce onun yüzüne çevirmem için yeterli oldu. “Yarının kıyısı çok uygun... Bu olsun.”

“Başka ne zaman yarının kıyısında olacağız?” diye karşılık verdim kuruyan dudaklarımı yalayarak.

Sırıltısı büyüdü. “Bu bir çeşit randevu daveti mi?”

“Hayır, değil...” diye mırıldandım. Kendimi savunamayacak kadar mayışmış hissediyordum. “Ama o kasaba barına bir kez daha gitmek istiyorum. Magnolia’ya yani. Yine aynı saatte.”

Bakışları üzerimdeyken usulca başını salladı. “Seni istediğin zaman oraya götürürüm.”

Oturduğum yerde dik bir pozisyon alırken, duyduğum sözcükler bir kez daha kalbime ilerleyen kan akışını kesmeye yetmişti. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Çok güzel bir geceydi.” Yapmam gereken *tek* şey iyi geceler dileyip kapıya uzanmakken, kendimi konuşmaktan alıkoyamadan bir kez daha ona doğru uzanırken buldum. Belki de yalnızca gitmeden önce kokusunu içime çekmek istiyordum. “Çok... Güzeldi. Hiç unutmayacağım. *Hiç*. Hiçbir zaman. Gerçek...”

“Bence,” diyerek sözümü kesti ve boğazını temizledikten sonra hafifçe geri çekildi. Kendini çok zor tuttuğunu fark edebiliyordum ancak bunun altında yatan nedeni çözecek kadar ayık değildim. Bakışları bir kez daha dudaklarıma indiğinde, yasaklı bir bölgeye bakıyormuş gibi oyalanmadan önüne döndü. “Bence artık gitsen iyi olur.”

“Sence de güzel miydi?” diye sordum başımı ona doğru eğerek. Mideme aynı anda binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyordum.

Cevap vermedi. Sessiz bir şekilde cama düşen yağmur damllarını izlemeyi sürdürdü ve bakışlarını üzerime çevirmedi.

Bunu yapmasıyla göğüs kafesimdeki o yakıcı baskı arttı. *Kalbimin, ona kırılmak için hakkı var mıydı?* Yoktu. Tesadüfi bir

şekilde gelişmese, bu unutulmaz gece hiç yaşanmayacaktı. O unutulmaz bir şekilde bana bakmayacaktı. Unutulmaz bir ilgiyle anlattıklarım için hevesli olmayacaktı ve unutulmazca davranmayacaktı.

Hepsi ufak, tuhaf bir tesadüften gelişen olaylardı ve buna umut bağlayıp ondan duymayı istediğim cevabı beklemek aptallıktı.

“Sanırım artık gitmeliyim.” Arabanın içini bir dakikadan uzun bir süredir ele geçiren o sessizliğe bıçak gibi inen sözcüklerim bu oldu. *Gitmeyeyim. Lütfen bir şeyler de ve seninle geleyim.* Kapıya uzanmadan önce onunla aramdaki o ince mesafeyi bir kez daha çizdim. “İyi geceler, Alkan Hocam.”

Soğuk hava ve bir tutam yağmur damlası arabanın içine dolarken, ona bakmasam bile bakışlarının üzerime çevrildiğini hissetmiştim. “İklimya.”

Çantama uzandığım sırada duyduğum isim, başını çevirip omzumun üzerinden usulca ona bakmama neden oldu. “Efendim?”

Sırtını koltuğundan ayırarak bana doğru eğildi ve bütün *gitmelisin* ikazlarına rağmen omzumu tutup beni arkamdaki koltuğa bastırdı. “Benim için de,” diye mırıldandı, tenimdeki dokunuşlarını kesmeden önüme düşen bir tutam sarı saç kavradığında. Sanki bana aynı anda nasıl uzak ve yakın olunur sorusunun cevabını arıyor gibiydi. Sanki göndermek için can atmasına rağmen kurtulmak adına bir adım atmadığı sorunuymuşum gibi... “Benim için de çok güzeldi. Hiç unutmayacağım.”

Kalbim patlayacaktı. “Gerçekten mi?” diye sordum, yavaştan kapanmaya başlayan gözlerimi ona dikmeye zorlarken. “Hiç mi?”

“Hiç,” diye karşılık verdi ve bunun ne anlama geldiğini o an bilemedim. *Keşke bilseydim.* “Unutmam mümkün değil.”

“Niye mümkün değil?” Sızmamak için olduğum yerde doğrulduğum sırada ondan etkilendiğimi görmezden gelmeye

çalışarak derin bir soluk verdim. Kokusu bir kez daha dört bir yanıma sarmıştı ve belki de beni mayıştıran asıl şey buydu.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı samimi bir sesle. “Bilmiyorum, İklim.”

“Ben de bilmiyorum...” *Ama bu gecedan itibaren sana dair hiçbir şeyi unutabileceğimi sanmıyorum.* “Sanırım gerçekten gitmem gerek.”

Bir kez daha kapıyı açarken elime uzanıp beni durdurmasını bekledim fakat başını aşağı eğerek derin bir soluk koyduğunu gördüğümde, düşünebildiğim tek şey bu durumu daha fazla uzatamayacağımdı. Bu kadardı. Zaten o da aramıza eski mesafeyi koymaya dünden razıydı.

Ama yine de... “Bir şey diyeceğim,” diyerek ona dönerken bir ayağım çoktan birikinti oluşan kaldırıma değmişti bile. Fakat başımı çevirip yeniden onunla göz temasına geçtiğimde umursadığım detay bu değildi. *İçimden yükselen değişik bir istek ve bu gecenin yeniden tekrarlanmayacağı korkusu...* “Sana teşekkür edebilir miyim?”

Kaşları çatıldı. “Az önce etmiştin.”

Su birikintisinin üzerinde duran ayağımı yeniden arabaya çektim ve kendimden beklemeyeceğim kadar hızlı bir refleksle öne uzanıp, “Hayır, etmedim,” dedim.

Sonra onu öptüm.

Dudağından.

Yalnızca ufak bir veda öpücüğü, bu geceyi kusursuz kıldığı için sessiz bir teşekkür ya da bana gerçekten *ben* gibi hissettirebildiği için masum bir minnet gösterisi... Dudaklarım, onun yumuşak dudaklarının üzerindeki yerini aldığı anda aklımdan geçen ihtimaller bunlardan farksız değildi çünkü o an için daha fazlasını hissedebileceğimi sanmıyordum.

Doruk noktadaydım. Bu his karmaşasının bir üstü, kalbimin göğüs kafesimin içinden fırladığı evreydi ve böyle bir ihtimal

henüz fizikte mümkün değildi. Parmaklarım ürkek bir hamleyle soğuk yanağına değdiğinde, üzerime bir kova dolusu buzlu su dökülmüş gibi irkildim ve ne yaptığımın farkına vararak kendimi telaşla geri çektim.

Gözlerimin yuvalarından fırlayacağına emindim. Yoğun bir utançla çevrelenirken nefesim kesildi ve avuçlarım arasından kayıp giden çantam açık kapıdan dışarı düştü. *Ne yaptın sen?* Zihnimde yankılanan çığlık bana ait değildi. Annemin hayal kırıklığına uğrayan sesiydi ve beş parmağının izi kalacak şekilde attığı o sert tokadın hayalet dokunuşu taze bir hissiyatla yanağımda belirmişti.

“B-ben...” diye bir şeyler çıktı ağızımdan, ufalmaya başlayan vücudumu olduğum yere saklamaya çalıştığım sırada. *Yerin yırılmasını ve yedi katı dibine girebilmeyi umuyordum.* Sesime yansıyan titremenin nedeninin içeri dolan soğuk hava mı yoksa az önce yaptığım aptalca atak mı olduğunu bilmiyordum fakat çok utanıyordum. “Çok özür...”

Dudaklarıma çarpan yumuşak dudaklar, sözcüklerimin yarıda kesilmesine neden oldu.

Bir kolu hâlâ koltuğumun üzerindeyken bana doğru eğildi ve boşta olan diğer eliyle dakikalardır açık olan kapıyı kapattı. *Kalbim duracaktı.* Bu ani atağı beklemediğim için boğazımdan şaşkın bir inleme yükselse de bir saniye sonra soğuk avucunun temasını yanağımda hissettiğimde, benden bağımsız şekilde aralanan dudaklarım çoktan onun öpücüğüne karşılık vermeye başlamıştı.

Yumuşacıktı. Her ne kadar onu daha iyi öpebilmek için öne doğru uzansam da hareketleri benimkilere uyumlu bir şekilde ilerlerken varlığı ve yokluğu bir gibiydi. Bana kafayı yedirtecekti. Bunun yetersiz geldiğini hissettiğim için bir kolumu boynuna sarıp ona karşı doğrulduğumda, yanağıma koyduğu elini sırtıma indirip bedenlerimizi sertçe birbirine yapıştırdı.

Bu kaçamak öpücüğe o an için yalnızca bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve küçük apartmanımın önünde duran loş ışıklı sokak lambası şahitti.

Bir de arabanın radyosundan yükselen tanıdık bir melodi.

Sırtımdaki eli, kıvrılan kazağımın altından çıplak bir şekilde belimle temas ettiğinde, boşta olan diğer kolumu ihtiyaçla ona doladım ve dudaklarımı iyice aralayıp diliyle beni keşfetmesine izin verdim.

Gençken hiçbir şey bilmediğini sanarlar, diyordu Taylor Swift'in radyodan yükselen cızırtılı sesi. Ama ben seni biliyordum.

11. BÖLÜM: "BİR ADIM GERİ"

"Sen benim öğrencimsin. Ve bu kesinlikle uygun değil."

Gerçekleşene dek zihninde kurduğu her düş insana imkânsız gelirdi.

Bu düş benim için imkânsızın da ötesindeydi çünkü kalbime baskı yaptığı her saniye geçmişimin prangalı kapılarını zorluyordu. Bana bir daha yapmamam gereken bir hatayı hatırlatıyordu. Yok saymaya çalıştıkça içime kalıcı izlerini bırakmaya devam ediyordu ve... Artık bana olasılığı olmayan bir ihtimalden çok, kaçtıkça kovalandığım ucu bucağı olmayan bir oyun gibi geliyordu.

Belki de bu yüzden kafamın içindeki tek kişilik dünyada tarih hep tekerrür ediyordu.

Orası kalp kırıklıklarından geçilmiyordu. İnançsızlık ve çaresizlikle dolu bir yığın düşünce kuyusuydu çünkü *biliyordum*. Günün sonunda kaçtığım şey her ne ise bir şekilde onun tutsağı oluyordum ve artık kendimi aynı sahneyi farklı başrollerle çektiğim bir filmin içinde hissediyordum.

Bunu yapmamalıydım.

Eve girdiğimde ve yatağımın içinde dört dönerek bir şekilde sabahı ettiğimde bildiğim tek şey bunun koca bir yanlış olduğuydu. En azından mantığım öyle diyordu çünkü beni o daracık alanda dakikalarca öperken göğüs kafesimin altındaki aptal organa asla söz geçirememiştim.

Geçirmeliydim. Dudaklarımda hissettiğim tek şey onun tadı ve kokusu olana dek beni ele geçirmesine izin vermemeliydim. *Ama başlatan bendim.* Böyle mi olmak zorundaydı? Hayatımdaki son gün, bana son birkaç yılın toplamından daha çok yaşadığımı hissettirirken aptalca bir hamlede bulunarak yine her şeyi mahvetmek zorunda mıydım?

Bir kez daha üzerimdeki etikete yakışanı yapmıştım.

Sabah dokuza karşı oflayarak yataktan kalktığımda, dudaklarımda hâlâ onun tadını hissediyordum. Aldığım alkol oranından ötürü çoğu şey zihnimde koca bir karaltıdan ibaret olsa da onunla yaşadığım dolu anlar bir şekilde varlığını en dibe kazımişti. Yüzümü yıkarken ve dişlerimi fırçalarken ise o dakikaları temsil eden eksik parçaların yerine oturduğunu fark etmemle ensemden yukarı yoğun bir sıcaklığın hücum ettiğini hissetmiştim.

Beni öpücüğüyle susturduğu ilk seferde bedeni üzerimdeydi fakat daha sonra dili ve yakıcı temasları için içine girince kendimi bir anda onun kucağında bulmuştum. *Evet...* Boynumdan yükselen sıcaklık o noktayı kıpkırmızı ettiğinde derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. *Evet, bunu çok iyi hatırlıyorum.*

Yaşadığımız şey masum bir öpücükten çok daha fazlasıydı ve üzerimi değiştirip kahvaltılık bir şeyler hazırlamak için mutfığa geçtiğimde dilediğim tek şey onun da dün geceki sarhoşluğun kurbanı olarak o anları hatırlamıyor olduğuydu. Araba süreceği için Magnolia denilen kasaba barında, hafiften güzel olan kafasını eski hâline getirmek adına kendisine bir Türk kahvesi söylediğini biliyordum ancak... Bunu hatırlamasını istemiyordum.

Altından kalkamazdım.

Pişman olduğumdan değildi. Konu o olunca pişmanlığın ufak bir ihtimalini düşünmek bile komikti çünkü dün gece hayatımdaki en tutkulu anlardan birini yaşamıştım. *Daha iyisi yoktu.* Bunu ikinci kez yapmaya en ufak bir hakkım olsa ilk işim ofisine gidip onun kucağına atlamak olurdu çünkü o kısacık

zaman diliminde bana tattırdığı onlarca duyguyu bugüne dek hiç kimse tattırmayı başaramamıştı.

Sorun bu değildi.

Sorun çok daha büyüktü. Geçmişteydi.

Çaresizlik her geçen saniye vücuduma hücum ederken, “Ne yapacağım?” diye fısıldadım yüzümü sıvazlayarak mutfığa daldığımda. Gözlerimi yummuş ve o dakikalar tekrar tekrar zihnimde oynarken kendime acımasız ızdıraplar çektirmeye devam etmişim. “Ne yapacağım... Ne yapacağım...”

“Sana gerek kalmadı bile. Ben her şeyi yaptım.”

Birkaç metre ötemden yükselen enerjik sesle irkilerek gözlerimi araladım. Yeşil irislerim dehşetle büyürlerken nasıl bir manzara görmeyi bekliyordum bilmiyordum fakat dört kişinin bile güçlkle sığacağı ufak mutfığımın balkonuna, Polina tarafından donatılmış *kusursuz* bir kahvaltı masası kesinlikle bu ihtimallerden birisi değildi.

Çünkü bu evde neredeyse aylardır yemek pişmemişti.

“Pol?” Bakımlı sarı saçlarını yukarıdan dağınık bir şekilde toplayan ablama seslendiğim gibi mutfak tezgâhında gezdirdiği heyecanlı bakışları beni buldu. Mavilikleri deli gibi parıldıyordu. “Niye bu kadar erken uyandın?”

Eline aldığı ufak zeytin tabağıyla birlikte yanımdan geçip giderken, “Bugün dışarı çıkacağım, *Moró mou*.¹⁰” diye mırıldandı ve yanağımdan ufak bir makas aldı. “Dün kütüphane nasıldı? Eve geldiğim gibi uyuyakaldım. Seni bekleyemedim bile. Anahtarların yanında olduğu için şanslıydın.”

Kütüphane... “İyiymi,” diye geveledim ağzımın içinden, usulca onun peşine takıldığımda.

Tabağı masaya bırakırken parmağına bulaşan balı yaladı. “Ne çalıştınız?”

¹⁰ *Bebeğim*. (Yun.) (c.n.)

Hafifçe yutkunarak aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Anatomi.” *Ama insan anatomisi... Üstelik uygulamalı.*

“Derslerin konusunda sana yardım edebileceğimi biliyorsun, değil mi? Ben bu işin en iyisiyim.” Masaya oturduğunda yarısı içilmiş sigara paketinden bir dal alarak dudakları arasına sıkıştırdı. *Öyleydi.* Bunu üstün bir tavırdan çok, bana gerçekten yardım etmek istediği için söylediğini biliyordum fakat bu konuda beni küçük görse bile onu yargılayacak hakkı kendimde bulamazdım. *Çünkü o en iyisiydi.* Okulu birincilikle bitirmişti. Beş dil biliyordu. Kendi adına yazılı onlarca referans mektupları vardı ve yurt dışındaki birkaç şirketten iş teklifi almıştı.

Fakat yine de Polina bir şekilde... *bekliyordu.* Üniversiteden iki yıl önce mezun olmuştu ve istediği konumda çalışabilmek için akademik başarılarının kayıtlı olduğu CV’yi göstermesi yeterliyken o sadece kabuğuna çekilmeyi seçiyordu.

Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama onu anlatması için zorlamıyordum.

Ona ufak bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde, “Biliyorum, Pol,” diye mırıldandım ve uzanıp sıkıca elini tuttum. Aynı zamanda karşısındaki boş sandalyeye kurulmuş ve sabah rüzgârının yüzümü yalamasına izin vermiştim. “Bugün neden dışarı çıkacaksın?”

“Şansa bak ki evde hiçbir şey yok. Caddedeki markete uğrayacağım,” diyerek sırtıttı ve başını çevirip kısa bir an önümüzdeki apartmanların arasından caddeyi görmeye çalıştı. “Devasa bir süpermarket. Ne ararsan var...”

“Marketin sahibi gibi mi?” diye karşılık verdim bastırarak. Buraya geldiği ilk günden bu yana her geçen gün o adamı takıntı hâline getirdiğine inanamıyordum. “Pol... Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir herif sırf aksanını tatlı buldu ve seninle ayaküstü flört etti diye bu kadar şıpsevdi olamazsın.”

Bakışları yeniden üzerime çevrilirken, sigarayı tuttuğu elini balkonun korkuluğuna yasladı ve, “Onu hiç görmedin ki...”

diyerek derince iç geçirdi. “Şehirde zibilyon tane market zinciri var. Hepsinin sahibi oymuş, biliyor musun? Bana adını söylemiyor...” Bunu dedikten sonra suratı hafifçe asıldı. “Ama bugün öğreneceğim. *Eminim*. Benden o kadar kolay kurtulamayacak.”

“Her gittiğinde o adamın da orada olması çok tuhaf değil mi?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Market sahibinden bahsediyoruz çünkü. Herhangi bir çalışan değil.”

Yüzündeki gülümseme koca bir sırıtışa döndüğünde, “Ben de tam olarak bundan bahsediyorum,” diye karşılık verdi heyecanlı bir sesle. Aynı zamanda bana doğru eğilmişti ve önemli bir şey söyleyeceğini düşünerek ona aynı şekilde karşılık vermiştim. “İlk gittiğim gece çok tesadüfî bir şekilde tanıştık ama kasa sırası boyunca peşimi bırakmayıp benimle sohbet ettiğinde...” Bunu dediği gibi dramatik bir şekilde iç çekti. “Tarafımca çarpılmıştı. Bu kadar basit. Bana yalnızca o gün için ufak bir denetime geldiğini söyledi ama o günden sonra ne zaman gitsem oradaydı.”

Duyduğum şeyler dudaklarımın koca bir o şeklini almasına neden olmuştu çünkü ne şekilde olursa olsun, şehirde onlarca market zinciri olan bilinmeyen bir adamın Polina’yı bu denli takıntı hâline getirmesi kulağa mantıklı gelmiyordu.

Kaşlarımı çatarak geri çekildiğimde, “Bana marketin tam adını söyle,” diye mırıldandım telefonuma uzanarak. Aynı zamanda ekran kilidini girmiş ve *Safari*’ye tıklamıştım. “Adamın kim olduğuna bakacağım.”

Bana marketin adını söylediği gibi onu arama motoruna yazdım fakat saniyeler sonra aldığım sonuç sebepsizce beni şaşırtmamıştı. *Anonim Şirketleri* yazıyordu. Başka bir bilgi yoktu çünkü kimliğini gizliyordu.

“Polina,” dedim çatılan kaşlarımla birlikte başımı telefondan kaldırdığımda. “Bir daha oraya gitmiyorsun.”

Sütlü çayını dudaklarına götürürken boğazından itiraz edici bir inleme yükseldi. “Bu ne demek şimdi?”

“Asalağın teki seni parmağında oynatıyor demek,” diye çıkışırken telefonumu kaldırıp hırslı bir hamleyle suratına tuttum. “Sana *marketin sahibiyim* dedi, değil mi? Unut bunu. Kimliğini gizliyor ve sebep? Dolandırıcı bir pislik çünkü.”

“Ya da düşündüğümüzden daha taşaklı biri,” diye mırıldandı benden farklı düşünerek. Öylece telefonumun ekranına bakakalmıştı. “Gizemli olmayı seçen herifler böylelerinden doğmaz mı? Şimdi daha çok hoşuma gitti. Onu hiç görmedin, Mati. Asla normal biri değil.”

“Nasıl biri olduğu umurumda değil.” Oturduğum yerden ayaklanırken haddinden yüksek çıkan sesimi dizginleyecek vaktim olmamıştı. Bu sabah normalin üç katı daha gergin hissediyordum ve bunun sebebi dün geceydi. *O’du*. Akli başına geldiğinde ondan alacağım tepkiydi ve henüz bunu aşamamışken üzerine absürt bir marketçi mevzusu eklenmişti. “*Oraya gitmeyeceksin*, dedim.”

“Bırak da kendi hayatım hakkındaki kararları ben vereyim,” diye çıkıştı öfkeli bir sesle. Dakikalar önceki neşesi birer kara buluta dönüşerek ona musallat olmuştu ve bunun tek sebebi bendim. “Annemin baskısı bitti derken şimdi bir de sen başlama. *Gel, Polina. Git, Polina. Yap, Polina. Tut, Polina.*” Kaşlarını çatarken benim gibi olduğu yerde ayaklandı. “Ben senin ablanım, tamam mı? Bana onların yaptığı şeyi yapamazsın.”

Sözleri kulaklarıma dolarken kısa bir an kendime ayna tutuyormuş gibi hissetmiştim. Olduğum yerden bir adım geriye kaçtığımda, “Sana baskı yapmıyorum,” diye mırıldandım kısık bir sesle. “Sadece iyiliğini istiyorum.”

“İyiliğimi isteme sebebin beni aptal bir kafese tıkmaksa bu fıkirden bir an önce kurtul,” diye karşılık verdi sesini yükselterek. “Güya onlar da iyiliğimi istiyordu. *Yıllardır*. Bu yüzden ada hapsi gibi ev hapsine tutuldum, değil mi? En değerli ganimet falan...”

Annemlerin onun üzerindeki manipölasyonlarını mırıldana mırıldana balkondan çıkıp gittiğinde ve beni geride koca bir boşluk hissiyle bir başıma bıraktığında duyduğum son sözcükler, “*Kendi hayatım hakkında söz sahibi olamayan tek kişi benim*” olmuştu.

Kalbini kırmıştım.

Hassas olduğu noktaların neler olduğunu bile bile, sırf anlık bir heyecan uğruna başına bela almaması için ona karşı çıkmıştım fakat istediğim şey onu korumaktı. *Bunu yapmayı bile beceremiyordum.* Artık ufacık bir lafımla bile çevremdekilere zarar verebiliyordum.

Ellerimi gergin bir şekilde saçlarımın arasından geçirirken, “Polina,” diye seslendim az öncekine nazaran çok daha yumuşak bir sesle. Bunu yaparken gözlerim, benim için özenle hazırladığı ve tek bir parçasına dahi dokunmadığım kahvaltı masasındaydı. Bir süre beklesem de yanıt gelmedi. Bunun yerine birkaç saniye sonra kaldığı odanın kapısı sertçe çarpılarak kapandı ve bu, o an için bana verdiği en net cevaptı.

Birkaç dakika hareketsiz şekilde olduğum yerde durdum.

Onu üzdüğüm için lanetli kara bulutların etrafımda dönerek beni suçluluk duygusuyla bir başıma bırakmasına izin verirken, aynı zamanda kahvaltıyı toplamış ve hepsini bir saklama kabına yerleştirdikten sonra sessizce odama çekilmiştim.

Telefonumdan yükselen bildirime kadar odanın içini dolduran tek ses kaynağı, sık bir şekilde alıp verdiğim soluklarımdı.

Fakat yorganı üzerimden atarak komodine uzandığımda ve telefonun ekranında yazan o ismi net bir şekilde gördüğümde, dakikalardır eski düzenine oturtmaya çalıştığım her şey yeniden tepetaklak olmuştu.

Çünkü vücudum bu isme hiçbir zaman tepkisiz kalamıyordu.

Çağın Alkan Dinçer.

Adını okuduğum an ensemde yükselen sıcaklık bir kez daha varlığını belli etti. *Ölesiye utanıyordum.* Beni direksiyona yaslayarak öperken aniden kendime geldiğim ve aceleyle üzerinden kalkıp, hiçbir şey söylemeden kaçıp gittiğim için utanıyordum.

Apartmana girdiğim gibi kapıyı arkamdan sertçe kapatmış-
tım ancak bana ait olan o ufak daireye vardığım ilk an, karanlık
pencereme tüneyerek sessizce onun arabasını izlediğim için bir
kez daha yaptıklarımın utanmıştım.

Bir süre gitmemişti.

Arabası hareketsiz bir şekilde evimin önünde dururken, ne
düşündüğünü bilemiyor olmak kalbimin gümbür gümbür at-
masına neden olmuştu çünkü onu o noktada dakikalarca esir
tutacak düşünce selinin ne olduğunu ölesiye merak etmiştim.

Ve şimdi bildirim panelini usulca aşağı indirip ne yazdığına
baktığımda, bir kez daha bu aptal duygunun kurbanı olduğum
için kendime kızıyordum.

Çağın Alkan Dinçer:

Konuşalım mı?

(11.02)

Mesajını önce sesli bir şekilde yanıtlamayı seçerek, “Hayır,”
diye fısıldadım çaresiz bir sesle. *Her şeyi bitirecekti.* “Hayır, hiç
konuşmayalım.”

Çocukça düşüncelerimin aksine parmaklarım ona en doğru
olan cevabı yolladı.

İklimya:

Otur.

(11.03)

Mesajı yollamamın üzerinden üç saniye bile geçmemişti ki,
ondan gelen başka bir yanıtla ana sayfam ikinci kez aydınlanarak
bana net bir görüş açısı sundu.

Çağın Alkan Dinçer:

Güzel. Kapıdayım.

(11.03)

“Ne?!” Ufak bir çılgılık eşliğinde yataktan aşağı sıçradığımda
gözlerimin o mesajı doğru okumadığından neredeyse emin-
dim. Fakat rekor bir süreyle odamdan çıkıp mutfaktaki balkona

varırken, dün gece park ettiği noktada hareketsiz bir şekilde duran siyah *Mercedes*'ini görmek kanın beynime sıçradığını hissetmeme yetmişti.

“Kahretsin,” diye fısıldadım ellerimi yumruk hâline getirerek yeniden evin içine girdiğimde. Polina'nın odasından hâlâ ses soluk çıkmıyordu fakat o an odaklanmam gereken çok daha mühim bir mevzu vardı. *O buradaydı*. Geçişirici birkaç mesajla yollarımızı ayıracağını düşünürken ikinci kez evime gelerek beni bir kez daha beklenmedik bir noktadan vurmuştu.

Titreyen ellerimle telefonu sıkıca kavradım ve ona hızlı bir yanıt bıraktım.

İklimya:

Burada ne işiniz var?
(11.06)

Çağın Alkan Dinçer:

İşiniz?
(11.06)

Doğrudan kelimeye yaptığı ima bir an kaşlarımın havalanmasına neden oldu.

İklimya:

???
(11.07)

Çağın Alkan Dinçer:

Çoğul eke döndük yani, öyle mi?
(11.07)

Siktir.

İklimya:

Anlamadım.
(11.08)

Çağın Alkan Dinçer:

Dün gece bana Alkan demiştin.
(11.08)

Sessiz bir şekilde inleyerek elimi alnıma yapıştırdığımda çoktan daireden çıkıp merdivenlere yönelmiştim. Telaşlı şekilde evin ortasında volta atarak Polina'nın dikkatini çekmektense, beni ağına hapseden bu karmaşık duruma yanıt bulmak için onunla konuşmayı seve seve göze alırdım.

İklimya:

Öyle mi dedim? Hatırlamıyorum.
(11.09)

Hatırlıyorum. *Kelimesi kelimesine.*

Bir süre yanıt gelmediği için aval aval ekrana bakma sırası bana geçmişti. Aceleden rastgele giydiğim spor ayakkabıları düzelttikten sonra apartmanın zemin katına indiğimde elimdeki telefon bir kez daha titredi ve dışarı çıkmadan önce olduğum yerde duraksama ihtiyacı hissettim.

Çağın Alkan Dinçer:

Buraya gel. Hemen.
(11.10)

Kahretsin.

“Beni mahvedecek.” Başımı iki yana sallayarak telefonumu cebime yolladım ve apartmanın gıcırdayan demir kapısını açtım. Kafamın içindeki şeytan çılgınlık atarak koştururken bana eve dönmem gerektiğini söylüyordu fakat asıl felâketin zaten orada olduğunu bilmiyordu.

Polina ne olduğunu fark ettiği an bu büyülü düş benim için en büyük kâbus hâline gelirdi.

Mercedes'in siyah kaputu görüş açıma girdiği gibi onun arabanın içindeki bedeni de beni fark etti ve yanına ulaşmamı beklemekten, takip edemeyeceğim kadar fevri bir hareketle arabadan aşağı indi.

Göz göze geldiğimiz an afallayarak olduğum yerde kaldım.

Kirli sakalları yoktu. Suratı, özel ders için onun yanına gittiğim ilk günkü kadar pürüzsüzdü ve bana doğru koca adımlar

atarken mavi gözlerinin nasıl da büyük bir öfkeyle parıldadığını görüyordum. *Ayrıca saçları mı uzamıştı?* Nemli şekilde alnına düşen koyu tutamlar, kafamın içinden geçen sorunun cevabını basitçe önüme sunmuştu.

“Hatırlamıyorsun, öyle mi?” Tam karşımdaki yerini aldığımda, ardına kadar aralanan gözlerimi deri ceketinden çekerek ona çevirdim. *“Komik. Kafam güzeldi yalanını da öne sürecekmisin, İklimya? Çünkü hatırladığım kadarıyla beni delirmiş gibi öperken-”*

Refleksle üzerine atlayıp avuçlarımı dudaklarına kapattım. Fakat, “Ne yapıyorsunuz-” diye çıkışacakken kısılan mavi gözleriyle bana öyle bir bakmıştı ki, “Ne yapıyorsun?” diye düzeltme ihtiyacı duymuştum. *“Çoğul ekten kesinlikle hazzetmiyordu. “Delirdin mi sen?”*

Büyük avuçları benimkilerin üzerine kapandığında bir an için midemde kelebekler uçuştı. Fakat bunun, konuşmasına devam etmek için beni kendinden uzaklaştırmaya çalışma çabası olduğunu fark ettim ve biraz daha üzerine yapıştım. Ağırılığımı vücuduna verdiğim için bir adım geriye sendeledi fakat çok geçmeden dengeyi sağlamak adına iki elini de belime yerleştirdi. “Bütün siteyi başımıza toplayacaksın,” diye kızdım ellerim hâlâ sıkı bir şekilde dudaklarının üzerine kapalıyken. *Belimdeki temasını yok saymaya çalışıyordum. “Bağırmayacaksan elimi geri çekeceğim.”*

Artık saniyeler önceki kadar öfkeli bakmayan mavileri öylece üzerimde asılı kalırken, neden odaklandığım noktanın onun ağzından çıkacak kelimelerden çok, yeni tıraş ettiği yumuşak yanaklarının avuçlarım arasında bu denli basitçe kaydığı ayrıntısı olduğunu ben bile bilmiyordum.

Hoşuma gitmişti.

Tıpkı bahçenin ortasında birbirine yapışık hâlde duran bedenlerimizi dengede tutmak için belime yerleştirdiği koca avuçları gibi.

Biraz daha sıkmasını istiyordum. Daha fazlası mümkünmüş gibi beni biraz daha kendine çekmesini ve dün gece yarım bıraktığı işi tamamlamasını... Hatta daha da ileri gidebilirdi. *Çok daha ileri...* Hamlelerim ne kadar masumsa kafamın içindeki şeytan bir o kadar ahlaksızdı ve bunun son bulmasını istiyorsam bir an önce ondan uzaklaşmalıydım.

Gözlerime hâlâ aynı ifadeyle bakmaya devam ederken usulca başını salladı. *Güzel.* Beni her seferinde kendi ağına çeken güçlü bir enerjisi olduğunu biliyordum fakat onun da benim tarafımdan gafil avlandığını fark etmek, içimde suratına karşı çıldırmış gibi sırtıma arzusu uyandırıyordu.

“İklimya,” diye fısıldadı ellerimi yavaşça dudaklarından çektiğimde. Fakat bunun iyi bir fikir olmadığına o an emin olmuştum çünkü sıcak nefesi suratıma çarptığı gibi beynim bir kez daha onun tarafından uyuşturulmuştu. “Neden saklanıyorsun benden?”

“Ben hiçbir şey-”

“...hatırlamıyorum dersen yemin ederim seni okuldan içeri sokturmam,” diyerek sözümü yarıda kesti. Dudaklarım hafifçe aralanırken, “Kampüse adım dahi atamazsın. Bute bıraktırıyorum,” diye devam etti ve acımasız tehditleri karşısında şaşkınlığım katlanarak arttı. “Finaller? Onlardan söz etmiyorum bile. Hatta özel ders...”

Avucumun içiyle sertçe omzuna vurarak susmasına neden oldum. “Bu çok acımasız bir hareket.”

“İnan bana, suratıma attığın o aptal bakış kadar olamaz,” diye karşılık verdiğinde bunu duymayı öyle beklemiyordum ki, verebildiğim tek tepki sessizce gözlerinin içine bakmak olmuştu. *Nasıl bakıyordum? “Pişmanım diyeceksin, değil mi?”*

Bunu demektense dilimi kesmeyi tercih ederim. Sert bir ifadeyle ona bakarken başımı kaldırdım ve, “Bana ders vermeyi falan bırakamazsın,” diye çıkıştım. Ben sözünü kesmesem bu lafi

gerçekten tamamlayacak olduğunu fark etmek içimdeki siniri katlayarak büyütüyordu. “İzin vermiyorum.”

“Sen de benden pişman olduğunu söyleyemezsin.”

“Söylemeyecektim zaten!” diye yükseldim sinirle.

Belimdeki tutuşu sertleştğinde, “Ben de sana ders vermeyi bı-” diyordu ki, ne dediğimi duymuş gibi kısa bir an duraksadı. Kaşları çatılmıştı. “Söylemeyecek miydin?”

“Söylemeyecektim,” diye karşılık verdim belimdeki hâkimiyetini güçlkle yok sayarken. *Söyleyemem*. “Pişman değilim.” Hiçbir şey söylemedi. Bakışları gözlerimde asılı kaldığında dudaklarım arasından titrek bir nefes kaçtı ve, “Ya sen,” diye devam ettim çekingenliği bir kenara bırakmaya çalışarak. “Sen pişman mısın?”

“Bunu soruyor musun?” diye çıkıştı öfkeyle. *Yine neye sinirlenmişti?* “İklim, bazen gerçekten canımı sıkıyorsun.”

“Yine ne yaptım?”

Sorumla birlikte aramıza kısa bir sessizlik girse de, “Sen benim öğrencimsin, tamam mı?” diye devam etmesiyle etrafımızı saran atmosfer eski temposuna geri kavuşmuştu. “Ve bu kesinlikle uygun değil.”

“Ne?”

“Uygun değil,” diye tekrar etti sanki az önce acımasızca suratıma çarptığı gerçeği net bir şekilde duymamışım gibi. “Üstelik o öğrenci sensen.” *Üstelik o öğrenci sensen*. Naz da böyle demişti. Lafi, *herkes istediği boku yiyebilir fakat hedefteki kişi sensen hiçbir halt yapamazsın*, demeye getirmişti. Herkes mi böyle düşünüyordu? *O da mı?* “Bunu yapamam, anlıyor musun? Çünkü göz göre göre sonunu imzalamış olurum. Bütün gözler üzerimizdeyken seni yanıma alamam. Kampüs içinde yüzüne bile bakamam. Kapına gelemem.” Bir an duraksadı. “Seni öpemem.”

“Ama hepsini yaptın,” diye fısıldadım kısık bir sesle.

Elleri o noktada onu hayata bağlayan tek şey benmişim gibi belime sarılıyken, “Yaptım,” diye karşılık verdi kabullenerek.

Kalbimin ortasına koca bir yumruk yemişim gibi irkildiğimde, parmaklarımı belimdeki avuçlarının üzerine koydum ve çatallaşan bir sesle, “O zaman git,” diye mırıldandım. *Olması gereken buydu.* “Yapamayacağını bildiğin hiçbir şey için kapıma gelme. Bunları ben de biliyorum.”

“Bana kırgın bakmanı istemiyorum.”

Kalbim gerçekten kan pompalamayı bırakmış olmalıydı çünkü gözlerine baktığım her saniye göğsümün sol tarafında derin bir sızı hissediyordum. “Kırgın değilim,” diye karşılık verdim fakat bunun yalan olduğunu en az benim kadar o da biliyordu. “Biz bastırmaya çalıştıkça zeytinyağı gibi üste çıkacak. Haklı olduğunu biliyorum. Olması gereken bu çünkü.”

“Değil,” dedi birden.

Gözlerimi kırıştıtarak suratına baktım. “Nasıl?”

“Olması gereken bu değil.”

“Ama az önce dedin ki...”

“Uygun olmadığını söyledim,” diye mırıldandı beni doğrularak. “Neyin uygun olduğunun sikimde olmadığını değil.”

Kalbim o saniyeye kadar atıyorsa bile o noktadan itibaren kesinlikle durmuştu çünkü bunun uzun bir süredir başıma gelen en büyük itiraf olduğunu biliyordum. Titremeye başlayan bacaklarım yüzünden güçlkle ona tutunduğumda, “Yani...” diye fısıldadım neredeyse kekeleyen bir sesle. Dizlerimin bağı çözülmüştü. “Benimle yollarınızı ayırmayacak mısınız?”

“Hayır ama bana biraz daha o şekilde hitap edersen seni sadece bir öpücükle cezalandırmayacağım,” diye çıkıştı sertçe. Laflarım yüzünden tutuşunu daha yakıcı bir hâle getirdiğinde, “İkimiz de yetişkin insanlarız,” diye devam etti başını sallayarak. “Dün gece yaşananlar aramızda ufak bir sır olacak.” Yüzüme eğildi. “Sen benim ufak sırrım olacaksın.”

Sen benim ufak sırrım olacaksın. Bunu istediğinden emin miydi? Bakışlarım o saniyeden itibaren gözleri ve dudakları arasında sabit bir ritim tutmaya başladığında daha ne kadar onun tarafından savunmasız bir hâle gelebilirdim bilmiyordum. Kalbimin delirir gibi attığını duymamasını umarak, aramızdaki gerilimin akışını değiştirecek bir şeyler mırıldanmaya hazırlanıyordum ki, aynı saniye içinde arkamdan yükselen üçüncü bir sesle söyleyeceklerim boğazıma dizildi.

“Neymiş dün gece yaşananlar?”

Soru, elindeki çöp poşetiyle birlikte apartmanın girişinde dikilen Polina’dan gelmişti.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitaap>

12. BÖLÜM: "HENÜZ YAŞANMAYAN YARINLAR"

"O senin hayatının en unutulmaz kişisi rolünü üstlenirken, sen onun hatıralarında yalnızca sokaktan geçen bir figürandın."

*İki Yıl Önce
Çağın Alkan Dinçer*

Heves, tehlikeli bir his değildi fakat pişmanlık boyutuna ulaşmadan önce dozunu ayarlamak gerekirdi.

Şu an olduğu gibi.

Öyle ki en yakın arkadaşının -ki bu okulun futbol takımına yedi yıldan fazladır koçluk yapan Hazar Şanoğlu'ydu- gazına gele-
rek yurt dışındaki üniversitelerden birine staj için başvuru formu
dolduruyordu ancak son on dakikadır bunun iyi bir fikir olup
olmadığından emin değildi.

"On dakikan kaldı. Gerçekten heyecan yaratmak için mi son
güne bıraktın?"

Hazar'ın, kulağının arkasından çıkarak ona yaptığı amaçsız
kışkırtmaları görmezden gelip önündeki bilgisayara odaklandı
ve yapacağı son dokunuşları bir kez daha gözden geçirdi.

"Ne oluyor bakalım orada?" Edebiyat tezinin sonlarında olan
ve birkaç aya profesörlüğe atanacak diğer arkadaşı Özlem'in se-
sini öteki tarafından duyduğunda, bakışlarını kısa bir anlığına
önündeki ekrandan çekip onun üzerine çevirme ihtiyacı hissetti.
Her zamanki gibi koyu yeşil bir süveter ve ona uyumlu, salaş bir
kumaş pantolon giyiniyordu.

“Cambridge için form dolduruyor. Yöneticilikten kabul görme konusunda onu birtakım ikna etme çabalarına girmiş olabilirim de...” Özlem’in onlara doğru geldiğini gören Hazar, oturduğu yerden ayaklanmış ve saniyeler içinde onun karşısına dikilmişti. Elindeki küçük tepside duran üç dondurma kabından birini kaptağında, “*Goji Berry?*” diye bir tahminde bulundu, dondurmasının aromasına bakarak. “Bayılırım.”

“Bunu özellikle senin için yaptım. Seveceğini biliyordum.” Kıvrıcık siyah saçları yüzüne kapanan Özlem ona ufak bir gülümseme yolladıktan sonra hedefinden şaşmadan emin adımlarla Alkan’a ilerledi. Ona hazırladığı dondurmayı masasının üzerine itelerken aynı zamanda bakışları bilgisayarın ekranına çevrilmişti. “Nasıl gidiyor?”

Gergin bir şekilde oflayan Alkan yorgunlukla suratını sıvazladı. “CV’m yeterli gelmiyor.”

“Hayatım... Şunlara bir bak,” diye karşılık verdi Özlem, tek eliyle onun omzunu sıvazlamaya başladığında. Bazen gerçekten bir anne gibi davranabiliyordu ve işin ironik kısmı, bunda oldukça başarılıydı. “Çalışmalarının hepsi kusursuz. Cambridge seni elinin tersiyle iterlerse, hayatının hatasını yapmış olur.”

Bunu o da çok iyi biliyordu fakat insan denen varlığın içinde, en zirveyi gördüğü zamanlarda bile bir şekilde yakasını bırakmayan tatminsizlik duygusu oluşurdu. “Sistem on dakikaya kapanıyor ama *maili* yollamak için hâlâ iki haftam var,” diye mırıldandı dalgın bir sesle. “Bu süre içinde birkaç çalışma daha yapabilirim.”

“Saçmalıyorsun. Nasıl yetiştireceksin?”

“Puanımı yükseltecek bir şeyler lazım, Özlem. Hızlı ve pratik şeyler...” Düşünürcesine gözlerini kıstı. “Bir öğrenci hakkında tez yazsam nasıl olur? Hatta birkaç tanesi hakkında... İki haftanın içine onları kolayca sığdırabilirim.”

Dakikalardır elinde tuttuğu tepsiyi usulca masaya bırakan Özlem, kıvrıcık saçlarını karıştırırken Alkan’ın arkasında kalan

Hazar'la kısa bir bakışma yaşadı. "Yetiştirebileceğini düşünüyorsan sonuna kadar arkandayım. Sana yardımcı olurum."

Bu sözcükler Alkan'ın içine bir nebze de olsa su serpmeye yetmişti çünkü kendine itiraf edemese bile içinde bir yerlerde, atacağı büyük adımlardan önce onlardan destek bekleyen küçük bir yanı vardı. "Bu çok iyi olur, Özlem," diye karşılık verdi, mavi gözlerinin parıl parıl olduklarından emin olduğu saniyelerde. "Bana biraz... *farklı* kişiler lazım. Dikkat çekebilecek ve tezimi güzelleştirecek birileri."

"Dur bir düşüneyim." Masanın öteki tarafındaki boş sandalyelerden birini kapıldığı gibi kendini hızlı bir şekilde Alkan'ın yanına attı. O saniyelerde elindeki dondurmasını bitirmekle meşgul olan Hazar ise sırtını arkasındaki duvara yaslamış ve kavurucu mayıs ayının ortasında, odağını onların üzerine veremeyecek kadar kendinden geçmişti. "Elimde bir liste var."

Alkan'ın tek kaşı havalandı. "Öğrencilerini mi listeliyorsun?"

"Biliyorsun, puanımı yükseltmemin en büyük nedeni onlarla yaptığım çalışmalardı," diye karşılık verdi, telefonunu açıp yansıyan ekranda Alkan'ın göremediği bir yerlere tıklayarak. "Dönemin en iyilerini listelemiştim."

"Kim olduklarını öğrenebilir miyim?"

"Edebiyat öğrencilerinden istiyorsun, değil mi?"

"Farklı da olabilir."

Özlem'den başka bir onaylar mırıltı daha yükseldiğinde, o saniyeden birkaç dakika sonrasına kadar etrafa yayılan sessizliğe yalnızca verandanın ötesinden yükselen cırcır böceklerinin gürültüsü eşlik etmişti. Hava kararalı beş saatten fazla oluyordu, saat çoktan gece yarını geçmişti, yarın önemli bir sınavı vardı fakat o an arkadaşına ait müstakil evin verandasında oturmuş, yurt dışından kabul görülebileceği üniversiteler için yeni bir CV hazırlamaya başlamıştı.

"Erman Işıktaş," diye mırıldanan Özlem'le birlikte bakışları hızlı bir şekilde onun üzerine çevrildi. "Şimal Özdere. Hmm..."

Akın Öğünç, Ada Şanal, Giray, Yaman, Sevil...” Peş peşe dizdiği isimler bir kez daha kaşlarını havalandırdı. “...Gökmen ve birkaç kişi daha. Daha saymamı ister misin?”

Alkan, madde hâlinde önüne dizilen isimlerden kendisine tanıdık gelen olup olmadığının kontrolünü yapıyordu fakat o noktada aklına düşen ani ve *yeni* bir fikirle birlikte, kıstığı mavi gözlerini yeniden arkadaşının üzerine çevirme ihtiyacı duydu. “Peki ya yabancı uyruklular?”

“Anlamadım?”

“Listende yabancı uyruklu birileri var mı?” diye sordu, dirseğini oturduğu ahşap sandalyenin kenarına yasladığında. Aklına gelen şeyle beraber içini tuhaf bir heyecan duygusu sarmıştı. “Dersten öte onların adaptasyon ve motive süreçlerini anlatan düz bir tez hazırlayabilirim... Kısmi-röportaj tarzı.”

“Bir bakayım,” diye karşılık veren Özlem, en az onun kadar heyecanlı bir şekilde yeniden telefonuna gömülerek listesini kontrol etti. Yaklaşık otuz saniyelik bir sessizliğin ardından, “Evet, iki tane var...” diye devam ederek, Alkan’a istediği cevabı verdi. “Bir Yunan ve bir Rus. İş görür mü?”

“İsimleri?” Önündeki CV sayfasından çıkarak *Safari*’de yeni bir sekme açtı ve okulun öğretmenlere özel giriş imkânı tanıyan sitesine kendi bilgilerini girmeye başladı.

“İklimya Mir ve Fedor Ivanov.” Sandalyesini heyecanlı bir şekilde Alkan’inkine yaklaştıran Özlem’den iki saniye sonra hevesini söndürecek oflamalı bir inleme yükseldi. “Ah... Dur bir dakika.” Eliyle kendi alnına şaplak atarken aynı zamanda telefonunun ekranını Alkan’a çevirmişti. “Fedor iki ay önce Amerika’ya gitmek için kaydını aldırılmıştı. İsmi üzerine çarpı koymuşum ama fotoğraf net olmadığı için şimdi fark edebildim...”

Yani geriye yalnızca *İklimya Mir* kalmıştı.

Alkan, Fedor denen çocuğa ne olduğunu umursamadan önündeki açık ekrandan öğrenci kayıtlarına ulaştı ve arama

motoruna *İklimya Mir* ismini yazarak olabilecek en hızlı şekilde onu arattı.

Sonuç alamayınca kaşları havalanmıştı. “Doğru ismi söylediğine emin misin?”

“Eminim. İkinci ismiyle birlikte arat. *İklimya Matilda Mir.*”
Matilda. Güzel.

Alkan onun dediğini yaparak aynı ismi daha uzun versiyonuyla birlikte bir kez daha arattığında, bu sefer on beş bin kişilik öğrenci kayıtlarının arasından görmek istediği kişiye ulaşabilmişti.

Fakat bakışlarını isimlik kısmından daha sola, öğrenci profilini temsil eden o ufak fotoğraf karesine çevirdiğinde; kısa bir anlığına klavyeye uzanan elinin havada asılı kalmasını engellemeyemedi.

Bu ismi aratırken aklında belirgin bir profilin oluşup oluşmadığına emin değildi, ki olsa bile umursamıyordu. *Niye umursandı ki?* O bir öğrenciydi. İşler kafasında tasarladığı gibi ilerlerse tezine konu olacak ve onun kusursuz bir şekilde Cambridge tarafından kabul görülmesini sağlayacaktı.

Ancak bakışları yeşil gözlere ve gümüşü tona yakın sarı saçlara sahip o genç kızın fotoğrafının üzerinde takılıp kaldığında, hayatın akışının bir kez daha kafasında tasarladığı düzeneklerden çok daha bağımsız bir şekilde işlediğini anladı.

Kameraya attığı sert bakışa, sağ kolunu boydan boya kaplayan, *hatta* taşan dövmelere ve burnundaki hızmaya kadar kadraya sızan en ufak ayrıntıların her birini özenle inceledi. Katı ifade-sine rağmen yeşil gözlerindeki parıltılar canlı ve hayat doluydu. Masumdu. *Bu kimdi?* Ne zamandır Boğaziçi’nde-ydi? Kaç yıldır okuyordu ve bunca zaman Alkan’ın radarına nasıl hiç takılmamıştı?

“*İklimya Matilda Mir...*” Özlem’in ince sesini duymasına rağmen bir çeşit enerji tarafından hipnotize edilmiş gibi bakışlarını o fotoğraf karesinden çekemedi. “Türk Dili ve Edebiyatı

ikinci sınıf öğrencisi. Döneminin en iyilerinden. Hatta direkt en iyisi. Daha önce bu adı duydun mu bilmiyorum ama profesörlerin ağzından düşmüyor. Sana şiirlerinden birini okumamı ister misin?”

Alkan havalanan kaşlarıyla birlikte ona döndü. *İşte bu dikkatini çekmişti.* “Şiir mi yazıyor?”

Özlem’in gözlerinden geçen o takdir dolu ifadeyi gördüğü an ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Çünkü en yakın arkadaş için bu bakışı hak edebilen öğrencilerin sayısı hiçbir zaman bir elin parmağını geçecek kadar değildi ve bahsi geçen kız da onlardan biriydi. “Alkan... O düşündüğünden çok daha iyi. Tezin için mükemmel bir yüz.”

“Kimi yüceltiyoruz?” Bitirdiği dondurma kâsesiyle birlikte onların yanına yürüyen Hazar, vücudunu Özlem’in başının üzerinden öne uzatarak bulaşığını yavaşça tepsiye bıraktı. Aynı zamanda bakışlarını ekrana çevirmiş ve tiz sesli bir ıslık çalmıştı. “Bu kim?”

Sorduğu soruyla birlikte Özlem dirseğini sertçe onun karnına geçirdi. “Senin işinin olmadığı biri.”

“Ha, Alkan’ın işi diyorsun yani?” Hazar başını eğip ona doğru gülümsemeye başladığında haylaz parıltılar gözlerinde belirlemek için bir saniye daha beklememişti. “Ayrıca bu darbe ne içindi?”

“Çenenin kapatıp başka bir dondurma yemeye gitmen için, belki?”

“Neden ki?” Onunla inatlaşmak ister gibi omzuyla Özlem’in omzunu dürttü. “Konu an itibarıyla tamamen ilgimi çekmiş durumda. Bunu kaçıramam.”

“*Git buradan.*” Aynı anda konuşan ve aynı anda *aynı* şeyi söyleyen Alkan-Özlem ikilisi arasında şaşkın bir bakışma yaşandığında, bu tuhaf ânı bozarak dikkatleri üzerine toplayan isim yeniden Hazar olmuştu.

“Benim için başka *Goji Berry* var mı, Özlemciğim?”

“Buzlukta dolu.”

Sesli bir zafer nidası koparan Hazar hızlı adımlarla evden içeri girerken Alkan’ın bakışları bir kez daha önündeki ekrana çevrilmişti. O fotoğraf karesinde ya da doğrudan kadrāja bakan soluk yeşil gözlerde ne gibi bir büyü vardı bilmiyordu ancak ilk baktığı andan bu yana isteyerek ya da istemeyerek, gözlerini üzerinden çekemiyordu.

“Ona ulaşmak istiyorum.” *Ve mümkünse şiirlerini dinlemek. Kahrolası CV’sini baştan sona okumak ya da koskoca iki yıl boyunca neden hiçbir şekilde gözüme takılmadığının hesabını sor-mak.* “Nasıl ulaşabilirim?”

Özlem ellerini heyecanla birbirine çarptı. “İlgini çekeceğini biliyordum.”

“Derslerine giriyor musun? Nasıl biri?”

“Giriyorum, hep çok ilgili ve dikkat çekiyor,” diye mırıldanan arkadaşı, aynı zamanda telefonundan mesaj uygulamasını açmış ve telaşla bir yerlere tıklamıştı. “Çalışkan değil, gerçekten zeki. Üstelik her ders—Ah, bu ne?”

Sözünü yarıda keserek başka bir konuya atlaması Alkan’ın dikkatini çekti ve dakikalar sonra ilk kez bakışlarını önündeki fotoğraf karesinden ayırıp, en yakın arkadaşına çevirdi. “Ne oldu?”

“Cambridge olayı grupta yayılmış...” diye devam etti Özlem, önünde açık olan öğretmenler grubunu Alkan’a doğru gösterdiğinde. “Bu yarım akıllıların geri kalmayacağını biliyordum.”

“Kimler başvurmuş?”

“Şimdilik sadece Kıvanç.” Derin bir nefes verdi. “*Kıvanç Sipahi*. Üç yıldan fazladır bunun için uğraşıyordu zaten. Çoktan aralarında öğrenci paylaşmaya başlamışlar.”

Kıvanç’ın adını duyduğu gibi Alkan’ın bakışları ani bir sapsamayla Özlem’in elindeki telefona çevrildi. Ondan onlarca basamak yukarıda olmasına rağmen akademisyenliğe verdiği bir

yıllık ara yüzünden Kıvanç neredeyse onu yakalamak üzereydi. Başını öne eğerek yazdığı mesajları okuduğunda gözlerinin şüpheyle kısılmasını engelleyemedi.

Kıvanç:

Bu dönem en iyiler ikinci sınıftan çıktığı için öğrencimi seçmek zor olmadı. Cambridge’de görüşürüz. ;) (00.48)

Kıvanç:

Tabii gelebilirsiniz. (00.48)

Dişlerini hafifçe dudaklarına geçirirken, arkadaşından ekranı biraz daha aşağı kaydırmasını ve onun kimi seçtiğini kendine göstermesini söyleyecekti ki, o noktada bildirim panelinde gözükken yeni mesajdaki ismi net bir şekilde okumasıyla her şey açık hâle gelmişti.

İklimya Matilda Mir.

“Ah... Çok üzgünüm, Alkan,” diye mırıldandı aynı şeyi fark eden Özlem, hafifçe ekşittiği suratıyla birlikte en yakın arkadaşına döndüğünde. “Yeterince hızlı olamadın. Onu Kıvanç *kaptı*.”

Günümüz

İklimya Matilda Mir

“Neymiş dün gece yaşananlar?”

Polina’nın şüphe dolu sesini duyduğum an her şeyi batırdığımı anlamıştım.

Üzerime çullanan erkek bedenini ittirdiğim gibi telaşlı bakışlarımı benden bir cevap bekleyen ablama çevirdim. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Bir eliyle siyah çöp poşetini sallarken,

diğer eliyle Oscar'ı tutuyordu ve bu tarafa doğru anlamsız bakışlar atıyordu.

Kollarımı kaynar suya değmişim gibi kendime çektiğimde, kaşları çatılan Alkan ani refleksime anlamsız bir ifadeyle karşılık vererek başını çevirdi ve omzunun üzerinden ablama baktı.

Siktir.

Geriye doğru titrek bir adım atarken Polina'nın her geçen saniye değişen ifadesine tanık olmak canımı sıkıyordu. Onu *elbette* çok iyi tanıyordu. Bana özel ders vereceğini söylediğim gecedan bu yana ismi ağzından düşmemişti çünkü açıkça anladığım kadarıyla onu beğeniyordu.

Süpermarkette flörtleştigi gizli hayranının son zamanlarda biraz da olsa aklını başından aldığını düşünmüştüm fakat Alkan Hoca'nın suratına attığı şaşkın bakışlar bu düşüncemi usulca söndürmüştü. Niye bilmiyordum fakat onunla ilgilenmesini istemiyordum.

Beğenisini toplamasını da.

Etrafımızı kuşatan gerici sessizliğin bir çığ gibi büyümesini engellemek için, "Mati," diye mırıldandı kucağındaki Oscar'ı yavaşça yere bırakarak. Açık mavi gözleri hâlâ onun üzerinde gezinirken aramızda oluşan sabah gerginliğini unutmuş gibi duruyordu. "Kahvaltı etmediğim için kan şekerim falan düşmedi, değil mi?"

Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissediyordum. "Pol, ben..."

Lafımı bitirmeme fırsat kalmadan Alkan'ın yan tarafımdaki bedeni asilce öne çıktı ve tek eliyle kabaca saçlarını karıştırırken, boşta olan diğer elini samimi bir ifadeyle ablama uzattı. Aramızdaki tansiyon yüzünden tavan olan gerginliği uçup gitmişti. "Merhaba, ben Çağın Alkan Dinçer. İklimya'nın öğretmeniyim."

Önceki gün ona Polina'dan detaylı bir şekilde bahsettiğim için o noktada ablamı tanıdığını fark etmiştim. *Yine de bu yaptığı*

neydi? Hiçbir şey demeden çekip gitmesini beklerken öne çıkmış ve kendini açıkça ablama tanıtmıştı.

Öğretmenim olarak.

Her şeyden öte, *İklimya'nın öpüştüğü öğretmeniyim*, diye bir tanıtıma başvurmayacağını elbette biliyordum fakat dün gece yaşananlardan sonra onu artık yalnızca öğretmenim olarak kabul etmek kulağa fazla gülünç geliyordu.

Polina diğer elinde tuttuğu poşeti yere bıraktıktan sonra baş döndürücü bir gülümsemeyle ona karşılık verdiğinde, kendini uzun uzun tanıtmak yerine, “Polina,” diye mırıldandı cilveli bir sesle. Neşesi ânında dört bir yanımızı kuşatmıştı. “Kısaca Pol diyebilirsiniz.”

“Evet, İklimya bahsetmişti,” diye karşılık verdi, tuttuğu eli hafıfçe aşağı yukarı sallarken.

“Öyle mi?” Ablamın parıltılı mavileri üzerime çevrildiğinde suratında gördüğüm o haylaz ifade kafamın içinde gürültülü şimşeklerin çakmasına neden oldu. *Sakin ol, İklimya...* Kendime neden dizginleri bırakmamam gerektiğini hatırlattığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. *Pol, onunla aranda geçen hiçbir şeyi bilmiyor. Onu beğenmesi çok normal... Herif siktiğimin Çağın Alkan Dinçer'i.*

Hipnotize olmuş hâlde *hâlâ* birbirleriyle temas içinde olan ellerine bakarken ablam yeniden ona döndü ve özel dersim hakkında duyamadığım bir soru sordu. O noktada kafam öyle bulanıktı ki ağızlarından çıkan hiçbir şeye konsantre olamıyordum. *Neyse ki ellerini geri çekmişlerdi.* Garip bir rahatlama hissi üzerime çöktüğünde alnımda biriken boncuk terleri sildim ve ifademi olabildiğince sabit tutmaya çalışarak onların yanına ilerledim.

Pol, Alkan Hoca'ya benim de sık sık kendisine ondan bahsettiğimi söylediğinde; buradan kurtulduktan sonra ilk işimin bir fare zehri alıp akşam onun yemeğine katmak olduğunu zihnime sertçe kazıdım. *Çünkü dikkati bana dönmüştü.* Ablam benim

hakkımda bir şeyler anlatırken o sanki az önceki söylediklerinde kalmış gibi öylece suratıma bakıyordu.

“Bana özel ders verecek kişinin kim olduğunu bilmek istiyordu,” diye mırıldandım bakışlarına dayanamayarak.

Ama yine de gözlerimi üzerinden çekemedim.

Son birkaç gündür gözüme çok daha yakışıklı geliyordu. Her zaman böyle göründüğünü biliyordum fakat beni kampüste Baran’ın kollarından kurtardığı günden bu yana ona farklı bir pencereden bakıyordum. *Öğretmen gözünden çok daha farklı bir pencere...* Birbirimizi tanıdığımız iki haftalık süre ondan hoşlanmam için yeterli değildi ama yine de kendisini beğendiğim gerçeğini itiraf etme vakti gelmişti. Dikkatimi çekiyordu. Kafamın içini işgal ediyordu. Gündelik işlerimi yaparken bile aklıma düşüyordu ve gözlerimin tuhaf bir şekilde sürekli onu aramasına neden oluyordu.

“Mati, dün gece derken tam olarak neyden bahsediyordunuz?” Polina’dan yükselen soruyu duyana kadar nefessiz bir şekilde onu izlediğimin farkında değildim.

İşin garip olan yanı onun durumu da benden farklı değildi.

Hafifçe boğazımı temizleyerek ablama döndüğümde, “Alkan Hoca bir yurt dışı projesi için çalışıyor, bu yüzden son zamanlarda geç saatlere kadar okulda...” diye bir şeyler mırıldandım. Yalanların ağzımdan bu denli basit çıkmasına inanamıyordum. “Ben de kütüphanede olduğum için çıkışta denk geldik. Geç olmasından dolayı beni eve bıraktı. O yüzden.”

Uydurduğum şeyler karşısında kaşları havalanan ablam yalanımı yutmuş gibi görünüyordu.

Neyse ki üstelememiş ve inanmadıysa bile bunu bize hiç belli etmeden Alkan Hoca’ya dönerek yarım kalan sohbetine kaldığı yerden devam etmişti.

Oscar’ın ortadan kaybolduğunu fark edene dek.

Ufak bir ıgık atarak çöp poşetini evin bahçesine savurduğunda, “O bcrn buraya hemen alışacağını biliyordum!” diye bağırmış, beyaz şortu ve pofuduk terlikleriyle koşarak sokağa fırlamıştı. “Hiçbir yere ayrılmayın! Onu bulup geliyorum!”

Bu asla yaşanmayacaktı.

Onun gözden kaybolduğuna emin olduktan sonra bakışlarımı Alkan’ın suratına çevirdiğimde, “Geri dönerse eğer öncekinin iki katı daha şüpheli olacak,” diye mırıldandım kuru bir sesle. “Gitsen iyi olur.”

Polina’yla ettiği sohbetin ardından nasıl bir belayla karşı karşıya olduğumuzu o da açıkça anlamış olacak ki, stelemek yerine beni şaşırtarak, “Kaçmak yok, değil mi?” diye sordu. Başı yana doğru eğilmişti. “O sınırların bana karşı örülmesini hiçbir zaman kabul etmeyeceğim.”

Kaçıp gitmeliyim. Buna izin vermemeliyim. “Bunu...” diye mırıldandım, kendimi hafıfe gülümsemeye zorlayarak. “Bunu pazartesi ofisinizde net bir şekilde konuşuruz.”

“Ofisimde?”

Yzmde hâlâ varlığını koruyan silik tebessümle birlikte başımı aşağı yukarı salladım. Orada ne görmüştü bilmiyordum ancak cevabını gözlerimden almış ve nihayetinde gitmek için geriye adımlamıştı. Yanımdan uzaklaşmasını izlerken ya da bana veda etmeden önce dudaklarıma doğru attığı o kaçamak bakışı yakalarken, mantığımın iplerini elimden kaçırmamak adına gözlerimi asla onunkilere değdirmemiştim.

Arabasını çalıştırmasını beklemeden alelacele eve girmemin üzerinden geçen beşinci dakikada ise kafamı geri toplayabilmemin nedeni Polina’dan gelen dikkat dağıtıcı mesaj olmuştu.

Polina:

BENİ BEKLEMENİZİ SöYLEMİşTİM.

(12.45)

İklimya:

Adamın dersi var, Pol. Meşgul biri.
(12.45)

Polina:

Bir daha ne zaman gelir?
(12.45)

Tırnaklarımı yavaşça avuçlarıma geçirdim.

İklimya:

Onu beğendiğini biliyorum ama böyle şeylerle ilgilenen biri olduğunu sanmıyorum. En azından öğrencisinin ablasıyla.
(12.45)

Polina:

Ne beğenmesi? Herifin sana olan bakışını GÖRDÜN MÜ?
(12.46)

Polina:

Mati çıplak bir şekilde karşımda twerk atmana olan inancım, o seksi varlığın dün gece seni SADECE eve bıraktığına olan inancımdan inan bana onlarca kat daha fazla.
(12.46)

Okuduğum mesajlar oturduğum yerden fırlamama neden olduğunda, şu an karşımda olsaydı eğer deli gibi kekeleyeceğimden emin şekilde ellerimi klavyenin üzerinde gezdirdim.

İklimya:

Nasıl bakıyordu ki?
(12.47)

Cevap ânında geldi.

Polina:

Doyamıyormuş gibi.
(12.47)

Ha siktir.

Telefonu tutan ellerim bilinçsiz şekilde titremeye başlarken ona en net cevabı yine güm güm atan kalbim vermişti.

Bunu inkâr etmeye fırsat bulamadan avuçlarımdaki telefon bir kez daha titredi ve bildirim panelinde *o'nun* adı belirdi.

Çağın Alkan Dinçer:

Şimdi ne olacak?

(12.48)

Eğer her şey için geç olmadan buna dur demezsem, olmaması gereken birçok şey olacak.

İklimya:

Vazgeçtim. Bence ikimizin de bir şeyleri düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var.

(12.48)

İklimya:

Bir süre görüşmemek en iyisi.

(12.48)

Sonraki iki hafta boyunca Alkan Hoca'yı hiç görmedim.

Daha doğrusu, kendime onu görebileceğim yerlerden kısıtlama getirip bütün kapıları kapatma fikrini sunduğumda beynim bunu koşulsuzca onaylamıştı.

Fakat kabul etmeyen inatçı bir organım vardı.

Kalbim gibi.

Rahat bırakmayacağını, öpüştüğümüz gecenin sabahı yaptığı gibi kapıma geleceğini ve aramızdaki tuhaf ilişkiye net bir isim vermek isteyeceğini düşünürken beni şaşırtarak geri çekilmişti.

Mesaj atmıyordu. Aramıyordu. Kaçırdığım özel derslerin telafisi için buluşma teklifi sunmuyordu. Kabuğuma çekilmeme izin vermişti. Aslında tam olarak istediğim şeyi yapıyordu fakat

kırılmaya hakkı olmayan kalbim, beni görmezden geldiği her seferinde sanki kan pompalamayı kesiyordu.

Belki onun da zamana ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

Belki o da benimle ne yapacağını bilmiyordu.

Belki vazgeçmiş ve atlattığımız iki haftalık süreçte bunun anlık bir heves olduğuna karar vermişti.

Gözümü ondan ırak bıraktığım her gün, kalbime yerleşen varlığı giderek büyüt müştü. Bir çeşit itme-çekme durumuydu. O beni kendi hâlime bıraktıkça, ben onu daha çok düşünmeye başlamıştım. O beni aramadıkça, ben her gece uyumadan önce parmaklarımı numarasının üzerinde bırakmıştım. O benden uzaklaştıkça... *Ben kendimi yavaş yavaş onda bulmaya başlamıştım.*

Karşı konulamaz bir şekilde.

Bize olacaklar hâlâ uçsuz bir olasılıktan ibaretti fakat büyük bir hata yapıp da onu kendimden uzaklaştırırsam eğer, birlikte deneyimleyebileceğimiz şeylerin neler olacağını hiçbir zaman bilemeyecek olma düşüncesi beni usul usul köşeye sıkıştırmaya başlamıştı.

Yolun sonunda yanlışı seçmekten korkuyordum.

Bu yüzden yeni okul haftasına her zamankinden daha uçuk hâlde başlamıştım. Tek avantajım o günkü dersimin on ikide başlıyor olmasıyken, amfiye gireceğim vakit yüzünü görmeyi hiç istemediğim tanıdık bir sima tarafından koridorun karanlık noktasına çekildiğimde, okuldaki bütün belaların gerçekleşmek için benim oraya gitmemi bekleyip beklemediğini merak etmiştim.

“İklimya,” diye fısıldadı Anıl Sancak’ın kulağıma ulaşan çattallı sesi. Işık vurmeyan koridorda yüzünün yarısı gölgelenmiş olsa da alnına dökülen sarı saçları ve üzerindeki kolej ceketini net bir şekilde görebiliyordum. “Yardımın gerek.”

“Seni okulun kapısından yaka paça attırmak için mi?” diye çıkıştığım da kolumu sertçe onun temasından kurtardım. “Burada ne işin var?”

Sandığımdan daha yüksek çıkan sesim, koridordan geçen bir grup öğrencinin bana dönmesine neden olduğu sırada, “Naz’la konuşmam lazım,” diye fısıldadı bir kez daha. Onu gördüğüm son günden bu yana vücudundaki fiziksel değişimleri fark etmemek imkânsızdı. Sesi yorgun geliyordu. Gözlerinin altı çökmüş, omuzları dikliğini yitirmiş ve yanağında saçlarıyla aynı renk kirli sakallar çıkmaya başlamıştı.

Her zamanki imajından farklıydı.

İstediği şeyi duyduğum gibi dudaklarımdan hayret dolu bir gülüş kaçtığında, “Rüya âleminde, *belki*,” diye karşılık verip ters bir tavırla yanından geçip gitmeye yeltendim.

Kolumu tutarak buna bir kez daha engel oldu ve vücudunu hiç düşünmeden önüme siper ederken koridorun hareketli tarafıyla olan bağlantımı kesti. “İklimya, lütfen...”

“Önümden çekil, Anıl.”

“Böyle davranma. Biz düşman değiliz,” diye karşılık verdi başını iki yana sallayarak. Çaresizce bakan yeşil gözleri sulanmaya başlamıştı ve yaptığı her şeye rağmen içimde hâlâ ona üzülen aptal bir taraf vardı. “Ben sana hiçbir şey yapmadım.”

“Ama *ona* yaptın.” Bu acı gerçeğe hâlâ inanamıyordum çünkü Naz’la aramızın iyi olduğu zamanlarda bile Anıl’ın onun hayatının aşkı olduğundan emindim. “Buna *ihanet* deniyor, Anıl. Unuttuysan diye söylüyorum.”

Değişimli ruh hâline rağmen söylediklerim başını yana eğip acı bir şekilde tebessüm etmesine neden olduğunda, “Hayır, İklimya. Unutmadım,” diye karşılık verdi, tıpkı ona yaptığım gibi beni aynı yaralı noktadan vurmaya çalışarak. “Ama onunla önüme duvar olmak yerine belki senin de neler yaptığını biraz hatırlaman gerekiyordur...”

Biraz.

Bakışlarım suratında asılı kalırken bana nasıl bir cevap vereceğini sanmıştım bilmiyordum ancak bu, o an için duymayı beklediğim son şey bile değildi. Omuzlarıma yıllanmış, tozlu bir

ağırlığın oturduğunu hissettiğimde durmadı. “Kışkırtıcı laflarını üzerime salmaktan çekinmiyorsun ama onu, sana en ihtiyacı olduğu bir zamanda öylece bırakıp giden sendin,” diye devam etti bana doğru koca bir adım atarak. Artık gülmüyordu. “Hiçbir şey söylemeden yarı yolda bıraktın, İklimya. Bencillik ettin. Bağırdın, kalbini kırdın. O sana *hiçbir şey* yapmamışken hem de. Ben...” Kısa bir an yutkundu, kelimelerini toparlamaya çalışıyordu. “Ben büyük bir hata yapmış olabilirim ama sen... Sen her seferinde iki farklı maske takan bir yüzüzsün.”

Hazırlıksız yakalandığım yerden gelen darbe beni şiddetli bir şekilde sarstığında, “Anıl...” diye fısıldadım geriye doğru savunmasız bir adım atarak.

“Öylesin.” Kelimelerini acımasızca üzerime savururken gözleri saniyeler öncesine göre biraz daha fazla dolmuştu. “O koca üç ay boyunca arkadaşlığınızı sonlandırmanın suçunu kendinde ararken sen çıkıp hiçbir şey söylemedin. Babasını yeni kaybetmişken bir köşeye çekildin ve günden güne onun kendini tüketmesini izledin...” Başını iki yana salladı. Sanki bu ânı yıllardır bekliyormuş gibi söyleyeceklerini acımasızca savuruyordu. “Ve şimdi seni unutup yeni bir sayfa açtığı için bunu kendine yediremedin, değil mi? O günden güne iyileşiyor, İklimya. Sense hâlâ iki yıl önceki o ölü kızsın. Olduğun yerde saymaktan başka hiçbir halt yapamıyorsun.”

Sen hâlâ iki yıl önceki o ölü kızsın.

Görüşüm bulanıklaşana dek benim de gözlerimin dolduğunun farkında değildim.

Herkesin günden güne başarı basamaklarını tırmandığı yolda, hâlâ bir adım ileri gidememenin nasıl bir his olduğunu biliyordum fakat bunu ikinci bir ağızdan duymak, aldığım darbenin şiddetini on misli arttırıyordu.

Hiç kimseye yetememek çok kötü bir duyguydu. Düzeltmeye çalıştıkça darmaduman etmek ya da her seferinde yanlış anlaşılacağını bildiğin için sessizce bir köşeye çekilmek... Hayata

bu kadar karanlık taraftan bakmak beni artık çok yoruyordu fakat hakkımda duyduğum tek bir kötü laf bile bu düzende benim için de bir yer olabileceğine dair umudumu köreltiyordu. *Belki de iki yıl önce her şeyi bitirmeliydim.* Neşter izlerini görünmez yerlerime geçirmek yerine bir kereliğine cesur biri olmalı ve bileklerimi deşmeliydim. Ya da boynumu. Hayır, *kalbimi.* O organın hâlâ atıyor olması hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü benim için 2 Şubat 2022 tarihinde durmuştu.

“Anıl, ben...” İçli hıçkırıklarımın arasından konuştuğumu fark edene kadar yanaklarım çoktan tuzlu yaşlarla ıslanmıştı. Fakat bunu umursamıyordum çünkü bir gün bu yüzleşmenin geleceğini biliyordum. Bu kişi Anıl olsa bile bir şekilde *gelmişti.* “Olay hiç görüldüğü gibi değildi, inan bana...”

Neler olduğunu söyleyemem ama bana inanmana ihtiyacım var, diye devam ettirdi zihnimin körelen yanı. *Bu tek bir kişi bile olsa artık birisinin bana inanmasına ihtiyacım var.*

Söyle, diyerek karşı çıktı sorunlu yanı. *Söyle. O artık burada değil. Çok uzakta. Çok, çok uzakta... Pis ellerinin sana değemeyeceği kadar uzakta. Gelip sana zarar veremeyecek kadar uzakta. Başını çevirip varlığını bakmaya değer görmeyecek kadar uzakta. Yukarıda. En zirvede.*

O senin hayatının en unutulmaz kişisi rolünü üstlenirken sen onun hatıralarında yalnızca sokaktan geçen bir figürandın.

Anıl'ın, “Ne görüldüğü gibi değildi, İklimya?” diyen sesini duyduğum an irkilerek kafamdaki düşünce selinden sıyrıldım. *Söyle. Söyle. Söyle.* Bana doğru başka bir adım daha attığında bu sefer geri kaçmamıştım. “Kollarımda ağlayarak seni özlediğini sayıklaması mı görüldüğü gibi değildi? Koşarak sana geldiğinde acımasızca suratına çarptığın kapılar mı görüldüğü gibi değildi? Bencil pislğin teki olmana rağmen her seferinde suçu kendinde araması mı? Ne! Görüldüğü gibi olmayan ne!”

Naz'a dokunmayacaksın. Kendi sesim zihnimde yankılandığında, bir kez daha beynimin içindeki o kilitli odayı ziyaret

ettiğimi anlamıştım. Bir zamanlar, yaşadığı her şeye rağmen değer verdiği insanlar için sesi güçlü çıkan bir kızdım. *Kalabalıklar arasında yalnız değildim.* Kendimden önce düşünebileceğim onlarca kişi vardı ve dudaklarımın arasından çıkan her sözcük bir değer taşıyordu.

Şimdi avuçlarımda hiçbir şey kalmamıştı. Herkes hayatına devam etmeyi başarmıştı fakat ben o geceden, o karanlık sokak köşesinden asla ayrılamamıştım.

“Çenenin kapalı tuttuğundan emin olana kadar, etrafında olan herkese teker teker dokunacağım.” Tanıdık ses. Tanıdık baskı ve tanıdık mide bulantısı. *“Koşup her şeyi anlatacağın tek bir kapı bile kalmayana kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın.”*

“Bana koşulsuz şartsız inanacak tek kişi o olduğu için mi?” diye soran sesim kendi kulaklarıma hâlâ aynı çaresiz tınıda doluyordu. *“Bu yüzden benden aldığın son şey Naz, değil mi? Hepsi bu yüzden.”*

“Ondan bir an önce kurtul,” diye karşılık vermişti gitmeden önce. Onu son görüşümdü. *“Başım senin yüzünden biraz daha belaya girerse yahut işimi kaybedersem, eğitim hayatından daha fazlasını kaybedecek kişi sen olursun. Ne olduğunu anlamadan kendini bir akıl hastanesinde bulursun. Dediklerimi unutma, fare. Bu suratı hiç unutma.”*

Sonra gitmişti.

Çok uzaklara.

Birkaç hafta öncesine kadar varlığı bünyemi ziyaret ettiği her an vücudumu yoğun bir panik dalgası ele geçirirdi. Kaskatı kesilirdim; dilim tutulur, beynim uyuşur ya da hareketlerim tutarsız hâle gelirdi.

Ama tuhaf bir şekilde bu sefer zihnimde beliren şey sadece melankolik bir sestti.

O’nun sesi.

“*Biri seni çok kötü bir şekilde incitti, değil mi?*” diye soruyordu. Gözlerinde gezinen merak parıltılarına rağmen dilinin ucundan çıkacak sözcükleri iyi kontrol edebiliyordu. “*Bu kadar kırılgan biri olmanın nedeni bu, değil mi?*”

Daha öncesinde sözleriyle beni sakinleştirebildiğini fark etmiştim fakat çiftlik evine gittikten sonra bunun için artık yalnızca varlığının yeterli olduğunu biliyordum. Onunla yaptığım iki dakikalık konuşma bile ellerimdeki çaresiz titremeleri geçiriyordu. Son iki haftadır vücudumu saran mayhoşluk, omuzlarımdaki yüklerin hafıflediğini hissetmemden kaynaklanıyordu ve bunun sebebi yine oydu. Ortadan kaldırmamıştı ancak bira-zını onun sırtına bırakmama izin vermişti.

Onu öptüğümde ise... Yanlış olduğundan ölesiye emin olduğum bir gerçeğin hiçbir zaman bu denli *doğru* hissettirmediğini fark etmiştim.

Yıllar sonra ilk kez iki yıl önceki o sokak başında takılıp kalmadığımı ve bana uzunca bir sürenin ardından göğüs kafesimin altında bir kalp taşıdığımı hatırlatmıştı. Elimde olsa tereddüt etmeden gidebileceğim tek yer, on beş dakikalık sınırlı bir süreyi dolu dolu geçirdiğimiz o karanlık arabası olurdu.

“Karma böyle işliyor, İklimya.” Anıl’ın sesiyle karanlık geçmişimin izlerinden sıyrıldım. Bir kez daha üzerime yürüdüğünde artık kaçacak bir yerim kalmamış gibi hissediyordum. “Ama belki de bu sefer onu beklememeliyim ve Naz’ı kırdığın her noktanın hesabını teker teker senden sormalıyım.”

“Tabii önce ben senin işini bitirmezsem.” Öteki tarafımdan uzanan yabancı bir el Anıl’ı yakasından tuttuğu gibi kendine doğru çektiğinde, birkaç saniye sonra görüş açıma yapılı bir beden ve dağınık kumral saçlara sahip yakışıklı bir yüz girmişti.

Enis Minkari.

Anıl gibi sporcu vücudu olan birine göre nasıl daha uzun ve kaslıydı bilmiyordum fakat onu değersiz bir çuval misali duvara çarparken, bunun o an için umursamam gereken en son şey

olması gerektiğini fark etmiştim. “Gücün kendinden küçüğüne mi yetiyor, orospu çocuğu?” diye sordu sinirli bir şekilde gülererek. Alnında beliren damarlardan anladığım kadarıyla az önceki konuşmamıza şahit olmuştu. “Beni de ağlatmayı denesene?”

O kadar irilerdi ki, cüsselerine yeterli yeri açabilmek için hızlı bir şekilde sıkıştığım köşeden çıkmam gerekmişti. Ben bunu yaparken Anıl kendini geri çekti ve havaya kaldırdığı yumruğunu hiç düşünmeden onun burnuna indirdi.

Aldığı darbe karşısında Enis’in dudaklarından bir küfür kaçtığında, “İkidir seni ilgilendirmeyen mevzulara burnunu sokmayı kesersen neden olmasın?” diye karşılık verdi Anıl. Adrenalinden ötürü göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. “Canımı sıkmaya başlıyorsun.”

Enis bir eliyle burnunu tutarken hafifçe yüzünü ekşitti. “Yine de burnumun bunu hak ettiğini sanmıyorum.”

“İlk seferin karşılığı olsun,” diye çıkıştı gövdesini sertçe onunkine yapıştırarak. “Bir dahakine sevgilisi yanındayken bir kızı kucaklamaman gerektiğini öğrenmiş olursun.”

“Hmm, neydi bu? Sadakatsiz orospu çocuklarının kendini savunma mottosu mu?” Enis kanayan burnunu hafifçe çekerken ona doğru tembel bir şekilde gülümsedi. “*Eski* sevgili demek istedin herhalde?”

Onu kışkırttığı bariz belliydi fakat açıkça görülen bir diğer şey ise Anıl’ın gerçekten buna kanıyor olmasıydı. Dudakları arasından öfkeli bir hırıltı kaçtığında elinin tersiyle onu sertçe göğsünden ittirdi. “Kıza yavşamak için ilişkisinin bitmesini beklemeyenlere ne diyorduk?”

Enis dudaklarına doğru akan kanın arasından, “Sevgilisini aldatmak için okuldan mezun olmayı bekleyenlere ne deniyorsa o,” diye karşılık verdi gülererek.

“Seni oros...”

Anıl’ın sert bir itirme eşliğinde koridora savrulmasıyla söyleyecekleri yarıda kesilmişti. Eğlenir ifadesine rağmen hareketleri

son derece öfkeli olan Enis işaret parmağını tehdit eder gibi ona salladığında, “Şimdi siktir git buradan,” diye mırıldandı ondan çıkacağına ihtimal bile vermediğim bir sesle. “Rezilliklerini öğrenmesini istemiyorsan ondan uzak dur.” Bunu der demez başıyla beni işaret etmişti. “Ve ondan.”

“Sen beni mi tehdit ediyorsun?” diye yükselen Anıl bir kez daha ortalığı karıştırmaya yelteniyordu ki, Enis’in öne doğru attığı öfkeli adımını fark eder etmez küfrederek geri çekilmişti.

Korkak.

Ellerini saçlarına geçirerek koridorda kaybolmasını izlerken, öteki tarafımdan duyduğum, “Balkız?” sesiyle birlikte dikkatim aniden Enis’in üzerine çevrildi. Sıcak bir tavırla omzumu okşuyordu. “İyi misin?”

İlk birkaç saniye şaşkın şaşkın gözlerinin içine baksam da hemen ardından kuruyan dudaklarımı yaladım ve hayalet görmüş gibi görünmemek için zorla da olsa gülümsemeye çalıştım. “İyiyim... Teşekkür ederim, Enis.”

Elinin tersiyle burnunu silerken başını bana doğru eğdi ve gerginliği dağıtmak için gülünç bir ifadeyle suratıma baktı. “Bana karşı bu kadar uysal olabileceğini bilseydim o herifi gördüğüm ilk gün döverdim.” Ardından öne adımladı ve şakacı bir tavırla omzunu omzuma vurdu. “Şşş. Gerçekten iyisin, değil mi?”

Büründüğü ciddiyetin kısa ömürlü olduğunu anlar anlamaz, “Buraya gerçekten başıma bela olmaya geldin,” diye mırıldandım ona aynı tavırla karşılık vererek. Yine de az önceki kargaşa yüzünden yere düşen bandanamı almak için eğildiğimde *içten* bir şekilde gülümsüyordum. “Gerçekten iyiyim.”

Pürdikkat hareketlerimi izlerken dudakları arasından onaylar bir mırıltı kaçtı. Gözlerinde istek dolu bir ifade vardı. “O zaman bana borçlandın.”

Şüpheli bir tavırla ona baktım. “Galiba bu bakışı biliyorum.”

Sağ omzunu yavaşça duvara yaslayıp görüşüm tamamen ondan ibaret olana dek önüme geçtiğinde, “Mesela şu an *onun* buralarda olup olmadığını söylemekten başlayabilirsin,” diye mırıldandı göz kırparak. “*Instagram*’dan bana geri dönmediği için dizdiğim sesli mesajlardan sonra birtakım engellenme mevzuları yaşandı da.”

Dudaklarım aralandı. “Gerçekten mi?”

O ise sırtıyordu. “Ama bunu yapmadan önce bütün seslerimi itinayla dinledi.”

Kafamı iki yana sallayarak, “Git başımdan,” diye çıkıştım ona doğru. Fakat gülmemi engelleyememiştim. “Naz *asla* böyle birisi değil. En başında ciddiye bile almamıştım ama sanırım gerçekten dikkatini çektin.”

“Tatlım, ben Enis Minkari’yim. Dikkat çekmek benim işim.” dedi ellerini dağınık saçlarının arasından geçirerek. Burnu hâlâ kanıyordu. “Yani beni engellemesi, onun gibi biri için bir çeşit flört başlangıcı olduğu anlamına mı geliyor?”

Kaşlarım alaycı bir tavırla havalandı. “Anlamadım...” diye mırıldandım başımı imayla yana doğru eğdiğim sırada.. “Onunla flört mü etmek istiyorsun?”

“Hayır. Sen dersini, ben de şansımı kaçırmadan önce onu nerede bulacağımı söylemeni istiyorum.” Tekrardan doğrulur bir pozisyon aldı. “Şimdi?”

Derin bir soluk koyduğumda ona tahmin ettiğimden çok daha uzun bir süre boyunca baktım. “Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver.”

Ellerini hevesli bir şekilde iki yana kaldırdı. “Söz veriyorum.”

“Bugün pazartesi, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel...” dedim Naz’ı haftanın bu günlerinde sık sık gördüğüm o yeri Enis’e söylemeden hemen önce. “İkiye kadar Anayasa

dersi var, Hukuk Fakültesi'nde." Hafifçe omuz silktim. "Kapıda beklemen gerekecek."

Enis'i ya da Anıl'ı günün geri kalanında bir daha görmedim.

Günün son dersinin ardından eve geçmeden önce kampüse sıcak bir şeyler içmeye ineceğim sırada, bahçeye açılan kafeteryaların olduğu tarafta gözüme çarpan bir masayla olduğum yerde duraksadım.

Sıradan bir masa değildi.

Çünkü metal sandalyelerden birinde oturan o tanıdık vücudun sahibi Çağın Alkan Dinçer'di.

Onu görmediğim bu iki haftalık süre boyunca uyurken, yemek yerken, bana verdiği testleri çözerken ya da Polina'yla konuşurken suratını yüzlerce kez gözümün önüne getirmiştım fakat hiçbirisi şu an, tam burada olduğu kadar beklenmedik ve *vurucu* olmamıştı.

Siyaha yakın koyu saçları biraz daha uzamıştı ve diğer akademisyenler gibi şekil vermek yerine dağınık tutamlar hâlinde alnına dökülmelerine izin vermişti. Teni her zamanki gibi bembeyaz ve pürüzsüzdü. Tam karşısında, arkası bana dönük hâlde oturan kumral kadına gülerek bir şeyler anlatırken, maviliklerinde alıştığım parıltılar geziyordu.

Işıl ışııl ve *canlıydı*.

Benim aksime.

On dört gün boyunca o mesaj yüzünden kötü bir şey mi yaptım düşüncesiyle içim içimi yerken, onu burada *hak ettiği* şekilde mutlu ve dinç görmek kalbimin kırılmasına neden olmuştu.

Adımlarımı onların oturduğu yerin karşısında kalan başka bir kafeteryaya çevirdiğimde, "Yine fazla düşünüyorsun," diye geveledim ağzımın içine doğru. Bakışlarımı yasaklı bir bölgeymiş gibi hızlı bir şekilde o taraftan çektim. "O başarılı ve çevresi

olan bir akademisyen... Oysa sen..." *İki ilgiye kanarak onu öpen bir zavallı.*

Karşımdaki manzarayı görene dek, onun hayatında da yalnızca basit bir figüran olduğumdan gülünç bir şekilde bihaberdim.

Kendim için karton bardakta sıcak bir kahve alırken sırtımda bir çift göz hissettim.

Kasadaki adamla ayaküstü bir sohbet yaptığımda ya da boşta olan masalardan birine oturup, son teslim tarihi iki gün sonra olan ödevimi bitirmek için çantamdan *iPad*'imi çıkardığımda da.

Başımı kaldırıp o tarafa bakmaya cesaret edemiyordum çünkü bakışlarımı onun üzerinden çektiğim andan beri beni izlediğini *biliyordum*.

Dengesiz herif.

Ders çalışmak yerine tabletimin ekranına boş bakışlar attığım beş dakikanın ardından masanın üzerinde duran telefonum titredi. Bu süre zarfı boyunca o vurucu gözlerin hissiyatı üzerimden asla çekilmemişti.

Çağın Alkan Dinçer:

Çekinme, bakabilirsin. Karşıdaydım.
(13.23)

Mesajını bildirim panelinden okur okumaz başımı kaldırdım ve tam da istediği gibi saptırma ihtiyacı duymadan doğrudan ona baktım.

Gözlerimiz ânında buluştu çünkü tahmin ettiğim gibi beni izliyordu.

İklimya:

Pardon?
(13.23)

Çağın Alkan Dinçer:

Eh, seve seve masama davet ederdim ama toplum içinde benimle görülmekten utandığını unutmuşum.
(13.23)

Okuduğum mesajla birlikte çenem neredeyse yerle bütünleşecekti.

Bana *tavır* mı yapıyordu?

Bir dakikadan daha uzun bir süre, şaşkınlığımı gidermek amacıyla boş boş onun suratına baktıktan sonra yeniden telefonuma gömüldüm ve, “*Senden utanmıyorum.*” şeklinde yazdığım mesajı yollamadan önce silerek başka bir şey yazdım.

İklimya:

İyi. En azından artık karşı çıkmıyor ve
diretmek için kapıma gelmiyorsunuz.

Kabullenmenize sevindim.
(13.24)

Çoğul ekini kullandığım an aramıza bir kez daha o acı verici mesafeyi çekmiştim.

Mesajımı okuduktan sonra uzunca bir süre başı telefonundan kalkmadı.

Çağın Alkan Dinçer:

Güzel. O hâlde toplum içinde
bana o şekilde bakmayı kes.

Ben senin öğretmeninim.
(13.24)

İklimya:

Öğretmenim? Hatırladığım kadarıyla özel
ve akademik hayatını ayırt edemeyen birisisin
ve beni finallere hazırlaman gerekirken son iki
haftadır özel derslerim için iletişime bile geçmedin.
(13.25)

Hayır. Tıpkı ondan istediğim gibi bana alan ve zaman tanıyordu fakat bunu bizzat yaptığım hâlde uzak kalmasını kendime öyle yedirememiştim ki, şimdi öfkemi ondan çıkarmayı seçiyordum.

İklimya:

Böyle birine öğretmenim diyemem.
 Allemen parasının boşa gitmesini de
 istemem. Kendime yeni ve yararlı
 birini bulsam iyi olacak.
 (13.25)

Yolladığım mesajları okuduğu gibi bakışları öyle büyük bir hızla üzerime çevrilmişti ki, kısa bir an zeminin sandalyemin olduğu noktadan ikiye yarılmasını ve beni bütünüyle yutmasını dilemiştim.

Çağın Alkan Dinçer:

İmkânsız ihtimalleri sıralamaya devam
 et, iklimya. Sana kiminle aşık attığını
 göstermeme çok az kaldı.
 (13.25)

İklimya:

Yanlış olan hiçbir şey söylemedim.
 (13.25)

Çağın Alkan Dinçer:

Neden canımı yakmaya
 oynadığını sorabilir miyim?
 (13.25)

Canını mı yakıyordum?

İklimya:

Böyle bir şey yapmıyorum.
(13.26)

Çağın Alkan Dinçer:

Evet, her zaman yaptığın şeyi
yaparak kaçırıyorsun.
(13.26)

İklimya:

Düşünmek için zamana ihtiyacım
olduğunu söylemek kaçmak değil.
(13.26)

Çağın Alkan Dinçer:

Üçüncü kişilerin seslerini
bu denli hayati mesele hâline getirip
onlar yüzünden her seferinde beni
kurban seçmen tam olarak kaçmak.
(13.26)

İklimya:

Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?
(13.26)

Çağın Alkan Dinçer:

Ben senin hakkında hiçbir şey düşünmemeye
çalışıyorum çünkü yine kaçıp gideceğini bildiğim
için artık kelimelerimi bile seçerek kullanıyorum.
(13.26)

Çağın Alkan Dinçer:

Ve seninle konuşmadığım iki haftada bunun aslında beni ne
kadar yorduğunu fark ettim. Biraz hava almanın ve yüklerden
arınmanın bana iyi geldiğini inkâr edemeyeceğim.
(13.26)

Göğüs kafesimin altında bir şeyler sızladı.

Yükler. Onun için kahrolası bir *yükten* ibarettim.

İklimya:

Can yakma sırası şimdi sana mı geçti?
(13.27)

Çağın Alkan Dinçer:

Söylediklerim sadece gerçekler. Canını
yakan bir şey varsa belki de bazı şeyler
hakkında doğru kararlar veremediğin içindir.
(13.27)

Çağın Alkan Dinçer:

Çünkü beni kendinden iten sendin, İklimya.
Bir kereliğine cesur olsaydın ve bana karşı
gelmek yerine aramızda gelişen şeyleri
sadece akışına bıraksaydın,
(13.27)

Çağın Alkan Dinçer:

Ben senin elini tutmaya zaten dünden hazırdım.
(13.27)

13. BÖLÜM: "KARNAVAL"

"Uğruna savaşıacak kimsen kalmadığında, hayatı yaşamaya değer kulan şey ne olurdu?"

*Bir Hafta Sonra
Çağın Alkan Dinçer*

Yetişkin olmak abartılıyordu.

Ya da yetişkinlere yakışır şekilde davranmak zorunda olmak.

Çünkü o noktada kendimi öyle yorgun ve keyifsiz hissediyordum ki, öğrencilerimin attığı *mail*'lere cevap vermek ya da ertesi sabah erkenden kalkarak sorumluluk sahibi bir birey gibi okula gitmek yerine, Tucker'ı kucağıma alarak televizyonun karşısına geçmek ve canım her şeyden sıkılana dek yalnızca belgesel izlemek istiyordum.

Ya da televizyonu asla açmazdım ve devasa siyah ekrandan kendi suratımı gördüğüm her saniye, dışa yansıttığım yüzümün aksine belki de içten içe nasıl bir pislik olduğumu hatırlardım.

Çünkü tüm dünya onu karşısına almışken, gözlerinin içine baka baka verdiğim *seni özüne döndüreceğiz* sözüne rağmen yanındaki yerimi satmam dört haftamı almamıştı.

İçim içimi yiyordu. İki yıl önce onu Özlem'in evinin balkonunda, bilgisayarımın ekranında gördüğüm ilk andan bu yana istisnasız her seferinde olduğu gibi. Bugüne dek tek bir kez bile karşı karşıya gelmemiş olmamıza rağmen, günde binlerce öğrencinin ayak bastığı kampüse girdiğim her anda gözlerimin sarışın

bir kız çocuğunu aradığı zamanlardaki gibi. *Kız çocuğu*. Öyleydi. Onu erken yaşta olgunlaştırmak *-ya da hayat enerjisini çalmak-* zorunda kalan gerçeklere rağmen benim yanımdayken kendini hep kaybediyordu. Dili çözülüyor, ifadesi gevşiyor, yanakları pembeleşiyor ve gülümsüyordu. İçimde o ânları portre hâline getirtip, evimin en görkemli köşesine asma arzusu uyandıracak seviyede güzel bir şekilde.

Çok güzel gülüyordu fakat gözlerindeki parıltıyı ondan çalan hayat, bu nadide nimete de el koymak için herhangi bir izne ihtiyaç duymamıştı.

Çağın Alkan Dinçer:

iklimya, yaptığım şey anlık bir çıkıştı.
Hatalı olduğumu biliyorum.
(09.28)

Çağın Alkan Dinçer:

Yüklerden arınmanın beni rahatlattığını
söylerken bahsetmek istediğim şey aramızdaki
belirsizliğin baskısıydı. Senin ağırlığından hiçbir
zaman rahatsız olmadım. Bundan bir an bile
olsaydım, en başında o yükün bir parçasını
benim omzuma bırakmana müsaade etmezdim.
(09.28)

İki hafta boyunca seni düşünmemenin bana iyi geleceğini sandım fakat yanıldım. Oyalanmaya ve bastırmaya çalıştım. Ta ki yolun sonunda senden başka düşünecek hiçbir şeyim kalmayana kadar, demek istiyordum. Gerekirse onun anlayacağı kadar yüksek bir sesle ve bunun için herhangi bir izne ihtiyaç duymadan. Bastırdıkça yayılan bir zehir gibisin. Yüklerin bile hoşuma gidiyor. Sana dair her şey bütünüyle hoşuma gitmeye başlıyor.

Çağın Alkan Dinçer:

Bunu konuşalım mı?
Mümkünse yüz yüze.
(09.29)

İki gün önce ona attığım son mesaj buydu ve hayatımda ilk kez kendimi açıklayamadığımı hissetmiştim.

Oysa o hep böyle hissediyordu. Çenesini gerekmedikçe açmamasının nedeninin konuşmaya üşendiğinden değil, insanların onu anlamayacağı korkusundan olduğunu biliyordum. Bütün hayatı boyunca bu yanıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. İşaret diliyle kendini açıklamaya çalışan bir dilsiz baş çevirmek gibi, insanlar onun sesini duymamak için kulaklarına hayalet duvarlar örmeye başlamıştı.

Bu denli suskun ve çekingen birine dönüşene kadar bu dünya tarafından nasıl bir suçla cezalandırılmıştı düşünmek istemiyordum çünkü düşünürsem *kafayı yiyecektim*.

Kafayı yiyecektim çünkü ona vermiş olduğum sözü çiğneyecektim.

Sen anlatana kadar sormayacağım bahaneleri çöpe gidecek ve ilk işim okula gittiğim gibi, onu ilk gördüğüm günde yaşamaya bu denli hevesli bakan kız çocuğunu dipsiz bir kuyuya iten şeyin ne olduğunu araştırmak olacaktı.

Bunu yapmaya kalksam sonuca er ya da geç ulaşacaktım. *Biliyordum*.

Sadece o sonucu İklimya'nın ağzından duymak istiyordum.

"İşte böyle..." diye mırıldanıp cümleyi noktaladığımda, kulağıma dayadığım telefonu daha rahat bir pozisyona alarak arkadaşımın cevabını bekledim. "Seni yeni yeni tanımaya başlayan birinin güveni nasıl kazanılır, Özlem? Bağlanma sorunları olan birinin? Bunu öğrenmeye gerçekten ihtiyacım var."

Hattın öteki tarafından derin bir iç çekme sesi duydum. "Karşılığında ne istediğine bağlı."

"Bana kendini açmasını istiyorum," diye mırıldandım dalgın bir şekilde. Son zamanlarda istediğim başka hiçbir şey yoktu. Bunu düşünürken bile gözlerimin önüne aniden onun suratı geliyordu. "Geçmişini, belki de. Bilmiyorum. En zayıf noktasını."

“Alkan...” diye karşılık verdi Özlem. “Bahsettiğin kişi nasıl biri bilmiyorum fakat hiç kimsenin henüz yeni tanıdığı birine kendini basitçe açacağını zannetmiyorum. Özellikle de bir zafını.”

“Ya onu öptüysem?” diye sordum aceleyle. Kelimeler dudaklarımdan çıkarken hiç tereddüt etmemiştim. Onun beni anlayan bir avuç insandan biri olduğunu biliyordum fakat sunduğu sessizlik o noktada büyük bir şokla sarsıldığını fark etmemi sağlamıştı. “Ya benim yanımda rahat hissediyorsa? Hiç olmadığı kadar? Ya...” *Aramızdaki tuhaflık, bir öğretmen-öğrenci ilişkisinden çok daha fazlasıysa?*

Nefesi kesilen en yakın arkadaşım, “Alkan...” diye mırıldandı güçlkle. “Tüm bunların ne zaman yaşandığını sorabilir miyim?”

“Bir haftadan biraz daha fazla zaman önce.”

“Siktir oradan.” Başka bir şok dalgasıyla daha çarpılmadan önce, aklındaki bir diğer soruyu daha aradan çıkarmak için beklemeydi. “Peki öpüştüğünüzde birbirinizi ne zamandır tanıyordunuz?”

Kendimi bir çeşit çift terapisti ile konuşuyormuş gibi hissediyordum. “Yaklaşık üç haftadır...”

Hattın öteki tarafından bu kez şaşkınlık dolu bir inleme yükseldiğinde, “O kişi İklimya, değil mi?” diye sordu bağırarak. Tiz sesi bir anlığına suratımı buruşturmama neden olmuştu. “Ona ders vermeye tam olarak o zaman başladın çünkü!”

İyi bir gözlemciydi.

“Evet dersem mi kurtulacağım, hayır dersem mi?”

Özlem’in tarafından başka gürültülü bir hışırtı daha koptuğunda ayağa kalktığını anlamıştım. “İki türlü de kurtulamayacaksın çünkü seni mahvedeceğim!” diye bağırdı. “Eğer öptüğün kız oysa mahvedeceğim, o değilse iki katı daha fazla mahvedeceğim!”

“Onun olmaması neden senin için...”

“Alkan!” diyerek sabırsız bir şekilde sözümü kesti Özlem. “O kıza çok farklı bir ilgin olduğunu ilk günden beri biliyorum. Yani evet, o kişi İklimya değilse iki katı büyük bir belayla karşı karşıyasın ama bunu şimdilik bilmesen de olur.”

“İlk günden derken?” diye sorduğumda, göğüs kafesimin altındaki organda ufak bir yumuşama hissettim. “Hangi ilk günden?”

İki yıl önce o balkon köşesinde bana onu önerdiğin ilk günden mi yoksa kapısı yalnızca bana çıksın diye onun özel ders talebini reddettiğin ilk günden mi?

Bu doğrudur.

İklimya’nın ruhu bile duymazken onunla iki kez tanışmıştım ve ikisinde de başrol Özlem Karasu’ydu.

O gün en yakın arkadaşımın başkasına yolladığı *mail*’lerin onay alıp almadıklarını bilmiyordum fakat ertesi günü utangaç bir ifadeyle ofisimden içeri girdiğini gördüğümde, diğerlerinin onu reddetmiş olduğu gerçeğine hiç bu kadar sevindiğimi hatırlamıyordum.

“Hangisi olduğunu çok iyi biliyorsun,” diye mırıldandı Özlem. Aklım ona dair düşünceleri dağıtıp yeniden bu gerçekliği sunarken iki hattı da uzunca bir süre samimi bir sessizlik doldurdu. “Bak ne diyeceğim...” Derin bir nefes verdiğini duydum. “Güvenini kazanıp kazanmaman yalnızca senin elinde ama...” *Söylemesi bu kadar zor olan şey neydi?* “Birbirinizle iletişim hâlinde olduğunuz süre boyunca hep onun yanında ol Alkan, tamam mı? Neler yaşadığını bilmiyorum fakat biri onda kapanmayacak kadar ağır yaralar açmış gibi hissediyorum.”

Bu gece yatağında tavanı izlerken düşüneceğim şeyi an itibarıyla bulmuştum.

“Özlem,” dedim çaresiz bir fısıltıyla. “Ona ne yaptıklarını öğrenmek istiyorum.”

“Bunu sana ondan başka hiç kimse anlatamaz.”

“Bu yüzden önce güvenini kazanmam gerek, değil mi?”

“Aynen öyle.” Telefonu ilk açtığında yeterince keyifli olmasına rağmen şimdi onun da en az benim kadar durgunlaştığını hissediyordum. “Bunu Hazar’a haber edeceğim. Üçlü buluşma ister misin?”

“Çok iyi olur.”

Birbirimize veda edip telefonu kapattığımızda bir süre televizyonun yansımasından kendi silüetimi izledim. *Neler yaşadı bilmiyorum fakat biri onda kapanmayacak kadar ağır yaralar açmış gibi hissediyorum.* Bunu ben de hissediyordum. Bugüne dek hiçbir şeyi hissetmediğim kadar kuvvetli bir şekilde. Onun solgun bedenine tek bir bakış atan bir yabancı bile basitçe hissedirdi. İçim içimi yiyordu. Çoğu zaman ufacık bir temasla bile kırılacakmış gibi bakarken, birilerinin ona zamanında bunu öylece yapmış olması düşüncesi kanımı kaynatıyordu.

Özlem ertesi günü buluşacağımız saati ve mekânı yollayana kadar kesintisiz bir şekilde bunu düşünsem de beni dipsiz düşünce bataklığından çıkaran şey üçüncü bir kişiden gelen beklenmedik mesaj olmuştu.

Hazar:

Bence bu konuyu bu kadar üstelememelisin.
(22.35)

Hazar:

Çünkü kapanmış bir davayı tekrar açmak bu sefer yalnızca tek bir tarafa zarar vermez.
(22.35)

Bildirim paneline düşen mesajları okuduktan sonra zihnimin içinde iki ayrı soru baloncuğu belirdi.

Birincisi, az önce bir *davadan* mı bahsetmişti?

İkincisi ise...

İklimya Matilda Mir ismi bunca zamandır Boğaziçi kampüsünde asılsız bir dedikoduyken, Hazar Şanoğlu bunun *kapanmış*

bir mevzu olduğundan nasıl emin bir şekilde bu mesajı yollayabilmişti?

İklimya Matilda Mir

Kafamın içindeki iblislerin benimle oynamasına izin veriyorum.
Her seferinde.

Hayata bir amaç uğruna geldiğimi hep unutuyorum. Yüzümdeki gülümseme silindiğinde acımasızca kendimi suçluyorum çünkü her zaman mutlu hissedemeyeceğim gerçeğini kabullenmek istemiyorum. *Sebebi neydi?* Üzerime atılan baskı mıydı beni bu hâle getiren yoksa yaptığım hataların bir çeşit bedeli mi? Annem o gün bana inanmayı seçseydi bugünün saati çok daha farklı şekilde işler miydi? Babam onun iyiliğimi düşündüğünü tekrar etmek yerine bir uçak bileti alarak o geceyi yanımda geçirseydi bırakır mıydı ellerim titremeyi? Sebebi anksiyeteydi. *Ailem değildi.* Tıpkı gözüme bir gram uyku girmeyen gecelerimin nedeninin hasta edici seviyedeki yalnızlığım değil, ufak çaplı baş ağrılarım olması gibi. Neticede dilimin pek sık dışarı çıkmaması da insanların beni anlamayacağı korkusundan değil, konuşmaya üşendiğimdendi.

Fakat belki bir gün bu düzen beni böyle kabul etmeyi seçerdi.

Bunun için yeterli miyim, soruları sadece geçmişimin hayaleti hâline gelirdi. Hiçbir yere ait hissedememek normalleştirilirdi. Memnuniyet toplamak için bacaklarımı değil, kitaplarımı aralamam gerekirdi.

Belki de bazen yalnızca *o'nun* dediği gibi, *Normal olmak fazla klişe,* demek yeterliydi.

Çağın Alkan Dinçer:

Yüklerden arınmanın beni rahatlattığını söylerken bahsetmek istediğim şey aramızdaki belirsizliğin baskısıydı. Senin ağırlığından hiçbir zaman rahatsız olmadım. Bundan bir an bile olsaydım, en başında o yükün bir parçasını benim omzuma bırakmana müsaade etmezdim.

(09.28)

Üç gün önce aldığım mesaj buydu.

Onu kafeteryada, birlikte oturduğu kadın bir akademisyenle bulduğumdan bu yana yüzünü hiç görmemiştim. Aradan bir haftadan fazla bir süre geçmişti. Hayatımda onun gibi bir faktör olmadığı için rutinlerim artık özel dersi kapsamıyor ve yalnızca okul-ev şeklinde ilerliyordu.

Yüzünü görmeyi özlemiştim.

Birkaç saat önce, son bir haftada sık sık olduğu gibi öyle büyük bir boşlukla çarpılmışım ki, internette gezinen profesyonel çekim fotoğraflarının bana yetmediğini fark ederek işe koyulmuş ve adını kayıtsızca bütün sosyal mecralarda aratmışım.

Adamın sadece Twitter hesabı vardı ve orayı da yalnızca yurt dışı projelerini *global* bir şekilde yayımlamak için kullanıyordu.

Ve ben de bu denli devasa bir asosyalliğe dayanamadığım için çareyi en sonunda onun en yakınlarından birine -*bunun yerine direkt o olmasını isterdim*- yazmakta bulmuştum.

İklimya:

Yirmi birinci yüzyıldayız. Bir insan neden bu devirde sosyal medya kullanmaz ki?

(16.44)

Yazdığım kişi bekletmeden geri dönüş yaptığında kimden bahsettiğimi ânında anlamıştı.

Enis Minkari:

İşte şimdi spot ışıklarını Çağın
Alkan Dinçer'e tutma vakti.
(16.45)

Enis Minkari:

Yemin ediyorum o herif bir dede.
(16.45)

İklimya:

Öyle deme.
(16.45)

İklimya:

Belki sadece sevmiyordur.
Herkes sevmek zorunda değil.
(16.45)

Enis Minkari:

Bari çarptığın lafının üzerinden
iki dakika geçseydi, İklim.
(16.45)

İklimya:

Bu, sen çenenin pervasızca
açmadan önceydi.
(16.46)

İklimya:

Onu ben istediğim kadar eleştirebilirim
ama sen eleştiremezsin.
(16.46)

Enis Minkari:

Niye eleştiremeyecektmişim,
pardon? O benim kuzenim.
(16.46)

Bunu mu öne sürüyordu? *Hah.*

İklimya:

Benim de öğretmenim?
(16.47)

Enis Minkari:

Sen onun hayatında bir aydır
varsın, tatlım. Ben yirmi beş yıldır.
(16.47)

Yani kendisi de yirmi beş yaşındaydı.

İklimya:

Her şeyim üzerine bahse varım ki şu bir ayda sizin yirmi beş
yılıda yapamadığınızdan daha çok şey yapmışızdır.
(16.47)

Yollayana kadar bu denli yanlış anlaşılmaya müsait bir mesaj
olduğunu fark etmemiştim.

Enis Minkari:

Bu açık açık seviştik
ıması falan mı yani?
(16.48)

İklimya:

Git başımdan.
(16.48)

Enis Minkari:

Ben de onu umuyordum.
(16.48)

İklimya:

?
(16.49)

Enis Minkari:

Karnavala hazırlanacağım.
Tabii izin verirsen.
(16.49)

Mesajı okurken kaşlarım havalandı.

İklimya:

Nə karnavalı?
(16.49)

Enis Minkari:

Vay, merak mı ettin?
(16.49)

İklimya:

Söylesəne.
(16.49)

Enis Minkari:

Bir ünversitenin bağış festivaliymiş.
(16.50)

İklimya:

Sen nereden duydun?
Ben hiç duymadım.
— (16.50) —

Enis Minkari:

Ağabeyim sponsorlardan biri.
Alkan geçen hafta aile grubuna afişini yollamış.
Kuzen dayanışması falan. Galerimde dolaşırken
gördüm, hava güzel olunca da bir uğrayayım dedim.
(16.50)

Gözlerim kısılrken istemsizce oturduğum yerde dik bir pozisyon almıştım.

İklimya:

Alkan Hoca da mı orada?
(16.50)

Enis Minkari:

Tabii, kızım. Başka kim olacak?
(16.50)

Enis Minkari:

Herif haftalardır Seher'le bunun için
çalışıyor. En ufak bir pürüz bile
istememesi felâket baydı.
(16.51)

Seher. Taramalıya bağlamış hâlde odamın içinde dönerken okuduğum isim olduğum yerde duraksamama neden oldu. Türkçe adlarla büyük bir samimiyetim olmasa bile bu bir kadın ismine benziyordu.

İklimya:

Seher kim?
(16.51)

Enis Minkari:

Karnavalı düzenleyen kadın.
(16.51)

Kadın. Doğru tahmin etmiştim. Kadındı.

İklimya:

O ve Alkan Hoca ne alaka?
Başka okul demiştin.
(16.51)

Enis Minkari:

Ben nereden bileyim, git ona sor.
(16.51)

İklimya:

Niye sorayım ona?
Bana ne ki?
(16.51)

Tırnak etlerimi ısırarak yeniden yatağa oturduğumda gurur dolu mesajlarım yirmi saniye boyunca *görüldü*de kaldı.

Enis Minkari:

Al, bak.

(16.52)

Bana *Seher Paçal* isimli profilden on üç dakika önce atılmış bir *story* yolladıktan sonra yeniden sessizliğe gömüldü.

Kısa bir an düşünmek için duraksasam da karşımdaki fotoğraf karesinde tanıdık bir yüz görmemle parmaklarımın ânında o noktayı bulması uzun sürmemiştii.

Alkan.

Havadan geçip direklerle birbirlerine bağlanmış renkli led ışıklarının altında, kuru çimenlerin üstüne serilmiş puf minderlerden birinde oturuyordu. Üzerinde klasik beyaz gömlek ve siyah pantolon takımı vardı fakat tuhaf bir şekilde en basit parçalar bile içinde o olduğunda göz alıcı hâle geliyordu. Gömleğinin kollarını dirseğinin altına kadar kıvrırmıştı ve birkaç kişinin daha olduğu fotoğrafta gülümseyerek kameraya bakıyordu.

Seher olduğunu anladığım kadın onun hemen solunda oturuyordu çünkü varlığını fark ettiğim gibi kim olduğunu hatırlamıştım. Onu son gördüğümde kafeteryada karşılıklı oturarak bir şeyler hakkında hararetli bir konuşma yaptığı o güzel kumral kadındı.

Midemin altında tuhaf bir karıncalanma hissederken anlam veremediğim bir agresiflikle fotoğraftan çıktım ve Enis'e yazdım.

İklimya:

Tek mi gidiyorsun?

(16.54)

—

Enis Minkari:

Maalesef.

(16.54)

Güzel.

İklimya:

Araban var mı?

(16.54)

Enis Minkari:

Var.

(16.54)

İklimya:

Yarım saat sonra beni atacağım
adresten al. Ben de geleceğim.

(16.55)

İklimya:

Adres

(16.55)

Karnavalın olduğu yere vardığımızda saat sekize geliyordu.

Hızlı bir düşün ardından üzerime soluk mavi bir kot şort ve beyaz düz bir kapüşonlu üst geçirdiğimde Enis'e evime gelmesi için verdiğim süre çoktan dolmuştu. Akşamüstüne kadar yağmur yağdığı için yollar ıslaktı ve bu yüzden de ayağıma spor ayakkabılarım yerine kovboy çizmelerimden birini geçirmek zorunda kalmıştım. Açık pembe bir allık, her zaman kullandığım sabit dudak yağı ve rimeli arabada kabaca suratıma yedirdikten sonra onları torpido gözüne itelemiş ve Polina'ya birkaç saatliğine dışarıda olacağıma dair kısa bir bilgilendirme mesajı yollamıştım.

Fakat yolun yarısında Enis acıktığını dile getirerek arabayı ünlü bir hamburgercinin önünde durdurmasaydı ulaşmak istediğim adrese tam zamanında varacağımızı biliyordum.

Bütün itirazlarıma rağmen beni de içeri sürüklemiş ve bir şey yemeyeceğimi söyleyerek inat ettiğimde ise gözlerini devirerek

banada kendi menüsünün aynısından sipariş etmişti. Hamburger kokusunu alınca hafiften acıktığımı anlamıştım fakat siparişimiz geldikten sonra yalnızca dörtte birlik bir kısmını yiyerek şiştiğimde, mevzuya ânında dahil olmuş ve yemeğimden geri kalanı sorunsuz bir şekilde midesine gömmüştü.

Bu yüzden karnaval alanına adım attığımız gibi, “Karnım kazındı,” dediği için gözlerimi kocaman açarak ona dönmüştüm. Kıstığı kahvelerini ilerimizdeki çubuk patates standına dikmişti. “Bir şeyler mi alsak?”

“Yok artık.” Ilık meltemden dolayı yüzümün önüne gelen sarı tutamları geriye itelerken ona doğru uyarıcı bir bakış attım. “Daha yarım saat önce yemek yedin.”

“Ama beş öğünümünden ikincisiydi o.”

“Ne?”

“Günlük üç bin beş yüzden fazla kalori alıyorum, tatlım.”

Duyduklarımınla birlikte dudaklarım koca bir *o* şekline büründüğünde, birkaç saniye boyunca karşımdaki suratına şaşkın bir bakış yolladım. “Neden? Sporcu falan mısın?”

“Abimin kulüplerinden birinde basketbol oynuyorum. Yani, evet.”

Sırtarak söylediği şeyler beynimde yeni bir ampulün yanmasına sebep olmuştu. *Tabii ya*. Neden bu kadar uzun olduğuna ve Anıl’la karşı karşıya kaldığında dahi onun gibi kalıplı birinden bile formda durduğuna şaşmamalıydı. Elbette spor yapıyordu.

“Abin bu kadar servetle nasıl Türkiye’nin en zengin adamı değil?”

Suratındaki silik gülümseme soruyla birlikte yeniden ışıldadığında, “Bir bilsem,” diye mırıldandı kafasını iki yana sallayarak. “Son zamanlarda işi yerine pembe hayaller peşine düştüğü için olabilir.”

Tam bunun ne anlama geldiğini soracaktım ki, onun peşinden yemek stantlarına doğru ilerlerken gözüm ani bir sapmayla

çevredeki kalabalığa takıldı ve çok geçmeden onun tanıdık simasını yakaladım.

Enis'in saatler önce yolladığı fotoğraftaki gibi, çimenlere serili puflardan birinin üzerinde otururken sessizce telefonuna gömülmüştü. *Kanlı canlı görüntüsü karşıma geldiği için kalbim neden aptal bir tepkimeyle karşılık veriyordu?* Saniyeler sonra elinde tuttuğu mavi bir içecekten onun yanına ilerleyen kumral kadını gördüğümde adımlarım olduğu yere çakıldı. Alkan birkaç belirsiz mırıltıyla birlikte bardağı onun elinden alırken ise yüzüne yerleşen o gülümsemeyi görmek bir kez daha kalbimi ağrıtmıştı.

Mutlu muydu sahiden?

Bir kereliğine cesur olsaydın ve bana karşı gelmek yerine aramızda gelişen şeyleri sadece akışına bıraksaydın, ben senin elini tutmaya zaten dünden hazırdım.

Mesajı aklımdan çıkmıyordu.

Ofis odasına adım attığım ilk günden bu yana onun yalnızca beni değil, derinlerimdeki kabuklu yaraları da görebilecek türden büyümlü bir adam olduğunu anlamıştım. Belki de yalnızca tekti. Oydu. Bu yüzden mi onu kendimden itsem bile bir şekilde elini tutmaya her zaman hazırım diyordu? Niye desindi? *Beni tanı mıyordu.* Diğer herkese gösterdiğim o aldatıcı maskenin ardındaki mide bulandırıcı lekeyi görmüyordu. Ben İklimya'ydım sadece. Bir ay önce anlık bir cesaretle yolladığı *mail'e* onun tarafından geri dönüş alan kızdım. Ondan öncesinde varlığımdan bihaber olduğu silik bir yabancıydım. Hiçbir şey ve hiç kimseydim. *Hayatının son birkaç haftası onun sayesinde düş gibi geçen bir hiç kimse.*

Fakat biliyordum ki bu Rapunzel'in değil, Külkedisi'nin masalıydı ve er ya da geç bir gün o saat on ikiyi geçecek, kâbusu körelten araba yeniden çürümüş bir bal kabağına dönecekti.

"İklimya!"

Enis'in uzak bir noktadan ismimi seslendiği o saniyeye kadar nefes bile almadan onu izlediğimden haberim yoktu.

Fakat bu ismi duyduğu gibi başının yerden kalkmasını ve dikkatini doğrudan adımın seslenildiği yöne çevirmesini ben bile beklemiyordum.

Siktir.

Bakışlarımı kaçırarak Enis'in bana el salladığı noktaya doğru aceleci bir şekilde yürümeye başladığımda artık buradaki varlığımdan haberdar olduğunu biliyordum. *Olamazdı.* Çubuk patateslerin olduğu standı varana dek soğuk terler dökerken, sırtımda hissettiğim bir çift delici bakış buraya gelmeden taslağını attığım planların birer birer çuvalmasına neden olmaya başlamıştı.

"Niye deli gibi bağıırıyorsun?" Yanına vardığım gibi elimin tersiyle sertçe koluna vurdum. "Toplum içinde beni utandırma."

Patateslerinden birini ağzına attığı sırada söylediğim şey çiğneme refleksini yarıda kesmesine neden olmuştu. "Sadece Balerin'e binmek ister misin diye soracaktım?"

Kaşlarım çatıldı. "Balerin?"

Patatesinden başka bir parçayı daha yutarken işaret parmağının ucuyla elli metre ötedeki bir eğlence aletini gösterdi. Balerin şeklindeki yuvarlak bir figürün insanları etrafında döndürdüğü tuhaf bir mekanizmaydı. "Ona binersem yarım saat önce yediğim her şeyi çıkarırım."

"Kuş öğünüyle beslendiğin için sıkıntı yok." Omuzlarını silerek kolunu bana attı ve itiraz etmeme fırsat bırakmadan beni de kendisiyle birlikte o noktaya çekmeye başladı.

"Enis, hayır..."

"Patates?" Çenemi kapatmamı ister gibi çubuk patatesinin ısırılmamış tarafını ağzıma yapıştırdığında bir an boşluğa düştüm ve sesli bir şekilde güldüm. "Ye. Mideni bastırır."

"Bu beni yağ komasına sokar."

Kırmızı-beyaz çizgili güzel karnaval çadırlarının yanından geçerken bahanemi duymamış gibi ağzıma inatla biraz daha

dayadığı patateslerden güçlkle bir parça aldım. Hava karar-maya yüz tuttuğu için üzerimizden geçen renkli ışıklandırmalar açılmaya başlamış ve etrafa hoş bir ahenk katmıştı. Çadırların bazılarında bağış için kutular bulunurken bazılarında birbirinden farklı sokak yemekleri ya da değişik minimal aksesuarlar satılıyordu.

Balerin'in bilet kuyruğuna girmek için son çadırdan sağa dönerken tam, "Beni sinir etmeyi gerçekten seviyorsun..." diye söyleniyordum ki, aynı saniyelerde bir gölge gibi önümüze çıkan tanıdık silüetle birlikte ikimizin de adımları sekteye uğramıştı.

Alkan.

İki eli cebinde, sanki yolumuzun onun önüne çıkacağını biliyormuş gibi kendinden emin bir şekilde karşımızda dikilirken kısa bir an üçümüzden de ses çıkmadı. Parıldayan mavi gözleri kısılmıştı ve aynı sessizlikte önce bana, ardından yavaş bir şekilde Enis'in omzuma attığı koluna baktı.

"Neyi seviyor?" diye sordu pat diye.

Ağzım sanki görünmez bir dikişle birbirine bağlanmış gibi hissettim.

Hâlâ onun karışımıza çıkmasının şokunu yaşayarak tek bir kelime bile etmezken, bakışlarımı güçlkle Enis'e çevirdim ve bu tuhaf ânın son bulması adına mantıklı bir şeyler söylemesi için gözlerinin içine baktım.

"İki sorum var." Omzunu yanındaki çadır direğine yasladığında tıpkı benim gibi bakışlarını Enis'e çevirdi. Çenesi gerilmişti. "Burada ne işin var?" Ben bunun şokunu atlatamadan sorgulayıcı oklar bu sefer hızlı bir şekilde benim üzerime çevrildi. "Ve senin *onunla* ne işin var?"

"B-benim mi?" diye sordum utanç verici bir şekilde kekeleyerek.

Cevap bekler gibi başını sağa doğru eğdiğinde aval aval gözlerine bakmaya devam ettim. Benim sorunum neydi? Onu görünce heyecanlanmam artık olağan bir durum hâline gelmişti

fakat elimin ayağıma dolaşması ve verdiğim aptalca reaksiyonlar bir ilkti.

“Takılıyorduk.” Sözümü devralan Enis’e minnet dolu bir bakış atmak için başımı çevirecekken, onun mavilerine yerleşen kıvılcımı görmemle o kadar da aceleci davranmamam gerektiğini fark etmiştim. “Balerin’e bineceğiz. Müsaade edersen.”

“Etmiyorum.” Yana doğru bir adım atarak yolumuzu tamamen kapattığında dahi gözlerini üzerimden çekmemişti. “Onun adına konuşmayı kes. Çoğul eklerden hoşlanmadım.”

“Mağaranı terk et, ahbap. Yirmi birinci yüzyıldayız,” diye homurdandı Enis.

Fakat kelimeler ağzını terk ettiği gibi Alkan öyle hızlı bir şekilde kuzenine dönmüştü ki, bununla Enis’in olduğu yerde titremesi ve omzuma attığı kolunu ateşe değmiş gibi geri çekmesi bir olmuştu. “Bir şey mi dedin?”

Ellerini saçlarının arasından geçiren Enis ikimize doğru başını salladığında, “*Midem kazındı*, dedim,” diye mırıldandı inandırıcı olmayan yalanıyla birlikte geriye adımlayarak. “İlerideki sosisli nefis gözüküyor. Yarım saate görüşürüz, Balkız.”

Yarım saat mi?

Beni ilk dakikadan geride bırakacağını tahmin etmem gerekiyordu.

Enis’in kalabalığa karışan vücudu tamamen görüş açımızdan çıktığı sırada, “*Balkız mı?*” diye sordu üzerine basa basa. Bu soruyla dikkatim yeniden ona çevrilmiş ve varlığı göğsüme bir kez daha uyarı sinyallerini göndermişti. “Bu samimiyet ne?”

“Enis... Arkadaşım,” diye mırıldandım, nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi usulca şortumun arka cebine sokuşturarak. Aynı zamanda tutturduğum yavaş bir tempoyla, olduğum yerde parmak uçlarımda yükselip alçalmaya başlamıştım. “Buraya onunla geldim.”

“Ve benim de kuzenim,” diye homurdandı herhangi bir sap-tırma yöntemine başvurmadan. Hiçbir tepki vermeden suratına baktığımı gördüğünde, “Şaşırmadın,” diye devam etti. “Sana söyledi mi? Ne kadar yakınsınız?”

“Arkadaş olacak kadar.”

“Onun da belirli basamakları var. Hangisi?”

“Yani, henüz yeni...” diye başlamıştım ki, beni sözleriyle ma-nipüle ettiğini ve bir kez daha amansızca ağına atladığımı fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. “Kes şunu, tamam mı?” Haddinden fazla yüksek çıkan sesim, kısa bir an duraksamama neden oldu. “Haftalar sonra karşıma çıkarak aptalca sorularıyla günümü mahvedemezsin.”

“Gününü mahvettim, öyle mi?” *Buraya bile senin için gel-diğime göre, hayır.* Görüş mesafem tamamen onun varlığından ibaret olana dek bana doğru adımladığında, “Seni toparlanmış gördüm, İklimya,” diye devam etti boğuk bir mırıltıyla. Kokusu ânında dört bir yanıma sarmıştı. “Işıl ışıl, yeni çevre, yeni insan-lar falan... İyi gidiyor mu bari?”

Burnumun dibindeki suratı yüzünden kısa bir anlığına nab-zımın ağzımda attığını hissettim. *Toplum içinde bana bu kadar yakın olmamalıydı.* “Ne yapıyorsun?”

“Rahatsız mu oldun?” Bakışları iki gözümde de ayrı ayrı ge-zindikten sonra yavaşça dudaklarıma kaydığında, o an için çev-remizde olan biten hiçbir şey umurunda değilmiş gibi biraz daha bana yaklaştı. “Enis kolunu omzuna atarken hiç öyle durmuyor-dun.”

Yakınlığı aldığım nefesin temposunu bozacak kadar zararlı olmaya başlarken, “S-senin...” diye çıkıştım güçsüz bir şekilde. Titreyen sesim yüzünden hafifçe suratımı buruşturmuştum. “Se-nin işin yok mu? Beni rahat bırak.”

“Ayağıma gelen sensin, İklimya,” diye fısıldadı bir şeylerin cevabını arar gibi. “Her seferinde sensin ve olmaya da devam ediyorsun.”

Her seferinde sensin. Söyledikleri birbirini tutmuyordu. Ayağına gelen hep bensem, neden onu kendinden iten de hep ben oluyordum? Bunu fark ettiyse bile neden altında herhangi bir amaç aramıyordu? Neden *o* yanıma göremiyordu? Ağzımdan çıkamayacak sözcükleri gözlerimle anlatmaya çalışırken belki de korkup geri adım atıyordum fakat istediğim tek şey onun tarafından her seferinde tutulacağımın garantisini almaktı.

“Ama bana demiştin ki...”

“Sana yolladığım mesajı aldın mı?” Her an olduğum yere bayılabiliymişim gibi göründüğümü o da fark etmiş olacak ki bana fırsat tanıyarak aramızdaki mesafeyi hafifçe açtı. Başımı sallayıp onu onayladığımda ise, “Neden geri dönmedin?” diye mırıldandı.

“Çünkü...” *Çünkü sana inanırsam bir kez daha hayal kırıklığına uğramaktan korktum.* “Çünkü haklıydın.”

Başımı eğerek bakışlarımı ondan kaçırdığımı fark ettiğinde, saniyeler önce benim için yapmasına rağmen bir kez daha aramızdaki boşluğu kapatıp elini omzuma koydu. “Haklı olmak istemediğimin sen de farkındasın.” *Farkındaydım.* “Ben sadece seni anlamak istiyorum.”

Sözlerine sonuna kadar hak verdiğimi fark etmek, geride kalan üç haftayı onsuz geçirdiğim için bencilce davrandığımı hissetmeme neden oluyordu. Bu yüzden yüzüne bakacak cesareti kendimde bulamadım ve söylediklerinden sonra yalnızca başımı sallamakla kaldım.

“Bana bak.”

Saçlarımı kulağımın arkasına iterken hâlâ ayaklarımdaki kovboy çizmelerine bakıyordum.

“İklîmya, bana bak.” Bu sefer harekete geçmemi beklemedi ve omzumda beklettiği elini yavaşça çeneme çıkarıp, saniyelerdir cesaretimin olmadığı şeyi yaparak kafamı kendine doğru kaldırdı. Göz göze geldiğimizde bakışlarında suçlayıcı bir yargıdan çok, sıcak bir anlayış vardı. *Sıcacık.* “Yanında olmak istiyorum.”

“Bunu biliyorum.”

“O zaman bana izin ver,” dedi ısrar ederek. *Yapma*, diye çılgılık atmak isterken gösterebildiğim tek tepki soluksuz bir şekilde gözlerinin içine bakmaktı. *Sakin sınırlarımın içine girmeye kalkma çünkü bunu yaparsan, kaçmak istediğin vakit seni bırakmam.* “Benden ne duymak istediğini söyle. Senin için ne yapabileceğimi söyle çünkü yapmak istiyorum.”

“Gerçekten yapmak istiyor musun?”

“İstiyorum,” diye tekrar etti.

O hâlde git. Seni bulmama izin verme. Verme ki yine iyileşmekten korkan o zavallıya geri döneyim ve benim için bir şeyler yapabilecek tek kişiyi de sonsuza dek kaybedeyim.

Fakat her daim zihnimi çürütmeye hazır olan zehirli düşüncelerin hiçbirisi ilk kez ağzımdan çıkma cesareti gösteremedi.

Bunun yerine gözlerimi onunkilere dikerek, çenemdeki temasını daha çok hissetmeye çalıştığımda, “Bana bir dilek feneri al,” diye fısıldadım titreyen bir sesle. Titreyen şey yalnızca sesim değildi çünkü bacaklarımın da her zamankinden daha çok güçsüzleştiğini hissediyordum. “Ve benimle bir dilek tut.”

Bakışları yumuşadı. “Dilek feneri mi?”

Kafamı sallayıp parmaklarımı çenemdeki elinin etrafına sararken, “Arkandaki çadırdan,” diye devam ettim omuzlarımı silerek. “Beraber uçuralım. Diğerlerini beklemeden.”

Çenemdeki tutuşu sıkılaştığında başını çevirip arkasındaki o noktaya baktı. “İstediğin şey bu mu?”

“Bu,” dedim tereddüt etmeden.

Cevabım onun için yeterli olmuştu. Etrafımızı saran ağır atmosfer yüzüne yerleşen silik tebessümle birlikte usulca dağılmaya başladığında, iki eliyle omuzlarımdan tutup beni çevirdi ve, “Şu ağacı görüyor musun?” diye mırıldandı. İşaret parmağının ucuyla gösterdiği yer karnaval alanının dışında kalan ve

ışıkların vurmadığı karanlık, boş bir alandı. Ortasında büyük bir çınar ağacı vardı. “Benimle orada buluş.”

Sonra gitti.

Dediğini yaparak sersemlemiş bir hâlde kendimi kalabalıktan soyutlarken onun varlığını hâlâ taze bir şekilde yanımda hissediyordum. Sarhoş gibiydim. Tüm gün boyunca bu ânı düşünerek nasıl bir sonuca varacağım hakkında türlü senaryolar kurarken, şimdi her şeyin hayal ettiğimden çok daha farklı ilerlemesi beni endişelendiriyordu.

Söylediği noktaya varmamın üzerinden geçen üçüncü dakikada arkamda onun varlığını hissettim.

“Biliyor musun?” diye mırıldandı bana uzaktan gelen boğuk sesi. Elinde tuttuğu balonla birlikte yanıma ilerlerken aynı zamanda aparatlarını yerine takmaya çalışıyordu. “Bu feneri uçururken yanında kim varsa ebediyen ona bağlı kalırmışsın.”

Gerginlikten kusacak gibi hissetmeme rağmen dudaklarım arasından ufak bir kıkırtı kaçtı. “Bunu çok fena uydurdun şu an.”

Dakikalar önce yüzünde gördüğüm silik tebessümün hâlâ yerini koruması bir yana dursun, verdiğim karşılıkla birlikte büyüyerek koca bir sırtışı dönüşmesi bir kez daha kalbimi tekletmişti. Her şeyin iyi olabileceğine dair inancım usul usul yeşeriyordu. “İnanacağını düşünmüştüm.”

“Sadece bir batıl inanç.”

“Ya da hayatı yaşamaya değer kılan bir şeyler olduğuna inanmak isteyenlerin uydurduğu pembe bir yalan.” Omuz silkerek karşımdaki yerini aldı. “Bırak inansınlar.”

“O zaman sana bir şey soracağım.”

Dilek fenerinin turuncumsu ışığı, gecenin karanlık ahengiyle birlikte onun suratına vurduğunda gözlerinde heyecanlı bir parıltı oluştu. İlgisine benim tarafımdan karşılık almak her zaman hoşuna gidiyordu.

Bu bakıştan güç alarak usulca dudaklarımı araladığımda, “Eğer uğruna savaşacak kimsen kalmadıysa...” diye mırıldandım fısıltıdan farksız bir sesle. *Cevabını duymaya ihtiyacım vardı.* “Hayatı senin için yaşamaya değer kılan şey ne olurdu?”

Benimki, her şeyin bittiğine dair zehirli inancın yavaş yavaş zihnime oturmaya başladığı o gece, ondan aldığım umut dolu geri dönüşün bilincimi bir nebze de olsa yeniden hayata döndürmesiydi.

Fakat bunu ona itiraf etmeyecektim. *Edemezdim.*

Soruma cevap almak yerine görünmez olmayı dileyeceğim kadar uzun bir süre gözlerimin içine baktı. “Sen... böyle mi hissediyorsun?”

Hafifçe yutkundum. “Nasıl?”

“Uğruna savaşacak hiç kimsen kalmamış gibi?”

İlk kez cesur olmayı seçip tıpkı benden istediği şekilde korkmadan ona bakarak, “Biliyor musun?” diye fısıldadım. Gözlerimin usulca yanmaya başladığını hissediyordum. “İlk kez öyle hissetmiyorum.”

Beni bir kez daha bakışlarımdan anlamasını dileyerek uzun uzun gözlerine baktım. İçimi görebildiğini biliyordum. Büyülü biri olduğunu ve yalnızca varlığıyla bile sonsuz bir güven aşıladığını da. Bu yüzden onun yanımdayken zamanın hiç akmasını istiyordum.

Olduğu gibi kalmasını.

“Gel buraya.” Buğulanan gözlerim, onun beni belimden yakalayıp kendine çekmesiyle birlikte kaderine teslim oldu ve diplerinde biriktirdiği bütün yaşları usul usul yanaklarıma dökmeye başladı. Bu ona yaslandığım ilk sefer değildi belki fakat kollarımı doya doya etrafına sarabildiğim ilk andı. *Tam şu an.* Tam şu an zaman durmalıydı ve sonsuzluğun sonuna dek burada kalmalıydım.

Çünkü dış dünya bir cehennemdi ve orada bu kadar hoş karşılanmayacağımın farkındaydım.

“Bu saatten sonra beni inciteceksen bunu tam şu an bitir, tamam mı?” diye mırıldandım çaresiz bir sesle. Ancak elimde olmadan hıçkırdığımda, boşta olan avucunu saçlarıma yaslayarak kısık bir sesle, “Şşş...” diye fısıldadı. Onu hissetmek iyi geliyordu. Fiziksel ve ruhsal olarak, *bütünüyle*. “Seni incitmeyeceğim.”

“Sözüne ihtiyacım var.”

“Söz veriyorum.”

“*Söz veriyorum İklim*, de.”

Saçımı okşayan elinin bir an duraksadığını hissettim. “Ne?”

“*İklim*, de,” diye direttim yüzümü biraz daha onun boynuna gömerek. “Bana öyle seslenmeni seviyorum.”

Yüzünü göremiyordum fakat bunu dillendirdiğim gibi gülümsediğini hissediyordum. Çok geçmeden derince iç çektiğini duydum. “Söz veriyorum, İklim.”

Bunu duymak yetti.

Çok uzaktan gelen melankolik sesi ya da bir bütün eşliğinde fenerlerini gökyüzüne salmayı bekleyen insan kalabalığını umursamadan, onun elinden çakmağı kaptım ve hızlı bir şekilde *bize* ait fenerin altını yaktım. “Dilek tut.”

Dediğimi yaparak sessiz bir şekilde gözlerimin içine baktığında ben kendi dileğimi çoktan tutmuştum. “Tuttum.”

“Güzel.” Sulu yanaklarım ve kızardığına emin olduğum burnumla birlikte onun elini tutarak feneri ikimizin arasına ortalığımda, “Üçten geriye sayacağım, tamam mı?” diye fısıldadım uyarma ihtiyacı hissederek. Gözleri fener yerine benim üzerimde gezinirken gülümseyerek başını salladı. “Üç... İki... Bir...”

Diğerlerini beklemeden gökyüzüne bıraktığım feneri çocukça bir heyecanla izlemeye başlamadan önce, Alkan’ın mızıkçılık yaparak elini geri çektiğini ve ben balonu uçururken ait olduğu yeri biliyormuş gibi onları yeniden belime yerleştirdiğini fark etmiştim.

Çaktırmamaya karar verdim.

Çenem ait olduğu yeri bilerek doğrudan boyun girintisine yaslandığında, kollarımı da tıpkı onun yaptığı gibi iki yandan sıkıca beline sardım. Fenerin turuncu ışığının gözlerime yansıdığını hissederek, ısıltılı balon gökyüzüne süzülürken nefesimi tutmuş bir şekilde onu izlemeyi sürdürdüm. “Çok güzel...”

“Ne diledin?”

“Eğer ufak bir şansım bile varsa bu anın içinde sıkışıp kalmayı,” diye yalan söyledim.

“Ama bu imkânsız,” dedi başını iki yana sallayarak. Sesi mayhoş geliyordu. “Geçerli bir şey dilemeliydin.”

İkinci ve asıl dileğimi kendime itiraf etmeden hemen önce içimden, *Fark ettim*, diye geçirdim. *Bu yüzden sıkışıp kalamayacağımı bildiğim her büyü an için yanımda senin olmanı diledim.*

“Ya sen?” diye fısıldadım hem onu hem de kalbimin sesini kısa bir süreliğine göz ardı etmeye çalışarak. “Sen ne diledin?”

Dilek fenerinin aramızda bıraktığı boşluktan geçen meltem ikimizin de suratını okşadığında, dudaklarında bugüne dek gördüğüm en içten tebessümlerden biri belirmişti. “Her ne dilediysen onun gerçekleşme ihtimalini iki katına çıkarabilmeyi.”

14. BÖLÜM: "KAZANÇLAR VE KAYIPLAR"

"Buraya iyi gelen şey sensin."

Sonraki hafta kâbustan farksızdı.

Fiziksel olarak.

Karnaval gecesi, dilek fenerimiz gökyüzünde yalnızca ufak bir noktadan ibaret olana dek o karanlık kuytuda soluksuz bir şekilde birbirimize sığınmıştık. Sonrasında Enis'in yanına dönmememe izin vermemişti. Merak edeceği ve bensiz hiçbir yere gitmeyeceği hakkında onlarca kez dil dökmeme rağmen yaptığı tek şey kolumdan tutarak beni yeniden karnaval alanına götürmek olmuştu. Susmam için pamuk şeker bile almıştı fakat aynı zamanda sesimi duymak ister gibi de sürekli farklı konulardan sohbet açmaya çalışmıştı.

O bunu yaparken ben de gizlice Enis'e gelemeyeceğimi söyleyen kısa bir bilgilendirme mesajı atmıştım ve ne yazık ki yakalanmıştım. Bana onunla ne zamandan beri sosyal medyada takipleştığımızı sorduğunda öfkeden boynu kıpkırmızı olmuştu ve bir an neredeyse yanımdan fırlayıp Enis'in boğazına yapışmaya gidecek diye korkmuştum. Ondan uzak durmamı söylemesine rağmen bunu yapamayacağımı biliyordum çünkü elimde olmadan kuzenine borçlanmıştım.

Naz hakkında tatmin edici bir gelişme alana dek peşimi bırakmayacaktı.

Enis'le aramızdaki tuhaf ilişki bir çeşit çıkar üzerine mi kuruluydu yoksa *gerçekten* arkadaş olabilir miydik bilmiyordum fakat kafalarımızın uyuştüğunu düşünüyordum. Ortak dersler dışında sık sık yan yana gelemesek de varlığı rahatsızlık vermiyordu. Amfide hep yanıma oturuyordu. Birlikte aldığımız derslere girmeden önce bana mesaj atıyor ve her seferinde aksatmadan sevdiğim filtre kahveden ısmarlıyordu.

Artık onun yanındayken daha çok yemek yemeye başlamıştım. Kendi tariflerini denemeyi seven biri olduğum için arada evde yaptığım atıştırmalıkları ona da götürüyor ve puanlamasını istiyordum.

Lüks ve gösterişli bir hayatın içinden geliyor olmasına rağmen benim standart yaşamıma çabucak ayak uydurmuştu. Gereksiz egosu ya da insanlara yukarıdan bakmak gibi çirkin huy-ları yoktu. Damak tadına uymasa bile sırf onun için yaptığımı bildiği her atıştırmalığı son lokmasına kadar yiyor ve gezegen-deki büyük bir kesimin buna bile erişemediğini söyleyerek mağ-dur edebiyatını yaptıktan sonra *-bu yanını seviyordum-* bütün tariflerime tam puanı yapıştırıyordu.

Tuhaf bir çocuktur. Ama ondan hoşlanmaya başlıyordum.

Çağın Alkan Dinçer:

Full çekmişsin. Bu potansiyeli içinde sakladığını biliyordum. Yazılı Anlatım testlerinden de aynı sonucu bekliyorum. (:
(21.23)

Bildirim paneline düşen mesajla birlikte derin bir iç çektim.

Karnaval gecesinin ertesi sabahı acil bir uçuşla İngiltere'ye gitmeseydi, son bir haftayı Enis'e gösterdiğim ufak toleranslar dışında ona da minik sürprizler yaparak geçirebileceğimi biliyordum ve bu fırsatı elde edemiyor olmak günlerdir beni üzüyordu.

Bu yüzden kendimi bir hafta sonra başlayan finallerime ve onun yolladığı testlere vermek zorunda kalmıştım.

Tuhaf bir şekilde yüklerim son iki yılın ardından ilk kez bu denli hafiflemiş gibiydi. Birbirimize esip gürlediğimiz o fırtınanın ardından yaşanan huzurlu sessizlik gibi... Belki de bu yüzden hırslanıp tatmin edici bir sonuç almak için güçlü bir şekilde derslerime sarılmıştım. *Uzunca bir süredir uykuda olan o mücadeleci yanımı yavaş yavaş uyandırmak istediğim için.* Kendimde uğruna yapmaya değer bir şey bulamasam da ailemi mutlu edebilmek adına bu cesareti gösterebileceğimi umuyordum.

Testlerim ve pratiklerim günden güne iyi gidiyordu.

Çalışma masamın üzerine kuru leblebi ve dilimlenmiş yeşil elma koyan Polina, başımın üzerine ufak bir öpücük bıraktıktan sonra usulca geri çekildi. “Her şey yolunda mı, *Moró mou?*”

Günler sonra ilk kez içten bir şekilde gülümseyerek ona döndüğümde benden onlarca kat daha mutlu olmuş gibi gözüküyordu. “Sonuçlarım iyi gidiyor...” Dinlendirici gözlüğümün üzerinden ona doğru sırtarak baktım. “Bu sefer gerçekten umutluyum, Pol.”

“Umutlanacak hiçbir şey yok, Mati. Bu senin *asıl* potansiye-
lin. O ucubelere ne olduğunu göster,” diye mırıldandı üstün bir
tavırla. “Sonuçlarının olduğu kâğıdı suratlarının ortasına yapış-
tırdığın zaman rahat bir nefes vereceğim. Sonuna kadar destek-
çinim.”

İşte bu yüzden kendimi annemin ya da babamın değil, ablamın kızı gibi hissediyordum.

Keyifli ifadem katlanarak artarken, “Annemler buna çok se-
vinecek,” diye mırıldandım heyecanlı bir sesle. İçim içime sığmı-
yordu. “Son zamanlarda onlarla hiç konuştun mu?”

“Biliyor musun, sikimde bile değil. İsterlerse evlatlıktan red-
dedebilirler.”

Ağızma bir avuç dolusu leblebi attıktan sonra öne uzanıp kollarımı beline sardım. O ayakta ve ben oturur pozisyonda olduğumuz için aslında yalnızca kalçalarının biraz yukarısına ulaşabilmişim. “O zaman evsiz ve beş parasız kalırız, Pol.”

“Sana bakarım. Son zamanlarda striptizciliğe ilgi duyduğumu söylemiş miydin?”

Sesli bir şekilde kıkırdarak kalçasına çimdik attım. “Böyle bir şey asla olmayacak.”

“Bu vücut, sıkıcı kıyafetlerin içinde hareketsiz bir şekilde durmak için yaratılmadı bebeğim,” diye karşı çıktığında başını usulca iki yana salladı. Ciddi görünüyordu. “Büyüleyici bir gösteri herkese iyi gelir. Bahse varım ki o direkler henüz ben dokunmadan önce erir ve...”

“...Market sahibi sevgilin seni öldürür...” diye tamamladım lafını.

Hâlâ dikildiği yerden saçlarımı okşarken söylediğim şeyler kısa bir anlığına duraksamasına ve ense kökümdeki tutamları hafifçe çekiştirmesine neden oldu. “O benim sevgilim falan değil.”

“Çok kıskanç bir adam olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum.”

Son bir hafta boyunca Alkan ve benim aramda gelişmeyen her şeyin olumlu etkisi Polina ve onun gizemli hayranına yansımıştı.

Market ziyaretlerini eskisi kadar sık yapmadığı iki haftanın sonunda, gittiği son seferde onun tarafından köşeye çekildiğini söylemişti. Ona neden böyle bir şey yaptığını sorduğumda, *Gizemli tavırlarının beni ondan soğutması gerekirken günden güne daha çok hoşuma gittiği için*, diye savunmaya geçmişti. Esrarengiz hayranı onun gibi düşünmüyor olmalıydı çünkü Polina’nın anlattığına göre adam onu göremediği iki haftada resmen *kafayı yemişti*. Ama ablamın inatçı bir kişiliği olduğunu biliyordum. Bu yüzden kendisine adını ve kim olduğunu söylemediği sürece oraya bir daha gelmeyeceğini açıkça belirttiğinde, neyse ki gizemli kimlik yelkenleri suya indirmeye karar vermişti.

Dediğine göre adı Dima’ydı fakat internette aratınca bu isme dair herhangi bir profil açığa çıkmamıştı.

Sahte kimlik kullandığını biliyordum -*Polina üzülmesin diye ona bundan bahsetmemiştim çünkü nihayet gizemli hayranına bir*

isim bulduğu için mutluydu- fakat bunun dışında kalmayı tercih ederek aralarında olacak gelişmeleri üçüncü gözden izlemeye karar vermiştim.

“Gerçekten kıskanç...” diyerek iç çeken ablam beni kapıldığı düşünce selinden usulca sıyırdı. “Numarasını verdikten sonra beni çıkardığı randevuyu hatırlıyor musun? Zaten kalabalık bir mekâna gitmemiştik ama gittiğimiz yerde bir adamın beni bakışlarıyla yediğini fark edince *resmen* gözü döndü. Olay çıkartmaması için herifi kolundan tutup apar topar restorandan çıkardım. Hatırladığım son şey mini elbisem ve topuklularımın kayalıklarda dondurma yediğimdi...”

Bu üç gün önceydi.

Gülümseyerek suratına bakarken, “Bence güzel bir randevu olmuş,” diye karşılık verdim. “Tabii aralık soğuğunda sahilde o dondurmanın tadını alabiliyisen.”

“Biliyor musun, gerçekten aldım...” İç çekerek başını iki yana salladığında, bakışları benim üzerimden masaya kaydı ve sigara paketimi açıp içinden kendine bir dal aldı. Geri çekilirken bir kez daha saçlarımı öpmeyi unutmamıştı. “Her neyse. Sen dersini çalış. Bittikten sonra balkona gelersin.”

Ufak dairemin bir karışlık balkonunda onunla yaptığım gece sohbetleri, yıllar sonra beni yeniden evimde hissettiren tek gerçek şeydi.

“Tamam. Çok bir şey kalmadı zaten.”

Başını sallayıp odadan çıkmaya yeltendi. “Markete gideceğim. İstedığın bir şey var mı?”

Kafamı çevirip ona *gerçekten mi* dercesine baktığımda, sırtıtarak, “Mahalle marketi,” diye açıklamaya geçti. “Sokağın aşağısındaki, Mati. Atıştırmalık alacağım. Evde hiçbir şey kalmamış.”

Gözlerimi devirip test kitaplarıma döndüğümde boşalmak üzere olan sigara paketimi kaldırdım ve, “Sigara,” diye homurdandım. “Bir de bira. Kendi damak zevkinden.”

O onaylar bir mırıltıyla odadan çıkıp giderken saati kontrol etmek için telefonumun ekranını aydınlatınca, Alkan'dan okunmamış birkaç mesajın daha olduğunu fark etmiştim.

Çağın Alkan Dinçer:

Neden görüldü yediğimi
sorabilir miyim?
(21.26)

Kalbimin teklemesi normal değildi.

İklimya:

Ders çalışıyorum.
(21.35)

Anında yanıt aldığımında kısa bir an telefonumun ekranına bakakalmıştım.

Çağın Alkan Dinçer:

Hiç inandırıcı gelmedi, biliyor musun?
(21.35)

İklimya:

Artan netlerim de mi?
(21.35)

Çağın Alkan Dinçer:

Görüldü yememle artan netlerinin
arasındaki bağlantıyı çözemedim.
(21.35)

İklimya:

İngiltere'den ne zaman dönüyorsun?
(21.36)

Çağın Alkan Dinçer:

Soruma ne zaman cevap veriyorsun?
(21.36)

“Ciddi olamazsın...” Sandalyemde sırtarak geriye yaslandığımda, neden dişlerimi alt dudağıma geçirdiğim ve bu baskın tavrından hoşlandığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

İklimya:

Ders çalıştığımı söyledim.
Bu bir cevap değil mi yani?
(21.36)

Çağın Alkan Dinçer:

Bence sen şu an beni
geçıştirmeye çalışıyorsun.
(21.36)

İklimya:

Bu inatçılık ne?
(21.37)

Çağın Alkan Dinçer:

Görüldü yedim.
(21.37)

İklimya:

Liseli değilsiniz, Alkan Hocam.
Aynı noktada takılıp kaldınız.
(21.37)

Çağın Alkan Dinçer:

Alkan Hocam ne, İklimya?
(21.37)

İklimya:

İsminle seslenemiyorum.
Garip geliyor.
(21.37)

Çağın Alkan Dinçer:

Başlayacağım böyle işe.
(21.38)

Dudaklarımdan ufak bir kıkırtı kaçarken kısa bir an mesajı yazarkenki huysuz görüntüsü gözlerimin önüne geldi ve günlerdir içimde kabaran o arzu yüzünden deli gibi onu görmek istediğimi fark ettim.

Bu duyguyla ilk kez böylesi çıplak bir şekilde çarpılışımdı fakat ne hissettiğimden emindim. Onu *özlemiştim*.

İklimya:

Ben gidiyorum. Bitirmem gereken iki test daha var.
(21.38)

Çağın Alkan Dinçer:

Ders çalıştığın konusunda ciddi şüphelerim var, İklimya. Sana inanmıyorum şu an.
(21.38)

Dudaklarımdan kısık sesli bir oflama kaçtı.

İklimya:

Ne yapmamı bekliyorsun? Tam kadraj çalışma masamı çekip önünde poz vermemi falan mı?
(21.38)

Kısa bir an cevap gelmeyince telefonumun ekranına aval aval baktım.

Çağın Alkan Dinçer:

Mükemmel bir fikir.
Evet, bunu istiyorum.
(21.39)

Bir kez daha oflayarak tepkimi ortaya koyduğumda içimden ona itiraz etmek gelmemişti. Çünkü tatmin olana kadar beni rahat bırakmayacağını biliyordum ve bir parçam onun kafasındaki *güvenilmez kız* imajını yıkıp atmak istiyordu.

Bu yüzden pofuduk ev terliklerimin olduğu ayağımı sandalyenin üzerine çekip telefonumun ön kamerasını açtım ve

kendimin de açıkça kadrāja girdiğinden emin olduktan sonra, çalışma masamın önüne eğilerek hafif bir tebessümle kameraya baktım. Saçlarımı yukarıdan kurşun bir kalemle toplamam ya da yaşımı olduğundan daha küçük gösteren siyah çerçeveli gözlüklerimin üzerinden kısık bir şekilde bakmam umurumda olmamıştı. *Üstelik üzerimde askılı-şort bir pijama takımı vardı.* Onun karşısında güzel görünmek istiyor olabilirdim fakat aynı zamanda beni her hâlimle görmesini kabul edebileceğim birkaç insandan biriydi. Bu yüzden bunu yapmak beni hiç endişelen-dirmemişti.

Peş peşe çektiğim fotoğraflardan gözüme en düzgün gelenini ona yolladıktan sonra birkaç dakika cevap alamadım.

İklimya:

Fotoğraf
(21.40)

İklimya:

Oldu mu?
(21.40)

İklimya:

?
(21.43)

İki dakikalık bir bekleyişin daha ardından nihayet istediğim yanıt geldi.

Çağın Alkan Dinçer:

Oldu.
(21.45)

İklimya:

**Yani artık güvенеbleceğın akıllı
kız olablldiysem yüksek müsaadenle
dersime geri döneceğım.**
(21.45)

Çağın Alkan Dinçer:

Bayağı akıllı bir kızsın, iklim. Aferin.
(21.46)

Çağın Alkan Dinçer:

Böyle devam et. Yüz yüze geldiğimizde
kendini pekiştirdiğinden emin olacağım.
(21.46)

İklimya:

Sıra sende.
(21.46)

Çağın Alkan Dinçer:

Anlamadım.
(21.46)

İklimya:

Fotoğraf istiyorum.
(21.47)

Kendimi kısa bir an *Facebook*'ta ideal eş adayını arayan kırk yaş üstü dul kadınlar gibi hissettiğimde, attığım mesajdan ânında pişman olmuşum.

Fakat geri çekme fırsatı bulamadan elbette ne yazdığımı görmüştü.

Çağın Alkan Dinçer:

İş görüşmesindeyim.
(21.47)

Kaşlarım çatıldı.

İklimya:

İş görüşmesi?
(21.47)

Çağın Alkan Dinçer:

Bir sorun mu var?
(21.47)

İklimya:

Londra'da saat çoktan yediyi
geçmedi mi? Bu saatte neyin
görüşmesini yapıyorsun?

(21.48)

Çağın Alkan Dinçer:

Zoom diye bir şeyin
varlığından haberin var mı?

(21.48)

Ellerim ona ezbere bir cevap vermek için hazır şekilde klavyemin üzerinde beklese de yazdığı son mesaj kısa bir an duraksayıp ne yaptığımı sorgulamama neden olmuştu. *Gerçekten ne yapıyordum?* Adama resmen hesap soruyordum.

İklimya:

Haklısın.
(21.49)

Ondan istediğim cevaplar olduğunu bilsem de aramızdaki ilişki hâlâ çizgiyi geçemeyeceğim kadar yeniydi.

İklimya:

Sana bol şans.
Biraz ders çalışmam gerek.
(21.49)

Sohbetten çıktığımda ve telefonumu sessize alarak yatağa fırlattığımda bir kez daha kaçmayı seçtiğim için kendimden nefret etmişim. Belki sorular sorsam o da bana karşılık verecekti ve tüm *çizgiyi geçmek* saçmalıkları yumuşayarak, aramızdaki ilişki daha samimi bir hâle gelecekti. Ama bunu yapmayı engelleyemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz en ufak mutlu bir andan bile kendime üzücü sebepler çıkarmayı nasıl beceriyordum?

Önümüzdeki birkaç saat boyunca boğuk düşüncelerin rutsağı olduğum için, bir kez daha Polina'yla yapacağım balkon sohbetini kaçırmış ve büyük bir vicdan azabıyla yatağıma

uzanmıştım. Saatler önce sessize aldığım telefonumu avuçladığımda ise ekranda gördüğüm bildirim titrek bir nefes vermeme neden olmuştu.

Çağın Alkan Dinçer:

Fotoğraf
(23.22)

Tanıdık havalimanının giriş kapısında çekilmiş karanlık bir fotoğraftı.

Çağın Alkan Dinçer:

Yalan söyledim. Türkiye'deyim.
(23.22)

Ertesi sabah okula gittiğimde her şey çok bulanıktı.

Bana geri dönüş yapmasını *-ve Türkiye'ye dönmesini-* öyle beklemiyordum ki yolladığı fotoğrafa attığım şaşkın bakışlar son bulduğunda adama bir cevap bile yazamamıştım.

Yaptığım tek şey her zamanki kaçış yoluna başvurarak yine kendimi geri çekmekti. Zaten sabah herhangi bir günaydın mesajı bile göndermemişti.

Neden acaba, diye çıkıştı kafamdaki karşıt ses. Adamı ısrarla kendinden ittiğin hâlde yüzüstü bir şekilde üzerine titremesini bekleyemezsin. İyice şımardın.

Fakülteme yakın olan ve güzel kahveler yapan 90'lar temalı kahvecide, tanıdık bir simaya rastlayana dek soluksuz bir şekilde onu düşünmeyi sürdürdüm.

Naz Atalay.

Kalabalığın arasına karışmak yerine tatlıların olduğu kısımda sırtını duvara yaslamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Her zamanki kibirli ifadesinin yeniden suratındaki yerini aldığını

görmek tuhaf bir şekilde mutlu hissettirmişti çünkü onu son dört haftadır depresyon modu harici hiç farklı bir ruh hâlinde görmemiştim.

Şimdi eski Naz gibiydi. Şekillendirdiği gür kahve saçlarını omuzlarından aşağı salmış ve yüzüne, üzerindeki pileli etek takımına uyacak kusursuz makyajlarından birini yapmıştı. *İyi görünüyordu*. Her zamanki gibi.

Havada asılı kalan elim omzumdan sarkan postacı çantasına tutunduğunda, kendimi engel olamadığım bir dürtü eşliğinde ona ilerlerken buldum. “Naz.” Önüne geçip görüş açısını tamamen kapatana dek benim oradaki varlığımı dahi fark etmemişti. “Merhaba.”

Ona bir yabancıymış gibi yaklaşmak beni mahvediyordu.

Suratındaki düz ifade beni gördüğünde bile değişmedi ve kafasını eğip arkamdaki bir noktaya baktıktan sonra kahverengi gözlerini yeniden üzerime çevirdi. Eskiden ağzı kulaklarına varana kadar gülümserdi. “Bir şey mi var?”

“Seni gördüm ve... Nasıl olduğunu merak ettim.”

“İyiyim. Çekilebilirsin.” Suratıma doğru en irite edici *-bilerek yapıyordu-* gülümselerinden birini yolladıktan sonra ifadesi yeniden donuklaştı ve bir kez daha arkama baktı.

“Naz,” diye mırıldandım başımı usulca iki yana sallayarak. Bunu basit bir şekilde sonlandırmasına izin vermeyecektim. “Senin adına çok üzgünüm. Gerçekten. Anıl’ın bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum.”

Histerik bir iç çekişle bakışlarını yeniden üzerime çevirdiğinde, gözlerindeki o tiksindirici ifadeyi görmek mideme koca bir taş bırakmıştı. “Sahte reveransın bittiyse artık gidebilirsin, İklimya. Bana acımana ihtiyacım yok. Seni görmek istediğimi sanmıyorum şu an.”

Yine bunu yapıyordu. Dinleme ihtiyacı duymadan doğrudan hassas noktalarıma vurmaya çalışıyordu ama her şeyi kenara

bıraksam bile yaptığı hiçbir şey için onu suçlayabileceğimi sanmıyordum.

Çünkü zamanında ben de onu dinlememiştim.

“İsteddiğini söyle, Naz. İçini soğutacaksa hakaret bile edebilirsin,” diye mırıldandım onu alttan almaya çalışarak. Maskesini usta şekilde takınsa bile hâlâ yaraları olduğunu biliyordum. *Hissediordum*. En yakın arkadaşlar hissederd; öncesinde ne yaşanmış veya sonrasında ne yaşanacak olursa olsun, bu hayat diliminde sahip olduğum tek gerçek arkadaş o olacaktı. “Bana tahammül bile edemediğini biliyorum ama yine olsa, o pislige karşı bir kez daha seni savunurum. Senin adına üzgünüm. Üzgünüm çünkü dünyada böyle bir kötülüğü hak eden son kişi bile değilsin.” *Ve ben senin böylesi acımasız bir ihanetle ilk kez yüzleşme sebebinim*. “Seni önemsiyorum, tamam mı? Aramızda ne olursa olsun.”

Bozulan ifadesini alaycı bir gülüşle örtbas etmeye çalıştığımda, “İyilik meleği İklimya...” diye karşılık verdi yüzlerimizi eşitleyerek. Doğrudan gözlerimin içine baktığı her saniye ensemde aşağı soğuk terler dökülüyordu. “Güzel kalpli, nahif İklimya...” diye devam ederken dudağını sahte bir hüznle aşağı büktü. “Sen her zaman bizim için üzgünsün zaten, değil mi? Acımasızca sırtını çevirdiğin zamanlarda bile bizim iyiliğimizi düşünürsün ki. Değil mi?” Kafasını hafifçe yana eğdi. “Doğru olan tek şey sensin. Hepimiz yanlışız zaten.”

“Naz...”

“Hayatımdan defol git artık, neyini anlamıyorsun?” diye yükseldi bütün sahte davranışları bir kenara bırakarak. Bir noktaya kadar sabredebilmişti ve ben onun sınırlarını bir kez daha zorlamıştım. “Yüzünü bile görmek istemiyorum senin. Mikrop gibisin. Yapıştığında bırakmıyorsun, İklimya. Sen cevabını yıllar önce verdin ve ben aynı kapıyı ikinci kez çalmamam gerektiğini öğrendim.” Sertçe göğsümden ittirdi.

Hazırlıksız yakalandığımı vuruşu beni birkaç adım geriye savurduğunda, “Yine de...” diye karşılık verdim ona dönerek. *Söyle, İklimya. Söyle artık.* “Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylesem bile mi?”

Yıllarca şunu tekrar etmekten öteye gidemedin, diye çıkıştı kafamdaki zehirli ses. *Korkak.*

Suratında mağrur bir ifade oluştu. “Bunun senin hakkındaki düşüncelerimin önüne geçebileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu. “Ne olursa olsun, sen gördüğüm en nankör insansın.”

“Bunu yapma.” Sakinliğimi korumaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Pişman olacağın şeyler söyleme, Naz.”

Saniyeler önce aramızdaki mesafeyi açan kendisi değilmiş gibi bir kez daha dibime girerken, “Seninle ilgili tek pişmanlığım ne biliyor musun, İklimya?” diye fısıldadı buz gibi bir sesle. “Zamanında o kapıyı suratıma çarpma cesaretini gösterecek öz güveni sana aşlamış olmam.” Artık o da gülmüyordu. “Çünkü kapanan kapıların ikinci kez çalınmaması gerektiğini bana sen öğrettin. Özellikle suratına çarpılanların.”

Özellikle suratına çarpılanların.

Cevabımı almıştım.

Alt dudağımı usulca dişlerimle örttüğümde ve ona son kez bakıp arkamı döndüğümde, acımasız kelimeleri ikimiz için belirgin bir son görülebilirmiş gibi hâlâ zahmetsizce zihnimin içinde yankılanıyordu. *Çünkü kapanan kapıların ikinci kez çalınmaması gerektiğini bana sen öğrettin.*

“Evet. En başında yapman gereken tam olarak buydu. Arkanı dönüp çekip gitmek!” diye bağırdı ensemde yükselen yabancı sesi. Yırtıcı bakışlarını sırtıma diktiğini biliyordum fakat tenime batan gerçeklerden sonra o gözler artık yalnızca hançer yemişim gibi hissettiriyordu. “Bu yüzden şimdi yanında olmak isteyen insanların kıymetini bil. Hatalarından ders çıkardıysan aynı derecede ikinci kez yüzülmeyeceğini herkesten çok bilirsin. Yoksa yalnız başına ölüp gideceksin.”

Kahve dükkânın kapısını çekip dışarı çıktığımda kulaklarıma dolan son sözcükler bu olmuştu.

Bu, bana yaptığı son iyilikti.

Onunla yüzleşeceğim günün hiçbir zaman gelmeyeceğini anlayarak adımlarımı kampüs dışına çevirdiğim sırada, göz pınarlarıma biriken yaşların akmak için benim iznimi beklediklerini fark etmiştim. İzin vermeyecektim. Dışa yansıttığım ve içime attığım gerçeklerin bambaşka şeyler olduğunu herkesten çok biliyordum ancak onlar benim nasıl bir savaş içinde olduğumdan bihaberlerdi. *Bilemezlerdi*. Her sabah aynadaki surata baktığımda yüzleşmek olduğum yüklerin dörtte birine bile dayanabilirler miydi? *Dayanamazlardı*. Tanrı biliyordu ki buna artık benim bile gücüm kalmamıştı.

Bu yüzden ana caddeye çıktığım gibi kalabalık otoyolda gözüme çarpan ilk taksiye atlamıştım.

Şoför koltuğundaki adama şehir dışına çıkmak istediğimi söylediğimde sesime yansıyan tereddütsüz tını, dakikalar önce kaybettiğim öz veriyi bir kez daha vücuduma aşlamıştı. Korktuğum gerçeklere rağmen içimde hâlâ ateşe yürüme cesaretini gösteren dinamik bir taraf vardı çünkü zamanında bunun dersini bizzat adamından almıştım. *Şimdi yanında olmak isteyen insanların kıymetini bil*. Böyle söylemişti, değil mi? Ben de tam olarak onu yapıyordum.

Bana kollarını açacak tek insanın yanına gidiyordum.

Çiftliğinin tam adresini bilmediğim için, onunla yaptığım ilk ve son yolculukta aklımda kalan lokasyonlardan çıkarımda bulunuyordum ancak şehir merkezinden uzaklaştığımızda ve o gün yakıt için duraksadığımız benzincinin yanından geçip gittiğimizde, içimde harlanan alevlerin üzerine bir kova dolusu buzlu su dökülmüş gibi hissetmiştim.

Yine yağmur yağıyordu.

Batıl inançlarla pek aram yoktu fakat bunun bir çeşit işaret olduğuna inanarak sessiz bir şekilde yolu izlemeyi sürdürürken,

birlikte bir şeyler içtiğimiz o tatlı kasaba barının olduğu noktaya varana dek içimden her şeyin çok güzel olacağını tekrarlayıp durdum.

Sırtını çevirirse bu işi bitir ve Yunanistan'a dön. Her şeye rağmen bu acı ihtimali de düşünüyordum. Belki de annem haklıydı. Belki de gerçekten düzeltmeye çalıştığı her şeyin daha da içine eden ve kendine ev sandığı o hapisshaneden başka hiçbir yuva bulamayacak olan bir aptaldım. *Kollarını açarsa bu sefer ona uzanma. Onu tutan kişi ol.*

Taksi çiftlik evinin biraz ilerisinde durduğunda, annemlerin bu ay için kartıma attığı paranın neredeyse yarısını o arabanın içinde bırakmak sıkıntılı bir nefes vermeme neden olmuştu. Sonucuna değeceğine inanarak dışarı çıkarken bu bölgenin şehir merkezine göre yağmurdan çok daha fazla nasibini aldığını anlamıştım. Etrafta hoş bir toprak kokusu vardı.

Koşar adımlarla çit kapısını geçtiğim sırada içime kaçan nefesler eşliğinde telefonumu çıkardım ve parmaklarım titrerken, ekranı yağmur damllarından korumaya çalışarak hızla rehber girdim. Evde değilse ne yapacaktım?

Numarasına tıklayıp telefonu kulağıma dayadığım anda, iki katlı çiftlik evin arka bahçesinden yarı çıplak, uzun boylu birinin çıktığını gördüm. Aklımdan geçen ihtimallerin yarattığı silik izlediğim yerde donakaldım.

Buradaydı.

Elinde tuttuğu alet edevat çantasını verandaya koyduktan sonra korkuluklara asılı siyah tişörtü hızla üzerine geçirdi. Daha önce hiç görmediğim -*açıkçası içinde hayal bile etmediğim*- gri bir eşofman altı giyiyordu. Vücudum her zamanki gibi onu gördüğünde büründüğü acemi heyecanı kuşanarak doğrudan kalbime sinyaller yollarken telefonu usulca kulağımdan indirdim.

Bahçıvan eldivenlerini çıkartıp parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Çok değil, yalnızca iki saniye sonra varlığını fark etmişti.

Göz göze geldiğimiz an eve ilerleyen adımları duraksadı, benim bahçe çitlerinin önünde dikilen titrek vücudumdan hâlice şimdi o da donup kalmıştı. Uzakta olduğum hâlde soluğunun kesildiğini hissedebiliyordum. Oysa tam olarak orada olmak istiyordum. *Yanında.* Elini uzattığı gibi beni her zaman tutabileceği o yakın mesafede.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Savunmasız ve yalnız hissettiğim bir anda aniden elini uzatıp beni dış dünyanın kötülüğünden koruyabilir miydi?

Yağmur damlaları acımasız bir hızla kıyafetlerimi ıslatırken, “Alkan...” diye mırıldandım kendi kulağıma bile güçlkle gelen bir fısıltıyla. Onun duymasına imkân yoktu. Aramızda bir bahçe boyu mesafe vardı ve her şeye rağmen yine, yeniden beni fark etmişti. *Hep ediyordu.*

Bana vereceği sabit bir tepkiye göre hareket edeceğimi içimden geçirdiğim sırada şaşkın ifadesi suratından silindi ve gözlerine bu noktadan açıkça fark edebileceğim şiddette güçlü bir parıltı yerleşti. Dudağının kenarının usulca yukarı kıvrıldığını görebiliyordum.

“İklimya?” Elinde tuttuğu eldivenleri diğer tarafa savurup yağmurun şiddetine aldırmadan hızla bana doğru yürümeye başladığında, ağlayıp her şeyi mahvetmemek için dişlerimi sertçe alt dudağıma geçirdim.

Ve ona koştum.

Yolun yarısında çantamın kolumdan kayıp yeri boyladığını hayal meyal hatırlıyordum fakat aramızdaki mesafeyi kapattığı gibi kollarımı sıkıca boynuna dolamama izin verdiğinde, o an için bu dünya üzerinde umursamam gereken tek bir parazit dahi olduğunu düşünmüyordum.

Islak vücutlarımız, tamamlanan eksik parçalar gibi büyük bir ihtiyaçla birbirine yaslanırken, “Hayal görmüyorum, değil mi?” diye fısıldadı saçlarıma doğru. Elleri iki yanımdan sıkıca belime

sarılydı ve ifadesinde olduğu gibi sesinde de gülümser bir tını vardı. “Buradasın.”

Bana bir kez daha kollarını açmıştı.

Bunun düşüncesi usulca gülümsememe neden olduğunda, parmak uçlarımda yükselerek varlığımı kanıtlar gibi kollarımı öncekinden çok daha sıkı bir şekilde boynuna sardım. “Sanırım haklıydın.”

Boğuk sesim onu duraksattı. “Hangi konuda?”

“Her konuda...” Saçlarımdan arasından firar eden sarı tutamlar onun boynunu okşarken, vücudundan yükselen mentol ve toprak kokusunu son soluğummuş gibi içime çektim. “Özellikle dilek feneri uçurmadan önce söylediğın şey hakkında.”

“Ne söyledim ki?”

“Bu feneri kiminle uçurursan ebediyen ona bağı kalırmışsın...” diye tekrar ettim zihnimden geçen tanıdık fısıltıyı.

“Onu bol keseden sallamıştım, İklimya.”

Kendimi geri çekerken yükselen enerjim yüzünden engellemediğim bir kıkırtıyla hafifçe koluna vurdum. “Romantik atmosferi bozmak zorunda mısın?” Beni deli ediyordu. “Uydurma olduğunu bile bile inandım.”

Bakışları gülüşüme kaydığında, mavi irislerinin ardındaki parıltı biraz daha belirginleşmişti. “Romantik mi?”

“Takılman gereken noktanın burası olduğunu mu düşünüyorsun?”

Geri çekilmeme rağmen kolları belimdeki yerini terk etmemişti. Ellerini birbirine kenetleyip karnımı kendisininkine yaslarlarken, “Niye bu kadar romantiksin?” diye sordu. Tişörtünün altından varlığını hissettiren sert kaslarını görmezden geldim.

“Sen niye bu kadar mutlusun?”

Hafifçe omuz silktiğinde dudaklarındaki tebessüm bir kez daha belirginleşmişti. “Sanırım geleceğini hissetmiştim.”

“Gerçekten mi?”

“İnanmaya çok hevesli görünüyorsun.” Söylediği şeye karşılık ona öyle bir baktım ki sesli bir şekilde gülerek, “Gerçekten,” diye değiştirmesi bir oldu. Aynı zamanda saçlarımdan başlayıp vücudumu baştan aşağı yavaşça süzmüştü. “Sırılsıklam olmuşsun. İçeri geç hemen.”

“Aslında geçerken şöyle bir uğrayayım dedim,” diye uğraştım az önceki tavırlarına karşı ufak bir intikam niteliğinde. “Ben en iyisi gideyim.”

Geriye doğru yürümek istesem de belimdeki elleri varlığını hatırlatıp vücudumu bir kez daha onunkine yaslamamı sağlamıştı. “Yolunun şehir dışına düşmesine kim sebep oldu?”

“Sen.”

“Gerçekten mi?”

“İnanmaya çok hevesli görünüyorsun,” diyerek saniyeler önceki lafını ona sattım. Genzimden yükselen kıkırtıyı saklamaya çalışırken gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Asıl beklenmedik olan hafifçe aşağı eğilmesi ve belimdeki ellerini kalçalarımın yuvarlayarak beni ani bir hareketle havaya kaldırmasıydı. Gülmekle çığlık atmak arasında bir ses çıkardım. “Ne yapıyorsun!”

Başım ve vücudumun üst yarısı omuzlarından sarkmaya başlarken ağırlığımı çok rahat bir şekilde tek tarafta toplayarak, boşta olan diğer eliyle yere düşen çantamı kaptı. Aptal gibi sırtıtmasına rağmen cevap vermiyordu ve bu olduğum yerde iyice çırpınmama neden oluyordu. “Alkan!”

“Bak, adım rahat bir şekilde söyleyebiliyormuşsun,” diye karşılık verdi gülerek. “Dudaklarına çok yakışıyor.”

Dün gece ismiyle ilgili attığım mesaja ima yaptığını çok daha sonra fark edebilmişim.

“Delirmişsin sen!” Kalbimin yerinden çıkmak üzere olmasının nedenini vücudumdaki adrenalin oranına yormak istiyordum. “Buna adam alıkoymak denir!”

Acıtmayacak şekilde üst bacağımı sıktı. “Ben herhangi bir sorun göremiyorum.”

Hızla inip kalkan göğsüme rağmen sessiz kalmayı başardım. *İrademin bu kadar fazla olduğunun farkında bile değildim.* Çünkü ona itiraz etme limitim bir yere kadardı ve ne yaparsam yapayım sonuna kadar haklı olduğumu biliyordum.

Verandadan geçip ikimizi de kapısı hafifçe aralık olan ahşap eve soktuktan sonra ayakkabılarımı çıkarmam için vücudumu temkinli bir şekilde yere indirdi.

Gözlerimi kırptıştırıp dünyamın yeniden düz ve sabit bir hâl almasını beklerken, o hafifçe öne uzanmış ve dağılan saçlarımı tek omzumda toplayarak beklemediğim bir anda yanağıma varlığı ve yokluğu bir olan ufak bir öpücük bırakmıştı. “İyi ki geldin.”

Öpücüğü, vücudumdaki kırmızı alarmları en üst seviyeye çıkarmaya yetti. Dizlerimin bağının çözülmek üzere olduğunu fark ettiğim an, bir kolumla güç almak amacıyla ona tutundum. “G-gerçekten mi?”

“G-gerçekten.” Kelimeleri diline dolayıp titrek sesimin taklidini yaptığında ağzım açık hâlde suratına bakakaldım. Yüzümdeki ifade sesli bir şekilde gülmesine neden oldu ve kısık gözlerle beni izlerken hafifçe başımın üstünü okşadı. “İçerinin ısısı nasıl? Artırayım mı?”

Bu adam öncesinde de bu kadar ilgili ve tatlı mıydı yoksa ben yalnızca çekici tarafına odaklandığım için bu yanını yeni mi fark ediyordum?

“İyi,” diye mırıldandım hâlâ konuşabilecek güce sahip olduğum için içten içe bu hâlimi tebrik ederek. “İslandım sadece.”

Ayakkabılarını çıkarıp koluna taktığı çantamla koridora geçtiğinde kafasını iki yana salladı. “Sana kuru bir şeyler vereyim. Gel benimle.”

Başta her zaman yaptığım bahaneye başvurarak itiraz edecektim fakat hemen sonra onun evinde olduğumu hatırladım

ve ıslak kıyafetlerimle koltuğuna oturmamdan rahatsız olup olmayacağından emin olamadım. Birbirine geçirdiğim kollarımla birlikte sessizce peşinden ilerledim. “Tamam.”

Islak köpek yavrusu gibi hissediyordum.

“Kıyafet ve tarz çeşitliliğine açığım,” diye mırıldandı ona ait olduğunu fark ettiğim siyah dizaynı yatak odasına girdiğinde. Peşi sıra içeri süzüldüğüm anda dört bir yanımlı onun hoş kokusu sarmıştı. *Burada sonsuza dek kalırdım.* “Ama böyle havalarda bacaklarının yüzde doksanını açıkta bırakan şeyler giymeyi gerçekten kesmen gerek. Zaten zayıf bir bünyen var.”

Başımı çekingen bir tavırla yana eğdiğimde bakışlarımı bir süre köşedeki ufak kitaplıktan çekememiştim. “Evden çıktığımda hava güneşliydi. Hemen değişiveriyor.”

“Aralık ayındayız, İklim. Bunu biraz göz önünde bulundur.” Bir duvarı boylu boyunca kaplayan gardıroptan benim için temiz bir çift siyah alt ve üst çıkardıktan sonra bakışlarını üzerime çevirdi. “Al.”

“Teşekkür ederim.” Kıyafetleri elinden alırken katlanmış eşofman açılarak aşağı sarktı ve uzun bir kız olmama rağmen, içine neredeyse iki tane *ben* sığabilecek altla kısa bir an şaşkın bir bakışma yaşadım. “Bu...” diye devam ettim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Sadece tişört yeter.”

Eli havada asılı kaldı. “Emin misin?”

Eşofmanı eline tutuşturup yumuşatıcı kokan katlanmış tişörtü hızla açtığımda, uzun ve vücut hatlarımı yeterince örtecek kadar geniş olduğunu fark etmek neredeyse rahat bir nefes vermeme neden olacaktı. “Eminim.”

“Bacakların?”

“Isındılar bile.”

Net bir anlam çıkarmak uğruna delirdiğim o bakışla gözlerimin içine baktığı birkaç saniyenin ardından yavaşça omuz silkti

ve eşofmanı yeniden aldığı yere koyup, kendi için de bir çift kuru kıyafet çıkardı. “Burada giyinebilirsin. Ben banyodayım.”

Başımı salladım. “Tekrar teşekkür ederim.”

O odadan çıkıp giderken bile bir süre olduğum yerden ayrılamamıştım. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama onu ve beni gördüğünde katlanarak artan mutluluğunu hissettiğim her saniye bundan pişmanlık duymadığımı biliyordum.

İyi ki geldin.

Sırıtarak kendi kıyafetlerimi üzerimden çıkardığımda onları kuruması için düzgün bir şekilde kaloriferin üzerine sermiş ve hemen ardından ona ait siyah tişörtü giymiştim. Sıcacıktı ve hayret verici bir şekilde *güvenli* hissettiriyordu.

Tıpkı onun gibi.

Saçlarımı aşağıdan basit bir örgü yapıp odadan çıktığım an kapının önünde zıplayıp duran ufak bir köpekle karşılaştım.

“Tucker.” Dili dışarıda, kuyruğunu sallayarak çıplak bacaklarıma tırmanmaya çalıştığında sesli bir şekilde kıkırdayıp onu kucağıma aldım. *Gerçekten küçüktü.*

Mutfakla birleşik olan geniş salona geçerken Alkan hâlâ ortalarda görünmüyordu. “Gel bakalım.” Boynumu yalamak için öne uzandığında bir kez daha gülmüş ve onu yere indirmiştim. Yemek kabı boştu. Bu zamana kadar sorumluluğunu alabileceğim bir evcil hayvanım olmamıştı fakat Polina’nın köpeği Oscar da acıktığında huysuzlaştığı için, Tucker’ın neden yerinde durmadığının sebebini anlamıştım.

“Acıktın mı?” Başını okşayıp mamasının nerede olduğuna bakınmak için doğrulduğum sırada arkamdan bir kapının kapanma sesini duymuştum. “Bekle beni burada.” Çıplak ayaklarla mutfak tezgâhının arkasına geçtim ve alt dolaplarda onun için yiyecek bir şeyler ararken bir kez daha bacağıma dolanmasına izin verdim. “*Bekle*, dedim. Bacağımanı rahat bırak. Seni yaramaz.”

Fakat bu homurdanmamı farklı anlayıp iki ayağı üzerinde dizlerimi yaladığında gıdıklanarak kahkaha atmıştım.

“Sen gerçekten...” diye mırıldanıp onu kucaklamaya hazırlanıyordum ki, aynı saniye içinde arkamdan yükselen, “Sağdan ikinci dolap,” talimatıyla birlikte öne uzanan elim ani bir şekilde duraksamıştı.

Tanıdık bir heyecanla omzumun üzerinden ona dönerken, “Teşekkürler,” diye mırıldandım kısık bir sesle. Az önceki kahkahamın izi hâlâ suratımda gezinse de onun sesini duyduğu gibi üzerine koşan Tucker’ı görünce bir kez daha kocaman gülümsemiştim. “Açken hep böyle hareketli mi?”

“Hiç yerinde duruyor mu diye sorsana,” diye karşılık verdi köpeğinin kucağına atlaması için kollarını ona doğru açtığı anda. “Baş belası.”

“Hayvanlarını gerçekten seviyorum,” diye mırıldandım kafamı iki yana sallayarak. “Bir de kazını görebilsem...”

Bakışları geldiğimden bu yana ikinci kez dudaklarımdaki gülümsemeye düşerken, “Orion?” diye sordu hafif bir iç çekme eşliğinde. *Bu sanırım kazının adıydı.* “O gündüzleri uyur. Uyanıkken yakalaman için akşama kalman lazım.” Bunu der demez duraksadı ve gözlerinden ufak bir parıltı geçti. “Kalırsan tabii.”

“Belki kalabilirim.” Tucker için mama çıkarmayı tamamen unutarak ellerimi çekingen bir şekilde arkamda birleştirdim. “Senin için sorun olmazsa.”

“Sence sorun mu, İklim?” diye sordu köpeğini bırakıp bana doğru yürümeye başladığında. Her adımıyla birlikte kalbim gümbür gümbür atarken, “Bunun için ne kadar uzun bir süre...” diye devam ediyordu ki, sonunu getiremeden lafını derin bir iç çekişle yarıda kesti. *O cümle nasıl bitecekti?* “Tabii ki kalabilirsin. İstedğin kadar. Bunun için izne ihtiyacın yok.”

Hafifçe yutkundum. “Sen öyle diyorsan.”

Tam önümde duraksadığı sırada, vücudumu kendi gövdesi ile tezgâh arasına aldığını umursamadan temkinli bir açıyla

üzerime eğildi. Bunu yaparken aynı zamanda örgümden firar eden birkaç tutamı da sabırla geriye itelemişti. “Buraya gelme sebebini öğrenebilir miyim?”

Çünkü seni de kaybetmek istemiyorum. “İhtiyacım olduğunu fark ettim.” Yakınlığını düşünmemeye çalışarak yavaşça omuz silktim. “Ve istediğimi.”

Bana bakarken gözlerine yerleşen o parıltıların her zaman tek bir anlam taşıdığını düşünürdüm. Ancak bu seferki farklıydı. Tanıdık ama aynı zamanda yabancı. Beni ilk kez evine getirdiği o gecenin sonunda, arabasının içinde öpücüğüme karşılık vermeden önce beliren o nadide parıltılar gibi...

Kendi içinde bir savaş veriyormuş gibiydi; bir süre daha sessizce gözlerime baksa da hemen sonrasında belimden yakalayıp beni kendine çekmesi ve yumuşak dudaklarını nahif bir temasla alnıma değdirmesi bir olmuştu. “Hep gel.”

Göğüs kafesime doğru akan yakıcı, sıcak bir akıntı hissettiğimde, “Burası cıvıl cıvıl ve kalabalık,” diye mırıldandım onu ve hayvanlarını düşünerek. İhtiyacım olan her şeydi. “Bana iyi geliyor.”

“Hayır,” diye fısıldadı dudakları hâlâ alnıma yaslı bir şekilde dururken. “Bu ev soğuk ve sessiz, İklim. Buraya iyi gelen şey *sensin.*”

15. BÖLÜM: “PROJE”

*“Seni seçmiştim, İklim. Ama yetişemedim.
Sen çoktan seçilmiştin.”*

Güzel şeyler, hâlâ bir yerlerde var olmaya devam ediyordu.

Bana, hayatımdaki parazitler birer sorun hâline gelerek beni karanlık bir döneme çekmeden önce Polina tarafından avucuma tutuşturulan pembe yara bantlarını anımsatıyordu. Paylaşmakta cimri olduğu her nadide parçasını benim için aralaması, aramızdaki engebeli ilişkiyi nasıl güçlü kolonlar üzerinde ayakta tuttuğumuzu ispatlar nitelikteydi. Naz’la tanıştığım yağmurlu gün de o pembe yara bantlarından biriydi. Ders çıkışı, yanıma şemsiye almayı reddettiğim için sağanağa yakalanmışım ve pintiliğiyle ünlü olan Naz Atalay o karmaşının içinde beni fark edip, “Islak bir yavru köpeğe benziyorsun,” diyerek şemsiyesini aralamıştı. O gün aslında renkli şemsiyesinden ziyade dostluğumuzun ilk perdesini aralamıştı ve onunla geçirdiğim iki yıl, bu okulda yaşadığım en güzel dönem aralığıydı.

Aynı his, şimdi de o’nu hissetmek gibi geliyordu.

Umut, inancımın tükendiği son demde, bilgisayarımın ekranına ilk kez *Çağın Alkan Dinçer* isminin düştüğü geceydi.

Suratıma kapanan kapıların arasında avucunu açarak beni sahiplenen o zarif ellerin verdiği tarifsiz histi.

Sarhoş olacağımı bile bile kasaba barında içtiğim her yudum alkole usulca eşlik etmesiydi.

Ve şimdi umut... Ona ait ahşap döşemeli çiftlik evinde, akşam yemeği için masayı hazırlarken özgürce onun çehresini izlemek gibiydi.

“İklimya?”

Dibime girene dek soluğumu tutmuş hâlde onu izlediğimden bihaberdim.

Saçlarımı geriye atıp çekingen hareketlerle köşeme geçmeyi hedeflememe rağmen, omzumu tutarak odağımı tamamen kendi üzerine çevirmesi bir olmuştu. O noktada yemeği hazırlamakla fazla meşgul olduğu için suratında ciddiyet dolu bir ifade olsa da geldiğimden bu yana gözlerine yerleşen heyecanlı parıltılar bir saniyelğine bile olduğu yeri terk etmemişti.

“Alkan,” diye karşılık verdim, boşluğundan faydalanıp elindeki sote tabağını kaptığımda. “Sana yardım etmeme izin vermiyorsun.”

Omuzlarımı okşayan parmakları yavaşça yerini terk ederken, “Yardıma ihtiyacım yok,” diye mırıldandı mavilerini benden koparmadan. Üzerinde gri bir tişört ve siyah eşofman vardı. Islak kıyafetlerini değiştirdiği sırada lenslerini de çıkarmış ve numaralı gözlüklerini takmıştı. Bu tatlı ev hâline ilk kez şahit olmama rağmen, onu böyle gördüğümünden bu yana *Doçent Dr. Çağın Alkan Dinçer* kimliğine bir daha hiç bürünmemesini istemiştim.

Şimdi buradaydı, elimi uzatabileceğim kadar yakınımdaydı ve *benim yanımda hiç olmadığı kadar rahattı.*

Gülümsememek için kısa bir an dudaklarımı birbirine bastırdığımda, “Ufak bir yardımdan zarar görmezsin,” diye karşılık verdim inat ederek. Tabakları nizami bir şekilde masaya yerleştirirken bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. “Misafirin olmam, bütün işleri senin üzerine kakalayacağım anlamına gelmez.”

“*Kakalama* kelimesini hangi ara öğrendin?” diye sordu, aksanlı çıkan sesime kıs kıs güldüğünde. “Ayrıca misafirim falan değilsin. Bunu sana söyledim.”

Evet, diye geçirdim içimden. Bu evin soğuk ve sessiz olduğunu, buraya iyi gelen şeyin ben olduğumu söyledikten hemen sonra.

Koyduğum son tabakla birlikte tamamlanan masaya son kez baktıktan sonra gözlerimi usulca onun üzerine çevirdim. “Bunun için Polina’ya yalan söylemek zorunda kaldım.”

Az önceden beri kısık sesle gülmesine rağmen söylediğim son şey bunun ufak bir kahkahaya dönüşmesine neden olmuştu. “Ablan kütüphanede sabahlama yalanlarına usta bir şekilde kanıyor.”

“Ya da usta bir şekilde kanıyor numarası yapıyor.”

“Fark eder mi?” Gözlerinin kırıışmasına sebep olan derin gülüşüyle üzerime yürüdüğünde, beni masayla kendi vücudu arasına sıkıştırmasına müsaade ederek yerimden kıpırdamadım. “Ha kütüphane, ha Alkan’ın çiftliği... Verimli bir çalışma ortamı.”

Buna kendini inandırması *komikti*.

Evine gelmemin üzerinden geçen birinci saatte çalışma odasından bir yığın konu anlatım kitabıyla çıkmış ve önüme farklı derecelerden denemeler yağmıştı. Fakat son birkaç haftadır kendimi ders açısından yoğun bir şekilde motive ettiğim için bunun altından ustaca kalkacağıma olan inancım -dikkatimin başka bir yöne kaymamasını ve sorulara odaklanmamı söylemesine rağmen- onun üzerine çevirdiğim her bakışım la yanağıma, boynuma ya da omuzlarıma kondurduğu ufak öpücükler yüzünden usulca sönmüştü.

Şikâyetçi olduğumu söyleyemezdım.

Bu yüzden verdiği denemeleri çözerken içten içe vücudumu saran sıcaklığıyla beslenmişim.

Şu an olduğu gibi.

Kokusunu ve yaydığı yakıcı enerjiyi açıkça hissedebileceğim kadar bana yaslandığında ilk kez karşısında yetersiz hissetmiyordum. *Çünkü bana, burada olmaya değer olduğumu hissettiriyordu.*

Islandığımda battaniye yerine kendi sıcak kıyafetlerini vermişti. Ders çalışmam için zorladığında beni testlerimle baş başa bırakmak yerine başımda durmuş ve her saniye rahatladığımdan emin olmuştu. *Burada kalmamı istemişti.* Bu eve iyi geldiğimi söylemişti ve akşam yemeğini benim zevkime göre hazırlamıştı.

Bunun getirdiği farkındalık bir kez daha göğüs kafesimin kabarmasına neden olurken, ona gülümseyerek bakmanın yetersiz kaldığını fark ederek kollarımı sıkıca boynuna doladım. Kokusu benim için oksijenden farksızdı ve çenesiyle üst gövdesi arasındaki ufak boşluk, o an için dünyanın en konforlu yeri gibi hissettiriyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım sessizce. İlk adımları çoğu zaman o attığı için bu hamlem duraksamasına neden olsa da, sonrasında büyük avuçları bel boşluğumdaki yerini bulmuştu. “Hayatımdaki en güzel gecenin, birlikte kasaba barına gittiğimiz gece olduğunu sanıyordum.” *Şu saniyeye kadar.*

“Sahiden mi?” diye sordu başını usulca geriye çektiğinde. Benimle göz temasına geçmeye çalıştığını fark ettiğim an boynundaki tutuşumu gevşettim. Bir avucu belimden kayarak yavaşça yanağıma çıkmıştı ve baş parmağıyla dudağımın kenarını okşamaya başlamıştı. “Burada olduğun için çok mutluyum, İklim.”

Başımı salladım. “Ben de.”

“O gece özel ders için *mail* atacağın kişiler arasına girmeyi hak ettiğim için de...”

Bunu beklemediğim için kısa bir an duraksadım. “Hak ettiğin için mi?” *Bunu gerçekten söylemiş miydi?* “Ülkedeki en iyi akademisyenlerden birisin.”

“Senin için o listeye girmemle, diğerleri için girmem arasındaki farkı hiç anlayamayacaksın,” diye mırıldandı anlayışlı bir sesle.

Beni tanıyor gibi konuşuyordu.

Ona bağlanmama neden olan yakınlığını en başından beri hissediyordum fakat ifadesindeki yumuşaklık benim için uzun bir zaman boyunca çabalayacakmış gibi hissettiriyordu.

Ya da uzun bir zamandır çabalıyormuş gibi.

“Ya anlamak istersem?” diye sordum anlık vuran bir cesaretle. “Anlatacak mısın?”

Dudağımı okşayan eli suratımdan yavaşça saçlarıma çıktığında, bakışlarını benden çekerek bir süre sessizce parmağına doladığı sarı saç tutamını izledi. “İki yıl önce Cambridge için kabarık bir CV hazırlayan önemsiz bir eğitmendim...”

Beni geçiştirmek yerine dürüst bir şekilde anlatmaya başlamasına şaşırsam da bozuntuya vermeden söylediklerine odaklandım.

“İlgi çekeceğini bildiğim için, gözetlediğim öğrencilerden biri hakkında tez yazarak bunu dosyama eklemeyi düşündüm ama sonra...” diye devam etti kısık bir sesle. “Değişim öğrencilerini hedef almanın çok daha merak uyandırıcı olacağını fark ettim. Türkiye’deki adaptasyon süreçleri ve buraya gelmeden öncekiyle, geldikten sonraki durumları hakkında gözle görülür düzeyde değişiklik gösteren özelliklerini maddeler hâlinde dökmek, elimdeki seçeneklerden en iyisiydi.”

Bu kadar zeki ve çözüm odaklı biri olması bir kez daha bulunduğu konumu ne denli hakkıyla kazandığını fark etmemi sağlamıştı.

“Yakın arkadaşımdan o sene içinde en göze çarpan değişim öğrencilerinin isimlerini istedim ve orada sen vardın.” Aniden söylediği şeyle birlikte olduğum yerde buz kestim. Fakat o dürüst ve cesur bir şekilde gözlerini benim üzerime dikmişti. “Seni ilk kez o zaman gördüm.” *Seni ilk kez o zaman gördüm.* Bu, daha sonrasında da görmeye devam ettiği anlamına mı geliyordu? “Ve gördüğüm gibi diğerlerini elemeye karar verdim çünkü... Çünküsü yok. Öz geçmişin iyiydi. Notların yüksekti ve Yunanca haricinde birden fazla dil biliyordun. Bunlar yeterli gelmişti.

Bilmiyorum. Belki de isminin üzerinde gözüken o portre fotoğraftan etkilendim.”

Kalbim daha öncesinde durmadıysa bile, sarf ettiği son sözcüklerden sonra eminim ki durmuştu.

Belki de isminin üzerinde gözüken o portre fotoğraftan etkilendim.

Dizlerimin bağının çözülmek üzere olduğunu fark ederek ona tutunduğumda, “Ama benimle hiç iletişime geçmedin,” diye fısıldadım belirsiz bir sesle. “Geçseydin seni asla unutmazdım.”

İki yıl öncesi bile olsa kendini nasıl *önemsiz bir eğitmen* kategorisine sokabiliyordu? Bu okula adımımı attığım ilk dönemde bile Çağın Alkan Dinçer adı, kalabalık öğrenci ortamları arasında durmak bilmeksizin fısıldanıyordu. Fakat hakkında güzel isminden ve dillerden düşmeyen potansiyelinden başka hiçbir şey bilmediğim için, *kim* olduğunu ilk kez Amerika’daki ünlü üniversitelerden birinin yaptığı büyük bir bağış gecesinde duymuştum.

Bu bir yıl önceydi.

O gece beş bin kişilik bir kongrenin ortasında üç saat boyunca sahnede kalan altın isimdi. Biliyordum çünkü onu televizyondan canlı bir şekilde izlerken yanımda Naz vardı ve ilk senesinde Çağın Alkan Dinçer’le ortak bir projede birkaç kez bir araya geldiğini söyleyerek, bütün yayını baştan sona izlemem için beni zorlamıştı.

Ve o zamandan bu yana resmini tramvay duraklarındaki afişlerde gördüğüm, röportajlarını eksiksiz şekilde dinlediğim, yazılarının her birini okuduğum ve konuk olduğu kanalların bütün videolarını izlediğim o adamla *şimdi* karşı karşıyaydım.

Bana, beni ilk kez iki yıl önce gördüğünü söylüyordu. Evini kapılarını aralıyordu. Sevdiğim yemeği yapıyordu. *Burada olduğun için çok mutluyum*, diyordu ve yalnızca gözlerimin içine bakması bile yeterliyken, onun tarafından bunca zaman boyunca hayalet dokunuşlarla destek almış olmam kaldırabileceğim bir gerçek gibi durmuyordu.

“İletişime geçmeye hazırdım çünkü o gece seni seçmiştim,” diye fısıldayan sesiyle birlikte bir kez daha bu gerçekliğe döndüm. Parmakları yeniden yanağımdaki yerini bulmuştu. “Ama yetişemedim, İklim. Sen çoktan seçilmiştin.”

Ama yetişemedim, İklim. Sen çoktan seçilmiştin.

Dudaklarım aralandı. “Ben...”

“*Kıvanç Sipahi,*” diye sözümü kestiği an kafamın içinde kuvvetli bir şimşek çaktı. Dizlerimin bağı o saniyeye kadar çözülmediyse bile ağzından çıkan isimle birlikte beni ayakta tutabilecek tek dayanağım da yok olmuştu.

Yüzümdeki kan tamamen çekilirken, “*Kıvanç Sipahi,* ne?” diye sordum temkinli bir sesle.

“Seni seçerek üç ay boyunca kendi projesinde kullanan eski Edebiyat öğretmenin,” diye açıkladı, ezbere bildiğim gerçekleri. Onu benim kadar iyi tanıması elbette olağan bir şeydi fakat o noktada ikimizi birbirinden ayıran en ince çizgi, o ismi ağzımıza alış şeklimizdi.

Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Hiçbir şeyden.

Kendimi geri çekerek “Evet,” diye geçiştirdim onu ve oyalanacak bir şeyler bulma umuduyla masaya döndüm. *Bunun hakkında konuşmamalıydım.* Peçeteliğin yerini değiştirmek için hareketlensem de yemeklere dokunulmamış olduğunu görünce parmağımla gövdesini dürttüm. “Her neyse. Yemekler soğudu.”

Bakışlarımı kaçırdığımı fark etmiş miydi bilmiyordum fakat sandalyemi benim için çekerken, “Seni seçen oydu,” diye devam etti aynı açıklayıcı şekliyle. *Şüphelenmemişti.* “O günden itibaren birlikteydiniz. Proje bittikten iki ay sonra da Londra Üniversitesi’nde istediği konumdan teklif geldi ve İngiltere’ye uçtu...”

Bunu anlatmasına ihtiyacım yoktu çünkü ona dair her bir ayrıntıyı zaten ezbere biliyordum.

“Evet,” diye mırıldandım, önümdeki soslu tavuktan bir parça aldığım sırada. “Sanırım hâlâ orada.”

“Önümüzdeki hafta, ekibiyle başladığı projenin açılış töreninde konuşmacı olacak,” diye karşılık verdi başını sallayarak. Bu çalışma hakkındaki afişleri daha önce okulun panolarında görmüştüm. Çevre ülkelerdeki prestijli üniversitelerle bağlantılı olan kapsamlı bir projeydi. Boğaziçi Üniversitesi’ndeki ekibin başkanı Alkan ve Özlem Hoca’ydı fakat o âna kadar bana bunun hakkında tek kelime bile etmemişti. “Önümüzdeki cumartesi ben de gidiyorum. Özlem, öğrenci seçme işini bana bıraktığı için bölümden üç tane öğrenciyi...”

“Seçtin mi?” diyerek sözünü kestiğimde, ellerimi masanın iki kenarına dayayarak bakışlarımı onun üzerine diktim. “Ne kadar kalacaksın?”

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey demeden gözlerimin içine baksa da en sonunda, “İki gün,” diyerek sorumu yanıtladı. Fakat bunun için şaşırmama ve bir tepki vermeme fırsat bırakmadan masanın üzerinden uzanarak sol elimi yavaşça avuçları arasına almıştı. “O öğrencilerden biri sen ol istiyorum.”

Bir kez daha olduğum yerde buz kesmeme sebep olan sözcükler buydu.

Sohbetimize sızan ufak aradan sonra en nihayetinde konuşacak gücü kendimde bulduğumda, “Ben mi?” diyerek onu tekrar etme ihtiyacı duydum. Başını sallarken, parmakları arasına hapsedtiği avucumu destek verircesine sıktı. “Alkan, ben...”

“Edebiyat projesi,” diye mırıldanarak sözümü yarıda kesti. Bunun için *gerçekten* heves dolu olması neredeyse ağlamama neden olacaktı. “Senin için inanılmaz bir fırsat, İklim. Bu alanda ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Önünü açacak.”

Kaçamazsın, diye fısıldadı zihnimdeki karaltı. Kaçtığın kadar seni kovalayacağının farkındasın.

“Ne zaman demiştin?” diye sordum anlık bir cesaretle başımı kaldırarak.

“22 Aralık,” diye karşılık verdi. “Evet dersin listedeki boş kontenjanlarından birini sana ayıracağım. Sadece kabul et, İklim.”

Sadece kabul et, İklim.

O adamla ilgili olan kaygım en üst seviyelerde olsa dahi, Alkan tarafından elime tutuşturulmaya hazır olan bu fırsat bana her şeyden daha fazla *güven* veriyordu.

Bu yüzden boşta olan elimi onun yumuşak avucunun üzerine sardığımda, “Evet,” diye fısıldadım gülümser bir ifadeyle. “Gelmek istiyorum.”

Akşam yemeğinden sonra vize ve uçak biletlerini halledeceğini söyleyerek, sponsor şirketiyle konuşmak için bahçeye çıkmıştı.

Yemeğini bitirdiği gibi Özlem Hoca’yı aramış ve listeden bir kişilik yeri silmesini, geriye kalan iki kişiyi de kendi öğrencilerinden seçmesini söylemişti. Bir saat sonra Özlem Hoca seçtiği kişileri Alkan’a yollayınca sponsor şirketine yollamak için birlikte yolculuk ve İngiltere gelirlerinin hesaplarını çıkaran ufak bir gider listesi hazırlamıştık.

Şimdiyse kolumun altında kıvrılan Tucker’ın tüylerini okşarken, kapanmamak için direnen gözlerimle televizyonda oynayan yabancı bir pembe diziyi izliyordum.

Alkan telefonla konuşmak için dışarı çıktıktan sonra mesaj kutuma *baş belamdan* kafamı ağrıtabilecek usandırıcı bir mesaj düşmüştü ve bakışlarım televizyon ekranında olmasına rağmen son dakikalarda düşünebildiğim tek şey oydu.

Aramızdaki konuşma tam olarak şundan ibaretti:

Enis Minkari:

İngiltere yolcusu kalmasın mı diyorduk?
(11.02)

İklimya:

Özlem Hoca'nın seni seçtiğine gerçekten inanamıyorum.
(11.02)

Enis Minkari:

Edebiyat okuduğum için özür dilememi falan mı bekliyorsun?
(11.02)

Enis Minkari:

Seçilmem için ağabeyime tek bir telefon etmem yetti.
(11.02)

İklimya:

O hâlde Dimitri Minkari adlı olmayan bir girişimci.
(11.03)

Enis Minkari:

Taşaklı bir irtibatı olması onun suçu değil.
(11.03)

İklimya:

Oraya gittiğimizde benden uzak dur.
(11.03)

Enis Minkari:

Niye? Yoksa Alkan yerine bana mı âşık olursun?
(11.03)

İklimya:

Çok komik.
(11.04)

Enis Minkari:

Hâlâ Şahmeran'ın numarasını atmadın.
(11.04)

İklimya:

Öyle bir şey yapacağımı bilmiyordum.
(11.04)

Enis Minkari:

Ama beni engellediğini biliyorsun.
(11.05)

İklimya:

O zaman bunun için onu
suçlamak yerine önce sorunu
kendinde ara ve hareketlerine
çekidüzen vermekle başla.
(11.05)

Enis Minkari:

Araştırmalarımın göre en son
benim savunucum olman
gerekliyordu, onun değil.
(11.05)

İklimya:

Öyle diyelim,
(11.06)

İklimya:

Yine de projeye dâhil olabilmek
için ağabeyine tek bir telefon etmesi
yeten Enis Minkari, günlerdir Naz
Atalay'ın engelini kaldırması için
hiçbir çözüm bulamadı mı yani?
(11.06)

İklimya:

Gönül işleri taşaklı irtibata
bakmıyor maalesef, öyle değil mi?
(11.07)

Bu kadardı.

Ben mesajı yolladıktan sonra çevrim dışı olmuş ve muhtemelen bu gece için kendi kendine sorgulayacağı o yegâne sebebi

bulmuştu. İyi bir çocuktu ve şu günlerde sahip olduğum tek arkadaştı. Naz'ın gözüne girebilmek için hovardalık konusunda bayağı yontulmaya ihtiyacı vardı.

Fakat onu gördüğüm ilk andan bu yana hissettiklerimi göz önünde bulundurursak, sahip olduğu hırs ona her şeyi yaptırabilecek derecede güçlü geliyordu.

Naz'ın yörüngesinde nasıl bir yol çizeceği ve onu kendi eksenine almaya çalışma çabası hakkında yaptığım yarım saatlik beyin fırtınasından sonra dayanamayarak uykuya teslim olduğumda, hatırladığım son şey çiftlik evinin kapısının kapanma sesi ve kucağımdan fırlayan Tucker'ın çıkardığı hırıltılı nefesler olmuştu.

Onun havlayarak koridora çıktığını duysam da yerimden kıpırdamayacak kadar yorgun hissediyordum. Birkaç saniye sonra o taraftan yükselen kısık sesli bir, “Şşş...” fısıltısıyla ensem-den aşağı ılık bir esinti vurdu. “*Sessiz ol, oğlum. Onu uyuttun.*”

Daha sonra ise bana yönelen adım sesleriyle birlikte içimi açan keskin nane kokusu etrafımı sardı.

Bilincim olduğu yerde gidip gelirken, “Gel bakalım buraya,” diyen Alkan'ın sesi bir kez daha kulağıma doldu. Gözümü açamayacak kadar uykuya teslim olduğum için onu göremiyordum fakat kollarımı bilinçsiz bir şekilde ileri uzattığımda, beni kendine çekip cenin pozisyonunda kucağına alması uzun sürmemişti.

Ellerini yavaşça sırtıma koyduğu sırada, “İşini hallettin mi?” diye sordum uykulu bir sesle.

Ona doğru kıvrılan vücudumu sıkıca tutarak uzun koridor boyunca ilerlemeye başladı. Yürüdükçe sırtıma batan kol saatinin ve örgülü deri bilekliğinin rahatsızca kıpırdanmama neden olduğunu fark ettiğinde ise, “Hallettim,” diye mırıldandı, beni iyice göğsüne çekerek. Bir saniye sonrasında dudaklarının sıcak dokunuşunu saçlarımin arasında hissettim. “Buna ufak bir Londra turu da dahil.”

“Gerçekten mi?” diye sordum gözlerimi aralamaya çalışarak.

“Gerçekten,” diye karşılık verdiğinde, sesinden gülümsediğini tahmin etmiştim. “Uçaktan indiğimiz gibi bizi karşılayacak hoş bir rehberimiz bile var.”

“Kimmiş o?”

“Kıvanç,” dedi, sesi zihnimdeki boşluğa karışıp gitmeden hemen önce. “Kıvanç Sipahi.”

16. BÖLÜM: “İNGİLTERE”

*“Senin bir parçan, evet.
Ama bir süredir bana ait.”*

Oradaydı.

Bana İngiltere rehberimizin o olduğunu söylediğinden bu yana büyük bir kaygı içindeydim fakat onu burada, havaalanının dış hatlarında yıllar sonra kanlı canlı hâlde görmek, bu durumla karşılaşacağım an için yaptığım tüm provaları boşa çıkarmıştı.

Büyümüştü.

Gittiğinde tamamı kumral olan saçlarının arasına ak tutamlar düşmüş, benimkinden birkaç ton daha koyu olan yeşil gözlerinin kenarları kırışmıştı. *Yakışıklı yaş almıştı.* Üzerinde lacivert bir takım vardı, dışarıda tipi olmasına rağmen düzgün bir şekilde sabitlediği saçlarının üzerinde güneş gözlüğü takılıydı ve sağ ayağıyla yerde düzenli bir ritim tutuyordu.

Kıvanç Sipahi.

“Nihayet!” Alkan’la birlikte ona doğru yürüdüğümüzü fark ettiğinde adımları bizden tarafa yöneldi. “Kapılarda sorun yaşadınız diye endişeleniyordum. Yolculuğunuzda bir problem olmadı umarım?”

Onun karşısına dikilir dikilmez bir elini dostane tavırla ileri uzattı. Yüzünde insanları cezbetme ve kolayca ağına alma potansiyeline sahip o çekici gülümsemelerden biri vardı. Her zamanki gibi.

Ta ki... *Beni* görene dek.

Beş Saat Önce

“Erken gitmek konusunda bu kadar aceleci olmana gerek var mıydı?”

Bavullarımızı kontuvara verdikten sonra omzumdaki sırt çantasını kendi koluna takmış ve uçağa binene kadar elimi tutmuştu. İngiltere projesini kabul ettiğim günden bu yana mutluluğunu benden asla esirgemiyordu. Hareketleri daha samimi ve sıcak gelmeye başlamıştı. O gecenin ardından bana semineri en ince ayrıntısına kadar anlatmış, aklımda hiçbir soru işareti kalmaması adına her ayrıntıdan teker teker bahsettiğinden emin olmuştu.

“Özlem ve Hazar’ın ısrarıydı,” diye mırıldanırken başını çevirip omuzunun üzerinden bana gülümsedi. Biniş sırası beklediğimiz için hâlâ ayaktaydık ve arkasında olmama rağmen elimi bırakmamakta ısrarcıydı. “Ayrıca diğer öğrencilerden üç gün daha fazla tatil yapmış olacaksın. Mutlu olman gerekmez mi?”

Birkaç sıra ilerimizdeki Özlem ve Hazar Hoca’ya kısa bir bakış attıktan sonra, “Evet ama yine de...” diye mırıldandım, parmaklarımın arasındaki parmaklarını sıkarak. Bunu görmemeleri için ellerimizi çantamın arkasına saklıyordum. “Bu diğerlerini şüphelendirmez mi? Üç tane akademisyenle uçan vasıfsız bir Edebiyat öğrencisi?”

Dalga geçiyor olmama rağmen kendimden *vasıfsız* diye bahsettiğim an bana doğru kötü bir bakış attı. “İklim.”

İklim. Bana böyle seslenmesini ömrümün sonuna kadar dinleyebilirdim.

“Doğruyu söylediğimi biliyorsun...” diye devam ettim, ona yaslanıp yanaklarımı usulca omuzlarına sürttüğümde. “Dikkat çekecek.”

Boşta olan elinde kablosuz kulaklığını tutuyor olmasına rağmen, başımı ona yasladığım an parmaklarıyla yanağımı okşadı. Kokusu mentol ve sandal ağacı gibiydi. “Kâğıt üzerinde Özlem’in sorumluluğunda gözüküyorsun.”

“Yalancı...” diyerek bir kez daha onunla uğraşmaya hazırlanıyordum ki, Hazar ile hararet dolu bir konuşmanın ortasında gözükken Özlem Hoca’nın kafasının bu tarafa çevrilir gibi olduğunu gördüğümde hızla ifademi düzeltmişim. “Siktir.”

Alkan bana dönerek kısıp sesle güldü. “Ne oldu?”

“Özlem Hoca bakıyor,” diye karşılık verdim çaresiz bir fısıltıyla. Aynı zamanda ellerimizi birbirinden ayırmış ve sıra ilerlerken, uçağa binene kadar bakışlarımı ayağımdaki çizmelerden çekmeyeceğimi kendime hatırlatmışım. “Birkaç metre uzamda dur.”

“Duramam.”

Kalbim bir anlığına göğüs kafesimin duvarlarını zorlasa da ifademi düz tutmayı başarabildim. “Yakalanmak mı istiyorsun?”

“Hiçbir zaman gizli kalmak gibi bir niyetim olmadı.” Ona bakmıyor olmama rağmen sesine yansıyan gülümseme, içine düştüğümüz durumdan doyumsuz bir keyif aldığını gösterir nitelikteydi.

“Ama bu...”

“Yanakların kızardı.” Bir anda soğuk parmak uçlarını çenemde hissetmemle irkilerek başımı yukarı kaldırdım. *Bakışları üzerimdeydi.* Dudağında tam da tahmin ettiğim türde geniş bir sırıtış vardı ancak... Sandığımın aksine alay dolu değil, *sıcacıktı.* Alt dudağını dişlerinin arasına yollarken derin bir iç çekti. “Seni böyle görmeyi seviyorum.”

Ani gelen itirafıyla birlikte aynı dakika içinde ikinci kez afalladım.

“Nasıl?”

“Böyle,” diye tekrar etti, bahsi geçen *böyle*’nin taşıdığı anlamı güvenerek. Ses tonu öyle büyüleydi ki, henüz hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen kalbim çoktan kendi içinde isyan bayraklarını yarıya indirmişti. “Gülerken, mutluyken, utanırken ve yanakların...” Devam etmeden önce bir kez daha yanağımı okşadı. “Benim yüzümden kızarıırken.”

Bu adam hayatıma dahil olmadan önce mantığımı ve duygularımı nasıl birbirinden ayrı olarak, usta bir şekilde yönetebildiğime şaşıırıyordum.

Çünkü bu noktada bunu yapabilmek *mümkün* bile değildi.

“Gerçekten mutluyum.” Özlem Hocaların uçağın içinde kaybolduğunu fark ettiğim gibi bir kez daha parmaklarımı onunkilere geçirdim. Burada saklanmak zorunda olduğumuz kimse yoktu. İçeri girip birinci sınıf koltukların olduğu tarafa *-ekonomi sınıfında uçmayacağını anlamak için dahi olmam gerekmiyordu* ilerlerken sözcüklerimi doğrular nitelikte biraz daha ona sırnaşmıştım. “Son birkaç yılımın en mutlu günleri...”

Birkaç saat sonra hayatıma yön verme cüretini gösteren o herifle yüz yüze gelecek olsam bile.

Çünkü yanımda o olduğu sürece hiçbir olasılık beni korkutmuyordu.

Evden çıktığımızdan bu yana en az benim kadar mutlu görünmesine rağmen, sarf ettiğim sözcüklerden sonra rahat bir soluk verdi ve hiç kimsenin görmediği bir anda uzanıp yanağımdan öptü.

“Alkan!” diye çıktım o hızla geriye kaçarken. Fakat sesim haddinden fazla yüksek çıktığı ve bunu der demez, birkaç koltuk ötemize yerleşen Özlem Hoca’yla göz göze geldiğim için bir kez daha elim ayağıma dolanmıştı. “...Hocam! Alkan Hocam! İyi misiniz?”

Onun bir cevap vermesine kalmadan diğer taraftan, “İklim-yacığım?” diye seslendi Özlem Hoca. Gözleri merakla aralan-mıştı. “Her şey yolunda mı?”

Yüzümdeki kanın çekilmiş olduğuna yemin edebileceğim sı-rada, “Evet,” diye karşılık verdim soğuk bir tebessümle. “Ayağım takıldı da... Ama iyiyim.”

Bu noktada kıs kıs gülen Alkan, eğilip usulca kulağıma fısııl-dadı. “Kucağıma düşebilirsin.”

Kalbim daha önce durmadıysa bile o noktada durmuştu.

Çantanın kayışının kolumdan kayıp gittiğini fark ettiği an afallayan suratıma bakarak güldü ve onu eline aldı. Kendi bil-gisayar çantasıyla birlikte el bagajı bölmesine iterken, neyse ki titreyen bacaklarıma rağmen bana ait olan koltuğa sorunsuz bir şekilde oturabilmişim. Biletlerimize ve İngiltere masraflarımızın hepsine kuzeni Dimitri sponsor olsa da koltuklarımızı yan yana ayarlamak için ücreti kendi cebinden vermişti.

Birkaç saniye sonra sol tarafımdaki boşluğa tünediğinde, “Uçak kalkmadan Polina’ya yazsan iyi olur,” diye mırıldandı kı-sık bir sesle. “Aceleye getirdiğin için şüphelendi ama Özlem’in sorumluluğu altında olduğunu söylersen endişesi geçecektir.”

Haklıydı.

Projenin ve kalacak yerimin güvenilirliğinden bahsettiğimde Polina’nın içi bir nebze olsun rahatlamıştı fakat tedirginliğini hâlâ hissedebiliyordum. Çünkü ertesi sabah çat kapı eve gelmiş ve ona bir hafta sonra seminer için bir grup öğrenciyle birlikte İngiltere’ye uçağımı söylemişim. Bundan en son haberi olan kişinin neden kendisi olduğunu dile getirdiğinde kısa süreli tavır yapsa da sponsorumuzu ve projenin geri kalanını anlattığımda ikna olmuş gibiydi.

Az da olsa.

“Haklısın,” diye mırıldandım, üzerimdeki kapüşonlunun ce-bine attığım telefonumu usulca elime aldığım sırada. “Sen de Enis’e yaz.”

Kilidi açıp mesajlar kısmında Polina'nın adını ararken bakışlarını üzerimde hissettim. "Enis ne alaka?"

"Ona haber vermeden günler öncesinden İngiltere'ye gittiğimizi senden öğrense çok daha iyi olur," diye karşılık verdim. "Benim *Instagram* hikâyelerimden değil..."

"*Instagram* hikâyeleri mi?" Kafasını yana eğerek benimle göz temasına geçmeye çalıştı. "Sosyal medyayı bu kadar aktif mi kullanıyorsun sen?"

Bunu sorarken bana sanki üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bakıyordu.

Eh, yıllar öncesinin skandalından sonra pek sık kullandığım söylenemezdi fakat hesabım herkese açık hâldeydi. *Enis bulup takip edene kadar*. Daha sonrasında gizli hesaba geçiş yapmış ve Yunanistan'dan tanıdığım birkaç eski arkadaşım haricinde -buna *Polina, Han ve Enis de dahildi*- herkesi çıkarmıştım.

Bana özel bir hesaptı ve İngiltere'ye gittiğimde içini Alkan ile doldurabileceğim kadar güvenli bir yerdi.

"Evet. Niye şaşırdın? Sen kullanmıyor musun?" diyerek ağzını aradım. Bildiğim kadarıyla sosyal medya kullanmıyordu -*en azından ben bulamamıştım*- ama başka bir kullanıcı adıyla hesap oluşturmuş olabileceği ihtimaline karşılık sormak istemiştim.

Büyük bir ciddiyetle önüne dönüp deri ceketinin yakasını düzeltti. "Hayır."

Yavaşça gözlerimi devirdim fakat dudaklarıma ufak bir tebessümün yerleşmesini engelleyememiştim. "Ben de sık sık kullanmıyorum," diye karşılık verdiğimde göz ucuyla bana baktı. "Eskiden daha büyük ve popüler bir hesabım vardı. Bir sürü kişiyle etkileşim içindeydim. Bayağı aktif de kullanıyordum ama sonra..."

Sustum.

Naz'la tanıştığımız zamanlar bana sosyal medya hesaplarımı herkese açık hâle getirmemi ve onun gibi kullanmamı söylemişti.

Küçük ve şimdiye göre daha sığ düşündüğüm için miydi bilmiyordum fakat o zamanlar bir sürü kişiyle etkileşim içinde olma fikri bana heyecan verici geliyordu. *Öyleydi de*. Hayatımın en güzel dönemini Naz Atalay inşa etmişti. O gittikten sonra renklerin bir kısmı da beni terk etmiş ve geriye canlılığını yitirmiş depresif bir iklim kalmıştı.

Hayatımdan defol git artık, neyini anlamıyorsun?

Bana söylediği son cümlelerden birinin bu olduğunu hatırlamak sebepsizce yüreğimi sızlattı.

Çünkü hayatından gitmek istemiyordum. Benden ölesiye nefret etse bile.

“Sonra?” diyerek yarıda bıraktığım cümleye atıfta bulundu Alkan.

Ona döndüm. Mavileri bir sonraki sözcüklerimin ne olduğunu delicesine merak ediyormuş gibi pürdikkat benim üzerime odaklanmıştı. “Sonra...” *Sonra*. “Kapattım. Özel hesaba geçtim. Sadece yakınlarım var ama yine de kullanmayı seviyorum.”

Naz’la birlikte kullanmayı seviyordum, diye değiştirdi zihnimin içinde kabaran tanıdık bir ses.

Bana cevap vermedi. Gözlerinden söylediğim her şeyi teker teker dinlediği açıkça belli oluyordu ancak... Asıl merak ettiği şey açık bir hesaptan gizli hesaba geçmem değildi; *sebebinin* ne olduğunu bilmek istiyordu.

Kalkıştan önceki son talimatların verildiği saniyelerde, “İklim,” diye mırıldandı, koltuğunun kol kısmına yerleştirdiğim avucumu kavrayarak. Sıcak teni benimkiyle temas ettiği an içimi yakıcı bir his kavurdu. Dudaklarım bunun tepkimesiyle aralanırken, o avucumu kendi kucağına çekerek iki eliyle sıkıca etrafını sarmalamıştı. “Anlat bana.”

Hafifçe yutkundum. “Neyi?”

Fakat bunu sormamın hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. *O da biliyordu*. Öyle ki ben mevzuyu nasıl farklı bir noktaya

çevirebilirim diye düşünürken başını bana doğru eğerek, “Söyle,” diye fısıldamıştı.

Kaçamayacağımı anlayınca çaresiz bir ifadeyle önüme döndüm. “İllaki...” *Söyle.* “Duymuşsundur.”

“Hayır,” diye itiraz etti kaygılarımı usulca onaylama girişiminde bulunduğunda. “Duyduğum bir şey yok, İklim. Okul komitesi bunun hakkında ağzını açmıyor. Öğrenciler arasında dedikodular dönüyor ama hepsinin asılsız olduğunu biliyorum. Çünkü olayın bir şahidi yok. Ayrıca...”

“*Ayrıca, ne?*” diye sordum boşta olan elimle kemerimle oynarken.

Cümlesini nasıl tamamlayacağını merak ederek bir kulağımı ona diksem de bir süre hiçbir şey söylemedi. O saniyelerde sarışın bir hostes, birkaç koltuk ötemizde oturan ve binişle alakalı sorun çıkaran bir çiftle tartışıyordu. Özlem ve Hazar Hoca kulaklıklarını takarak çoktan uyku pozisyonlarını almışlardı çünkü uzun bir yolculuk olacaktı. Çaprazımda oturan Asyalı bir kadın, yanındaki çocuğa kendi paketinden bir tane naneli şeker veriyordu. *Her şey sıradandı.* Hepsi belirli bir düzen içindeydi ve... *olağandı.*

Tıpkı benim başıma gelenler gibi.

Olağan olan ve hayatıma devam edebilmem için bir noktada sınavım hâline gelen pürüzleri elimin tersiyle itmeme gerekiyordu. *Olmuştu ve bitmişti.* Bundan çekinmem ve kendimi suçlayıp durmam yersizdi çünkü önünde sonunda yaşanması gerekecek bir olayı engellemeye çalışmak, yolun sonunda elime hayal kırıklığından başka hiçbir şey vermeyecekti.

Çağın Alkan Dinçer o hayal kırıklıklarından biri olmayacaktı.

En azından benim için.

Hâlâ cevabı beklediğim için ağzımı açıp tek bir kelime etmedim ama artık önümdeki boşluğa bakmıyordum, ona dönmüştüm. “*Ayrıca ne, Alkan?*”

Ona ismiyle seslendiğimi duyduğu an gözlerinin içi parıldadı. “Mahkemeye taşınan bir davaydı.”

En azından hikâyenin bu noktasında doğruluk payı vardı.

“Evet...” diye mırıldandım, belli belirsiz kafamı sallarken.

“*Kimdi* o?” Vurgulayarak söylediği sözcükten sonra yüzlerimiz arasındaki mesafeyi sıfıra indirdi. “Sana bunu yapan...” Sıcak nefesi dudaklarıma çarptığında göz kapaklarım çaresizce kapanmayı seçmişti. “Kimdi? Söyle bana.”

“Henüz olayın ne olduğunu bile bilmiyorsun.”

“İncindiğini biliyorum,” diye fısıldadı, dudaklarını usulca yanağıma sürttüğünde. Dört bir yanımdan sesler yükseliyordu fakat o an için odaklanabildiğim tek şey oydu. “İncindiğini biliyorum ve gerisi sikimde bile değil. Hikâyenin *sen* tarafıyla ilgileniyorum.”

Hikâyenin sen tarafıyla ilgileniyorum.

Sözcükleri ağır bir nefes vermeme neden oldu. Bu adama hissetmeye başladığım sevginin her geçen gün artarak kalbimi patlatmak üzere olması mümkün müydü? Sanki başından beri yapmam gereken şey derin bir soluk koymamış gibi, gözlerimi aralayarak ona baktığımda omuzlarımdaki yükün büyük bir çoğunluğundan arınmış hissediyordum.

Bu yüzden daha fazla dayanamadım ve o bir cevap beklercesine gözlerimin içine bakarken, birkaç metre ötemizde iş arkadaşlarının olduğu gerçeğini umursamadan öne uzanıp alnımı onunkine yasladım.

Beklenmedik hamlem yüzünden kapanan gözleri, birkaç saniye sonra dudaklarımdan firar eden, “Bana dokunmaya çalıştı...” fısıltısıyla birlikte usulca geri aralanmıştı.

Parıltılı mavilerindeki o bulanık ifade, onu tanıdığım ilk günden bu yana ilk kez bu denli savunmasızdı. “Ne?”

“Dokunmaya çalıştı,” diye tekrar ettim, boşta olan diğer elimi de onun ellerinin üzerine yerleştirdiğimde. “Ve ileri

gitmeye. Haddini aşmaya... Üstelik sarhoştum. Uyuşturucu almıştım belki de, bilmiyorum. Ama kafam yerinde değildi. *Hiç* değildi. Sonra...”

Sağ elini avucumun altından kurtarması ve işaret parmağını ani bir şekilde dudaklarımın üzerine bastırmasıyla sözcüklerim yarıda kesildi. “Kim?”

Öldürücü düzeyde öfkeli çıkan sorusunu duymazdan geldim. “O akşam, benden ilham alarak oluşturduğu projesi kabul görmüştü ve bunu kutlamak için beni bir yemeğe çıkarmak istediğini söyledi. Başta her şey normaldi. Her zamanki gibi samimi ama mesafeliydi. Beni evimden almıştı. Bunu yaparken aynı zamanda ailemi arayarak onların da özel iznini istemişti çünkü bir şekilde hepimizin güvenini kazanmıştı. Ailem belki de benden daha çok güveniyordu ona... ya da sahip olduğu akademik güç, zihinlerini bulamıştı. Bu yüzden *‘İklim sizi zorlayacak bir şey yaparsa onu yalnızca taksiye bindirin ve eve yollayın.’* diye tembihlemişlerdi. Birinin... Daha önce hiçbir ebeveynin, kendi öz çocukları için endişelenmek yerine, onun yanındaki kişiye böyle bir uyarıda bulunduğunu duydun mu hiç, Alkan?”

Gözleri kapalıydı fakat alnı hâlâ alnıma yaslı hâldeyken dudaklarının arasından titrek bir nefes kaçmıştı. “İklim...”

“Eskiden hovarda bir kız olduğumu kabul ediyorum. Eğlenceliydim. Sürekli gezer ve ileride gülümseyerek hatırlamak istediğim anılar biriktirirdim ama sana yemin ederim... *Yemin ederim*, tek bir gün bile ailemin yüzünü kızartacak bir şey yapmadım. Sadece hayatını yaşamak isteyen bir genç kıydım ama onlar her hareketimde bir art niyet aradı.”

Suratıma uzandı. “Bu senin suçun değildi.”

“Benim suçumdu,” diye itiraz ettim. Bunu bana söyleyen kişi dünyanın en adil insanı olsa dahi suçu bir şekilde kendimde aramaya devam edecektim. “O gece... onunla hiçbir yere gitmemem gerekiyordu. Başta her şeyin gözüme normal gözükmesi beni cezbetmişti. Ta ki peş peşe kafama diktiğim kadehlere

kadar. Belli etmiyordum ama annemin beni ona emanet ederken kullandığı vurgulayıcı uyarı canımı sıkımişti. Bu yüzden sınırımın ne kadar olduğunu umursamadan içtim ve...”

Devam edeceğim sırada, “Beyefendi,” diye seslenen esmer bir hostes aramızdaki hararetli sohbeti yarıda kesmişti. Başımızda dikiliyordu ve normal olmayacak kadar birbirimize yakın hâlde oturmamıza rağmen bütün dikkati Alkan’ın üzerindeydi. Yüzünde kibar bir gülümseme vardı. “Lütfen kemerinizi takar mısınız? On dakikaya kalkıyoruz.”

Hostesin sözcüklerinden sonra kemerin ucuna rahatça uzanabilmesi için kendimi geriye çektim ancak buna izin vermedi. Bakışları hâlâ benim üzerimdeyken sessizce kemerini taktı ve belli belirsiz başını salladı. “Ve?”

Derin bir nefes verdim. “Ve her seferinde boş kadehi ona uzatıp doldurmasını istedim. Aklım çok dolu olduğu için kafayı bulmam uzun sürmemişti. Ama sonra... ne kadar güzel olduğumdan ve en başından beri gözlerini üzerimden alamadığından bahsetti. Rahatsız olmuştum. Başta beni ödevi için araç olarak kullanmak istemesi gurur duymam gereken bir şeyken, öğretmenin başından beri bana çok daha farklı bir gözle baktığını fark etmek ona olan bakış açımı değiştirdi. Sarhoş olsam bile tavırları o masadan kalkmam için yeterliydi.”

Vereceğim cevap onu büyük bir tereddüde sokacakmış gibi sertçe elimi sıktı. Bunu yaptığının bile farkında olduğunu sanmıyordum. “*Kalktım* de.”

Başım aşağı eğildi. “Kalkamadım.”

“İklim...”

Sözünün devamını getirmesine müsaade etmeden, “İzin vermedi,” diye mırıldandım güçlkle. Boğazımda derin bir yumru oluşmuştu fakat içimden ağlamak gelmiyordu. *Tüm bunları onun varlığına borçluydum.* Yalnızca elimi tutuyor olmasına rağmen bakışlarındaki sıcaklık dahi bas bas, *ben buradayım,* diye bağıırıyordu. “Kalkıp gitmek istediğimde aceleyle hesabı ödedi

ve beni mekândan dışarı çıkardı. O anları kafamda net bir şekilde canlandıramıyorum... Ama daha sonrasında beni bir ara sokağa çektiğini az çok hatırlıyorum.”

Devamını duymak istemiyormuş gibi elimi bıraktı ve önüne dönerek derin bir nefes verdi. Bu tepkiyi beklemediğim için aramızdaki kemer boşluğuna bakakaldım çünkü *afallamıştım*. Kabin memurlarının son uyarıları yapmaya başladıkları vakte kadar geçen uzun bir sessizliğin ardından, anlık bir cesarete tutunarak başımı yukarı kaldırdım.

Bakışları önündeki koltuktaydı ve bir elini çenesine atarken baş ve işaret parmaklarıyla gergin bir şekilde o noktayı ovuşturuyordu.

“Alkan,” diye fısıldadım belli belirsiz. Uçağa binmeden önceki mutluluğunun yerinde yeller estiğini gördüğümde tuhaf bir suçluluk duygusuyla çarpıştım. Bunu ona yapmaya hakkım yoktu. “Özür dilerim. Anlatmamam gerekiyordu. Sinirlenmeni anlayabiliyorum ama birkaç günlüğüne bu mevzuyu rafa kaldırsak? İngiltere’ye gidiyoruz. Eminim ki...”

“Bana *isim* ver.” Aniden bana döndüğünde kısa bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmak zorunda kalmıştım. “Bir isim, İklim.”

“Bu hiçbir şeyi...”

“Ver ki kimi ortadan kaldıracağımı bileyim,” diye çıkışıp bir kez daha söyleyeceklerimi ağızma tıktı. Suratından taşan öfkeyi daha önce hiç bu denli iştahlı görmemiştim. Bütün kontrolünün ağızımdan çıkacak tek bir isme bakması *ürkütücüydü*. Fakat bunu yapamayacağımı bilmesi gerekiyordu. *Benim yüzümden kariyerinin bir çizik dahi almasına izin veremezdim*. Sorunlarımı kendi içimde halletmek ve onlarla savaşmak zorunda kalmak dahi Alkan’ın adına herhangi bir leke getirmekten çok daha cazip bir fikir olarak görünüyordu.

Bunu düşünerek gözlerinin içine çaresiz bir bakış attığımda, “Yapma,” diye fısıldadı dişlerinin arasından. Öne uzanıp soğuk

yanaklarımı kendi sıcak avuçlarının içine aldı. “Öyle bakma. Burada oturup hiçbir şeye dahil olmadan, sana yapılanları sadece kafamı sallayarak geçiştiremeyeceğimi bilmiyor musun? Bunu nasıl yapabilirim? Bana o ismi *ver*.”

Sesindeki uyarı dolu tını ensemdeki tüyleri kabarttı. “Şimdilik bu konuyu kapatalım...”

“Kapatmayacağız,” diye çıkıştı sert bir sesle. “Sana yemin ederim, İklimya, ağzını açıp tek kelime etmezsen uçaktan indiğim dakikada okul komitesini arayıp yıllar önce kapanan *bütün* davaların örneklerini isteyeceğim.” Gözlerimin içine buz gibi bir ifadeyle baktı fakat öfkesinin bana olmadığını biliyordum. “Beni bunu yapmaya zorlama.”

Olası ihtimallerin her biri birer kâbus olarak zihnime yerleştiğinde, “Böyle bir şey yaparsan yüzümü bir daha asla göremezsin,” dedim kendimden beklemediğim bir cesaretle. “İçimde aşamadığım hiçbir şeyi başkalarına anlatmamamı isteyen sendin.”

“Öfkemin bana hangi çizgilerimi aştıracabileceğini bilmiyorsun,” diye karşılık verdi pes etmeden. “İnadımın da.”

“Ama bunu yapmayacaksın.”

Uçak kalkış için pistte yavaşça ilerlemeye başladığı sırada, “Sana daha önce de söyledim,” diye fısıldadı üzerime eğilerek. “Her seferinde *önce* karşı tarafın iyiliğini düşünmenden bıktım.”

Yüzüne karşı *Ama şimdi bahsi geçen ‘karşı taraf’ sensin*, diye bağırmak istiyordum. *Her şeyi söylediğim vakit sana zedelenmiş bir ün ve hayal kırıklığından başka hiçbir şey vermeyeceğim. Bunun olmasına müsaade edemem. Göz göre göre kendini benim için yok etmene izin veremem.*

Dilimin ucuna kadar gelen itirafı güçlkle yuttum ve başımı önüme çevirip kucağımdaki kablosuz kulaklığa uzandım.

“İklimya,” diye seslendi yan tarafımdan. Hâlâ nefesini net bir şekilde ensemde hissedebileceğim kadar yakındı. Ona cevap vermeden kulaklıklarımı kulağıma geçirdiğimi görünce, “İklimya,” diye tekrar etti öncekine göre çok daha öfkeli bir sesle.

“Lütfen arkanıza yaslanın,” diye uyardı kabin memuru.

Dağınık topumuzdan fırlayan bir tutam sarı saç yüzümün önüne çektim ve Alkan’ı *göz ucuyla* dahi görememek için başımı olabildiğince aşağı eğdim. Bunu yaparken kanım kaynıyordu. Uçağın tekerleri altımızdan usul usul kaymaya devam ederken müziğin sesini sonuna kadar açtım ve Polina’ya iyi olduğumla alakalı kısa bir bilgilendirme mesajı attım.

Fakat uçak kalkışa geçmeden önce, kendi doğrularımdan ve hür irademden güç alarak bilgilendirme yaptığım *ikinci* bir isim daha vardı.

Naz.

İklimya:

Bundan sonra ne olursa olsun. İster beni kendinden it,
ister gördüğün her yerde suratıma acımasız laflarını
çarpıt. Hayatından defolup gitmeyeceğim çünkü
kabullenmek istemersen de sahip olduğum tek gerçek
arkadaş sensin. Her zaman da sen olacaksın.

(14.43)

İklimya:

Bir de... Sakın Enis’e yaptığın gibi sohbet kutuma
satırlarca öfke dolu ses kayıtları dizmeye ve
numarama engeli basmaya kalkma.
O taktik bende işe yaramıyor.

(14.43)

Londra’ya kar yağıyordu.

Uçağın rötar yapmamasına şaşırmıştım çünkü dış hatlardan ayrıldığımız vakit başımı havalimanının devasa cam duvarlarından dışarıya çevirdiğimde, şehrin etrafını ele geçiren yoğun tipi hayat akışını bir noktada duraksatmış görünüyordu.

Alkan ise son dört saattir benimle konuşmuyordu.

Uçuş sırasında onunla iletişime geçmeye çalıştığım tek an, yemek servisinin yapıldığı andı. Cam kenarında olduğum ve kulaklık taktığım için beni koluyla dürterek streç filme sarılı tavuklu sandviçi avuçlarıma tutuşturmuştu. Birkaç saat önceki tatsız konuşmamızdan ötürü pek iştahım olmamasına rağmen sandviçten bir ısırık aldıktan sonra kendimden geçmiş ve iki dakikalık kısa bir süre içinde hepsini mideme indirmiştim. Tek kelime etmemesine *-ve yemeğine dokunmamasına-* rağmen gerçekten aç olduğumu fark eder etmez kendi sandviçini de benim önüme itelemişti. Almadığımı görünce zorla elime tutuşturmuş ve kabin memuruna eliyle işaret vererek içeceğimi tazelemesini istemişti.

Tüm bunları yaparken tek kelime etmemişti. Elinde tuttuğu ve saatlerdir kafasını kaldırmadığı *iPad*'inde bu denli ilgi çekici olan ne vardı bilmiyordum fakat bir noktada merakıma söz geçiremeyerek göz ucuyla o tarafa kısa bir bakış atmış ve daha önce isimlerini bile duymadığım yabancı akademisyenlerin yazılarını okuduğunu görmüştüm.

Pekâlâ, bu *kısa* bir bakış olmayabilirdi.

Ama o da bronz gülümsemeli profiline altında, kocaman *Lily Chanler* yazan esmer kadının makalesinde haddinden fazla oyalanma cüretini göstermişti.

Çocuk değildim. İş ve özel hayatı birbirine karıştırmamaya çalışan, kendi mesleklerini profesyonellik çerçevesi adı altında isimlendirmek isteyen herkese sonsuz saygım vardı. Öyle ki ben de vakti geldiğinde bunu yapmayı istiyordum. Fakat konu o olunca, mantığım ve sahip olduğum tüm irade vücudumu terk ediyordu çünkü... *Kıskanıyordum.*

Valizimi onun elinden çekip aldığım sırada, "Dinlendirici gözlüklerini almayı unutmadın umarım?" diye homurdandım ters bir sesle. "Saatlerdir kafanı tabletinden kaldırmadın da."

Bunu ona bakmadan söylemiş olmama rağmen sorgulayıcı bakışlarını profilimde hissediyordum. Birkaç saniye sonra derin

bir soluk verdi ve on kiloluk bavulumu avuçlarımdan arasından çekip alarak yürümeye devam etti.

Çok geçmeden yalnızca omzumdan sarkan ince bir bel çantasıyla kaldığımı fark ettiğimde, “Hey!” diye bağırdım arkasından. “Kendim taşıyabilirim!”

Beni duyuyor olmasına rağmen arkasını dönmeden sabit bir şekilde yoluna devam etti. Birkaç kez daha seslensem de en nihayetinde payıma sadece etrafımdaki kalabalıktan topladığım şüpheli bakışlar ve öfke dolu bir titreme alabilmişim. *Beni deli ediyordu.* Sırf ona istediğini vermediğim için beni görmezden gelmesi ve sanki acelesi varmış gibi kapılara...

Ayaklarım olduğu yere çakılı kaldı.

Havalimanından içeriye nüfuz eden kalabalığın arasındaki o belirgin *simayı* net bir şekilde fark ettiğimde ise Alkan'ın neden bu denli aceleci olduğunu anladım.

Oradaydı.

Bana İngiltere rehberimizin o olduğunu söylediğinden bu yana büyük bir kaygı içindeydim fakat onu burada, havaalanının dış hatlarında yıllar sonra kanlı canlı hâlde görmek, bu durumla karşılaşacağım an için yaptığım tüm provaları boşa çıkarmıştı.

Büyümüştü.

Gittiğinde tamamı kumral olan saçlarının arasına ak tutamlar düşmüş, benimkinden birkaç ton daha koyu olan yeşil gözlerinin kenarları kırışmıştı. *Yakışıklı yaş almıştı.* Üzerinde lacivert bir takım vardı, dışarıda tipi olmasına rağmen düzgün bir şekilde sabitlediği saçlarının üzerinde güneş gözlüğü takılıydı ve sağ ayağıyla yerde düzenli bir ritim tutuyordu.

Kıvanç Sipahi.

“Nihayet!” Alkan'la birlikte ona doğru yürüdüğümüzü fark ettiğinde adımları bizden tarafa yöneldi. “Kapılarda sorun yaşadınız diye endişeleniyordum. Yolculuğunuzda bir problem olmadı umarım?”

Alkan'ın karşısına dikilir dikilmez bir elini dostane tavırla ileri uzattı. Yüzünde insanları cezbetme ve kolayca ağına alma potansiyeline sahip o çekici gülümsemelerden biri vardı. Her zamanki gibi.

Ta ki... *Beni* görene dek.

Bir kolu onun boynuna dolalı hâldeyken, suratındaki sırtış sanki oraya hiçbir zaman uğramamış gibi hızlı bir şekilde yok oldu. O zaman da böyle olmuştu. Aniden dalmıştım hayatına. *Belki de o benimkine*. Kalabalığın arasından sıyrılıp bir anda onların yanındaki yerimi aldığımda ikimiz de tuhaf bir dejavu rüzgârı ile çarpılmıştık. *Biliyordum*. Fakat bu seferki farklıydı. Bir zamanlar dönemin en ilgi çekici projesine konu olacağını öğrenen İklimya'nın heyecandan etekleri tutuşurken, yirmi üçüne giren ve şu anki yaşıyla ondan birçok ders verici tecrübe edinen İklimya yalnızca nefret doluydu.

"Kıvanç Hocam?" Alkan'ın geri çekildiğini gördüğüm anda yüzüme yalnızca onun anlayabileceği türden tehlikeli bir sırtış yerleştirerek öne çıktım. "Merhaba. Görüşmeyeli nasılsınız?"

Kendini geri çektiğinde terleyen avuçlarını aceleyle üzerindeki takım elbisenin ceketine silmişti. Yıllar boyunca beni tek bir tehdit altında yaşıyor olmasına rağmen yüzümü gördüğü ilk anda suratının kireç gibi olması *gülünçtü*. "İklimya..." Adımı pürüzsüzce dillendirdiği vakit kendinden şüphe ederek kelimelerini toparlama girişiminde bulundu. "İklimya'ydı, değil mi?"

Kaşlarım havalandı. "Evet, İklimya."

"Gerçekten mi, Kıvanç?" Alkan benimle konuşmuyor olmasına rağmen meslektaşına attığım gülümsemeden sonra homurdanarak önüne dönmüştü. "Az önce Cambridge'deki pozisyonunu sana elleriyle veren öğrencinin ismini söylerken tereddüt mü ettin sen?"

O zamanlar aylar boyunca tüm okulda konuşulan o gurur tablosu anlaşılan onun kulağına da gitmişti.

Kıvanç bakışlarını yeniden benim üzerime çevirdi. “Çok... değişmiş. Aniden görünce bir an çıkaramadım.”

“*Hiç değişmedi,*” diye karşılık verdi baskın bir sesle. Bunu dediği gibi zihnim çoktan Kıvanç Sipahi probleminden arınarak onun dillendirdiği sözcüklere kaymıştı bile. *Hiç değişmedi.* Aramızda soğuk rüzgârlar esmesine rağmen Kıvanç’ın bakışlarındaki bir şeylerden şüphe duyarak usulca sağ tarafıma geçmişti. “O hâlâ ilk günkü İklimya.”

Varlığı güven veriyordu.

Sarf ettiği sözcükler göğüs kafesimde artçı depremlere sebep olurken, “Her neyse,” diye mırıldanarak bir elini gergince ensesine attı Kıvanç. Alkan’a döndüğünde yüzünde hâlâ kendini her şeyin yolunda olduğuna inandırdığı türden büyük bir gülümseme vardı fakat altında yatan sahteliği yalnızca ben sezebiliyordum. “Uzun yoldan geldiniz... Otele kadar size eşlik etmek istiyordum ama dışarıda tipi var. Yollar tamamen kapanmadan önce benim de eve gitmem gerek. Sizi taksiye bindirmem şimdilik yeter mi?”

“Artar bile.” Bunu söyleyen bendim. Ağzımdan çıkan sözcüklerle birlikte hem Kıvanç’ın hem de saatlerdir bana karşı sert duvarlar örmeye çalışan Alkan’ın bakışları üzerime çevrildiğinde, “Biz de yorgunuz,” diye devam ettim, onun kendi hakkında öne sürdüğü basit bahaneyi duymazdan gelerek. “Muhtemelen tipi olmasaydı da rehberliğinizi kibarca reddedecektik. Seminer için Alkan Hoca’mın dinlenmesi gerek.”

Kullandığım sahiplik eki Kıvanç’ın kaşlarının havalanmasına neden oldu. Alkan’dan ise son otuz saniyedir ses soluk çıkmıyordu.

İçine düştüğümüz durumdan -ve beni burada görmeyi beklemediğinden- ötürü yoğun bir rahatsızlık duymasına rağmen, “Bunu düşünmen harika, İklimya,” diye karşılık verdi ucuz bir tebessümle. “Haklısın. Dinlenmesi gerek.”

“Gördünüz mü?” Söylediklerini her iki tarafa da dürüstçe onaylatmak niyetiyle Alkan’a döndüm. “Dinlenmeniz gerek. Ve erken gelmiş olmamıza rağmen dün gece neredeyse hiç uyumadınız.”

“İklim...” diye homurdandı Alkan.

“Yalan değil. Gözlüğünüzü bile yanına almadınız ve şu an gözleriniz kıpkırmızı.”

“Çantamda,” diye karşılık verdi bu sefer dişlerinin arasından.

“Öyle mi?” Ona aynı şekilde karşılık verdiğimde öteki tarafında dikilen Kıvanç’ın yavaşça boğazını temizlediğini duydum. Göz ucuyla bakıyor olmama rağmen boynundan ense köküne kadar uzanan kısmın *kıpkırmızı* kesildiğini görmek vücuduma doyumsuz bir tatmin hissiyatı aşılamıştı. “İnat etmeyin de takın o zaman.”

Kaşları çatılan Alkan bana aynı şekilde karşı çıkmaya hazırlanırken, “Haddim değil ama...” diyerek aniden aramızdaki tartışmaya dahil oldu Kıvanç. *İşte böyle*. Benden en az benim ondan ettiğim kadar nefret etse de yıllar sonra kanlı canlı ve *mutlu* bir şekilde karşısına çıkmamı gururuna yedirememiş gibi duruyordu. “Siz nereden tanışıyordunuz?”

Dirseğim Alkan’ınkine degecek kadar dibine girdiğim sırada, “Alkan Hoca benim özel ders öğretmenim,” diye mırıldanarak yaralayıcı darbeyi onun üzerine saldı. Yüz ifadesini usta bir şekilde korumasına rağmen havalanan kaşları ve gözlerinden geçen şaşkın parıltılar onu ele vermişti. “Bir süredir sık sık iletişim hâlindeyiz. Kendisi benim bu okuldaki en büyük şansım.”

O noktada tüm bunları dillendirmemin nedeni Kıvanç’ın suratında görmekten haz duyduğum öfke krizini kabartmaktı fakat... söylediğim her şeyin sonuna kadar arkasıdaydım. *Hatta söyleyemediklerimin bile*. O yalnızca okuldaki değil, yirmi üç yıllık hayatımdaki en büyük şanslardan biriydi. İsmi dillendirmek istediğim her seferinde zihnim yanına samimi *iyi ki*’leri de diziordu. Bu zamana onsuz nasıl geldiğim koca bir belirsizlikten

ibaretti fakat bundan sonrasında yanımda olmazsa büyük tökezleyeceğimi biliyordum.

Tepkisini görmek ve saatler önceki kırgınlığını giderebilmek için birkaç şey daha sıralamaya hazırlanmıştım ki, aynı saniyelerde, “Kıvanç!” diye bağırarak öne atlayan ve samimi bir şekilde ona sarılan Özlem Hoca yüzünden dudaklarım olduğu gibi geri kapanmıştı. “Ne kadar uzun zaman oldu!”

Sarsıntılı bakışları hâlâ benim üzerimdeyken bir kolunu güçlükle Özle Hoca’nın beline koydu ve ona kabaca karşılık vermeye çalıştı. “Sahiden bayağı uzun bir zaman olmuş, Özlem...”

Karşılığında ondan boğuk bir mırıltı alsa da Özlem Hoca’nın ne dediğini duyamamıştım. Daha sonra Kıvanç geri çekilerek nihayet bakışlarını benden kopardı ve ona döndü. O ikili karşımızda hararetli bir sohbe başlarken kontuvardan valizleri alan Hazar Hoca’nın da bu tarafa ilerlediğini ve gözlerinin onların üzerinde olduğunu gördüm. En az yanımdaki devasa huysuz kadar yorgun ve sıkılmış görünüyordu. Birkaç saniye sonra Özlem Hoca sesli bir kıkırtı saldıığında, “Hazar,” diye oflayarak sabırsız bir şekilde ona döndü Alkan. “Bunların muhabbeti bitmez. Biz otele geçiyoruz. Arkamızdan gelirsiniz.”

Hazar Hoca onu başıyla onayladıktan sonra bakışlarını yeniden önümüzdeki ikiliye çevirdi. Kendisiyle sıcak bir samimiyetimiz yoktu fakat İstanbul Havalimanı’nda toplandığımız andan beri yalnızca Özlem Hoca ve Alkan’la diyalog hâlinde olması ara ara kötü hissetmeme neden olmuştu. Bakışlarım tesadüfî bir şekilde ona takıldığında bile gözlerini kaçırıp varlığımı görmezden geliyordu. Han’dan duyduğuma göre takımıyla ilgilenen ve gerektiği vakitlerde samimiyetini yansıtan bir adamdı ancak mü-nasebetimiz olmadığı için bunu kendime göre *kesin* bir şekilde onaylayamıyordum.

Ve daha önce bir kez bile iletişime geçmemiş olmamıza rağmen neden benim varlığımı görmeyi reddettiğini de.

Okuldaki dedikodularım yüzünden miydi? Neden olmasındı ki? Özel ders hocası ararken Profesör Akkaya da varlığımı reddederek teklifimi acımasızca geri çevirmişti. Çoğu akademisyen zehirli dillerini bir diken gibi bize batırmaktan çekinmezdi fakat istisnai durumlarda bazıları karşılıklı iletişimi bile zahmetli göyerek, kendi içlerinde bir çeşit *görünmezlik* oyunu seçerlerdi.

Hazar Şanoğlu da onlardan biri olmalıydı.

Bunu düşünerek dalgınca Alkan'ın peşinden ilerlediğim sırada, onun çoktan dışarıda yolcu bekleyen taksilerden birini kapıldığını ve şoför eşliğinde valizlerimizi aracın bagajına yerleştirdiğini bile fark edememiştim.

Yardıma ihtiyacı olmadığını gördükten sonra sessizce taksinin arka kapısını açtım ve içeri yerleştim. Soğuk tavrının hâlâ devam ettiğini bildiğim için yüzüme bile bakmadan ön koltuğa geçeceğini biliyordum. Fakat birkaç dakika sonra sağ tarafımdaki kapı açıldı ve bir saniye bile geçmeden koltuğa onun ağırlığı çöktü. Suratıma yansıyan şaşkınlığı gizleme zahmetine bile girmeden ona döndüğümde ise ifadesinin düz olduğunu gördüm. Şoföre İngilizce otelin yerini tarif ettikten sonra geri çekilerek sırtını rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

Fakat birkaç saniye sonra hiç beklemediğim bir şeyi yaptı.

Sıcak avuçları soğuktan buz tutmuş parmaklarımın üzerine kapandı ve onları usulca kendi kucağına çekti. *Sanki bir süredir bunu yapmayı bekliyormuş gibi.* Şaşkınlığımı ikiye katlanırken buna göğsümdeki artçı depremler eşlik etti ve ellerimi kaldırıp avuç içlerime doğru sıcak nefesini üflediğinde hepsinin etkisi kesildi. *Sadece...* dudaklarım usulca aralanmış ve vücudum büyük bir ihtiyaçla onun dokunuşunu karşılamaya başlamıştı.

Hareketsiz bir şekilde ona bakmama yalnızca bir dakika boyunca dayanabildiğinde, "Ne?" diye sorarak bakışlarını nihayet üzerime çevirdi. Sanki uçağa binmeden önce hiç tartışmamışız ve daha sonrasında aramıza buzdan duvarlarını çekmemiş gibiydi. "Üşümüşler. Isıtıyorum."

Kalbim tekledi. “Bana kızgınsın sanıyordum.”

“*Sana* kızgınım.” Yeniden önüne döndü. “Soğuktan buz tutan ellerine değil.”

“O da benim bir parçam.”

“Senin bir parçan, evet,” diye onayladı sözcüklerimi. “Ama bir süredir bana ait.”

Sonra ellerimi daha sıkı kavradı ve sıcaklığını bütün vücuduma aşılacak kadar uzun bir süre ısıttıktan sonra da bırakmaya niyeti yokmuş gibi kucağına koydu.

Bu sanırım onun dilinde *barıştık* demek oluyordu.

Sesli dile getirmemiş olmasına rağmen bunu anlamanın verdiği mutluluk heyecanla sıırtımama neden oldu. Gözlerim yeniden yüzüne çevrildiğinde ise onun da dudaklarının yukarı kıvrıldığını gördüm.

Bu, sırtıtışımın tüm yüzüme yayılması ve taksici bize dönüp tipiden ötürü on beş dakika rötarlı varacağımızı söylerken, *oyalanacağız* bahanesine sığınarak başımı omzuna yaslamam için yeterli bir sebep olmuştu.

Enis Minkari hikâyenize yanıt verdi.

Enis: Uyumuştum hâlâ uyanamadım galiba. (20.01)

Enis: Bu ne? (20.01)

Enis: Konumda London yazıyor. (20.02)

Enis: Siktirin gidin. (20.02)

Enis: Alkan’a bunu ödeteceğim. (20.02)

Enis: Seminer günü sahneye çıktığında gözü kalabalığın içinde benimkilere değmese iyi olur. (20.02)

Enis: Yoksa onu bütün Londra’ya rezil ederim. (20.03)

Bildirim panelinden okuduğum mesajlar derin bir iç çek-meme neden oldu.

Otelin tarihî tasarımı arkada gözükürken, odağına Alkan'ın sırtını aldığım güzel fotoğrafı paylaştığımda işlerin bu noktaya geleceğini tahmin etmemiştim elbette. *Çünkü çok güzeldi.* Başını, arka planda onu çektiğimden habersiz bir şekilde gökyüzüne doğru kaldırmıştı ve koyu saç tutamlarının arasına kar tanecikleri düşmüştü. Üstelik uçağa binmeden önce onu tembihlememe rağmen Enis'e Londra'ya üç gün öncesinden gideceğimiz hakkında hiçbir şey açıklamamıştı ve şimdi bu pürüzle benim ilgilenmem gerekiyordu.

Fakat kaderime boyun eğerek bildirim yığınınına tıklayacağım sırada üstten ekranıma yeni bir mesaj düştü.

Polina:

Bavulunun ağırlığı uçağın bagaj limitini aşmadı, değil mi?
(20.04)

Ona endişelenmemesi gerektiği hakkında bir dizi satır dizdiğim mesajlara saatler sonra bu cevabı vermesi, kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu.

İklimya:

Ben de neden vallizimin hazırladığımdan
on katı daha ağır olduğunu düşünüyordum.
(20.05)

İklimya:

Ne yaptın, Pol? Dökül.
(20.05)

Polina:

Den ékana tipotal¹¹
Sadece içine birkaç çift kıyafet
sıkıştırmış olabilirim. (:
(20.05)

İklimya:

Birkaç ÇİFT mi?
(20.05)

İklimya:

Zaten sekiz çift kıyafet getirdim buraya.
Üç tane de yedeğim var.
(20.05)

Polina:

Evet ama hiçbirinin
arasında seksi topuklular
ve yırtmaçlı elbiseler yok...
(20.06)

Dudaklarım aralandı.

İklimya:

Buraya eğlenmeye gelmedim.
Onlara ihtiyacım yok.
(20.06)

Polina:

İşte. Alternatifler hayatı
zenginleştirir.
(20.06)

¹¹ Hiçbir şey yapmadım! (Yun.) (c.n.)

Polina:

Şimdi elinde bir çift iddialı parçanın
olması iyi oldu, öyle ki o kas yığınıyla
randevuya çıktığında herif sıkıcı çuval
pantolonlarından çok daha unutulmaz
şeyler görebilecek.

(20.06)

İklimya:

Lütfen bana valizimi açtığımda
kan kırmızısı jartiyerler
görmeyeceğimi söyle, Pol.

(20.07)

İklimya:

Ayrıca Alkan'la randevuya
çıkacağım falan yok.

(20.07)

Polina:

Eh, adamın seni bütünüyle yutmak istediğini
üçüncü bir göz aracılığıyla görmediğin
için böyle düşünmen normal.

(20.07)

Polina:

Ne şanslısın ki bana sahiplisin.

(20.07)

Polina:

Şimdi köpürmek yerine git ve
valizi boşalt. Ütülerini bozulacak.

(20.08)

Mesajı yolladıktan sonra çevrim dışı oldu.

“Sana inanamıyorum,” diye fısıldadım dişlerimin arasından. Bakışlarım yatağımın yanındaki valize kaydığında gözlerimde tereddütlü bir ifade oluştu. “Beni adamın karşısında rezil edeceksin.”

Fakat dediğini yapmak yerine kalçamı aynalı masanın sivri kısmına yasladım ve onun sohbet sayfasından çıkıp Alkan’inkine tıkladım.

İklimya:

Ne yapıyorsun?
(20.09)

Son görülmesi 20.03’tü. *Kimle konuşmuştun?*

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan ekranım ondan gelen yeni bir mesajla aydınlandı.

Alkan:

Biraz uyuyacaktım. Sen?
(20.10)

“Bu saatte?” diye mırıldandım sesli bir şekilde.

İklimya:

Acıktım.
(20.10)

“Gerçekten mi?” Bir elimi alnıma atıp inleyerek gözlerimi yumdum. Sırf dikkatini çekebileyim diye yazmıştım, bazen gerçekten saçmalayabiliyordum. “Ona ne bundan?”

İklimya:

**Otelin çaprazında bir Çin restoranı
gördüm. Oraya gideceğim.**
(20.10)

Alkan:

Otelin restoranına in.
(20.11)

İklimya:

Menüyü beğenmedim.
(20.11)

Mesajım yaklaşık bir dakika boyunca *görüldü*de kalınca, alt dudağımı dişlerimin arasına alıp telaşla topuklarımı sektirmeye başladım.

İklimya:

Her neyse. Sana iyi uykular.
Ben bir şeyler atıştırırım.
(20.12)

Homurdanarak sohbet sayfasından çıktığımda parmaklarımı sertçe saçlarımın arasına daldırdım. Odalarımız aynı koridor-daydı. Gir-çık yaptığı vakitlerde rahatça onu duyabilir ve takip edebilirdim. *Belki de doğru söylüyordu.* Çünkü geldiğimizden bu yana Fransız bir kadın ve eşi haricinde koridor tarafından herhangi bir ses duymamıştım. Söylediği gibi yol yorgunu olduğu için biraz kestirecek olabilirdi fakat en ufak bir mesajı bile içimi tereddütle doldurmaya yetiyordu.

Bu, kaybetme korkusu muydu?

Nihayetinde kendin dışında ikinci bir kişiye daha sahip olduğunun farkındalığı, diye fısıldadı zihnimin mantıklı tarafı. *Kaybetmekten korkuyorsun çünkü ona gerçek anlamda sahiptin.*

Belki de gerçekten dışarı çıkmalı ve bir şeyler içmeliydim.

Geri döndüğümde uyanık olursa eğer onun kapısına gider ve... öpüşmeyi teklif ederdim. *Belki?* Öyle ki o istediği vakitler kendinde elimi tutup yanağıma kaçamak öpücükler kondurma hakkını bulabiliyorsa, ben de onunla öpüşme hakkını kendimde bulabilirdim.

Ama yine de... kapısını çalıp ne diyecektim ki? “*Selam. Müsaitsen öpüşebilir miyiz?*” mi?

Bunun hakkında birden fazla alternatif bulmaya çalıştığım sırada telefonumdan titreşimli bir mesaj sesi yükseldi.

Alkan:

Çin restoranı zorunlu mu?
(20.15)

İklimya:

Anlamadım.
(20.15)

Alkan:

İllaki Çin yemeği mi yiyeceksin?
(20.15)

İklimya:

Yani... Ben seviyorum.
Muhtemelen onu yiyeceğim.
(20.16)

Alkan:

Ama ben sevmiyorum.
(20.16)

İklimya:

Ne?
(20.16)

Alkan:

Güzelce hazırlan. Yarın saate seni alacağım.
(20.17)

17. BÖLÜM: “GÖRÜŞME”

*“Aslında biraz bile bunun üzerine düşünmeseydin,
o geceleri güzelleştiren şeyin sen olduğunu fark ederdin.”*

Düşündüğüm ilk şey, yırtmaçlı bir gece elbisesinin *kesinlikle* Londra’nın zincir restoranları için uygun olmadığıydı.

Düşündüğüm ikinci şey ise elbisenin canlı kırmızı rengine uyum sağlamak adına dudaklarıma buladığım iddialı bir kırmızı rujun bu mekâna çok abartı kaçtığıydı.

İlk kez onun gibi biriyle randevuya çıktığım için miydi bilmiyordum ama... bana *yarım saate seni alacağım* başlıklı mesajını yolladığı vakit elim ayağıma dolanmış ve aceleyle bavulumu sarılmıştım. Çin yemeklerini sevmediğini söylediği için kendimi çok daha *gösterişli* bir yere gideceğimize ikna ederek, onun da en az benim kadar özeneceğini düşünmüş ve Polina’nın valizime tıktığı elbiselerden gözüme ilk çarpanı üzerime geçirmiştım.

Eh, benim kadar göz alıcı giyinmese de üzerindeki siyah salaş gömlek ve aynı renk pantolon en azından yan yana absürt durmamızı engelliyordu. Hatta tuhaf bir şekilde iyi gözüküyorduk. Onun rahat duruşu benim sert duruşumu yumuşatıyordu, benim gösterişli kıyafetlerim ise onun sadeliğini parlatıyordu.

Uyumluyduk ve bu hoşuma gidiyordu.

“Eee?” Elinde tuttuğu menünün üzerinden bana doğru sorgularcasına baktığında, gözleri birkaç saniyeliğine kırmızı rujlu dudaklarımda oyalandı. *Beni odamdan alırken de aynen böyle*

yapmıştı. Kapıyı çaldığı anda nasıl bir manzarayla karşılaşacağını düşünmüştü bilmiyordum ama odamdan dışarı çıkar çıkmaz olduğu yerde buz kestiğini ve bir süre tek kelime etmediğini hatırlıyordum. “Ne yiyoruz?”

Aslında aç olmadığımı ve sadece onunla vakit geçirmek istediğimi söylemek için can atmama rağmen belli belirsiz başımı sallamakla yetindim. “*Fish and Chips?*”

Kaşları havalanırken bana doğru tuhaf bir bakış attı. “Cidden mi?”

“Baksana, restoranın en çok tercih edilen menüsüyümüş.” Bunu ona kanıtlamak ister gibi masanın üzerinden öne uzandım ve elimdeki menüyü ikimizin de görebileceği bir hizada tuttum. “Söylesek mi?”

Fakat onun dikkati bambaşka bir noktadaydı. Eğildiğim için normalin on katı daha belirginleşen göğüs dekolteme ters bir bakış yolladıktan sonra boğazını temizledi ve sanki kapatabilecekmiş gibi elbisemin askusunu hafifçe çekti. “Tamam, geri çekil. Gördüm.”

“Ne?” diye sordum şaşkın şaşkın geriye çekilirken. Şüpheli bakışlarım askılımdaki parmakları ve çatılan kaşları arasında belirli bir ritim tutmaya başladı. “Ne yapıyorsun?”

Omzumun arkasında kalan bir noktaya ters bir bakış yolladıktan sonra gülümseyerek bana döndü. “Ceketini mi geçersen üzerine? Soğuk oldu burası.”

“Soğuk mu?” Gözlerimi kırıştıtarak masamızın çaprazındaki klimaya baktım. Sıcak üflediği için mekândan içeri girer girmez beni karşısına oturtmuştu çünkü. “İçerisi yeterince sıcak.”

Sesli bir nefes verirken sırtını sandalyeye yasladı ve ters bir ifadeyle kravatını çekti.

Tuhaf tavırları karşısında, “Alkan,” diye fısıldadım kaşlarımı çatarak. “Sevmediysen kalkabiliriz.”

“Hayır.” İfadesi eski hâlini aldığı sırada neden bahsettiğimi anlamamış gibi kafasını salladı. “Niye öyle dedin?”

“Rahatsız mı oldun?” diye devam ettim sorusuna cevap vermek yerine. Saatler önce otelde yemek yemeyeceğim hakkında saçma bir bahane öne sürmeseydim peşimden gelip burada benimle vakit geçirmek zorunda kalmayacaktı. *Sebebi* bendim ve bundan rahatsız olmasını istemiyordum. “Dediğim gibi, mekân rahatsız ettiyse eğer paket bir şeyler yaptırıp...”

“Mekân değil.” Sözümü yarıda keser kesmez bir eli masanın üzerindeki elimi yakaladı ve arkamdaki noktaya aynı bakışı yolladıktan sonra vücudumu sahiplenici bir şekilde kendisine çekti. “Bakışlardan rahatsızım.”

“Kim bakıyor ki?” Kafamı çevirip neden bahsettiğine bakmak için gözlerimi etrafta gezdirmek istiyordum ancak beklenmedik hamlesi olduğum yere kilitlenmeme neden olmuştu.

“Bazı rahat gözler.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Neye?”

“Sana.”

Sana. “Ama ben...”

“Kalkmayacağız,” diyerek bir kez daha sözümü kestiğinde, devam etmeden önce elimi kaldırmış ve soğuk tenimin üzerine derin bir öpücük bırakmıştı. “Özellikle Magnolia’ya gittiğimiz gecedен bu yana gözlerinin içinin ilk kez bu kadar çok güldüğünü görürken.”

Yani ilk öpüştüğümüz gecedен bu yana, diye ayrı bir parantez açmak istesem de başımı utangaç bir şekilde aşağı eğerek söyleyeceğim şeylere mani oldum. “Yemekten sonra *Regents Park*’a¹² gider miyiz?”

Şarabından bir yudum alırken gözlerini kısarak gülümsedi. “Regents Park?”

¹² Bahçeleri, göletleri ve hayvanat bahçesi ile ünlü, Londra’nın şehir merkezinde bulunan bir kraliyet parkı. (e.n.)

Bunun baş başa kalmak için önerdiğim bir fikir olduğunu açık açık belli etmeden, “Yani...” diye başladığımda, ellerimi masanın üzerinden birbirine kenetleyerek bakışlarımı kaçırdım. “Görmek istediğim yerlerden biriydi. Otele yakın olduğu için söyledim aslında. Dışarıda kar yağıyor ama gezmiş oluruz. Eğer sen de istersen...”

Büyüyen gülümsemesine bakılırsa hevesli tavrım hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. “Gideriz,” diye karşılık verdi başını sallayarak. “Tabii ki isterim.”

“Gerçekten mi?” Gözlerim kocaman açılırken tırnaklarımı heyecandan derime geçirdim. “Pamuk şeker de yeriz o zaman?”

“Pamuk şeker?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. *Hâlâ gülüyordu.* “Tamam. Olur.”

Ağzımdan çıkan her kelimeyi onaylamasıyla ona gitgide daha çok tutulduğumu bilseydi yine aynı şeyleri yapmaya devam eder miydi?

Önümüzdeki birkaç dakikayı bunu düşünerek geçirdim. Çok geçmeden sarışın bir garson kız tepemize dikildi ve ne istediğimizi sordu. Benim *çocuk* menümü elinin tersiyle iteleyip kendi ligine uygun *sınıfsal* bir yemek sipariş edeceğine emin bir şekilde onu izlerken, garson kıza dönüp şaraplarımızı tazelemesini ve ikimiz için de birer servislik *Fish And Chips* getirmesini söylemesi dudaklarımın aralanmasına neden oldu.

Bu yüzden kız restoranın kendi özel ürünü olan kırmızı şaraplardan birini denememizi teklif ettiği sırada, masanın altından topuklu çizmelerimi kaldırıp hafifçe bacağına vurmuştum.

Amacım geri çekilip zafer gülüşü eşliğinde sırtıtmaktı fakat o an beklemediğim *bambaşka* bir şey oldu.

Bakışları hâlâ garsonun üzerindeyken, uzun parmakları masanın altından müthiş bir refleksle bacağıma yakaladı ve etrafa renk vermeden ayağımı yavaşça kendi dizinin üzerine koydu.

Siktir.

Vücudumdan aşağı serin bir esinti vurduğu sırada, “Teşekkürler,” diye mırıldandığını duydum. Başını sallayıp garson kızın söylediği bir şeyi onaylarken soğuk parmakları elbisemin altına sızmış ve bacağıma kavramıştı. “Ve evet. Tavuk salatası da denemek isteriz.”

“Güzel seçim.” Onun cebinden birkaç sterlin daha fazla kazanmayı başaran kız gülererek uzaklaştığında sertçe yutkundum ve ayağımı kendime çekmeye çalıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, çırpınışlarıma karşı bacağıma daha sert kavradığını fark eder etmez. “Bırak beni. İnsanlar görecektir.”

Bir eliyle bacağıma tutarken diğer eliyle bitmek üzere olan şarabını kavradı ve “Ya?” diye sordu. Kaşları havalanmıştı. “Bakmaları çok umrunda galiba?”

“Tabii ki öyle.” Birkaç başarısız denemenin ardından pes ederek arkama yaslandım. “Ama senin değil anlaşılan.”

“Değil. Ben biraz *benci*’yimdir.”

Ayağını atan kişi ben olmama rağmen ona kötü bir bakış yolladığımda, “Belli,” diye homurdandım ağzımın içinden. “Koç burcu musun?”

“Başak.”

“Ya?” diye karşılık verdim kaşlarımı kaldırarak. *Buna şaşırmıştım.* “Doğum günün ne zaman?”

“18 Eylül 1992.”

“Otuz iki yaşına çoktan girmişsin. Ama nasıl? İnternette 93’lü olduğun yazıyor.”

Onu açık açık araştırdığım itirafı basitçe dudaklarımdan dökülürken suratındaki gülümseme yeniden canlı bir hâl aldı. “Medya her zaman doğru haberler yapmaz.”

“Öyle ama...”

“Sen?” diyerek konuyu birden bana çevirdi. “Doğum günün CV’dekiyle aynı, değil mi? 30 Aralık 2000.”

Çekingen bir şekilde başımı salladım. “Evet. Bir hafta sonra.”

Yılın neredeyse son günü doğmuş olmam yüzünden yaşıma tam olarak almak için on iki ay boyunca beklemem gerekiyordu.

Cevabımla birlikte kaşları havalandığında, “Polina?” diye sordu meraklı bir sesle.

“O 98’li.”

“Başka kardeşin var mı?”

“Hayır.” Başımı olumsuz şekilde iki yana salladım. “Senin?”
Güldü. “Tek çocuğum.”

Muhabbetin tuhaf bir şekilde derinleştiğini fark ettiğim sırada, “Peki ya ailen?” diye sordum hevesli bir sesle.

“*Ailem*, ne?”

“İstanbul’dalar mı? Çiftlikte yalnız yaşıyorsun.”

“Yalnız değilim,” diye mırıldandı bir yanlışı düzeltiyormuş gibi. “Çocuklarım var.”

Çocuklarım. Kullandığı sahiplenici kelime dudaklarımı birbirine bastırmama ve başımı aşağı eğerek sessiz bir şekilde gülmeme neden oldu. “Haklısın, onları unuttum. Tamam ama annen ve baban?”

“Babam öleli beş yıldan fazla oluyor.”

Ah... Hazırlıksız yakalandığım bilgi yüzünden bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarım önümdeki peçeteliğe takılı kaldığı sırada, “Ben,” diye fısıldadım belli belirsiz. “Özür dilerim, öyle aniden...”

Sıcak bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında belirli bir ritim tutmaya başladığında, “Annem İstanbul’da,” diye sözümü kesti yumuşak bir sesle. Bakışlarında anlayışlı bir ifade vardı ve konuşması beni rahatlatıyordu. Öyle ki restorana geldiğimizden bu yana etrafımı saran o gerginlik de ağzından çıkan kelimelerle birlikte usul usul dağılmaya başlamıştı. “Okul zamanı pek sık ziyaret edemiyorum ama tüm yaz tatili boyunca onunlayım.”

Duyduklarım sebepsizce tebessüm etmeme neden olmuştu. “Annen tek mi yaşıyor?”

“Bakıcısı var.” Belli belirsiz kafasını salladı. “Kuzenimin dairelerinden birinde oturduğu için Dimitri sık sık ziyaretine gidiyor. Raporları ondan alıyorum.”

Aralarındaki sıcak dayanışma dudaklarımdaki tebessümün katlanarak büyümesini sağladı. “Anladım.”

“Anladın?”

“Yani tüm yaz boyunca onunlasın.”

“Evet,” diye mırıldandı onaylar bir şekilde. “Yaklaşık altı yıldır.”

Bu demekti ki... “Yanlış anlamazsan bir şey soracağım,” diye karşılık verdim bakışlarımı onunkilere dikerek. Bunu dile getirdiği ilk andan beri aklımda dolanan yalnızca tek bir şey vardı. *Eh*, cevabını uzun zamandır merak ediyordum ve o noktada memnuniyetle parıldayan gözleri de bana devam etmem için yeterli güveni veriyordu. “Bu zamana kadar evlenmemiş olmanın bir sebebi var mı?”

Tanıştığımız dönem bir noktada tuhaf bir yanılgıya kapıldığım ve evinde beslediği hayvanları kendi *kurduğu* ailesi sandığım o gecenin görüntüsü zihnime oturunca, suratım utanç verici bir hissiyatla buruştu. Üstelik bunu düşündüğümde parmağında bir yüzük bile yoktu. Bu kanıya nasıl ulaşmıştım? Kafamın o an nasıl çalıştığını hatırlamıyordum ama bazen gerçekten fazla saçma çıkarımlar yapıyordum.

Sorumla birlikte gözleri parıldadı. Sanki bunu sormam *-ya da özel hayatını kurcalamam-* hoşuna gitmiş gibiydi. “Bir sebebi olması gerekli mi?”

Kendimi açıklayıcı bir cevaba hazırladığım için soruma soruyla karşılık vermesi ilk birkaç saniye duraksamama neden oldu. “Yani,” diye mırıldandım belli belirsiz kafamı salladığım sırada. “İşini ve evini kurmuşsun... Sıra evlilikte. Türkiye’de gelenek böyle değil mi? Âşık olduklarını düşündükleri için erken yaşta evlenen bir sürü kişi var.”

“Sen düşünüyor musun?” Sırıttı. “Evlilik yani.”

“Evlilik mi?” diye sordum gözlerimi kocaman aralayarak. Fakat tepkimin üzerinden bir saniye bile geçmeden ifademi aceleyle eski hâline çevirdim. Polina bu tarz ani çıkışlarımın dışarıdan komik göründüğünü ve gözlerimin eşek kadar büyük olduğunu söylerdi. “Olmaz ki. Okulum var.”

“Olmasa evleneceksin yani? Doğru mu anladım?”

Aceleyle, “Hayır!” diye yükseldim bir kez daha. Fakat sesimin az öncekine nazaran çok daha kuvvetli çıktığını, şarabımızı ve yemeklerimizi getiren garson kızın olduğu yerde sıçramasıyla fark etmiştim. Yanaklarım ânında domates rengine dönerken, sözlerime devam etmek için onun masayı donatmasını ve yanımdan ayrılmasını bekledim. “Bana neden böyle tuhaf sorular soruyorsun?”

“Hâlâ cevaplamadın. Evlenecek misin, evlenmeyecek misin?”

Israrı yüzünden gözlerimi devirip kollarımı çapraz bir şekilde göğsümde birleştirdim. *Fakat bunu yapması hoşuma gidiyordu.* Öyle ki ifademi sabit tutmaya çalışmama rağmen sırtarak yüzüme baktığı her saniye kendimi dizginlemekte zorlanıyordum. “*Hayır*, dedim. Okul var.”

“Başını çevirip biraz dışarıya bakarsan okuldaki *-hatta fakültedeki-* birçok kişinin parmağında söz yüzüğü taşıdığını rahatlıkla görürsün.”

Ne demek istediğini anlamadığım için usulca kaşlarım çatıldı. “Bu ne demek?”

“Herkes yerini sağlama alıyor, demek.”

“Ama yine de...”

“Daha açık olmak gerekirse,” diye mırıldanıp sözümü yarıda kestiğinde, ilk kez ona karşı direnmeyi bıraktım ve gözlerimi kırpıştırarak suratına baktım. İfademden belli oluyor muydu bilmiyordum fakat kalbim güm güm atıyordu. *Bozuk bir plak gibi, defalarca aynı melodiyi...* Bu yüzden masanın üstünden üzerime

eğilip sağ elimi avuçları arasına aldığında ona karşı çıkmamıştım. Çünkü işaret ve başparmağı, kuş kadar hafif dokunuşlarla yüzük parmağımın etrafında gezinmeye başlamıştı. “Bir gün hevesli olacağın şey iki kişi arasındaki bağı temsil eden bir çift demir halka olursa, benimkini seve seve kendi parmağına takabilirsin. İstedğin zaman.”

Siktir. Oradan.

Dudaklarım titrek bir nefesle aralanırken, “Yanlış anlamamı istemem,” diye devam etti gülümseyerek. Şarap bardağını tutan elini de benimkinin üzerine koyduğunda artık iki taraftan da onunla sarmalanmış hâldeydim. “Yerimizi sağlama almak için.”

“Ben...” dedim, kısa bir anlığına ne diyeceğimi bilemeyerek. *Otuzlarını deviren bir adam olduğu için mi evlilikten bu kadar basitçe bahsedebiliyordu? Ya da konuştuğu kişi ben olduğum için? Cevabını bilmiyordum ama bu, olmaması gerektiği hâlde heyecanlanmama neden oluyordu.* “Konu sadece beni bağlamıyor. Sen olsan o yüzüğü takar mıydın?”

“Sen istersen takarım.”

“Ama o zaman okuldakilerin gözünde ne oluruz?”

“Bilmem,” diye mırıldandı başını aşağı eğerek. “Sen ne istersen o oluruz.”

Cevapları gerçekten çok profesyoneldi. Bunun basit bir akşam yemeği olacağını düşünmüştüm ancak doğum gününden başlayan konu şimdi bambaşka noktalara evrilmişti. Evlilik konusunu açtığım için kendimi suçlu hissetmeli miydim? *Hayır.* Konuyu açan ben olsam bile sanki uzun zamandır bunu düşünüyormuş gibi hazır cevaplar veren oydu çünkü.

Ağızıma kızarmış patates atarken gözlerimi kısarak ona baktım. “Benimle alay ediyorsun.”

Yeniden şarabına uzandı ve başını iki yana salladı. “Asla.”

Alkol aldığı için mi bu kadar rahattı? Bu düşünce aklıma nasıl düşmüştü bilmiyordum ama önümdeki kadehi doldurduğunda,

uzanıp kendi şarabımdan büyük bir yudum almak için beklemediğim. “Kesinlikle ediyorsun. Senin gibi adamların benim gibi kızlarla işi olmaz.”

Adı üstüne, o bir *adamdı*. Bense kafasının içindeki hengameden kurtulmayı beceremeyen bir kız çocuğu.

“O niyeymiş?” diye sordu kadehi dudaklarından çekerken.

“Ciddi misin?”

“Ciddi olmasam sormazdım, İklimya.”

“Hayır, *ciddi* misin?” diye tekrar ettim, parmağımın ucuyla ikimizi göstererek. “Aramızdaki ilişki konusunda?”

“Zaten ondan bahsetmiyor muyduk?” diye karşılık verdiğinde dirseklerini yavaşça masaya yasladı. Kaçacak bir yerim kalmamasını ister gibi gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. “Ciddi olmasaydım şu an karşında işim neydi?”

Fazlası nereye kadar mümkündü bilmiyordum ama her geçen gün ondan daha çok hoşlanmaya başlıyordum. “Belki sadece...”

“Yemeğini ye, İklimya.” Kibar bir şekilde sözümü kestikten sonra gülümsedi ve çatalıyla, tabağında duran kızarmış patateslerin yarısını önüme iteledi. “Gece uzun. Daha konuşacak çok şeyimiz var.”

Naz Atalay

Bunu hiç kimseye itiraf etmedim ama parmak uçlarıyla gösterilen o kişi olmaktan her zaman ölesiye nefret ettim.

Babamın ani ölümünden önce düzenli ve *rüya* gibi bir hayatım vardı. Hazırlıkta tanıştığım ve birinci sınıfa geçtiğimde çıkmaya karar verdiğim dünyalar yakışıklısı bir sevgilim, mükemmel arkadaş grubum, elimi uzattığımda yakalamak için birbirlerini ezip geçebilecek hırsta bir hayran kitlem ve doğduğumdan bu yana bana her şeyi bahşeden güzel ailem...

Bir de o vardı.

Ayrı dünyaların insanları olmamıza rağmen bu okuldaki ilk senemde kabuğundan çıkarmak için ölüm andı içtiğim o kız. *İklimya*. İlk görüşte kendisinden hoşlanmamıştım oysa. Yağmurlu bir ekim gününde kampüsün ortasında ıslak bir köpek yavrusu gibi kalmıştı ve şemsiyemi son dakika üzerine geçirmeseydim eğer, hayatının geri kalanı boyunca zatürre ile savaştık zorunda kalacaktı. İkinci görüşümde ise ondan *nefret* etmiştim. Anıl'la yaptığım büyük bir kavga sonrası ağlamak için kendime boğaza bakan ıssız bir yer seçmiştim ve o da bir ağacın dibine tüneyip sessizce sigarasını içiyordu. Beni gördüğünde ilk seferki kahramanlığım için teşekkür etmek yerine dibime girmiş, benden ve *sınıfsal* arkadaş grubumdan hiç hazzetmediğini söylemişti. Surtuma. Karşı. *Cesurca bir hareketti*.

Ama bir şekilde benden farklı olmayı başarıyordu.

Ben sosyalleşmekten hoşlanırdım. İnsanlara kendimi sevdirmekten, hayran kitleme yeterli ilgiyi vermekten, yeni yüzler tanımaktan ve her daim gülümsemekten.

İklimya ise sonbaharı anımsatan kara bir kediymi sanki. O zamanlar insanlara basitçe saplayabileceği sivri bir dile sahipti. Neşemle yükselttiğim ortamlara dahil olduğu an kara bulutlarını da arkasından getirir ve üzerimize kapalı bir hava gererdi. Her zaman somurturdu. Mutlu olduğunda bile depresif enerjisi onu terk etmezdi ve çoğu zaman kulaklıkları ile sigarasını bana tercih ediyor olmasına rağmen, arkadaş olmak için tanıştığım diğer herkesle *ikinci* kez görüşmemi hep engellerdi.

Kalabalık bir çevrem olsa bile gerçek olan tek şey oydu ve bunu seviyordum.

Bir zamanlar.

Şimdi ise çatı katındaki ufak terasına oturmuş, omuzlarıma doladığım battaniyeye sıkı bir şekilde sarılırken saatler önce bana attığı o mesajı düşünüyordum.

İklimya:

Bundan sonra ne olursa olsun. İster beni
kendinden it, ister gördüğün her yerde
suratıma acımasız laflarını çarpıt.
Hayatından defolup gitmeyeceğim çünkü
kabullenmek istemesen de sahip olduğum
tek gerçek arkadaş sensin.
Her zaman da sen olacaksın.
(14.43)

İklimya:

Bir de... Sakın Enis'e yaptığın gibi
sohbet kutuma satırlarca öfke dolu
ses kayıtları dizmeye ve numarama
engeli basmaya kalkma. O taktik
bende işe yaramıyor.
(14.43)

Sürtük. Üzerimde nasıl bir hâkimiyet kuracağını çok iyi biliyordu.

Gözlerimi devirip sert bir soluk bıraktığımda, mesajlarının *görüldü* olarak kalacağını umursamadan homurdanarak sohbet sayfasından çıktım. Aklım son günlerde fazla bulanıktı. Uzun bir ilişkiden çıktığım için, yıllardır bana yapışmak için fırsat kolayan bunalım elbette bu açığımdan yararlanmıştı. Son günlerde ruh gibiydim çünkü onunla ayrılacağımı hiç düşünmemiştim. *Hiçbir zaman.* Ancak fikirlerimizin bir önem arz etmediği gibi, hayatın acı cilvesinin de benim gibi neşe yüklü bir kıza toslaması uzun sürmemişti.

Yirmi iki yıllık hayatım boyunca ağlamadığım kadar ağlamıştım.

Ve şimdi her zamankinden çok daha iyi hissediyordum.

Küçükken bir yerde acının insanı güçlendirdiğini okumuştum. Benim gibi yediği önünde, yemediği arkasında ve görkemli hayatında istediği her şeyi elde edebilecek potansiyelde olan bir kız için; hayatında *acı* kavramına yer yoktu. Öyleydi de. Bir zamanlar babamın kart limitimi sınırlandırmasından ya da alacağım elbisenin stoğunun tükenmesinden daha büyük sorunlarım yoktu. İyi bir kızdım. Bu zamana dek insanlara hiç karmasını yaşayabileceğim türde büyük bir kötülükle yaklaşmamıştım.

Fakat hayatın kötülüğü, babamın ölümünden sonra bir şekilde bana bulaşmanın da bir yolunu bulmuştu.

Ve şimdi ihanet dolu kaderime boyun eğmek yerine her zamankinden çok daha güçlü olmam gerekiyordu.

Anıl'ın son haftalarda yaptığı gibi yine mesaj kutuma acınası satırlar dizdiğini gördüğümde gözlerimi devirdim. *Numarasını sessize almakla iyi yapmıştım*. Kinci bir yapım yoktu fakat uğrumda sürünmek isteyen herkesin şovlarını büyük bir zevkle izleyebilirdim.

Ama artık bu heriften ve saçmalıklarından bıkmıştım.

Bu yüzden yolladığı hiçbir mesaja bakmadan numarasına engeli bastım ve aklımda olan şeyi yapmak için Polina'nın sohbet sayfasına tıkladım. Hayatımda gördüğüm en marjinal kadınlardan biriymi, öyle ki bana karşı yaklaşımları ve dışa dönük karakteriyle birlikte, sahip olduğum değerler için büyük bir *idoldü*.

Naz:

Kardeşin olacak çingiraklı yılanı
benden uzak durması
söyle, bebeğim.
(19.59)

O yanıt verene kadar kendime sıcak bir şeyler yapmak için yerimden kalkmaya yelteniyordum ki, on beş saniye içinde aldığım geri dönüşle birlikte yeniden battaniyemin altına kıvrıldım.

Polina:

İki dünya bir araya gelse bile yazmaz o sana. Nasıl bir inadı olduğunu biliyorsun.
(20.00)

“Bilmez miyim?” diye homurdandım ağzımın içinden. “Öyle bir inat ki, karşıma geçip açıklama yapmak yerine yıllarca kibrinin kölesi oldu.”

Naz:

Sanmıyorum. Yazdı çünkü.
(20.00)

Naz:

Bendeki defterinin çoktan kapandığını ona söylememe rağmen.
(20.01)

Polina:

Ne zaman yazmış?
(20.01)

Naz:

Sekiz saat önce.
(20.01)

Polina:

Uçak kalkmadan önce yanı.
(20.01)

Bir kez daha, “Uçak mı?” diye çıktım sesli bir şekilde. Fakat bu sefer haddinden fazla bağırılmış ve oturduğum yerden sıçrayarak ayaklanmıştım. Gidiyor muydu? *İyi de nereye?*

Naz:

Ne uçağı?
(20.01)

Polina:

Yunanistan'a dönüyor.
(20.01)

"Yuna—Ne?" diye fısıldadım dehşete düşmüş bir sesle. Gözlerim ekrana kilitli hâldeyken, doğru görüp görmediğimi kanıtlamak için peş peşe kirpiklerimi kırıştırdım. "Yunanistan mı?"

Naz:

NEDEN?
(20.02)

Polina:

Daha fazla burada kalamazmış da ondan.):
(20.02)

Naz:

İYİ AMA NİYE?
(20.02)

Naz:

BİLMEDİĞİM BİR ŞEY Mİ OLDU?
(20.02)

Mesajı yollayana kadar oturduğum yerden fırladığımdan bihaberdim.

Ya da bildiğim bir şey mi olmuştu? Çünkü onunla olan son görüşmemiz hiç iç açıcı değildi. Öfkemin kurbanı olup nefretimi acımasızca onun üzerine kusmuştum ama unuttuğum bir ayrıntı vardı. *O da eski İklimya değildi.* Bir zamanlar yerinden etmek için günlerce hain planlar yapılması gereken dikbaşlı bir kızken, şimdi incinmesi için tek bir kötü laf duyması yeterliydi.

Ve onu en son inciten insanlardan biri bendim.

Belki de *yalnızca* bendim.

Bunun suçluluğu aniden etrafımı sarınca, bir anlığına aldığım nefesin bile boğazıma dizildiğini hissettim. *Ben ne ara bu kadar kötü bir insan olmuştum?* İnsanları incitmek kılavuzumda yeri olan bir madde değildi. Annem ve babam beni yüksek sosyete için yetiştirirken, çevremdekilere karşı daima nazik ve hoşgörülü biri olmam gerektiğini de öğretmişlerdi. Nezaketin *hak edilen* bir şey olduğunu ancak üniversitede keşfedebilme fırsatım olsa bile hiçbir zaman bu kadar ileri gitmemiştim.

Hiçbir zaman.

Polina'nın yeni mesajlar attığını görsem de okuma fırsatı bulamadan sohbet sayfasından çıktım ve İklimya'nınkine girdim.

Naz:

Sana söylediğim her şey için özür dilerim. Öfkemin farkındayım ama karşımda kim olursa olsun o an o sözleri hak etmediğini biliyorum. İleri gittim ve bunun için gerçekten çok üzgünüm.
(20.04)

Ama bu senin ülkeden gitmen için geçerli bir sebep değil, diye geçirdim içimden.

Naz:

Ne oldu bilmiyorum ama beraber çözmemize izin ver. Ve lütfen geri dön. Ne söylemek istiyorsan suratıma karşı söyle ve ne konuşulması gerekiyorsa artık konuşalım.
(20.04)

Naz:

Bil diye söylüyorum, geri döndüğünde seni bekliyor olacağım.
(20.05)

mırıldandım geriye çekilerek. Kafam öyle bulanıktı ki o an Yunancaya geçtiğimi bile fark edememiştim. Sarhoşken kendimi en iyi bu şekilde ifade ederdim. “*Giati afti etnai i kalýteri nýchta tis zofs mou.*”¹⁴

“Ne?” diye sordu kısık sesle gülerek. Bunu derken aynı zamanda birbirine yapışık olan vücutlarımızı geniş asansörün içine itmişti. “Ne dedin az önce?”

“Güzel bir gece olduğunu...” diye mırıldandığımda tanıdık bir dejavu duygusu vücuduma çarptı. Magnolia Bar’a gittiğimiz gece de bunu demiştim. *Güzel bir geceydi.* Ve sonra onu öpmüş-rüm. Gecemi çok daha güzelleştiren ve unutulmaz kılan en büyü-lü şeydi.

Sanki bunu o da hatırlamış gibi, “Seni dışarı çıkardığım her gece bunu mu söyleyeceksin bana?” diye sordu gülümser bir sesle.

Gözlerimi aralayıp ona baktım. Yüzüm hâlâ boynuna yaslı olduğu için başımı kaldırdığımda çenesiyle karşılaşacağımı sanı-yordum. *Ama o da bana bakıyordu.* Bir eli belimde, diğeri asan-sörün düğmesindeyken başını eğip tepkilerimi izliyordu.

“Söylerim.”

“Ya?” Kaşları havalandı.

“Aslında biraz bile bunun üzerine düşünseydin,” diye mırıl-dandım, anlık bir cesaretle elimi yanağına yaslayarak. Yeni çık-maya başlayan kirli sakalı avuçlarıma battığı an derince iç geçir-dim. “O geceleri güzelleştiren şeyin sen olduğunu fark ederdin.”

Gözlerimdeki bakışları dudaklarıma inerken, saniyelik olarak oynayan âdemelmasından sertçe yutkunduğunu fark edebilmiş-tim. “Yine sınırlarımı zorlamaya başladın.”

Asansör, dijital bir *klik* sesi eşliğinde durdu. “Burada ikimizin de bir sınırı var mı ki?”

¹⁴ “Çünkü bu gece, hayatımın en güzel gecesi.” (Yun.) (e.n.)

Alkol, kelimelerimi kesinlikle daha cesur kılıyordu. Belimdeki elini sıklaştırıp beni kendisiyle birlikte dışarı çektiğinde, “Yürü, İklimya,” diye mırıldandı derin bir nefes vererek. “Ben asansörde yanlış bir şey yapmadan, yürü.”

“Ne yapacaksın ki?” diye sormama rağmen ayaklarım da vücut dilim gibi onun dokunuşlarına ayak uydurmuştu. Odalarımızın olduğu koridora geçerken kendimi biraz daha ona yasladım. “Ayrıca hareketlerin de tıpkı Ragnest-”

Lafımın devamını getiremeden elbisemin kuyruğu topukluma dolandı ve dengemi kaybetmeden önce hatırladığım son şey çığlık atarak onun üzerine çullandığımdı.

Siktir.

Kolları ânında beni yakalamak için etrafıma sarıldığında, “İklimya...” diye mırıldandı dişlerinin arasından. Ona cevap vermeme fırsat bırakmadan sırtını dikleştirdi ve beni rahat bir şekilde kucağına aldı. “Başıma gerçekten bela olacaksın.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım yüzümü utançla boynuna gömerek.

Tenlerimiz yeniden temas hâline geldiğinde kulağımın dibinden kesik bir nefes verdiğini duydum. Dokunuşu sıklaşmıştı ve deli gibi utanmama rağmen bundan güç alarak yavaşça tepkisine bakmıştım. “Kızıyor musun şu an bana?”

Koridorda olan bakışları yavaşça üzerime döndü. “Sana niye kızayım?”

“Seni uğraştırdığım için.”

Dudağının bir ucu usulca yukarı kıvrıldı. “Beni uğraştırdığını nereden çıkardın?”

“Ne bileyim...” Başımı yeniden boynuna gömdüğümde gözlerimi kapatıp gülümsedim. “Her an beni odamın kapısına fırlatıp kendi odana çekilebilirmişsin gibi hissediyorum.”

Göremesem bile kısık tınlı kahkahasının sesi kulağıma ulaşmıştı. “O kadar gaddar bir adam mıyım?”

“Gaddar ve adil *olmayan* bir adamsın,” diye düzelttim, işaret parmağımı ikimizin arasında kaldırarak. Bir odanın önünde durduğunu ve vücudumu dizlerinin üzerine sabitlerken, cebinden çıkardığı kartla kapıyı açtığını duysam da gözlerimi aralamamıştım. “İkimiz de aynı miktarda içtik. Hatta sen birkaç kadeh daha fazla içtin ve hâlâ sapasağlamsın.”

“Bünyem sarhoş olmak için yeterince zayıf değil,” diye mırıldandı kapıyı arkamızdan kapattığında.

Cevabı karşısında iç çektim. *Gerçekten öyleydi.* “Geldik mi?”

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. “Geldik.”

“Tamam, teşekkür ederim...” Kollarımı boynundan çekerken kucağından inmek için ufak bir hamle yaptım. “Gidebilirsin.”

Ayaklarımın rahatça yere değebilmesi için benimle birlikte aşağı eğildiğinde, “Gideyim?” diye karşılık verdi sorar gibi.

“Hm-hm.”

“İklimya, burası benim odam.”

“Tamam işte ben de onu di-” diye başlamıştım ki, duyduğum şeyle birlikte irkilerek gözlerimi araladım. “NE?”

“Benim odamdasın şu an,” diye mırıldandı, gülümsemesini saklamak için dudaklarının kenarını kaşıyarak.

“Ama ben...” Birkaç adım geriledikten sonra yalpalayarak etrafımı süzdüm. Burası onun gibi kokuyordu. Benim aksime bavulunu çoktan dolaba yerleştirmişti ve içerisi tam da ona yakışır şekilde *dokunulmamış* gözüküyordu. “Benim burada ne işim var? Gidiyorum ben.”

Sarsak adımlarla yanından geçip gideceğim sırada belimden tutarak beni durdurdu. “İşte o hayatta olmaz.”

“Ne?” diye sordum gözlerimi kırptıştırarak.

“Kendine gelene kadar gözümün önünden ayrılmıyorsun,” dedi net bir sesle. Afallamam ya da duraksamam umurunda değilmiş gibi ceketini çıkardı ve tepkime bakmadan geniş yatağa ilerledi. “Daha gözünün önünü bile göremiyorsun.”

“Ama duş almam lazım. Leş gibi içki kokuyorum.”

“Burada alabilirsin.” Dikkatli bir şekilde beni izlerken çenesinin ucuyla köşede kalan banyoyu işaret etti. “Sana temiz kıyafetler veririm.”

Onun yanında kalma fikri cazip gelse bile tuhaf bir gururla kaplandığım için itiraz etme ihtiyacı duyuyordum. Ağzımı açıp aklımdan geçen şeyleri ona da söyleyecektim ki, “İklimya,” diye mırıldandı, ne diyeceğimi anlamış gibi. “Bu tarz şeyleri aştık sanıyordum.”

Bakışlarımı parmaklarıma indirip huzursuzca yerimde kıpırdandım. “Mahcup hissediyorum.”

“Banyoya geç,” diye mırıldandı yalnızca. Ona bakmadığım için suratında nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama birkaç saniye sonra derin bir nefes verdiğini duymuştum. “Kıyafetleri lavaboya koyarım.”

Önüme düşen bir tutam sarı saçı arkaya itelerken, “Tamam,” diye karşılık verdim ona sırtımı dönerek. Daha önce birkaç kez giydiğim için onun kıyafetleriyle sarmalanmak benim açımdan herhangi bir sorun teşkil etmiyordu. *Üstelik bunu o teklif ediyordu.* Çekinmem yersizdi.

Banyoya girdiğim gibi kapıyı kapattım ve soyundum. Elbise fermuarsız ve esnek olduğu için şanslıydım çünkü yeterince mahcupken romanlara yakışır bir klişe yaşamak istemiyordum. Saçlarımı omuzlarımin arkasına attıktan sonra iç çamaşırımı elbisenin altına sakladım ve duşa girdim.

Yalnızca soğuk su döktüğüm ve ayılmak için yüzümü ovuşturduğum üç dakikalık sürenin sonunda banyonun kapısının aralandığını duymuştum. “Kıyafetleri buraya koydum.”

Elime mentol kokulu bir şampuan *-muhtemelen ona aittisi*ktığım sırada, “Teşekkürler,” diye seslendim duşa kabinin arkasından. Su yüzüme çarptıkça bilincim yavaş yavaş yerine geliyordu. Bu yüzden ondan sonraki dakikaları olabildiğince hızlı

almaya çalıştım ve on dakikalık kısa bir düşün ardından ayak bir şekilde dışarı çıktım.

Lavabo tezgâhının üzerinde lacivert bir tişört ve siyah *boxer* duruyordu.

Üstelik elbisemi ve iç çamaşırlarımı oradan almıştı.

“Siktir,” diye fısıldadım bunu fark ettiğim gibi. Vücudumdan aşağı sular boşanırken, zemini ıslatmamak için pratik davranmaya çalıştım ve ne kadar heyecanlanırsam heyecanlanayım, dışarıya hiçbir şey yansıtmadan benim için getirdiği kıyafetleri üzerime geçirdim.

Saçımı kuru bir havluyla sarıp dışarı çıktığımda ise onu kapıdan oda servisini alırken görmüştüm.

“Kıyafetler için bir kez daha teşekkürler...” Gülümseyerek içeriye yürüdüğüm sırada sesimi duymuş ve bana dönmüştü. “Şampuanından kullandım biraz. Haberin olsun.”

Keyfimin yeterince yerinde olduğunu görmek onu da mutlu etmiş olacak ki, elinde tuttuğu kahve kupalarını televizyon ünitesinin üzerine koyduğunda suratında ufak bir gülümseme belirmişti. “Benim gibi kokuyorsun.”

“Hayır,” diye mırıldandım başımı hafifçe yana eğerek. “Bende, senin üzerinde durduğu gibi durmuyor.”

Cevabımla birlikte tek kaşı havaya kalktığında, suratına yerleşen gülümsemenin genişlemesini engellemek ister gibi dişini dudağına geçirdi. “Alkolün etkisi hâlâ geçmedi anlaşılan?”

“Çoktan geçti,” diye fısıldadım, yatağın ucuna oturmak yerine ani bir cesaretle onun önünde durduğum sırada. Az önce söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anlamıştım çünkü teninin kokusuyla birleşen o yoğun mentol kokusu ânında başımı döndürmeye yetmişti. Uzanıp sağ yanağını yavaşça avucumun içine aldım. “Sadece gerçeği söylüyorum.”

“Ve yine sınırlarımla oynamaya başladın,” diye mırıldandı bakışlarını dudağıma indirirken. Elimi yüzüne yerleştirdiğim an

yanacağını avuçlarıma bastırma bile iradesini itina ile yerinde tutuyordu. “Bence yavaştan geri çekil-”

Güldüm. “Beni kendinden mi itiyorsun?”

Birkaç saniye boyunca dudaklarımda oyalanan bakışları yeniden gözlerime çıktığında ifadesinin *alev alev* olduğunu gördüm. “Sadece İngiltere’den dönene kadar aramızda aklımı kaçırtacak bir gelişme olmayacağından emin olmak istiyorum.”

“Ya...” diye mırıldandım hafifçe yutkunarak. “...olursa?”

Verdiği nefes dudaklarıma çarpana dek aramızdaki o minicik mesafeyi de kapattığının farkında değildim. Midem daha önce yanmadığı şekilde yanıyordu. Odanın içi yeterince sıcak olmasına rağmen çıplak bacaklarım yavaştan titremeye başlamıştı ve o an için yapabildiğim *tek* şey onun gözlerine bakmaktı. Orada bir yerlerde onaylar parıltılar görmeye ihtiyacım vardı. “İklimya.”

“Aklının kaçmasına gerek yok,” diye fısıldadım parmak uçlarımda yükselerek. “Bu gece her şey aramızda kalsa yeter.”

Sonra ileri uzandım ve onu öptüm.

18. BÖLÜM: "GÖRÜŞME"

*"Hep burada kal ve ben de sözümü tutayım.
Seni dünyanın geri kalanından saklayayım."*

Hemen karşılık vermedi.

Ani atağımla birlikte olduğu yerde buz kesen vücudu, ellerim ensesindeki yerini bulduğunda dahi konumunu korumaya devam etti.

Fakat bunu umursamadım. *Umursayamayacak kadar ona açtım.* Boyumun uzunluğundan yararlanarak parmak uçlarımda biraz daha yükseldiğimde aklımdan yalnızca onu sonsuza dek öpebilmek geçiyordu. Öyle de yaptım. Uzanabileceğim yer sonsuzluk değildi belki de fakat dudaklarımı aralayarak onun alt dudağına hükmederken şimdilik sınırlarıyla yetinebileceğimi fark etmiştim.

Çok geçmeden onlar da ortadan kalktı.

Sanki başından beri kendine gelebilmesi için onu yönlendirmem gerekiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve ellerini iki yanımdan yanaklarıma yerleştirdi. *Siktir.* Kalbim ağzımda atarken onun da dudaklarını araladığını ve bir saniye sonrasında öpücüğümü kendi hırçınlığıyla harmanladığını hissettim.

Dillerimiz senkronizasyon hâlde birbirine dolanmadan hemen önce, "Alkan," diye inledim boğuk bir sesle. Aklımı kaçırarak gibi hissediyordum. Onu gördüğüm ilk günden beri bunun farkındaydım ve en kötüsü kendimi yanlış olduğuna ikna etmeye çalıştığım her seferinde varlığına daha da kapılmamdı.

Beni son öpücüğüymüş gibi büyük bir doyumla öptüğü birkaç dakikanın sonunda dudakları yavaşça dudaklarımdan ayrıldı. “İklimya?”

“Bana *İklim* de,” diye fısıldadım onu muhtaç bir şekilde kendime çektiğimde. Vücutlarımız birbirine girmesine rağmen bu yakınlığı yeterli gelmiyordu. Konuşmam için fırsat bırakmadan beni yeniden öpmeye başladığında bunun bir kez daha farkına varmıştım.

Aramızdakiler öyle hızlı gelişmişti ki, vücudu üzerime kapanır kapanmaz sırtım yumuşak yatakla bir bütün hâline gelmişti. İçimden bir titreme geçerken gözlerimi yumdum. Ellerim boynunu kavrarken kolları ânında etrafıma dolanmıştı. Üstelik üzerimdeki ona ait siyah tişört de kalçama kadar sıyrılmıştı ve her hareketiyle biraz daha yukarı çıkıyordu.

Geri çekilip, “İklim,” diye inledi dudaklarıma doğru. Çıplak bacaklarımı pantolonun etrafına sardım ve ellerimi yeniden boynuna yerleştirmeden önce aceleyle gömleğinin düğmelerine ulaştım. “Beni mahvediyorsun.”

Üçüncü saniyede ikinci düğmeyi çözmeye çalıştığımda bir kez daha üzerime eğilmiş ve beni öpmeye başlamıştı. Sıcak dili hafifçe aralık olan dudaklarımdan içeri sızdığı an boğazımdan davetkâr bir inleme yükseldi ve ellerim çaresizce gömleğini terk etti. Yeniden onu hissetmeye başladım.

Can havliyle yakasına asıldığımda dudaklarını biraz daha araladı. Aldığı mükemmel pozisyonla dillerimiz birbirine dolanırken beni üstüne çekerek kucağına almış ve ellerinden birini, sıyrılan elbisem yüzünden çıplak kalan kalçalarıma yerleştirmişti.

Bu uyarılmayla baştan aşağı titrediğim için bir an duraksadı. “Canın mı yandı?”

“Hayır,” diye inledim başımı sallayarak. “Bana istediğini yap.”

Boynuma sert bir öpücük bıraktığında, “Böyle söyleme,” diye fısıldadı zorlanıyormuş gibi.

Bana karşılık vermesine rağmen hâlâ aramızdaki zincirleri tam olarak kırmamıştı. Bunun sebebinin İngiltere'ye gelmemiz ve üç gün sonra önemli bir sergiye çıkacak olmamızdan kaynaklandığını biliyordum. Ama içimden yükselen bir ses bir nebze de olsa yanıldığımı düşünerek bana azap çektiriyordu. *Mevkilerimiz ve bu hayattaki konumlarımız yüzünden.* O sesi görmezden geldiğim her saniye daha da baskın hâle geliyordu.

“İstediğini yap,” diye tekrar ettim beni yavaşça yatağa yönlendirmesine izin verirken. “Kimse bilmeyecek. Söz veriyorum.”

Sırtım yatağın soğuk kenarına değdiği an, “Seni kendime saklamak istiyorum,” diye fısıldadı gömleğinden kurtularak. Bir kez daha üzerime eğildi ve beni yumuşak yorganın üzerine yatırırken, sağ dizini kırarak yatakta usta bir şekilde üzerime çıktı. “Seni o kadar istiyorum ki, varlığını dünyanın geri kalanından sakınmak için her şeyi yapabilirim.”

Sarf ettiği sözcükler, dilimin ucuna kadar gelen çaresiz inlemeyi koruyabilmem için yeterli olmamıştı. “Sakla beni.” *En çok sev ama. Diğerlerinin sevmediği kadar.* Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektiğimde vücutlarımızın sıkı sıkıya birleştiğinden emin oldum. Bacaklarımdan aşağı süzülen karıncalanmayı hissediyordum. “Lütfen.”

“Saklayacağım,” diye fısıldadı onaylar bir sesle. Parmakları, üzerimdeki tişörtün eteklerine ilerlerken uzanıp dudağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Koruyacağım.” Geri çekildi ve bir saniye geçmeden yaklaşıp bir kez daha öptü, bu sefer öncekinden de daha güçlüydü. “Seveceğim, İklimya. Hiç kimsenin sevmediği kadar.”

Vücudumdan ağır bir titreme geçerken mutlu bir şekilde gözlerimi yumdum. “Sev beni.”

Tişörtümü gövdeme kadar sıyırdığı sırada, “Ya sen?” diye sordu kulağıma doğru. Fısıltısı içimi gıdıkladığında bedenim onun altında usulca yay şeklini almıştı.

“Ben, ne?”

“Sevecek misin?”

“Seveceğim,” diye fısıldadım gözlerimi aralayarak. Bir karış ötemde duran mavileri birer ganimet gibi parıltıyordu fakat söylediklerim orada bir şeylerin değişmesine neden olmuştu. “Ama *zaten* seviyorum, Alkan.”

Az önce hayatımda ilk kez bir itiraf yapmıştım.

Belki de bu yüzden kulağımın altını öptüğü sırada, ağızımdan çıkan sözcükler olduğu yerde kaskatı kesilmesine neden olmuştu.

“Seviyorum,” diye tekrar ettim, nefesinin heyecanlı bir şekilde kesildiğini duyduğumda. “Hani bana, beni iki yıl önce ilk kez gördüğünde fotoğrafımdan etkilendiğini söylemiştin ya? Ben de öyleydim.” Hafifçe yutkundum. “Resimlerini her yerde görüyordum, röportajlarını popüler dergilerde okuyordum, nadir de olsa canlı olarak sana bir şekilde kampüste rastlıyordum... Çağın Alkan Dinçer adı, duyduğumda kulaklarımın kabarmasına neden oluyordu. Bunu kendim bile fark etmedim belki ama seni hayatım boyunca hep ilgi çekici buldum.”

Şaşkın bir şekilde geri çekilirken, “İklim...” diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak. Sanki ne diyeceğini gerçekten bilemiyormuş gibiydi.

“Peki *sen* beni seviyor musun?”

“*Seviyor* muyum?” diye sordu bunu dillendirmem bile onun için yeterli bir saçmalık sebebiymiş gibi. Gözlerimin içine bakmaya devam ederken derin bir şekilde iç çekti. “Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum...”

“Şikâyetçi misin?”

“Asla.”

“Peki hiç en başa dönmek istedin mi?”

Başını iki yana salladı. “Bir anlığına bile değil.”

“Güzel,” diye mırıldandım. “O zaman sen de beni, benim seni sevdiğim gibi sev.”

Bunun üstüne konuşmak için bir daha ağzımı açmadım. Sonraki dakikalar onun üzerindeki diğer kıyafetlerinden kurtulması ve tişörtümü yavaşça başımın üzerinden çıkarmasıyla geçmişti. Tüm bunları yaparken kulağıma, dudaklarıma, boynuma ve birçok noktama defalarca kez, “*Seni seviyorum,*” diye fısıldamıştı. Gövdemin üzerine vuran serinlikle birlikte fazlalık olan parçalardan tamamen arındığımı anladığımda, “*İklim,*” diye sızlanmaya devam ettiğini duydum. Sanki bunu bıkmadan, çekinmeden, sonsuza dek defalarca kez tekrar edebilecekmiş gibiydi. “*İklim, seni seviyorum.*”

Biri tarafından sevilmek güzel hissettiriyordu fakat onun tarafından sevilmek tarifi imkânsız bir duyguydu.

İç çekerek gözlerimi kapadığımda, dizginleri tamamen onun avuçlarına bırakmadan önce dizlerimi iki yana ayırmasına ve altımdaki iç çamaşırlarımı çıkarıp atmasına izin vermiştim.

Vücutlarımız uyum içinde dans ederken boynuma bıraktığı her derin soluğun keyfini çıkardım. Başından beri cesur davranmama rağmen kulağıma fısıldadığı ahlaksız sözcükler yanaklarımdan kızarmasına yetiyordu. Kafamı geriye attığım her seferinde ya dudağımı öpüyor ya da fısıldamaya devam ettiği yaramaz ithamların arasına, *Çok güzelsin*, ayrıntısını ekliyordu. Gövdesini gererek üzerimde daha rahat bir pozisyon aldıktan sonra nihayet onu en derin noktalarımnda hissetmiş, nahif dokunuşları ve yavaş tempo-suyla defalarca kez bulutların üstünü ziyaret etmiştim.

Bu, hayatım boyunca tattığım en güzel histi.

Kaç dakika boyunca öyle kalmıştık bilmiyordum fakat her uyarılmamdan sonra sarf ettiği büyümlü kelimeler, ebediyen orada kalacak şekilde zihnimin derinliklerine kazınmıştı.

Her birini sonsuza dek hatırlayacaktım.

Zirvede olduğumu anlayarak sıkıca ona sarıldığımda ise, “Hep burada kal,” diye fısıldamıştı. “Hep burada kal ve ben de sözümü tutayım. Seni dünyanın geri kalanından saklayayım.”

*Bir Gün Sonra,
Naz Atalay*

Dünden bu yana kesintisiz bir şekilde kar yağıyordu.

Ve her ne kadar kendimi farklı şeylerle oyalanmaya zorlasam da aklım son yirmi dört saattir *eski* en yakın arkadaşımından başka hiçbir şeyi düşünemiyordu.

Ona yıllar sonra ilk kez *samimi* bir mesaj yollamış olabilirdim fakat bundan pişmanlık duymamıştım. Garip olan da buydu. Tıpkı diğer herkeste olduğu gibi ilk atak yine karşı taraftan gelmişti, öyle ki ben de *reddetmek* gibi bir seçeneğim varken bunu elimin tersiyle iteleyerek ona karşı duvarlarımı yumuşatmaya kadar vermiştim.

Mesajım hâlâ tek tikteydi ve hiçbir şey yazmamıştı. Şu an İngiltere’de olduğunu biliyordum ve hattını birkaç günlüğüne kapattığını tahmin edebiliyordum. *Cevabımı gördüğünde nasıl bir tepki verecekti?* Geçtiğimiz seneler boyunca kaç kez bana karşı adım atmanın eşiğine gelmiş ve tepkimden çekinerek bundan vazgeçmişti?

Bunu düşünmek, kendime olan öfkemi katlayarak çoğaltıyordu.

Bu yüzden sabahtan beri içinde bulunduğum eve sığamamış ve Polina’ya müsait olup olmadığını sormuştum. İklimya burada olmayabilirdi fakat ondan iki yıl daha büyük -ve *benim favorim olan*- klonu hâlâ buradaydı.

Müsait olduğunu söyleyip beni akşam yemeğine davet ettiğinde bu yüzden kendimi can havliyle dışarı atmıştım.

Biraz dağıtmam gerektiğini hissediyordum ve benimle bunun hakkında konuşmamasına rağmen o da bunun farkındaydı. Bu yüzden evine giden caddeye sapmadan önce aceleyle beni aramış

ve her bir ayrıntısıyla gösterişli gözüken *Louis Vuitton* takımımınla birlikte eski bir mahalle büfesinden şarap almamı istemişti.

Kasadaki çocuğun ve sırada bekleyen bir grup gencin tuhaf bakışlarını üzerimde hissetsem de insanların odak noktası olmaya hayatım boyunca alışık hâle gelmiştim.

Öyle ki yolda yaşadığım bütün talihsizliklere rağmen her şey benim için son derece normal ve olağandı.

Şu an dışında.

İklimya'nın kaldığı apartmanın girişinde, yalnızca tek bir araçlık yer olan o alana yamuk bir şekilde park edilmiş kırmızı bir *Porsche* gördüğümde derin bir nefes verdim.

“Sakin kal...” Arabayı bir sokak aşağı bırakıp topuklu çizmelerimle uzun bir yokuşu çıkmamışım gibi mırıldanırken, gözlerim apartmanın bahçesine girmeden önce bir kez daha o araca takıldı. Sanki *iki dakika bir yere uğrayıp hemen geri döneceğim* tarzında park edilmişti ve kendi arabamı bırakıp yokuşu tırmanmamın üzerinden on beş dakikadan fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ oradaydı.

Dilimin ucuna kadar gelen bütün kötü sözcükleri yuttuktan sonra apartman girişine ulaştım ve buraya gelmeden önce Polina'nın mesaj olarak attığı kapı şifresini otomatik sisteme girerek, içeri adım attım.

İçeri girdiğim an soğuk hava etkisini aniden yitirmiş ve saçlarıma düşen kar tanecikleri saliseler içinde erimişti. Fakat giriş katında boş hâlde duran asansöre bindiğimde, gözlerim aynadaki yansıma takılır takılmaz bütün sabır sinyallerim yeri boylamıştı. *Çünkü kıpkırmızı kesilmiştim.* Burnum, yanaklarım, göz altlarım ve kulaklarım, sanki evden çıkmadan önce rengini koruması için kat kat fondöten sürmemişim gibi kırmızının en çirkin tonuna bürünmüştü.

“Sikeyim,” diye fısıldadım boşta olan elimle yavaşça burnumun ucunu ovuşturarak. Yıllardır kullandığım markaların kalitesine

güvendiğim için makyaj eşyalarımı *-ruj ve maskara hariç-* hiçbir zaman çantamda taşıma arzusu gütmüyordum.

Fakat bu Polina'yla yiyeceğim klasik bir akşam yemeği olsa bile o an hepsine her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Dayanamayıp başka bir küfür daha savurduğum sırada asansörün kapısı açıldı ve duvardaki otomatik ekranda, binmeden önce bastığım katın sayısı belirdi.

Aynadaki yansıma son kez baktıktan sonra saçlarımı düzelterek dışarıya çıkmıştım ki, aynı saniye içinde katın sağ tarafında kalan dairenin kapısının aralanması ve içeriden çıkan iki *tanıdık* simanın gözüme çarpması bir olmuştu.

“Ondan çok daha tatlısın!” diye kıkırdayan Polina'yı gördüğüm an gözlerim ardına kadar aralandı. “Bir kez daha söylüyorum, akşam yemeğine kalabilirsin.”

Son zamanlarda yüzüne ve sesine herkesten daha çok aşına olduğum kişi olduğu için o noktada beni olduğum yere mihlayan şeyin Polina olmadığını biliyordum. Çünkü gafil avlanmama neden olan kişi kocaman sırtışıyla ona dönerken, “Aile yemeğini kaçırırsam büyükannem derimi canlı canlı yüzer, tatlım...” diye mırıldanan tanıdık bir baş belasıydı. *Enis Minkari*. Kampüs içinde onu *sportif serseri* kılığında görmeye alışık hâle gelmiştim çünkü son zamanlarda tuhaf bir şekilde peşimden ayrılmıyordu. Fakat o noktada üzerine geçirilmiş jilet bir takım elbise ve geriye taranmış saçlarıyla sanki onu *ilk* kez görüyormuşum gibi afallamıştım. “Bir başka zamana sözüm olsun.”

Başını kapının sivri köşesine yaslayan Polina, dudaklarındaki ufak tebessümle birlikte onu izlerken usulca gözlerini kıstı. “Tuhaf ama bana tanıdığım birini hatırlatıyorsun...”

“Ya?” Enis sırtarak ensesini kaşıdığı anda dahi onlar tarafından fark edilmiş bir konumda değildim. “İnsanlar birbirine benzer. Tesadüf sayalım.”

Başını iki yana sallayan Polina, “Hayır, demek istediğim...” diye itiraz etmeye kalktığı sırada beni gördü ve gözlerini kocaman açarak çığlık attı. “Naz! Ben de seni bekliyordum!”

Nihayet.

Şarap şişesini gövdeme yaslayarak oraya doğru bir adım atmaya hazırlanmıştım ki, bunu yapmak üzereyken üzerime çevrilen bir çift ela gözle birlikte hareketlerim bir kez daha bilinçsizce duraksadı.

Neden heyecanlandığıma anlam veremiyordum bile.

“Naz Atalay?” Haftanın yedi günü beni kampüste bir açık arttırmamışım misali süzen kendi değilmiş gibi, bakışları üzerime değdiği an çenesi aşağı seğirmiş ve göz bebekleri kocaman olmuştu. “Siktir oradan.”

Sadece bu mu?

Egomun tatmin edilmeye ihtiyacı varsa bile bunu onun dudaklarının arasından duymaya ihtiyacım yoktu.

Bu düşünceye tutunarak, kendine gelmesi için beynime uyarıcı bir sinyal yolladım ve hemen ardından öne doğru o cesaret verici adımı atıp tam karşısındaki yerimi aldım. “Ben de seni gördüğüme sevinmedim, Minkari.”

Doğrudan *ona* hitaben konuştuğumu fark edince dudaklarının arasından hayret dolu bir gülüş kaçtı. Bu son derece normaldi çünkü bunca zaman boyunca varlığını görmezden gelip, sohbet kutucuğu bulunan bütün uygulamalarda sorgusuzca engeli bastığım için daha önce ona karşı bu toleransı hiç göstermemiştim.

Beni baştan aşağı *bütünüyle* süzdüğü bir dakikanın sonunda, “Büyüleyici görünüyorsun,” diye fısıldadı nefesi kesilmiş gibi. Bakışlarını daha yukarı çıkardığını ve cesur bir şekilde gözlerimin içine baktığını fark etmek ense köküne tehlikeli bir ağrının saplanmasıya neden oldu. “Siz hanımlar, gerçekten *sadece* akşam yemeği yiyeceğinize emin misiniz?”

Yapacağımız ufak çaplı planlamadan haberdar olduğunu fark eder etmez, “Ona söyledin mi?” diye çıktım Polina’ya dönerek.

Kafası hâlâ kapıya yaslıyken suçsuz olduğunu belirtircesine ellerini havaya kaldırdı. “Bir misafirim olduğunu söyledim.”

“Misafirinin o olduğunu söylemedin.” dedi Enis hâlâ soluksuz bir şekilde bana bakarken.

Polina’nın tek kaşı havalandı. “İsim belirtmem senin için bir şeyi değiştirecek miydi?”

“Fazlasıyla.”

Fazlasıyla.

Cüretkâr sözcükleri dişlerimi sertçe dudağımın içine geçirmeme neden oldu çünkü kendime ancak bu şekilde engel olabileceğimi biliyordum. *Demek dışarıya park edilmiş kırmızı Porsche onundu.* Ve tahmin ettiğim gibi Polina’ya olan ziyareti haddinden fazla uzundu.

Bunu arkasında yatan sebebin ne olduğunu merak ettiğimde, “Senin burada ne işin var?” diye sordum düşüncesiz bir şekilde.

Sana ne, Naz, diye azarladım içten içten kendimi. *Ortada seni ilgilendiren bir şey yok. Çocuk zaten gidiyor.*

Sanki aklımdan geçenleri birer birer okumuş gibi dudaklarındaki gülüş katlanarak büyüdü. Parmaklarıyla kapı kolunu aşağı yukarı oynatan Polina’nın da göz ucuyla sırtıttığını görmüştüm ama dikkatim tamamen Enis’in üzerindeydi. “Geçtiğimiz haftalarda İklimya’yla bir karnavala katılmıştık,” diye açıkladı sevimli bir sesle. “Eşyalarının yarısını arabamda unutmuş. Onları vermeye geldim.”

Kaşlarım havalandı çünkü bu kulağa ikna edici bir bahane olarak gelmemişti. “Haftalar sonra mı aklına geldi?”

Elini yeniden ensesine atarken, “Bu arabayı o günden sonra kullanmadım,” diye devam etti gülümsemeyi sürdürerek. *Bu bir nebze inandırıcı olabilirdi.* Öyle ki onun okula da birbirinden farklı lüks araçlarla geldiğini görüyordum. “Yeni gördüğüm için biraz öyle oldu...”

“İklimya’nın da akli on karış havadaymış demek ki.”

“Pek sayılmaz. O gün eve Alkan’la döndüğü için haberi yok.”

Siktir. O ikisinin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, “Bir dakika, bir dakika,” diye mırıldanarak aceleyle araya girdi Polina. Mavi gözlerinde sorgulayıcı parıltılar vardı ve heyecanlandığında aksanı belirgin bir şekilde kayıyordu. “İklimya’nın karnavala gittiğinden haberdardım. O akşam eve hiç dönmedi ki.”

“Pekâlâ...” Enis bir şeyin farkına varmış gibi usulca şakağını ovuşturdu. “Alkan’da kaldı çünkü?”

İlişkileri o raddeye gelecek kadar ileri bir noktada mıydı?

“Ve sen de bundan haberdar olduğun hâlde hiçbir şey söylemedin mi?” diye çıkıştım hayret dolu bir sesle. Mevzuyu devralmam gerekmişti çünkü son otuz saniyedir Polina’nın dili tutulmuştu. “Bunca zaman boyunca bunu nasıl gizlersin?”

Bana bakarken gözlerinde anlamsız bir ifade belirdi. “Çünkü uzun zamandır saklamaya alışığım,” diye mırıldanarak geçersiz bir bahane öne sürdü. “Alkan’ı bildim bileli o kızı seviyor.”

“Sanırım bayılacağım...” Bir elini kalbine, diğer elini alnına koyan Polina sarsak bir şekilde geriye sendeledi.

“İklimya’yı mı?” diye sordum, bunu onaylatma ihtiyacı hissederek.

“Şşş... Olduğun yerde kal.” Enis bir kolunu yere yığılacakmış gibi gözüken Polina’nın beline sardığında bile bakışlarını üzerimden çekmemişti. “Evet, *kesinlikle* İklimya’yı.” Bunu der demez başını çevirip solgun suratlı sarışını kontrol etmeye çalıştı. “Kendine gel, fıstık. Bu daha hiçbir şey.”

“Bu kadarı bile çok fazla...”

O da bunun farkındaymış gibi başını usulca aşağı yukarı sallasa da, “Kardeşin de o herife feci hâlde tutulmuş durumda,” diye mırıldanırken sonuna kadar İklimya’nın arkasındaymış gibi konuşuyordu. “Sakın bir çılgınlık yapmaya kalkma.”

“Onu sevdiğini biliyordum!” diye bağırdı Polina.

Yere yığılma dürtüsünün geçtiğini fark eden Enis, kollarını yavaşça onun belinden çekerken bir kez daha bana dönmüştü. “Yalan yok, sevmek güzel...”

Bir kez daha cesurca gözlerimi hedef aldığını fark ettiğimde, tutunabilecek tek somut kaynağım olduğu için göğsüme yasladığım şarap şişesine biraz daha sıkı sarıldım. *Bana bu şekilde bakmamalıydı.* Bunca zaman boyunca benden beklediği neydi bilmiyordum fakat ona istediği şeyi veremezdim.

Çünkü dürtülerim aksini iddia etse bile birine bir daha nasıl güvenilebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama çevremde durmak istiyorsa ona yan tarafımda bir karışık yer açabilirdim. Konuşmak için zorlamayacaksa sessizliğimi paylaşabilirdim. Sorunlarımla savaşıyorsa mesajlarına geri dönebilirdim.

Şimdilik. Şimdilik bu kadarını yapabilirdim.

Derin bir nefes vererek bakışlarımı ondan kaçırdığım sırada gözlerim aceleyle Polina'nın solgun suratını buldu. “İyi misin, Pol?”

Göğsünde duran elini midesine doğru indirirken, “İyiyim...” diye mırıldandı başını sallayarak. “Sadece anlık bir şok etkisi. İçeri gel, hadi.”

“Dur orada.” Öne doğru bir adım atmama fırsat bırakmadan Enis'in eli Polina ve benim arama girdi. Yeniden canlanan bakışları kapının önünde dikilen sarışının üzerindeydi. “Hazırlanıp gel. Sizi yemeğe çıkarıyorum.”

Polina'yla göz göze geldiğimiz gibi, “Ne?” diye yükseldik aynı anda.

“Bunda şaşırlacak ne var? Hadi hanımlar, hava kararıyor.”

Şüpheli bir sesle, “Ama demiştin ki...” diye devam etti Polina. Bir anda canlanmış gibiydi. “Hani yetişmen gereken bir aile yemeği vardı?”

Elini havada tutmaya son veren Enis'in gözleri bir kez daha ısrarla beni buldu. "O sofrada *ondan* daha dikkat çekici bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

Ondan.

Gözleri, bütünüyle yutmak istercesine benim üzerimde olduğu için bahsi geçen kişinin kim olduğu açık hâldeydi.

Bakışlarım onun üzerinde asılı kalırken tek bir kelime etmedim. Vermem gereken tepki ağzımı açmak ve buradan defolup gitmesini söylemekti çünkü planlarımın iptal edilmesinden nefret ederdim. *Değiştirilmesinden de*. Fakat o noktada buna engel olmak içimden gelmemiştii.

Kaç saniye *-ya da dakika-* boyunca birbirimize bakmıştık bilmiyordum ancak... Uzun bir sessizliğin sonunda Polina'dan yükselen uyarıcı öksürük olmasaydı, o an için yeniden bu gerçekliğe dönmek benim adıma pek mümkün olmayacaktı.

"Ben..." diye mırıldandı yüzündeki sırıtışı saklamak için aceleyle arkasına döndüğü sırada. "Akşam yemeği için güzelce hazırlanayım... Beni arabada beklemeyi sorun etmezsiniz, öyle değil mi?"

İtiraz etmek için ağzımı açacakken, "Hiç sorun değil," diyerek söyleyeceklerimi kibarca ağzıma tıktı Enis. Bir eliyle asansörü işaret ettiğinde yüzündeki gülümseme büyümüştü. "Gidelim mi?"

Onu başımı sallayarak onayladım ancak ne asansöre binerken ne de altı kat aşağı inip apartmanın lobisinden dışarı çıkarken ağzımı açmıştım. *O da öyleydi*. Normal bir zamanda susmayacağını ve beni onunla gittiğime pişman edeceğini bilsem de şu an tuhaf bir şekilde sessizliğime ayak uyduruyordu.

Tam da benim istediğim gibi.

Bahçe kapısından dışarıya çıkıp kırmızı *Porsche*'una ilerlediğini fark ettiğimde, "Arabamı senin yüzünden bir sokak aşağı park etmek zorunda kaldım," diye homurdandım huysuz bir sesle. "Ehliyetini hangi mahalle bakkalı verdi senin?"

Komik olmayan esprime karşı gözlerini kısarak bana döndü ve samimiyetsiz bir şekilde, “Ha ha ha,” diye mırıldandı. “Beni gülmekten öldürme de bin şu arabaya, Şahmeran.”

“Bana öyle seslenme,” dedim bu sefer ters bir şekilde.

“Niye?” Bir kolunu arabanın tavanına yasladıktan sonra tembel bir şekilde bana döndü. “Senin üzerinde harika duruyor.”

“Amacın sinirimi bozup sokağın ortasında seninle kavga etmeme neden olmak mı?”

“Belki de,” diye mırıldandı başını aşağı yukarı sallayarak. “Şu an çivi yutmuş gibi duruyorsun ve suratındaki kireç ifadenin geçmesi için her türlü şeytanlığı yapabilirim.”

İçimden gelmese bile onunla aynı arabaya binmem gerektiğini fark ettiğim için, “Deneme istersen,” diye karşılık verirken kendimi yavaşça diğer taraftaki yolcu koltuğuna atmıştım. “Çünkü şu an bana karşı tamamen savunmasızsın ve biricik İklimya’n seni kurtarmak için İngiltere’den buraya uçamaz.”

“Eh, onun uçmasına gerek yok,” diye mırıldandı o da arabanın içindeki yerini aldığı anda. “Yarın sabah yanına gitmek için sekize bilet aldım.”

“Ne?” diye sordum gözlerimi kırpıştırarak. Sözcükleri ağzımın içinde tartacak vakti bile bulamamıştım çünkü bunu demesini beklemiyordum. “Sen de mi proje grubundasın?”

“Maalesef...”

“Seminer ne zaman?”

Bana döndü. “İki gün sonra.”

Yani iki gün daha İklimya’yla iletişime geçemeyecektim.

“İyi olmuş.” Ne kadar şaşırsam bile bunu ifademe yansıtmamaya çalıştım ve ona doğru sevimsiz bir şekilde gülümsedim. “Birkaç gün boyunca kampüste yüzünü görmeyecek olmak beni mutlu etti doğrusu.”

Fakat o an beklemediğim bir şey oldu. “Kısma gözlerini öyle,” diye karşılık verirken öne uzandı ve özenle kıvırdığım bir tutam saçı usulca arkaya attı. “Sevimli oluyorsun.”

Sevimli oluyorsun.

Bunu gerçekten *yapmamalıydı*.

Beynime ve göğüs kafesime saldıran yoğun bir sıcak hava dalgasıyla savaşıırken, “Neden böyle yapıyorsun?” diye sordum dayanamayarak.

Başını, avuç içleriyle sıkıca tuttuğu direksiyona yasladı ve alttan alttan bana bakmaya başladı. “Nasil yapıyormuşum?”

“Bunu...” Kısa bir an ne diyeceğimi bilemeyerek işaret parmağımı yavaşça ikimizin arasında salladım. “Senden hazzetmediğimi açıkça görmene rağmen hâlâ peşimdesin.”

Öne sürdüğüm saçma argümanıma karşılık bir süre boyunca sessiz kaldı. Aslında bu yaptığı iyi olmuştu çünkü bir nebze de olsa kafamın içindeki seslere yalnız başıma kalarak, içine düştüğüm sinir bozucu bataklıktan çıkmak için kendime farklı alternatifler sunabilirmişim gibi gelmişti.

Ama öyle olmamıştı. Dışarıda deli gibi kar yağıyordu, arabanın camları ardına kadar kapalıydı, içeride ısıtıcı çalışıyordu ve o nefessiz bir şekilde beni izlerken beynim asla mantıklı bir sonuç üretilmiyordu.

Beni çaresizce içine hapsedeceği uzun bir sessizliğin sonunda, “Açıkçası ben hiçbir şey göremiyorum, Naz Atalay,” diye fısıldadı bana *ilk* kez tam adımla seslenerek. “Farkında değilsin ama tehlikeli dikenlerin var. Dokunana batıyor. Hatta bazen yalnızca *bakana* bile.” Başını usulca iki yana salladı. “Sivri bir dilin var. Öyle sivri ki çoğu zaman yansıtmak istemediğin şeyleri çıplak bir şekilde söylemene neden oluyor. Bu yüzden birçok kişi için *Bulaşmaya Cüret Etme* listelerinin başına eklendin ve onlar için çekingenlik duyulabilecek biri hâline geldin.” Kısık sesle güldü. “Ve bana *senden hazzetmediğimi açıkça görüyorsun* diyorsun. Hayır, Şahmeran. Ben hiçbir şey görmüyorum. *Gerçekten*. Sadece sivri

dilini görüyorum. Dikenlerini. Netliğini. Kışkırtıcı bakışlarını. Sessizliğini. Ama benden haz duymadığın seçeneği bunlardan biri değil. Hiçbir zaman olmadı. Çünkü biliyorum ki beni görmek istemeseydin, bakmazdın. Ve sen bana bakıyorsun. En başından beri.”

Çünkü biliyorum ki beni görmek istemeseydin, bakmazdın.

Buz tutan kalbim, haftalar sonra ilk kez yumuşayarak beynime bir *güm* sinyali yolladı.

“Bu...” diye fısıldadım, bir anlığına ne diyeceğimi bilemeyerek. Dilimin tutulmasına neden olmuştu çünkü daha önce bu denli net bir analizi Anıl’dan bile almamıştım. “...senin için eninde sonunda sıkılacağın bir oyun.”

“Yanlış,” diye karşılık verdi nihayet yaslandığı direksiyondan doğrulduğunda. “Ben şu an oynamıyorum.”

“Ya ne yapıyorsun?”

“Rakibimin de oyuna dahil olmasını bekliyorum.” Gülümsemi. “Ve o daha başlangıç çizgisine gelmedi bile.”

Benden bahsediyordu. “Ya hiçbir zaman gelmeye niyeti yoksa?”

“Elbet gelir.”

“Emin konuşuyorsun,” diye fısıldadım belli belirsiz.

“Sadece onun gözlerinde gördüğüm şeyi dile getiriyorum. Sanki bana bir şey söylüyor...”

“Ne söylüyor?”

“*Bekle beni,* diyor.” Derin bir nefes verdi ve bir kez daha öne eğilip saçımı kavradı. Fakat bu sefer omzumdan geriye atmak yerine parmaklarının etrafına dolamış ve yavaşça okşamaya başlamıştı. “Eh, ben adil bir oyuncuyum. Rakibimi seve seve beklerim.”

Rakibimi seve seve beklerim.

Son beş dakika boyunca sarf ettiği bütün büyülü sözcükler, onu ilk kez kampüste gördüğüm âna dair bütün kötü hisleri ortadan kaldırmıştı. O günden sonra gittiğim her delikte karşıma çıkmaya başlamıştı. Koridorlarda, kafelerde, amfilerde, kütüphanede,

kampüste ve hatta sosyal medya hesaplarımda... Her seferinde onu başımdan savmanın bir yolunu bulmuştum. Önüme çıktığında yolumu değiştirmiştım. Olduğum mekâna girdiğinde sırtımı çevirmiştim. Derslerime sızmanın bir yolunu bulduğunda dışarı çıkmıştım. Mesaj attığında ve beni takip etmeye kalktığına düşünceşizce engeli suratına basmıştım.

Fakat şimdi... Karşımda duran ve bana *rakibini* bekleyeceğini söyleyen bu genç adam, ilk günden bu yana onun hakkında listelediğim bütün maddeleri sıfırlamayı başarmıştı.

“Bence sen...” diye mırıldandım, yüzüme alaycı olduğunu düşündüğüm muzip bir ifade ekleyerek. “Adil bir rakipten çok, laf cambazlığı yapmakta ustalaşmış bir düzenbazsın.”

“Laf cambazlığı?” Beni ilk gördüğü andan beri keyifli olsa da dudaklarına yerleşen sırıtış diğerlerinden farklı olarak *sıcaktı*. “O senin uzmanlık alanın değil miydi?”

“Git şuradan.” Yarım ağız sırıtarak onu omzundan iteledim ve apartman kapısından fırlayıp kendini karın altına bırakan Polina’ya dönmeden önce son kez onu dikkatlice izledim. “Başına büyük bir bela aldın.”

*İki Gün Sonra,
Çağın Alkan Dinçer*

“...katılımınız için hepinize teşekkür ederiz. Bu tecrübeyi siz değerli akademisyenlerle birlikte edinmek Londra Üniversitesi için de unutulmaz bir deneyimdi. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler!”

Salondan alkış sesleri kopmaya başladığında derin bir nefes verdim ve başımı eğerek kalabalığı selamladım.

Yorucu bir gün olmuştu.

Seminer için özenle seçtiğimiz öğrenciler konuşmalarını yaptıktan sonra otele dönmek istediklerinde Özlem öne çıkmış ve

onlara eşlik edeceğini söylemişti. *İyi bir arkadaştı fakat daha fazlası, çok iyi bir akademisyendi.* Alanda bizim ekipten yalnızca Hazar, Enis, ben ve İklimya kaldığımız için, migrenimin bastırıldığı son bir saatlik süreçte kafamı çevirip sürekli öğrencilerimi kontrol etme sorumluluğu da üzerimden kalkmıştı.

Hafifçe yanağımı ovuşturduğum sırada aklıma düşen *İklimya* adıyla başımı çevirdim ve yan tarafıma bakma ihtiyacı duydum. Gözleri üzerimde, elleri masanın altından gizli bir şekilde benim ellerimdeydi. Bakışlarımız buluşunca dudaklarına ufak bir gülümseme yayıldı ve destek verircesine elimi sıktı.

Onu öpmek istiyordum.

İngiltere için son anda seçilmiş olsa bile sürece en hızlı şekliyle ayak uydurarak, *benim de* endişelerime ve telaşıma koşulsuzca kollarını açmıştı. *Tıpkı dersleri için onunla özel bir şekilde ilgilenirken, bütün kaygılarını ortadan kaldıracığımı söylediğim zamanki gibi.* Bu sefer yardım eden taraf oydu ve beraber atlattığımız diğer her şeyde olduğu gibi, bunda da inanılmaz bir yol arkadaşlığı yapıyordu.

Tek dileğim, desteğinin yalnızca İngiltere ve özel ders serüveni bitene kadar olmamasıydı çünkü hayatımın geri kalanında da onu yanı başımda istiyordum. Her başımı çevirişimde onu ve içimi eriten gülümsemesini görmeyi diliyordum.

“Merhaba,” diye fısıldadı, birbirimize bitişik hâlde oturmamıza rağmen benimle saatler sonra ilk kez iletişime geçtiğinde. Başkası olsa garipseyeceğini biliyordum fakat başımı çevirdiğimden beri nefessiz şekilde onu izlememde bir sorun yokmuş gibi gülümsemeye devam ediyordu. “Başın ağrıyor, değil mi?”

O sorana dek derimi yüzmek istercesine suratımı sıvazladığının farkında değildim. “Migren sancısı.”

Dudakları hafifçe aralandı. “Anladım.”

Masanın altında tuttuğum elini yavaşça kucağıma çektim ve ona sııttım. “Hmm. Anladın mı?”

Fakat bunu yapmama izin vermeden yavaşça ellerimizi ayırdı. Teninin sıcak hissiyatı parmaklarımı terk ederken kaşlarımı kaldırarak ona baktım. O ise dakikalardır yudumladığı kokteyli masanın üzerine bırakmış ve bir tepki vermeme kalmadan olduğu yerde ayaklanmıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum, geçmesine izin vermeden önce kolumu sandalyesine doğru uzatarak.

“Hiçbir yere, şaşal.” Gülerek kolumu aşağı indirdi ve o ufacık alandan dışarı çıktıktan sonra sandalyemin arkasındaki yerini aldı. “Başını bana doğru eğ. Masaj yapacağım.”

Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçarken ona üçüncü bir gözü çıkmış gibi baktım. “İklimya.”

“*İklim,*” diye düzeltti.

Hiç düşünmeden, “İklim,” diye tekrar ettim. “Otur yerine. Böyle bir şey olmayacak.”

Masaların etrafında dolanan bir garsonun tepsisinden benim için bir şarap kadehi alıp aceleyle avuçlarımin arasına tutuşturdu. “İçkini iç ve arkana yaslan. Gerisini bana bırak.”

“*Olmayacak* dedim.”

“Kelimelerini bir süreliğine sessize aldım.”

“*Kelimelerimi, ne?*” diye sordum anlamayarak. Az önce ne demişti o? Ayrıca benimle nasıl bu şekilde konuşabiliyordu? “Otur yerine. Hâlâ salondayız ve *hâlâ* senden sorumlu gözetmen öğretmenim.”

“Sadece bir masaj. Abartıyorsun.”

“Hayır, İklim. Seni hizmetlim gibi...” diye başladığım sırada yan tarafımıza tüneyen uzun bir karaltı, söyleyeceklerimin yarıda kesilmesine neden olmuştu.

Kıvanç Sipahi.

Gri takımı ve biçimli bir şekilde arkaya taranmış saçlarıyla, tam olarak buraya ait akademisyenlerden biri gibi gözüküyordu. Havalimanında karşılaştığımız zaman yıllar öncesine göre ne

kadar değiştiğine açıkça şahit olmuştum fakat onu bir kez daha kanlı canlı görmek bu düşüncemi doğrulamıştı. İyi ve olgun duruyordu ancak ne ifadesinde ne de enerjisinde yıllar önceki rekabetçi Kıvanç'tan eser yoktu. Sanki dünyanın en prestijli üniversitelerinden birine kabul edilmesinin bedeli gözlerindeki heyecanın ondan alınmasıyla ilişkiliydi.

“Merhaba.” İlim ve benim aramdaki boşlukta dikilmeye başladığında yüzüne büyük bir sırtış yayılmıştı. “Rahatsız etmiyorum ya?”

Aramızda bir sandalye olmasına rağmen tam arkamda duran İlimya'nın vücudunun kasıldığını hissedebiliyordum.

Bu ayrıntıyı aklıma not ederek, “Kıvanç,” diye mırıldandım belli belirsiz. Başımla selam verirken elimle boş olan sandalyelerden birini işaret ettim. “Otursana.”

“Böyle iyiyim. Teşekkürler, dostum.” Elindeki şampanyayı şefe der gibi kaldırdı. “Tüm akşam boyunca oturdum. Biraz gezinmek istedim.”

“ yle mi?” Ona aynı şekilde karşılık versem bile ikimizin de gülüşleri gözlerimize ulaşmayacak kadar soğuktu. “Seni buralara hangi rüzgâr attı?”

İğneleyici soruma kapalı bir tebessümle karşılık verdiğinde, “Sizi gördüm,” diye mırıldandı. Bunu derken şampanyayı tutan eliyle İlim'i ve beni işaret etmişti. “Oradan bayağı samimi g r n yordunuz.”

Tek kaşım havalandı.

Cevap vermek ve bunun ne anlama geldiğini sormak için dudaklarımı aralasam da, “Sessiz prenses,” diyerek bakışlarını onun üzerine dikmesiyle gerildiğimi hissettim. *Sessiz prenses*. “Dilini mi yuttun? Sesin  ıkmıyor.”

“B-ben mi?” İlimya'nın kekelediğini duyduğum an bakışlarım suratına çevrildi. Ses tonuna yerleşen telaş yerimden kalkmam için yeterli olmuştu fakat Kıvanç geldiğinden bu yana dikkatim

onun üzerinden çekildiği için, ifadesinin ne denli karardığını bile fark edememiştim. “Hayır... şey, sizi dinliyordum.”

“İklimya?” Karşısına geçip onu göz teması kurmaya zorladım fakat bakışları ona kilitlenmiş hâldeydi.

Parmaklarımı bileğine doladığım sırada, “Az önce Alkan Hoca’na epey konuşkan duruyordun,” diye karşılık veren Kıvanç duraksamama neden oldu. İklimya’nın bakışlarında bir şeyler değişirken gözlerimi kısarak ona döndüm. “Güzel görünüyorsun ayrıca. Görüşmeyeli sana bir ışıltı gelmiş.”

Hadsiz ve filtresiz konuşması karşısında gerekli cevabı vermek için aralanan dudaklarım, İklimya’nın uçağa binmeden önce söylediği şeyleri hatırlamamla olduğu gibi geri kapanmıştı.

“Aklım çok dolu olduğu için kafayı bulmam uzun sürmemişti. Ama sonra... ne kadar güzel olduğumdan ve en başından beri gözlerini üzerimden alamadığından bahsetti. Rahatsız olmuştum. Başta beni ödevi için araç olarak kullanmak istemesi gurur duymam gereken bir şeyken, öğretmenimin başından beri bana çok daha farklı bir gözle baktığını fark etmek ona olan bakış açımı değiştirdi.”

Siktir.

Bahsi geçen öğretmenin o olma ihtimali kaçtı?

Kıvanç’la yıldızlarımız en başından beri uyuşmuyordu. Boğaziçi’nde çalıştığı dönem inatçılığı ve rekabetçiliğiyle tanındığı için diğer akademisyen arkadaşlarım da ondan hazzetmiyordu. *Ama bu kadardı.* Profesyonelliği ve beslediği iş aşkı bütün soğuk yanlarını örtüyordu. Öğrencileriyle arası iyi olurdu; tez ve final dönemlerinde çıkacak sorular için onlara özel dosyalar hazırlardı, hatta alışma süreciyle alakalı sorun yaşayan birkaç kişiye danışmanlık önerdiği dahi olmuştu çünkü tam olarak öyle biriydi.

Sıcak ve soğuk.

İklimya’nın en büyük kâbusu olması aklımın ucundan bile geçmezdi.

Çünkü ona özel ders vermem için ofisime geldiği ilk gün dosyasını defalarca kez okumuştum. Hatta ondan önceki günlerde

bile. Akademik bir ilerleme katedemediği için birinci sınıftan bu yana birçok kez özel ders almıştı. *Birçok farklı öğretmenden.* Oysa Kıvanç onu yalnızca Cambridge tezine konu olarak kullanmıştı ve ben bunca zaman travmasını tetikleyen kişinin eski *özel* hocalarından biri olduğunu düşünmüştüm.

Kıvanç Sipahi adının, bunların arasına bir seçenek olarak eklenmeyecek kadar güçlü ve sarsılmaz bir isim olduğundan emindim.

Diğer herkes gibi.

Ve neden şimdi bu, en başından beri yaptığım en büyük hataymış gibi geliyordu?

Zihnimi bulayan düşünceler, altından kalkamayacağım kadar ağır bir hâle geldiğinde, “Bu...” diye fısıldayarak İklimya’ya baktım. O kadar sessiz ve yakındım ki, dikkati usulca Kıvanç’ın üzerinden çekilirken bana dönmesi uzun sürmemişti. “Bu o muydu?”

Nefesi kesilirken, “Ne?” diye karşılık verdi.

Oydu.

Avuçlarım aşağıda yavaşça yumruk hâlini aldı. “Kıvanç’tı, değil mi?”

Söylediğim şeyleri idrak ettikten sonra başını aceleyle iki yana salladı fakat ben cevabımı almıştım. “Hayır.”

“O zaman niye titriyorsun?”

Sorumla birlikte kollarını kendi etrafına doladı. “Üşüdüm çünkü. O-otele mi geçsek?”

Her şey yolundaymış gibi davrandığı için öfkem katlanarak artıyordu ama onu suçlamıyordum. *Kıvanç tarafından tehdit edilmişti.* Bunca zaman boyunca kulağıma ulaşan dedikodular o noktada bir bütün hâline gelmeyi başarmıştı ve tek istediğim, burayı Kıvanç’ın üzerine yıkmadan önce onu zararsızca dışarıya çıkardığımdan emin olmaktı.

Bu yüzden, “İklimya,” diye mırıldandım yumuşak bir sesle. Aynı zamanda arabanın anahtarını ve seminer için hazırladığım siyah dosyayı aceleyle onun eline tutuşturmuştum. “Valeyi çağırıp beni biraz dışarıda bekler misin?”

“Sen... neden gelmiyorsun?” diye sordu birkaç kez yutkunarak. Bakışlarım Kıvanç’a kaydı. “Ufak bir işim var.”

“Alkan, hayır,” diye ısrar etti koluma asıldığında. Tüm bunları yaparken Kıvanç’ın bizi izlediğinin benim gibi o da farkındaydı ancak bütün ikna çabası boşunaydı. “Hadi gel. Birlikte gidelim.”

“Bir sorun mu var?” Kıvanç daha fazla dayanamayarak izinsizce aramıza girdi. “Niye onun arkasına saklanıyorsun, İklim?”

İklim.

Amaçsız samimiyeti dudaklarımdan öfkeli bir nefesin kaçmasına neden olurken, “Seni ilgilendirmiyor,” diye karşılık verdim ters bir sesle. “Olduğun yerde kal.”

Şaşkın bir şekilde güldü. “Anlamadım?”

“Olduğun yerde kal, Kıvanç Sipahi.” Az öncekine göre çok daha yüksek sesle konuştuğum için, masanın etrafında oturan birkaç yüz bize çevrildi. “*İklim* gittikten sonra konuşacağız.”

“Konuşacak bir şey yok,” diye sızlanarak kolumdan çekistirmeye devam etti İklimya. “*O değil*, diyorum. Gidelim hadi.”

İtirazları dayanamayacağım bir noktaya nüksettiğinde, “Seni taciz eden şerefsiz oydu,” diye yükseldim ona dönerek. Çıkardığım yaygara salondaki yüzlerin tamamının bize dönmesine neden olsa da Türkçe konuştuğum için neredeyse hiçbiri ne dediğimi anlamıyordu.

“*Taciz* mi?” Akademisyenlerin ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrinin olmadığını bildiği için hâlâ rahatlığını korumaya devam etse de yavaştan o da gerilmeye başlamıştı. “İklim? Birlikte çalıştığımız dönem hakkımda fanteziler ürettiğini bilmiyordum.”

Hiddetle ona döndüm. “Elimden bir kaza çıkmadan önce kapa çeneni.”

“Bunu neden yapacaktım ki?” diye sordu Kıvanç. Gülererek şampanyasından bir yudum aldığı anda bakışları yeniden İklimya’nın üzerine çevrildi. *Arzu dolu ifadesini bile gizleyemiyordu.* “Bu küçük orospu için mi-”

Dakikalardır aşağıda tuttuğum yumruğum yüzüyle buluşunca, söyleyecekleri geri dönüşsüz şekilde yarıda kesilmişti.

O saniyeden itibaren ne olmuştu bilmiyordum fakat vücudum onun yerle bütünleşen vücudunun üzerine çıktığında gözüm tamamen dönmüş hâldeydi. O hariç diğer her şey bulanıktı. İklimya'nın arkamdan çığlık attığını ve Enis'le birlikte birkaç akademisyenin yerinden fırlayarak bizi ayırmaya çalıştığını güçlkle seçebiliyordum.

“Ona bir daha hakaret edersen senin hayatını bitiririm.” Yumruklarım peş peşe suratındaki yerini alırken bana karşılık vermek için bir girişimde bulunmamıştı. “Onun adını bir daha ağzına almayacaksın, anladın mı?” Yakasından tuttuğum gibi vücudunu sertçe kendime çektim. “Ona bakmayacaksın bile.”

Burnundan akan kanlar dudaklarına doğru ilerlerken öksüreerek nefes almaya çalıştı. “Yine suçluyu çok alakasız bir noktada arıyorsun, Alkan.”

Tüm olanlardan sonra ağzını nasıl bu denli küstah bir şekilde açabiliyordu?

“Hâlâ konuşmak için enerjin olması çok iyi.” Yakasını bıraktıktan sonra beni ondan uzaklaştırmaya çalışan elleri sertçe ittirdim ve bir kez daha üzerine çıktım.

“Yalnız değildim.”

Elim havada asılı kaldı. “Ne?”

Bizim dışımızda etrafta yaşanan hengâme umurunda değilmiş gibi, “Bir... bir kişi daha vardı,” diye hırladı. Kanlar yüzünden boşalırken güçsüzce gülmeye çalışıyordu. “Sana dedim, çok yanlış noktalarda geziniyorsun.”

“Açık konuş!”

Göz bebekleri normal sayılmayacak bir şekilde büyüdüğünde, “Hazar Şanoğlu...” diye fısıldadı belli belirsiz. Etrafımdaki sesler kesilirken birkaç dakika içinde dünya ikinci kez başıma yıkılmış gibiydi. “O senin en yakın arkadaşlarından biri, değil mi? Akademiden beri yan yanasınız... Eh, yazık oldu.”

19. BÖLÜM: "TERK"

"Gidersen elimde kalan son şeyi de kaybetmiş olacağım."

"Hazar Hoca'nın da içinde olduğunu bilmiyordum..." diye mırıldandım yüzümü Polina'nın boynuna gömerek.

Seminer gecesi aldığım biletle apar topar Türkiye'ye geri dönmemin üzerinden iki gün geçmişti.

Onu ve o geceyi arkamda bırakmıştım. Akademik dünyanın büyük isimlerinin olduğu bir konferansta, bunca yıldır fısıltılarının ardına saklandığım kişinin Kıvanç olmadığını söylememe rağmen beni dinlememişti. *Bunu yapmamalıydı çünkü başı yanacaktı.* İçimdeki etiksiz taraf nihayet her şeyi öğrendiği ve Kıvanç'a haddini bildirdiği için doyumsuz bir zevk alırken, mantığım bunun başıma gelen en kötü şey olduğunu söylüyordu.

Çünkü hislerimde yanılmamıştım. *Mesleği tehlikede*ydi.

Kimseyle konuşmak istemediğimi söyleyip odama çekildiğimde peşimden gelmemiştii. Sakladığım gerçekler yüzünden bana kızgın mıydı bilmiyordum fakat valizimi toplayıp havalimanına gitmek için aceleyle otelden ayrılırken bu ihtimali umursamamıştım. Hattım çekmediği için Polina'yla İstanbul'a inene kadar konuşamasam bile havalimanına adımımı attığım an iletişime geçtiğim ilk kişi o olmuştu.

Ve tüm bunlar olurken Alkan'dan hâlâ bir geri dönüş yoktu.

Bugün bile.

Olanlardan sonra okula gidecek ve projesini mahvettiğim için Özlem Hoca'nın yüzüne bakacak cesaretim olmadığı için, bir süreligine hayatımın akışını durduracak kritik bir karar almak zorunda kalmıştım.

Bir yıl boyunca okulumu dondurmak gibi.

Son senemde bunu yapmak çılgınlıktan başka hiçbir şey değildi fakat artık *gerçek* bir nefes almaya ihtiyacım vardı.

Ve onu ne bu okulda ne de bu şehirde daha fazla alamazdım.

“Farkındayım, bir tanem...” Ablam minik bir bebekmişim gibi beni kolları arasına aldığı anda yürümeyi bırakmıştı. “Sessiz kalması karşılığında Kıvanç onun camiadaki konumunu sağlama alacağının güvencesini vermiş. Komite bütün kirli çamaşırları ortaya döktü.”

Kar tanelerinin konduğu kirpiklerimi kırptırdıktan sonra başımı kaldırıp ona baktım. Kampüste olmamıza rağmen hava soğuk olduğu için etrafta neredeyse hiç kimse yoktu, bu yüzden biraz olsun rahattım. “Ne hakkında?”

“O piç kurusu sizi duyduğundan bahsetti...” diye devam etti. “Kıvanç yanlış bir ifade vermediyse eğer olayın ertesi günü konuşmak için seni ofisine çağırmış, öyle değil mi?” Soruyu sorduğu an onaylar bir şekilde başımı salladım. “Hazar o gün fotokopi makinesinin bozulduğunu ve odasına en yakın ofis Kıvanç'inki olduğu için, çıktılarını kopyalamaya geldiği zaman konuşmalarınızı duyduğunu itiraf etmiş...” *Korkunç bir tesadüftü fakat en korkuncu, buna başından beri sessiz kalmasıydı.* “Sen gittiğinde olayın geri kalanını Kıvanç'a sormuş ama sessiz kaldığı vakit kıdemli bir akademisyen hâline geleceğini öğrendiğinde, bencillik gözüne daha cazibeli gelmiş.” Ağzının içinden Yunanca bir küfür savurdu. “Korkak herif.”

“Tüm bunları nereden öğrendin?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Komiteye gittiğimde herkes dağılıyordu. Camiada güçlü irtibata sahip bir ismin bu sabah okula uğradığını ve davanın geri kalanını bizzat üstlendiğini söylediler.”

Bizzat üstlendiğini. Sarf ettiği her sözcükle birlikte şaşkınlığım katlanarak artıyordu çünkü bu konu hakkında henüz ben bile kısıtlı bir bilgiye sahipken, irtibat sahibi gizemli bir kahramanın benden *bile* daha fazla bilgiye sahip olduğu düşüncesi kulağa pek gerçekçi gelmiyordu.

Bu yüzden kaşlarım havalanırken ilk birkaç saniye boyunca sessiz bir şekilde ablama baktım.

“Ne?” diye sordu tuhaf ifademi fark ettiğinde. Buradan sıkılmaya başladığını görebiliyordum fakat geride kalan iki gündür her şeye benim için katlanıyordu. “Benimle birlikte içeri girseydin du-yacaktın zaten. Ama dışarıda kalmayı seçtin.”

Çünkü konu başlı başına benken bile kendimi geri plana atmak gibi bir huyum var, demek üzereyken ondan sıkıntılı bir oflama yükseldi. “Neden gidip kendin öğrenmiyorsun? Kafanda bir sürü soru işareti var ve gördüğün üzere cevaplarını alacağın kişi ben değilim.”

Bunu söylediği an gözlerim kocaman aralandı ve can havliyle ona tutundum. “Sen de benimle gel.”

Tepkimle birlikte aramızdaki teması yavaşça ortadan kaldırdı. “Kendi başına ayakta durmayı öğrenmen gerek, Mati. Her zaman sırtını yaslayacak birilerini bulamazsın.”

“Ama sen benim velimsin!” Elini tutmama izin vermeyeceğini bildiğim için bu sefer aceleyle kürküne asıldım. “Benimle gelmek zorundasın.”

“Velin değilim. Ve sen de beş yaşında bir kız çocuğu değilsin.” Kullandığım tuhaf sifata karşı yüzünü buruşturdu. “Seni oto-parkta bekliyorum. Hava daha da kötüleşmeden işini bitir ve gel.”

O saniyeye kadar fark etmemiştim fakat dakikalar önce azar azar atıştıran kar şimdi yoğunlaşarak artış göstermişti. İstanbul’un bu tarafının ne denli kalabalık ve karmaşık olduğunu bildiğim için, yağışa mahsur kalmadan bir an önce işimi bitirmeli ve eve dönmeliydim.

Şansım varsa onu da görürdüm.

İngiltere'den bu yana karşılaşmamış olsak dahi şu an onun da içerideki ekibin arasında olduğunu biliyordum. Polina'nın Alkan'dan hiç bahsetmemesi ve konuyu geçiştirerek beni *oraya* yollamaya çalışması da bu endişemi onaylıyordu. *Ne hâldeydi?* Koridorlarda hakkında duyduğum fısıltıların her biri akademik hayatının sarsıldığıyla ilgiliydi ve bunun bir an bile gerçeğe dönüşmüş olduğunu hayal etmek nefesimi kesiyordu.

Kendimle birlikte onu da çıkmaz bataklığa saplamıştım.

Yaşanılan her şey birer film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken, "Beni bekle," diye fısıldadım Polina'ya dönerek. İçeri girmeye karar vermiştim çünkü her şey son bulmadan önce onu *gerçekten* görmeye ihtiyacım vardı. "Eve birlikte dönelim. Valizimi hazırlarken bana yardım edersin."

Elbette.

Bu acı gerçek boğazıma ağır bir yumrunun oturmasına neden olduğunda, "Mati," diye mırıldanarak bana baktı Polina. Mavi gözlerinin içine hüznün dolu bir ifade yerleşmişti. "Yunanistan'a dönme mevzusunu bir kez daha konuşabiliriz..."

"Konuşacak bir şey yok, Pol." Anlayışlı bir şekilde başımı salladıktan sonra yavaşça arkamı döndüm. "Böylesi en doğrusu. Yunanistan'da daha iyi olacağım."

Kendimi kandırdığım müddetçe.

Son birkaç günde aldığım diğer kararlar gibi Yunanistan'a dönme mevzusu de anlık verdiğim bir karardı.

Fakat hepimiz için en doğru olanı buydu. Ablam sürekli kaçtığımı ve kendimi geri plana attığımı söyleyebilirdi ancak *ben* bir şeyler yapmazsam, diğer hiç kimse kılını dahi kıpırdatmayacaktı. Ülkeme döndüğümde birçok şey kolaylaşacaktı. Hazar ve Kıvanç davası artık duymak zorunda olduğum *gerekli* bir iş olmaktan çıkacaktı, böylece onların isimlerini anmayacak ve kısa süre içinde kendi hayatıma geri dönecektim.

Alkan mevzusu da bir nevi öyleydi.

İstanbul’la birlikte onu da arkamda bırakma düşüncesi, şu anda bile aldığım nefesi ciğerlerime hapsedtirse de... alışacağımı biliyordum. *Herkes* alışırdı. Onu unutmam ve geçmişimde bırakmam diğerleri kadar kolay olmayacaktı fakat bunu yapmak zorundaydım.

İkimiz için de.

Ben gittikten sonra eski hayatına geri dönmesi zor olmayacaktı. Akademik camia, bu okul, sıkıcı ofis odası, şehir dışındaki çiftlik evi ve etrafa attığı huysuz bakışları... onu *o* yapan özelliklerdi. *İklimya’dan önceki Alkan* yapan özellikler. Ve bunu her şeyden çok seviyordum. Sahip olduğu ve hayatı boyunca elde etmek için çabaladığı her şeyi bu denli çok seviyorken, tüm bunları zehirli bir heves uğruna yok etmesine göz yumamazdım.

Bu yüzden onunla da güzel bir şekilde vedalaşacaktım.

Polina’nın yanından ayrılıp fakülte binasına girene kadar bunu düşündüm. Dışarısoğuk olduğu için herkes girişe yığılmıştı. Buradan göremesem bile kütüphanenin önünün de kalabalık olduğunu tahmin edebiliyordum ve dersi olmadığı hâlde koridoru meşgul eden öğrencileri azarlayan güvenlik görevlisinin sesi kulağıma doluyordu.

İkinci kata çıktığımda bu yüzden bir nebze de olsa rahatlamıştım çünkü ofis odalarının bulunduğu koridor tamamen bomboştu.

“Nihayet...” Soğuktan buz kesen parmaklarımı kazağımın içine kıvırdığım sırada sessizce toplantı odasının önüne geldim. Koridor boştu belki de fakat isimliğinde *Komite* yazan duvarın önünde yabancı bir erkek bedeni dikiliyordu. Hayatımda gördüğüm en uzun ve iri adamlardan biriydi. Üstelik giydiği takım elbise ve kulağındaki kablosuz kulaklıkla birlikte karşıdaki duvara diktiği sert bakışları, kafamda ona aniden *özel güvenlik* etiketini yapıştırmama yetmişti.

Fakat gözlerimi onun üzerinden çekmeden *-ve cesaretimi toplayamadan-* içeriye doğru açılan kapı yüzünden olduğum yerde buz kestim.

“Bunun peşini bırakacağımı mı sanıyor?” Kulaklarıma dolan öfkeli bir erkek sesiyle bakışlarım yavaşça o tarafa çevrildi. “Daha başlamadım bile.”

Dimitri Minkari.

Üst düğmeleri çözülmüş gömleğin ve dağılmış koyu kahve saçların sahibi olan o gösterişli vücut görüş açıma girdiği an aklımdan geçen isim bu oldu. Fotoğraflarına sayısız kez afişlerde ve mağazinlerde rastladığım için onu yeterince iyi tanıyordum. Üstelik orantılı yüz hatları, tanıdık ela gözleri ve öne doğru attığı her adımla üzerinden yükselen *ben zenginim* enerjisi, Enis’le birbirlerine ne kadar çok benzediklerini fark etmemi sağlamıştı.

Şaşkın bir şekilde gözlerimi kırıştırdığım sırada, “Patron,” diyerek öne çıktı duvar köşesindeki adam. *Tabii ya.* Ancak onun gibi birinin bu denli ızbandut duruşlu bir koruması olurdu. “Her şey yolunda mı?”

Ona hitaben konuşmasına rağmen Dimitri Minkari bakışlarını odağından çekmemişti. Kaşları çatılırken elinde tuttuğu siyah dosyayı birkaç defa o tarafa doğru salladı. “Ona söyle, gün ışııyla vedalaşsa iyi olur. Çünkü bir daha asla göremeyecek.”

Kıvanç’tan mı bahsediyordu?

Bunun üzerine başka hiçbir şey söylemedi ancak içeriden çıkan takım elbiseli bir adam onun üzerine doğru yürüdüğünde, duvar dibinde dikilen koruma hareketlenerek Dimitri’nin önüne geçti. *Siktir.* Okul sınırları içinde olduğumuzu ve olası bir kızışma durumunda güvenliklerin imdadımıza yetişeceğini bilsem de karşımda gerilen manzarayı izlediğim her saniye ensemdeki tüyler ürpermeye başlamıştı.

“Bunu size yarın teyit etmek istiyoruz.” Takım elbiseli adam, yolunu kesen genç korumaya ters bir bakış attıktan sonra yavaşça ona döndü. “Dimitri Bey.”

“Memnuniyet duyarım,” diye karşılık veren Dimitri nihayet dikkatini o taraftan çekerek koridora çevirmişti. “Tabii bir mahkeme salonunda olduğu sürece.”

Adam ona başka bir şey söylemiş miydi bilmiyordum çünkü öne doğru attığı adımla birlikte gözlerimiz kesişince, etrafta kısa bir anlığına iki tarafı da gafil avlayan tuhaf bir sessizlik oluştu.

Ne yapacağımı bilemez vaziyette gözlerinin içine bakarken, “İklimya?” diye mırıldandı şaşkın bir şekilde. *İsmimi biliyordu.* Buna şaşırmamam gerekirdi çünkü herif içeride resmen benim davamı tartışıyordu. *Gizli kahraman o muydu?* “İklimya Mir. Yanlış değilim, değil mi?” Bana doğru attığı aceleci adımların sonunda sağ elini tokalaşmak için öne uzattı. “Ben Dimitri. Özel ders öğretmeninin kuzeniyim.”

Alkan’ın adını kullanmayışı dikkatimi çekse bile o an için şaşırmama neden olan çok daha farklı bir şey vardı. *Az önce bana kendini tanıtmıştı.* Kirpiklerimi kırıştırarak elini tuttuğumda, “Evet, adım İklimya...” diye fısıldadım belli belirsiz. Dışarıdan ürkek ve şaşkın göründüğümü fark etmiş olacak ki, anlayışlı bir şekilde parmaklarımı sıkarken yalnızca başını sallamakla yetinmişti. “Ve sizi yeterince tanıyorum. Yani, tanımayan mı var?”

Dürüstçe söylediğim şeyler komiğine gitmiş gibi kısık sesle güldü. “Orası doğru.”

“Siz burada ne arıyorsunuz?” diye sordum hâlâ şaşkın bir şekilde onu izlerken. Göz ucuyla korumasının eski yerini aldığını ve kapıdaki takım elbiseli adamın içeri girdiğini görsem de dikkatim tamamen onun üzerindeydi. “Yani, içeri girmenize öylece izin var mı?”

“Ben mi?” diye karşılık verdi ellerimizi ayırdığında. “Önemli bir şey değil, davayı üstlenmek için talepte bulundum.”

Duyduklarım ağzımın kocaman aralanmasına neden oldu. “A-anlamadım?”

“Davadan düştün.” Dudakları gülümser ifadeyle içe gömülürken öne uzandı ve yatıştırıcı bir şekilde omzumu sıvazladı.

“Avukatım bunun için buradaydı. Sadece... bundan sonrasının artık seni kapsamadığını ve başının belada olmadığını söylemek istedim. Geri kalanıyla ben ilgileneneğim.”

Siktir.

“A-ama,” diye fısıldadım kekeleyerek. “Bunu neden yaptınız?”
Ve hangi ara?

Anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “Bir tanıdığa ufak bir borcum vardı, diyelim.”

Alkan’a mı? İyi ama nasıl? Kuzen oldukları için mi bu işten kendine pay çıkarma hakkı bulmuştu? Davanın altından sorunsuz bir şekilde kalkabileceğine o kadar çok mu inanıyordu?”

“İyi de nasıl? Ben sizi...”

“İyi günler, İklimya.” Bir kez daha omzumu sıvazladıktan sonra yanımdan geçip gitmeye yeltendiğinde, söyleyeceğim her şey boğazıma dizilmiş ve dışarı tek bir kelimenin dahi çıkmasını engellemişti. “Ama yine de... bilmeni isterim ki tek nedeni bu değildi. Her zaman haklı olanı savunurum ve senin yardıma ihtiyacın olduğunu biliyorum.” Arkamda kalan korumaya çenesiyle işaret verirken bana doğru son kez gülümsedi. “Görüşmek üzere.”

Görüşmek üzere.

Sanki bir kez daha görüşeceğimizi düşünüyormuş gibi söylemesi kulağa komik geliyordu.

“Bir dakika! Bekler misiniz, lütfen?” Omzumdan kayan çantayı düzelttim ve o aceleyle merdivenlere yönelirken soluksuz bir şekilde arkasından koştum.

O’nu görene kadar.

Birkaç saniye sonra koridorun uç noktasında kalan toplantı odasından çıkması ve kolunun altındaki evrak dosyasını tutarak bu tarafa yürümesiyle, adımlarım olduğu yerde duraksamıştı.

Yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gittiğinde ise yüreğim sızladı.

Vazgeçmişti.

Çift taraflı ret yemiş bir hâlde koridorun ortasında dikilmeye başladığımda, “Alkan?” diye seslendim bu sefer. Ümitsiz çıkan sesim kendi kulağıma acınası bir tonda dolarken, nerede olduğumuzu hatırlayarak bunu düzeltme ihtiyacı duydum. “Alkan Hocam?”

Parmaklarının arasında büzerek top hâline getirdiği karton bardağı köşedeki geri dönüşüm kutusuna attı. “Şu an müsait değilim, İklimya.”

Kıvanç’ı ölesiye yumrukladığı için parmak boğumlarında yara şeklini almış kızarıklıklar vardı.

Bunun farkındalığıyla göğüs kafesime aynı noktadan onlarca iğnenin battığını hissettiğimde, “Ben...” diye mırıldandım ona dönerek. *Buraya bunu söylemek için gelmiştim.* “Bu sene için okulumu dondurdum.”

Bana bakmadı fakat koridorun sonuna doğru ilerleyen adımları duraksadı.

“Yunanistan’a dönüyorum.” *En büyük kâbusumun olduğu yere.* “Senin de haberin olsun. Bana yaşattığın her şey için teşekkürler.”

Ömrümün geri kalanında asla unutamayacağım bir adamdı.

Devam ettiğim her saniye vücudunun kaskatı kesilişine şahit olduğumda, saniyeler sonra ilk kez bir tepki gösterdi ve ilerlemek yerine başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. “Ne yaptın, ne yaptın?”

Sesine yansıyan dehşeti gizleme ihtiyacı bile duymamıştı.

“Burada daha fazla kalamam,” diye fısıldadım titrek bir sesle. Omuzlarım yorgun bir şekilde aşağı çökmüştü ve artık her şeyin sonuna geldiğimi hissediyorum. “Gerçekten... yine en başa dönemem.” *Üstelik henüz kıyıya bile ulaşamamışken.* Başımı hızla iki yana salladım. “Senin de bana öyle bakmana dayanamam. Yeni bir sayfa açmaya ihtiyacım var.”

Vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi. “Nasıl bakıyorum?”

Benden vazgeçmiş gibi.

“Kaldıramayacağım bir şekilde.” Peş peşe kırıştırdığım kırıpkirpiklerimin arasından ona son kez baktıktan sonra yavaşça arkamı döndüm. “Kendine iyi bak. Buraya bunu söylemek için gelmiştim. Benim yüzümden kaybettiğin her şey için bir kez daha çok özür dilerim...”

Aceleyle araya girdi. “*İklimya.*”

“...ve seni hak ettiğin yere götürecek bileti yaktığım için de ama...”

“*Bana bak.*”

“...her şeye rağmen ne kadar üzgün olduğumu bil, Alkan. Gerçekten. Elimde olsa her şeyimden vazgeçer ve bir an bile düşünmeden seni ait olduğun yere taşıyabilmek için tüm var-”

“*Bana bak.*” Aramızdaki uzun mesafeyi aşıp beni kolları arasına aldığı saniyeye kadar çaresizce kendimi ona açıklamaya çalışıyordum. “Senden vazgeçmiyorum.”

Kollarımı fevri bir hareketle onunkilerden çekerken, “Anlamıyor musun!” diye yükseldim can havliyle. “Benim sana verebilecek hiçbir şeyim yok! Hiçbir şeyim!”

Az önceki sözcüklerimi atlatabildiyse dahi son söylediklerimden sonra gözle görülür bir şekilde irkilmişti.

“Neresinden tutsan zarar!” diye devam ettim. “Neresinden tutsan zararım ben! Senden vazgeçmek istemiyorum ama geçeceğim! Geçmek zorundayım!” Dişlerini sertçe dudaklarıma geçirirken birkaç saniye boyunca sakinleşmeyi bekledim. “Özür dilerim... özür dilerim bu yüzden. Yaşadığımız her şey için sana minnettar olduğumu bil.”

Seni çok sevdiğimi de.

Elinde tuttuğu evraklar yavaşça geri dönüşüm kutusunun üzerine düştüğünde, “*İklimya...*” diye mırıldandı.

Ona yalnızca başımı sallayarak karşılık verdim ve devam etmesini beklemeden, “Tekrar özür dilerim,” diye fısıldayarak, hızla merdivenlere yöneldim. Düşmemek için korkuluğa sıkı sıkı

tutunmam gerekmişti çünkü arkamdan tekrar tekrar ismimi seslenmesi dizlerimin bağınyı çözmüştü. Zemin kata inen son basamağı da geçtiğim gibi titrek bir nefes koydum ve binadan dışarı çıktım. Polina'nın yanından ayrılalı yarım saat bile olmamasına rağmen kar ıslak betonda büyük bir hızla birikmeye başlamıştı.

Kampüs yolu tamamen kapandığı için kendimi işçilerin açtığı dar yoldan kapalı otoparka attığımda, "Polina?" diye seslendim nefes nefese. Rekor bir süre içinde gelmeme rağmen içeride ablama dair herhangi bir iz yoktu. "Poli..."

Bacaklarımı saran bir çift kalın kolla birlikte havalandığımda, çığlık atarak sözlerimi yarıda kestim.

"Alkan!" Ters bir şekilde omzuna devrilirken ıslak saçlarından yükselen yoğun mentol kokusu onu tanımamı sağlamıştı. Bir eliyle sıkı sıkıya belimi tutarken diğerini de havaya kaldırdı ve kalçamı kavradı. "İndir beni!"

"Hayır."

Nereye yürüdüğünü görebilmek için arkamı döndüğüm sırada, "İndir!" diye bağırmaya devam ettim. "İndir, yoksa çığlık atacağım!"

Birkaç adım sonra ona ait siyah *Mercedes*'in yanında durdu ve ön tarafa yönelip park hâlindeki aracın yolcu koltuğunun kapısını açtı. "Zaten bağıryorsun."

"Konuşmak şimdi mi aklına geldi!" Öfkeyle sırtına sert bir yumruk indirdim. "Beni yukarıda görmezden geldin!"

Bacaklarımdaki tutuşunu gevşetip beni fevri bir hareketle kucağına indirdiğinde, "Tıpkı senin İngiltere'den sessiz sedasız dönmen gibi, öyle değil mi?" diye sordu dişlerinin arasından. "Senin yaptığından farklı bir şey yapmadım."

"Ben..."

"Arabaya bin." Eli hâlâ sıkı bir şekilde belime sarılıyken beni aceleyle koltuğa savurdu. "Önce konuşacağız."

Kapıyı suratıma çarpmasıyla, gözlerimi kırıştıtararak boşluğa baktım.

Siktir.

“Konuşacak hiçbir şey kalmadı.” Kendime gelene ve kapıyı yeniden açmaya yeltenene kadar o çoktan yan tarafımdaki yerini almıştı. “Beni duymuyor musun?” diye sordum biner binmez üzerime eğildiğini fark ettiğimde. “İçimde kalan ve söylemek istediğim şeyler vardı. Hepsini az önce söyledim. Artık gitmem gerek.”

Kar yüzünden ıslanan deri ceketini çıkarttı ve onu fevri bir hareketle arka koltuğa savurdu. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Günlerdir saklamak için çabaladığım yaşların bana ihanet ederek göz pınarlarıma dolduğunu hissederken, “Anlamıyor musun?” diye fısıldadım ona dönerek. Çıkmazda olduğumuzu ve aramızdaki zarar verici oyuna bir son vermemiz gerektiğini fark etmesi gerekiyordu. “Okulumu dondurdum, Alkan. Yunanistan’a döneceğim. Eve gider gitmez valizimi hazırlayacağım ve yarın sabah erkend-”

Öne uzanıp dudaklarını sertçe dudaklarıma yapıştırmasıyla söyleyeceğim bütün kelimeler boğazıma dizildi.

Bu hiç iyi değil. Sıcak varlığı dört bir yanıma kuşattığı an, kalbimin beynime yolladığı ilk sinyal bu olmuştu. *Hiç, hiç iyi değil...*

Ağır vücudunu üzerime yapıştırıp beni koltukla arasına aldığı anda dudakları yoğun bir tutkuyla benimkilere hükmetmeye başladı. *Siktir.* Mantiğıma bunun yanlış olduğunu ve onu bir an önce üzerimden itmem gerektiğini hatırlatsam dahi, beni yarınlar yokmuşçasına öpmeye devam ederken etrafımdaki her şey buğulu parazitlerden ibaret hâle gelmişti.

Neyse ki birkaç saniye sonra beni kritik bir seçim yapma zorunluluğuna itmeden geri çekildiğinde, “Ben ne olacağım?” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Kokusu başımı döndürüyordu. “*Biz ne olacağız?*”

“Sen...” Dudaklarımdaki tadını hâlâ taze bir şekilde alırken sertçe yutkunmaya çalıştım. “Hayatına devam edeceksin. Benden önce nasılsa o şekilde.”

Yüzlerimiz arasında bir karış mesafe bırakarak, “Senden önce-sine dönmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

Gözlerimin yanmaya başladığını hissettiğim için tırnaklarımı sertçe avuç içlerime geçirdim. “Daha iyi olacaksın, söz veriyorum.”

“Olamam...” Aramızdaki göz temasını bozmadan suratını boynuma gömdüğünde, içine çektiği derin nefesin sesini net bir şekilde işitmiştim. “Gidersen elimde kalan son şeyi de kaybetmiş olacağım.”

Dudaklarım onu bundan vazgeçirmeye niyetli bir şekilde açılrsa da kulaklarıma dolan sözcükler gözlerimi aralamama ve olduğum yerde buz kesmeme neden oldu. “*Elimde kalan son şey*, ne demek?”

“Görevden alındım. Süresiz bir şekilde.”

Siktir.

Elektrik çarpmış gibi geriye kaçarken, “Hayır,” diye fısıldadım.

Birbirimizden uzaklaşmamıza rağmen gözlerini bile kırpma-dan verdiğim tepkileri izliyordu. “Sorun değil...”

“Hayır,” diye tekrar ettim bu sefer daha yüksek sesle. Bir elim belki rahat bir nefes alabilirim umuduyla boynuma giderken diğeriyle can havliyle kapıyı açtım. Onun peş peşe adımı seslenme-sine kulak asmadan kendimi aceleyle dışarı attım. “Hayır, bu çok kötü... çok kötü.”

Benim yüzümden mesleğini kaybetmişti.

Elimi arabaya doğru sallayıp ona tüm olanların çirkin bir kâbus olduğuyula ilgili bir şeyler söylerken beynim koca bir karaltıdan ibaretti. Gözümün önünü net bir şekilde görebildiğimi bile sanmıyordum fakat birkaç saniye sonra ayaklarım güçlkle otopark çıkışını bulduğunda; yarattığım gürültüye sırt çevirerek ürkekçe harekete geçtim.

Son anda kolumdan yakalamasaydı oradan sorunsuz bir şekilde çıkabilecektim.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“En başında gitmem gereken yere!” diye bağırdım, ona daha önce hiç bağırmadığım kadar yüksek bir sesle. “Her şeyi daha da mahvetmeden önce defolup gitmem gerek artık!”

Ona bunu yaptığımı *inanamıyordum*.

“Ne var, biliyor musun?” diye sordu yüzünü buruşturarak bana döndüğü sırada. Peşimden gelmiş olmasına rağmen o da artık kendi tahammül kotasının sınırlarında duruyordu. “Gitmek mi istiyorsun? Git, İklimya!” Bir anda bağırdığında olduğum yerde irkildim. “Git artık! Tutmayacağım seni!” *Tutmayacağım seni*.

Duymak istediklerim tam olarak bunlar olmasına rağmen sarf ettiği sözcükler öldürücü bir güce sahipti. “Bu sıcak-soğuk oyunundan ben de bıkmadım mı sanıyorsun? Elini tutmak için kolumu sana her uzattığımda, başımı çevirdiğim an acaba seni orada görebilecek miyim endişesini yaşamadım mı sanıyorsun?” Ellerini iki yana açarak bağarmaya devam etti. “Yaşıyorum, İklimya! Her saniye! Gitmek istiyorsan kapı orada. Ama sana yemin ederim, benden ne kadar kaçarsan kaç peşini asla bırakmayacağım.”

Peşini asla bırakmayacağım.

Ondan mesleğini, gururunu, kalıplarını ve itibarını almış olmama rağmen bana hâlâ peşimden geleceğini söylüyordu.

Fakat bu defa sarf ettiği sözcüklerde bir nebze de olsa haklılık payı vardı.

Gitmek istiyorsan kapı orada.

Bu yüzden ben de ilk kez onun dediğine kulak astım.

Geri dönüşsüz bir şekilde kaçtım.

20. BÖLÜM: “ÇAĞIN VE MATİLDA”

“Belki de işlerin yoluna girmesi için ikimizin de her şeyini kaybetmesi gerekiyordu.”

Bir keresinde özgürlüğün, kafesten çıktığımız değil, ancak kafesi içimizden çıkardığımız vakit gerçekleştiğini söyleyen bir yazı okumuştum.

Hayatım, doğduğumdan bu yana engebeli bir yolculuktan ibaretti. Yürüdüğüm yollar dik yokuşları olduğu için değil, ayağıma takılan kesici çakıl taşlarının bıraktığı hasarlar yüzünden gözüme her daim *aşılmaz* gelmişti.

Sorunlu bir aileyle büyümüştüm. Babam çocuklarıyla ilgilenmeyi pek tercih etmezdi, işi ve *karısı* arasında mekik dokuduğu programlı bir hayatı vardı. Fakat ablam iyi notlar almaya ve Mir ailesinin şöhretini artırmaya başladığı vakit onun favori çocuğu olmaya hak kazanmıştı. Annem ise babamın yansıttığı siyahın çok daha gri bir yansımasıydı, lise sona kadar sıcak-soğuk bir ilişkimiz olsa dahi üniversiteden sonra aramızdaki her şey kalıcı bir şekilde değişmişti.

Onunla bir daha eskisi gibi olamayacağımızı biliyordum ancak bu artık canımı o denli çok yakmıyordu.

Çünkü bu ülkede kaldığım süre boyunca hayatta henüz aşılmamış onlarca engebenin olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Ve bunlar, bir zamanlar şikâyet ettiğim kesici çakıl taşlara sahip o yollardan çok daha canımı yakıyordu.

“Naz...” diye fısıldadım yaşlarla ıslanmış suratını boynuma gömen arkadaşşıma hitaben. *Arkadaşım*. Bir gün yeniden onu ve *arkadaş* terimini aynı cümle içinde geçireceğime ihtimal dahi vermiyordum fakat hayat sürprizlerden ibaretti. Alkan’dan ayrıldığı gün eve hırpalanmış hâlde döndüğümde onun salonunun ortasına kurulduğunu ve ağlayarak beni beklediğini görmüştüm. *Polina çağırmıştı*. Beni kampüste bırakıp soluğu Naz’ın evinde aldığını ve Kıvanç mevzusundan bu yana hayatımı cehenneme çeviren bütün parazitleri birer kirli çamaşır hâlinde ona anlattığını itiraf etmesi zaman alsa da nihayetinde günün sonunda kollarımın arasına depresif bir esmerin atlamasına neden olduğu için onu suçlayamamıştım.

Naz’ın beni saatlerce kollarının arasında tutmasını ve geri dönüşü olmadığını bildiği hâlde her seferinde çaresizce dizdiği özürleri unutamıyordum.

“Özür dilerim...”

“*Farkında bile değildim...*”

“*Sana yetişemedim...*”

“*Gerçekten berbat bir arkadaşım...*”

“*Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım...*”

“Çok, çok özür dilerim...”

“*Yanından asla ayrılmayacağım...*”

“*Bunu yapanların hepsi hesabını verecek...*”

Kulağıma fısıldadığı her sözcüğün ardından ona daha sıkı sarılmış ve hem kaybettiğimiz koca zamana hem de geride bıraktığım hayatımın aşkına soluksuz bir şekilde ağlamıştım.

Hiçbir yere ait hissedemediğimi düşünmeme rağmen bu şehir bana onları vermişti.

Ve şimdi kendi ülkeme tek yön bilet almışken kalbimi de anılarım gibi burada bırakacaktım.

“Ara tatile girdiğimiz gibi buraya uçuyorsun.” Naz’ın hıçkırarak kendini açıklamaya çalıştığını duyduğumda, valizimi hazırlarken defalarca kez yapmamışım gibi bir kez daha ağlamaya

başladım. “Ya da ben senin yanına uçarım. Hayatımda daha önce Yunanistan’a hiç gelmedim ama eminim ki...”

“Naz.” Bir kez daha adını seslenirken kendimi güçlkle geri çektim ve yüzünü avuçlarımin arasına aldım. “Burayı tamamen terk ediyormuşum gibi konuşma.”

Sarf ettiğim sözcüklerden sonra dudakları ikinci bir ağlama krizi için aralandığında, “Seni tanıyorum,” diye devam etti sızlanarak. “Bir daha dönmeyeceksin, İklimya. Kandırma kendini. İnadını biliyorum.”

Hızla başımı salladım. “Döneceğim.”

“Dönmeyeceksin.”

“Emin konuşuyorsun.”

“Çünkü gözlerini okuyabiliyorum.” İçimi yakan bir sesle hıçkırdı. “Burayı öyle terk etmek istiyorsun ki...”

Kalbimi, onunla birlikte bu şehirde bırakırken bile mi?

Benim hakkımda konuşmasına rağmen aklım yaşanacak olan şeylerin dışında Alkan’a kaydığında, kasvet dolu düşünceler bir kez daha zihin çöplüğümdeki yerlerini aldı.

Onu okulun otoparkında bırakıp gittiğimden bu yana bir gün geçmişti ve yanından ayrıldığım saniyeden itibaren varlığını *deli* gibi özlemeye başlamıştım.

Bana ulaşmasını imkânsız kılmak için numarasını engellemişim ancak sonrasında hattı telefonumdan çıkarıp kırmak daha mantıklı gelmişti. Nihayetinde birkaç saat sonra artık Türkiye’de olmayacaktım ve istesem de onunla iletişime geçemeyecektim. Acımasız davranıyor olabilirdim. İngiltere’ye kadar her şey bir rüyadan farksız ilerlemişti ve bana aşk da dahil, dünya üzerinde hâlâ güzel hislerin yaşadığını kanıtlar nitelikte kıymetli anılar vermişti. *Fakat bunu yapmam gerekiyordu.* Onu acı çekerek, yavaş yavaş unutmaktansa, her şeye bir anda son verip varlığını kalbimin derinlerine gömmek çok daha mantıklı geliyordu.

Ama asla doğru değil, diye fısıldadı içimdeki aykırı taraf. *Yanlış giden bir şeyler var... Mantıklı ama asla doğru değil.*

O sesi zihnimin derinliklerine yollayarak kafamı kaldırdım.

Tam o sırada elinde tuttuğu bir valiz dolusu kıyafetle çıkagelen ve, “Bunları daha sonra gönderirim,” diye mırıldanan Polina’yla neyse ki odağımı yeniden şu âna çekebilmişim. Gözlerimi kırptırarak kendini açıklamaya çalışan ablama dönerken, “Valize sığmadı,” diye devam etti yanıma tüneyerek. “Ama istiyorsan kitaplarının birazını burada bırakabilirsin, yerlerine hemen kıyafetleri koyarım. Onları daha sonra da...”

“Sağ ol, Pol.” Benim için verdiği telaşlı çabaya kıyamayarak sözünü yarıda kestiğimde büyük bir mahcubiyet hissediyordum. Kollarından taşan kıyafetleri yavaşça koltuğun üzerine bıraktıktan sonra ona döndüm ve ellerini tuttum. “Benim için yeterince şey yaptın zaten. Bunlar burada kalabilir.”

“*Yeterince şey yaptın*, ne demek Mati? Elbette yapacağım. Sen benim küçük kardeşimsin.”

Yapacağı *bağlılık* edebiyatının başlamak üzere olduğunu öngördüğüm için, “Evet, öyleyim...” diye mırıldanırken bunu reddetme ihtiyacı duymamıştım. Kafam daha fazla pürüzü kaldıracak gibi durmuyordu. Bir an önce ait olduğum yere dönmek ve kendimi dış dünyadan izole ederek günlerce inzivaya çekilmek istiyordum. “Ve beni biraz daha oyalamaya devam ederseniz uçağımı kaçıracağım.”

İkisine hitaben konuşmama rağmen öteki tarafımdan duyduğum kesik hıçkırıklar Naz’a bakmamı engelliyordu. *Çünkü henüz yola bile çıkmamışken veda vaktinin hüznünü burada yaşamazdım.*

“Acelen ne?” diye çıkışarak karşımdaki yerini aldı ablam. Üzerinde ona bol gelen kapüşonlu bir kazak ve pijama altı vardı; Türkiye’ye taşındığı zamanlar tarzı kendi özgünlüğünü korusa dahi son iki haftadır onu rahat ve *zahmetsiz* kıyafetlerin içinde görüyordum. “Seni akşam o uçağa kendi ellerimle bindireceğimi söyledim.”

Onunla göz göze gelmemek için başımı çevirdim. “Ama sabah gitmem gerekiyordu.”

“Birkaç saatini daha bizimle geçirmeye katlanamayacak kadar mı nefret ettin buradan?” Çenemden tutar tutmaz beni yeniden

kendine döndürdü ve aklımdan geçenleri okuyormuş gibi sabırlı bir nefes verdi. “Biletini sabahki uçuşa alabilirdim. Ama almadım. Çünkü günün son saatine kadar vaktini bizimle geçireceksin.” Cevap vermediğimi görünce canımı acıtmayacak şekilde omuzlarımı sarstı. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye mırıldandım, gönülsüz bir şekilde geri çekilirken.

“Ha bu arada,” Polina’yla arama sızıp kollarımı kendi parmakları arasına alan Naz, ablamın çağırdığı taksi gelene kadar beni dibinden ayırmaya niyeti yokmuş gibi vücudumu yavaşça salonunun ortasındaki döküntü koltuklara çekti. “Beni duymadın ama seninle vedalaşmak isteyen bir kişi daha var.”

Tam ona ne saçmaladığını soracakken, hâlâ ağlamasına rağmen ablamla yaptığım konuşma sırasında bir aramayı açıp, fiyonk kılıflı telefonunu kulağıma dayadığını fark edememiştim. “Nasıl yani...”

“*Balkız?*”

Hattın diğer ucundan duyduğum sesle etrafa kısa süreli bir sessizlik yayıldı. “Enis?”

Şaşkın fısıltımı duyduğu an, “Beni unuttuğunu mu söylüyorsun sahiden?” diye karşılık verdi gülerek. Fakat yüzünü görmesem dahi sesine yansıyan o ağır ton aslında ne kadar duygu yüklü olduğunu anlamamı sağlıyordu. “Aşk olsun. Ben sana bunu yapmazdım.”

Benimle alay etmeye ve keyfimi yerine getirmeye çalıştığını fark etmeme rağmen, “Enis...” diye mırıldanırken bir kez daha ağır bir mahcubiyet hissediyordum. “Her şey aceleye geldi. Ama Yunanistan’a döndüğümde herkese yazacaktım.”

Bir kez daha güldüğünü duydum. “O *herkes*’in içinde ben de var mıyım?”

“Tabii ki.” *Farkında bile değilsin ama ilk sıradan.*

Çünkü yaşanan onca şeye rağmen hâlâ çevremde kalmayı kabul eden bir avuç insandan yalnızca birisin.

Hattın iki tarafında da kısa süreli bir sessizlik oluştuğunda, “Biliyor musun?” diye sordu birden. İlk kez *gerçek* sesine geçiş yapmıştı, bu da demek oluyordu ki artık konuşmayı yumuşak tutmak için gülmek ya da alay etmek zorunda kalmayacaktı. “İyi ki o gün karşıma çıktın. Şahmeran’la birlikte.”

Şahmeran’la birlikte. İlk başta hangi günden bahsettiğini soracak olsam da cümlesinin sonuna eklediği ufak ayrıntı, kampüste o ve kardeşiyle kavga ettiğimiz ilk günden bahsettiğini anlamamı sağlamıştı.

“Enis...”

“Bekle, bitmedi.” Aceleyle sözümü kestiğinde onu engellemedim. “Kaotik bir tanışma olabilir ama gördüğüm ilk anda bile senden nefret etmedim. Seninle yine o karnavala gelirdim, Bal-kız. Çekiştirdiğim insanları hep sen dinle isterdim. Hâlâ okulda olsaydın sabahları sana kahve almaya devam ederdim. Ederdim çünkü sen gördüğüm en iyi niyetli insanlardan birisin, benim *dos-tumsun.*” *Veda ederken bile bu kadar düşünceli olmamalıydı.* “Şahmeran olacak o keçinin aksine. Kendisi hayatımda gördüğüm en kinci, sinsi ve...”

Onun lafını tamamlamasına izin vermeden, “Ben de buradayım, budala,” diye çıkışarak yanımdaki varlığını belli etti Naz. Eve dönüş serüveni öncesi son bir gerilim için kepenkleri indirdiğimizi anlayarak ona dönmüştüm ancak... tuhaf bir şekilde *sırttı-ğını* fark etmiştim.

Bunun şaşkınlığını yaşarken Enis’in de sesli bir şekilde güldüğünü işittim. “Biliyorum, güzelim. Bu arada cumartesi gecesi sinema randevusu olmayacak mı? Mesajıma hâlâ bir yanıt vermedin.”

Güzelim?

Gözlerimi kocaman aralayarak Naz’a döndüğümde resmen dilim tutulmuş hâldeydi.

“Siktir oradan.” İlk tepki Polina’dan geldi. “Çıkıyor musunuz siz?”

Ablamın sorusuyla birlikte kulaklarına kadar kızarıırken, “O domuz ve ben mi? Daha neler!” diye karşılık verdi Naz.

Çaktırmamak için elinden geleni yapmasına rağmen, telefonu aceleyle elimden kaptığı sırada vücut dili onu ele veriyordu. “İklimya’ya odaklansana! Geri zekâlı herif!”

“Naz?” diye mırıldandım ona dönerek. Saatler, hatta günler sonra ilk kez kendim ve Alkan dışında bir pürüzü *gerçek* anlamda zihin süzgecimden geçirmiştim. “Polina doğru mu söylüyor?”

Gözlerini devirerek ofladığında, “Saçmalama, İklimya,” diye homurdandı ters bir sesle. Yanakları hâlâ yaşlarla doluydu ve kolumu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. “Takılıyoruz işte. Konu ben ve Enis değil.”

Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırdım. “Ama ondan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Eh, ben de öyle.” Enis’i aradığı için pişman olmuş gibi, bana veda etmesine izin vermeden telefonu suratına kapattığında şaşkınlığım ikiye katlandı. “Fena çocuk değilmiş.”

Yine de... Ağzımı açıp ona tepki vereceğim sırada, “Taksi geldi,” diyerek bilgilendirme yapan Polina’nın sesi, tuhaf konuşmamızın ortasına bir bıçak gibi inmişti. “Hadi. Ben el bagajını götürüyorum.”

Böylece son kırk dakikanın ana konusu yeniden ben ve geri dönüş hikâyem olmaya devam etti.

Havalimanına gidene kadar üçümüzün de ağzını bıçak açmadı. Sadece Naz, valizleri taksiye yerleştirdiğimiz sırada Han’a da haber vereceğini ve beni uğurlamak için havaalanına gelmesi gerektiğini söyleyeceğinden bahsetmişti. Onu ânında reddetmiştim. Mezun olduğundan bu yana eskisi kadar konuşmadığım arkadaşımın eminim hayatında uğraşacağı daha önemli şeyler vardı. Onu hâlâ seviyor ve değer veriyordum fakat Türkiye’de bıraktığım diğer her şey gibi, benim için Yunanistan’a döndüğümde yalnızca ufak bir bilgilendirme yapacağım o kesimden biri olarak kalacaktı.

Bu yüzden yolculuğun neredeyse tamamı Naz’ı buna ikna etmekle geçmişti. En nihayetinde Han’a ufak bir *görüşürüz* mesajı yazarsam susacağını söylediğinde, taksicinin, “*On dakikaya havaalanındayız.*” bilgilendirmesini sessiz bir şekilde onaylamış ve oflayarak telefonumdan Batı Han Egeli’ye mesaj atmıştım.

Bana, orada kendime dikkat etmem gerektiğini ve hayatım boyunca onun arkadaşı olarak kalacağımı söyleyen uzun bir cevap yolladığında dayanamayarak ağlamıştım.

Çünkü o mesajda aynen şunlar yazıyordu:

“Yorulduğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Buraya ait olabilmek için ne kadar çok çaba verdiğini herkesten daha iyi biliyorum ve yıllar sonra nihayet kendin için bir seçim yaptın. Geride bıraktığın şeyler için sana kızmayacağım. Kararlarının doğru ya da yanlış olmalarıyla da ilgilenmiyorum. Çünkü uzun zaman sonra ilk kez kendini düşündün. Sana bunu geri kazandırmaya çalıştım, diğerlerinin fikirlerinden önce kendi düşüncelerine önem vermek için uzunca bir süre çabaladım ama başaramadım. İyi ki benim arkadaşım oldun. İyi ki sorunlarını bana anlattın ve iyi ki sana yardım etmeme izin verdin. Ve şimdi benden basit bir görüşürüz’le kurtulamazsın. Sen hâlâ arkadaşımsın ve ömrümün sonuna kadar da öyle kalmaya devam edeceksin. Orada kendine iyi bak. Bu kez gerçekten iyi olduğundan emin ol ve telefonunun sesini daima açık tut. Çünkü seni bu kıtadan sık sık darlayacağım.”

Ağlamama neden olan mesajı yeterli değilmiş gibi bir de onun hemen ardından hayatım boyunca yalnızca birkaç kez gördüğüm kız arkadaşından -*Deniz Soykan*- aynı destek içerikli bir sesli mesaj daha alınca bu defa hıçkırıklarına engel olamamıştım.

Bana son sene okulu dondurduğum için endişe etmemem gerektiğini, gelecek yıl kendisinin de son sınıf olduğunu ve dönemi beraber bitireceğimize dair koşulsuz söz verdiğini içeren o güven dolu mesajı gülümsememe neden olmuştu.

Her şeye rağmen bu insanlar iyi ki vardı.

“İşte bu kadar...” Benim adıma son valizi de kontuvara teslim eden ablam gülümseyerek bu tarafa döndüğünde son derece rahatlamış gözüküyordu. “Atina’ya indiğinde direkt beni arıyorsun. Annemlere henüz haber vermedim. Maya birkaç gün seni ağırlayacak, zaten havalimanından da o alacak. Yalan söyleme lüksün yok çünkü en yakın arkadaşım her şeyi bana öter, biliyorsun.”

“Pol.” Kontuvar alanından çıkarken oflayarak ona baktım. “Buna hiç gerek yok. Kimseye yük olmak istemiyorum. Otelde kalırım.”

Veda etmek için bir kez daha sarıldığında, “Saçmalama, bebeğim. Bana bunu teklif eden oydu,” diye devam etti açıklayıcı bir sesle. “Zaten buradaki işlerimi hallettikten sonra ben de döneceğim. Sadece bir haftalığına benden ayrı kalacağını söylüyorum.”

Duyduğum şeyler olduğum yerde buz kesmeme neden oldu.

“Ne?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Ne demek geri dönüyorsun?”

Gülümsemeye çalıştı. “Atina benim de evim.”

“Ama İstanbul’u çok seviyorsun.”

Başını usulca iki yana salladı. “Yanımda sen yoksan hiçbir anlamı yok.”

“Pol...” Dudaklarım aşağı doğru büzülürken öne atıldım ve ona bugüne dek sarılmadığım kadar sıkı sarıldım. “Peki ya o adam ne olacak?”

Gizli hayranından uzun zamandır bahsetmiyordu fakat içimden bir ses onun hâlâ oralarda bir yerlerde olduğunu söylüyordu.

“Hiçbir şey senden önemli değil.” Zarif parmaklarının yavaşça saçlarımı okşadığını hissettim. “Hiç kimse de. Bunu unutma, tamam mı? Bizim birbirimizden başka hiç kimsemiz yok.”

Bizim birbirimizden başka hiç kimsemiz yok.

Söylediği cümlelerin ağırlığı beni olduğum yere mıhlarken, “Seni seviyorum,” diye devam etti ayrılan vücutlarımızın arasından. Fakat bir saniye sonra onun açtığı boşluğu Naz kapattı ve beni tıpkı Polina gibi sıkıca sarmalayarak, “Ben de,” diye mırıldandı. “Biz buradayız. Her şey yolunda ve senden haber bekliyoruz. Aklın sakın bu tarafta kalmasın.”

Naz cümleyi noktalar noktalamaz, “Ayrıca...” diye başlayan Polina’nın bakışları omzumun üzerinden arkaya kaydığında, devamını getireceği şey her ne ise öylece dudaklarının arasında asılı kalmıştı.

“Gidelim!” Onun ucu havada bıraktığı kelimeyi bir kez daha en yakın arkadaşımı kaptı. “Yani—hadi Pol, gidelim!” Bir kez kendi etrafında amaçsızca turladı ve sağa sola sekmeye başladı. Neyin telaşıyla sarmalanmıştı bilmiyordum fakat gözleri dışarı fırlamıştı. “Taksi dışarıda bekliyor, *feeeccci* yazacak. Sen de uçağı kaçıracaksın, hadi git! Görüşürüz!”

Ağız çenesine kadar açılmış olan ablamı kolundan tuttuğu gibi çıkışa sürüklediğinde, “*Görü—ne?*” diye bağırdım arkasından. *Neler oluyordu?* Ona seslenmeme rağmen bu tarafa bir daha dönmeden Polina’yla birlikte kapıdan çıkıp gittiğinde şaşkınlıkla kirpiklerimi kırıştırdım. “Naz! Buraya geli-”

Arkamdan fırlayıp bacağıma atlayan ufak bir köpekle çığlık atarak sözcüklerimi yarıda kestim.

Siktir.

Elimdeki çanta boşluğa savrulurken dengesini kaybeden bacaklarım yüzünden sırtım arkamdaki kaslı bir gövdeye çarptı ve ağızımdan okkalı bir küfür çıktı. *Fakat tüm bunlara odaklanamıyordum.* Tanıdık gözlere ve kahverengi tüylere sahip o tasmalı köpeğı fark ettiğim an, “Tucker?” diye bağırdım şokla. *Alkan’ın köpeğıydi.* Beni her gördüğünde dilini ve kuyruğunu deli gibi salladığı için onu kolayca tanıyabiliyordum. Ayrıca arkamdan yükselen ve beni beton yutmuşum gibi olduğum yere mıhlayan o tanıdık koku...

“Bana veda etmeden mi gitmeyi düşünüyordun?” diye fısıldadı kulağıma doğru.

Sesini duyduğum an dizlerimdeki güç boşaldı. “A-alkan?”

“*İklim,*” diye fısıldadı ismimi samimi bir şekilde. Tucker hâlâ çılgınlar gibi kuyruğunu sallarken o sırtımı gövdesine biraz daha yasladı ve burnunu dayadığı boynumdan derin bir nefes aldı. Bunu yaparken boşta olan elini de sahiplenici bir şekilde belime sarmıştı. “Burada ne yapıyorsun?”

Kelimeler dilime dolanırken, “Ben mi?” diye kekeledim belirsiz bir mırıltıyla. Ona yaslanmama izin verdiği için şanslıydım çünkü kollarını belimden çektiği an yere yapışacağımı biliyordum. “Asıl... sen ne yapıyorsun burada?”

Elini hareket ettirip yavaşça ona dönmemi sağladığında, “İşsiz ve kaygılı bir adam ne yapabilirse onu,” diye devam etti boğuk bir sesle. Koskoca yirmi dört saatin ardından onunla ilk kez göz göze gelmişim ve bütün endişelere rağmen okyanus mavisi gözleri bana bakarken bir çift değerli ganimet gibi parılıyordu. “Sözümü tutuyorum. Âşık olduğum kadının peşinden geldim.”

Âşık olduğum kadın.

Bir elim hıçkırığımı yutması için dudaklarıma gittiğinde, “Alkan...” diye mırıldandım başımı yavaşça yana eğerek. Dünkü kıyafetlerini çıkarmadan doğrudan havalimanına geldiğini, üst düğmeleri açılmış buruşuk gömleğinden ve dağınık saçlarından anlıyordum. *Ne zamandır buradaydı?* “Yapma... Gidiyorum ben.”

“Ne yapıyorum ki?” Dün onu otoparkta terk etmemişim ve bir kez daha hayal kırıklığına uğratmamışım gibi tebessüm etmeye çalıştı. “Ne yapıyorum ki ben? Hiçbir şey. Seni uğurlamama izin ver.”

Seni uğurlamama izin ver.

“Burada olmaman gerek,” diye fısıldadım çenemi kaldırıp ona baktığımda. Her şeyin şu an son bulmasına ihtiyacım vardı. Ondan defalarca kez vazgeçmeme rağmen bir kez bile peşimi bırakmadığı için hissettiğim mahcubiyet, bana baktığı her saniye gözlerinde gördüğüm *senin uğruna çok daha fazlasını yaparım* ifadesi yüzünden ikiye katlanıyordu. “Bitti işte. Bunu ikimiz için de zorlaştırma.”

Etrafımızdaki sesler ve silüetler birer birer silikleşirken, “Hiçbir şey bitmedi,” diye karşılık verdi hoşnutsuz bir sesle.

“Gitmeme izin verdin.”

“Peşinden gelmeyeceğimi asla söylemedim.” Yavaşça öne uzandı ve alnıma varlığı ile yokluğu bir olan sıcak bir öpücük bıraktı. “Ama sen yine de gitme, İklim.”

Tenimle temas eden dudaklarına vücudum titreyerek karşılık verdiğinde, “Alkan,” diye mırıldandım gözlerimi yumarak. “Defalarca kez denedik. Olmadığını sen de görmüyor musun?”

“Görüyorum...” diye fısıldadı. Bir kez daha alnımı öperken bu sefer boşta olan elini, bir süredir koluna sarılı olan soğuk ellerimin

üzerine kapatmıştı. “Belki de işlerin yoluna girmesi için ikimizin de her şeyini kaybetmesi gerekiyordu.”

İşimiz ve okulumuz gibi.

“Hiçbir şey yoluna girmeyecek.”

“Girecek,” diye itiraz etti başını hafifçe yana eğerek. Gözlerinin mavisinin bu denli parıldamasının nedeninin göz pınarlarına yerleşen sıcak yaşlar değil, yüzüne yansıyan ışıktandırılmazlar olmasını diledim. “Çünkü hâlâ birbirimize sahibiz.”

Cevabının üzerinden ne kadar süre geçmişti bilmiyordum ancak, birbirimizi izlediğimiz uzun bir sessizliğin sonunda duyduğum tek şey, “*İstanbul Havalimanı’ndan Atina’ya TK2643 sefer sayılı uçuş için uçağınız kalkışa hazırdır. Acilen kapıya gelmeniz rica olunur. Bu, tarafınıza yapılan son çağrıdır.*” anonsu olmuştu.

Okulun otoparkında onu terk edip evime saklanmak kolaydı.

Fakat bu soğuk havalimanında, beni ondan ve bu şehirden sonsuza dek ayıracak o uçağa binmek çok daha farklıydı.

“İklim,” diye fısıldadı Alkan, bakışlarını bir saniyeliğine bile benim üzerimden koparmadan. Elimi tutuyordu ancak olur da onu bırakıp arkamı dönersem eğer bir kez daha bana kalmam için ısrar edecek gibi durmuyordu. “İklim, gitme. *Lütfen.*”

Ayaklarım onun yanından ayrılmak için harekete geçmedi.

“Ben buradayım.” Gözlerimi bile kırpmadan onu izlerken, tasmaını tuttuğu Tucker’dan minik bir havlama yükseldi ve heyecanla sahibinin kucağına atladı. Ama o hâlâ nefessiz bir şekilde bana bakıyordu. “*Biz buradayız,*” diye düzeltti, diğer eliyle köpeğinin sırtını tutarak. “Elimizi tutarsan bu gece *evimize* gideceğiz, hep birlikte.” Boğazımdan acı bir tat yükseldiğinde, *evimiz* diye bahsettiği şeyin içine beni de kattığını fark ettim. “Alkan ve İklimya olarak. İstersen Çağın ve Matilda. Her şekilde. Ama ben hep buradayım, İklim. Bunu sakın unutma.”

Çağın ve Matilda.

Tucker bir kez daha havladığında, tıpkı sahibi gibi onun da heyecanlı bir şekilde gözlerimin içine baktığını fark ettim.

Karşımdaki görüntüsü buğulanırken, “Çağın ve Matilda?” diye sordum onaylatma ihtiyacı hissederek.

“Çağın ve Matilda,” diye tekrar etti başını yavaşça salladığında. O sırada uçuş anonsu kendini tekrar ediyor ve girişlerin kapandığını, uçağı kaçırmak üzere olanların acilen farklı bir kapıya geçmeleri gerektiğini belirtiyordu. “Elinde birbirinden başka hiç kimsesi kalmayan iki kişi.”

Az önce tam olarak bizi tanımlamıştı.

Kafamın içindeki Matilda, *yanlışın saptaması*, diyerek zihnimdeki dizeye kendi mürekkebini akıttı. Aylardır yeni satırlar yaratmak uğruna kalem dahi tutmadığım elim için artık yeni bir ilham kaynağı vardı.

Yalnızlığın pusulası ya da...

“Hem bak,” Hâlâ nefessiz bir şekilde gözlerinin içine bakarken minik bir tebessümle saat taktığı kolunu bana uzattı. “Dörde gelmek üzere. Bu sana bir şey hatırlattı mı?”

...yarının fısıltısı.

“Bana o gece bir daha ne zaman *yarının kıyısında* olacağımızı sormuştun,” diye devam ederken Tucker’ı kucağına sabitledi ve onun belinde olan diğer elini de bana doğru uzattı. “Şimdi yine oradayız.”

Biz o kıyıdayız.

Bir kez daha.

Tüm kalıpların dışındayız çünkü bu gece...

“Ve ben seni bırakmıyorum.”

Alkan ve İklimya değil...

“Çünkü sen uğruna verdiğim çabanın her saniyesine değersin.”

Çağın ve Matilda’yız.

Elini tuttum.

Çünkü onunla ilk kez ve sonsuza dek, *daima* Matilda olmak istiyordum.

SONRA...

SON SÖZ "1"

*Üç Hafta Sonra,
Çağın Alkan Dinçer*

“Alkan!”

Çiftlik evinin arka bahçesinden duyduğum çığlıkla birlikte başımı yavaşça arabanın kaputundan kaldırdım.

İlk başta kuru çalılıklar ve ahşap ahır kapısı harici hiçbir şey göremesem de bir saniye sonra karlara bürülü zeminin üzerine sırtüstü bir şekilde atlayan İklimya’yı fark etmiştim.

Arızalanan arabamı tamir etmek için *-son birkaç haftadır artan yağışlar yüzünden teker boşluğundan içeri su sızmıştı-* sabahtan bu yana durmaksızın çalışmama rağmen sesini duyduğum an planını yaptığım her şey kendini rafa kaldırdı. Onu, bu soğukta yalnızca ince bir kazakla dışarı çıktığı için azarlayacağım sırada Tucker’ın üzerine atlaması ve İklimya’nın dudaklarından keyifli bir kahkahanın fırlamasıyla olduğum yerde duraksadım.

Bu, otuz iki yıllık hayatım boyunca gördüğüm en güzel görüntüydü.

Köpeğim patilerini onun yanağına yasladığı an bacaklarını kıvrarak bir kez daha güldü. Aynı zamanda tekrara alınmış bir alarm gibi, “*Alkan! Alkaaan!*” diye bağırmaya devam ediyordu. “Al şu yaramazı üstümden!”

Motor yağıyla kaplanan ellerimi ıslak mendile silerken, “İçeride rahat duramadınız mı?” diye seslendim ona doğru. Dün gece işsiz ve okulsuz iki yetişkin olarak yaptığımız film randevusu ufak

öpücükler *-ve tek yudumluk şaraplar-* ile başlamasına rağmen tutkulu bir sevişmeyle bittiğinde, sabaha gözlerimi sarhoşluktan ağrıyan başım ve gece İklimya tarafından vücudumun *her* noktasına konan silik ruj izli öpücüklerle aralamıştım.

Fakat sağ kolumun bilek kısmına bıraktığı o kırmızı işaretin belirginliği, diğerlerinden çok daha fazlaydı.

Bu yüzden erken uyanmamın bedeli olarak evden çıkmış ve anlık bir dürtüyle şehir içinde hep uğradığım o sabit dövmeci stüdyosuna gitmiştim. Birkaç ay önceki Alkan, bir kız tarafından vücuduna bırakılan öpücük izini kalıcı bir anıya dönüştürme fikrinin saçmalık olduğunu sonuna kadar savunsa dahi, şu anki Alkan onun saçlarından dökülen her sarı tutamı bile bir köşede sonsuza dek saklayabilme potansiyeline sahipti.

İklimya'nın öğlen on ikiden önce gözlerini aralamayacağını biliyordum, birlikte geçirdiğimiz son üç hafta onun hakkındaki kişisel özellikleri kafamda belirgin bir sınıfa sokmamı kolaylaştırmıştı; geç uyanıyordu, yorgun ve üşengeç biriydi, konuşmak yerine televizyondan sessizce bir şeyler izlemeyi ya da telefonundaki ücretli programdan açtığı egzersizleri tekrar etmeyi seviyordu. Arada, sosyal medyada gezerken gördüğü tatlı ya da tuzlu tarifleri deniyor ve her birinin tadına bakmadan hemen önce yanıma gelip ilk benim yorumlamamı istiyordu.

Gözlerimin içine bu denli hevesli baktığı için çoğu zaman tariflerinin yanında onun yumuşak dudaklarını da yiyordum.

Şikâyetçi olduğum söylenemezdi çünkü her ikisinden de verimli tadı alıyordum.

O ve birlikte geçirdiğimiz dolu dolu günler birer film şeridi hâlinde gözümün önünden geçerken, "Alkan!" diye çığlık attı bir kez daha. Ayaklarını çırpmaya devam etse bile gözlerini kapatmış ve Tucker'a perişan hâlde teslim olmuştu. "Buraya gelmeyi düşünüyor musun!"

Evden çıkmadan önce ayağına kovboy çizmelerimden birini geçirdiğim için şanslıydım çünkü bir kez daha birikerek zeminde

katı bir görüntü oluşturan karlar, yürümemi engelliyordu. “Motor yağı ve küflenmiş demir gibi kokuyorum, bir tanem,” diye karşılık verdim hemen baş ucunda duraksadığımda. Başka zamanlar teker teker okşadığım sarı saç tutamlarının daha fazla kar yüzünden ıslanmasına göz yummadan onu yerden kaldırırken, Tucker kucağından fırlamış ve kuyruğunu sallaya sallaya içeriye girmişti. “Gel bakalım buraya.”

“Motor yağı ve küflenmiş demir mi?” Yaptığım benzetmeye kıkırdadığı sırada kollarını boynumun etrafına sardı ve tereddüt etmeden öne uzanıp yanağıma derin bir öpücük bıraktı. *Bu hissi seviyordum.* Son birkaç haftayı iç içe yaşamış olsak dahi beni öptüğü zamanlar itinayla içine çektiği o titrek nefesler, her defasında aklımı kaçırmama neden oluyordu. “Şu an tam olarak benim sevdiğim adam gibi kokuyorsun...”

“Ya?” diye sordum sırtarak onunla göz teması kurmaya çalıştığımda.

Fakat onun dikkati bambaşka bir yerdeydi. Öpücüğünün üzerini kapladığım dövmenin olduğu kolumu tutup bu kez de orayı öpmeye başladığında sabırsızca yerimden kıkırdandım. *Ne yaptığının farkında bile değildi.* “Bu dövmeyi çok sevdim, Alkan.”

Çenesinden tutup onu yavaşça kendime çevirirken, “Gerçekten mi?” diye sordum kendime engel olamayarak.

“Gerçekten.”

“Bunu duymak mutlu etti.”

Hayal ettiğimden bile daha çok.

Bana aynı gülüşle karşılık verdiğinde, “Beni de,” dedi kıkırdarak. “Bu yüzden bir benzerini ben de istiyorum.”

Söyledikleri heyecanlanmama neden olsa bile onu, “Hayır,” diye reddederken ikinci kez düşünme ihtiyacı duymamıştım. Benim tenim sonsuza dek onun izlerini taşıyan bir anı tablosu olabilirdi ama onunkine kıyamazdım. “İzin yok.”

Kollarını boynuma biraz daha doladığında, dudaklarının arasından midemin kavrulmasına neden olacak tatlı bir sızlanma çıktı. “Ama neden?”

“Dövme yaptırıp daha sonrasında pişman mı olmak istiyorsun, hayatım?”

Uzanıp yanağımı öptü. “Olmam ki.”

O bunu yaparken kokusunu içime çektim. Havaalanından ele ele evimize döndüğümüz gecedен bu yana bir gözüm hâlâ kapıdaydı. Düşüncelerim dürüsttü çünkü diğer zamanlar olduğu gibi yine kaçıp gidebileceği ve aramıza çizgi çekeceği o ihtimali düşünmek zorundaydım. *Hâlâ düşünüyordum*. Fakat hiçbirini yapmamıştı. Üç hafta, yollarımız kesiştiği ilk günden beri birlikte geçirdiğimiz en uzun zaman dilimiydi.

Ve ben ona hiçbir şekilde doyamıyordum.

Yaptıklarımız, işsiz ve okulsuz iki yetişkin kendilerine ait ıssız bir çiftlik evinde ne yapıyorsa -*belki bir tık abartmış olabilirdik*- onlardan farksız değildi. Her sabaha ve akşama gözlerimizi birlikte açıp kapatıyorduk, kahvaltılarını melankolik bir melodi eşliğinde beraber hazırlıyorduk, akşam yemeklerini genelde ona bırakıyordum çünkü salondaki kanepeye yığılırken gözlerimi bile kırpmadan onu izleme fikri çok daha cazip geliyordu. Gün içlerinde hayvanlarla ilgileniyor ya da çiftliğe gidip atlarla vakit geçiriyorduk. Hava soğuk olduğu için ikimizin de evden çıkması gelmiyordu. Eh, benim sebepim daha çok o olabilirdi ve yanımda olduğu sürece ömrümün geri kalanını bu evin içinde geçirme düşüncesini tereddüt etmeden onaylamam da bu yüzden gözüme korkunç gelmişti.

Ama bunu yapardım.

Bu hayata alışma sürecinin tam olarak oturmadığı o ilk haftada, market alışverişlerine gittiğimde ya da okuldaki ofisimde kalan son eşyalarımı almak için çağırıldığında, evde birçok kez kafayı yemenin eşiğine geldiğini biliyordum. Çünkü beni kapıda karşıladığı ve arabadan iner inmez ürkek bir şekilde kollarımın arasına atladığı anlar önemseyemeyeceğim kadar az değildi. Bu

yüzden o haftadan itibaren alışverişlere ve çiftliğin etrafındaki ufak işletmelere giderken onu da yanımda götürmeye başlamıştım.

Her hafta sonu Magnolia Bar'a gittiğimiz ve oradaki yaşlı çalışana kendini sevdirdiği için ilk biraları ondan *ikram* olarak kapmanın bir yolunu bulmuştu.

Bu yaşıma kadar ayda bir kez yaptığım market alışverişlerini, sırf bir alışveriş sırasında sos reyonunun önünde tanıştığı çalışan kızla iyi anlaştığı için ısrar ederek *haftada bire* indirmeyi başarmıştı.

Bu civarda olan tek market olduğu için bunu kabul etmek zorunda kalmıştım çünkü artık üniversiteden kalan o kaçık kız *-sannırım adı Naz Atalay'dı-* harici yakın olabileceği başka bir arkadaş daha bulmuştu.

Kendini hayvanlarıma sevdirmişti.

Tucker ve Safır, son bir haftadır onu bana tercih ediyorlardı ve bu umrumda bile değildi.

Çünkü sevgilimi mutlu görmeyi seviyordum.

Kendisine koşulsuz destek ve ufacık bir şansın verildiği o istisnai gerçeklikte, İklimya Matilda Mir insanlar tarafından kabul gören ve herkesin favorisi olan biri hâline gelebiliyordu.

Bunu, zihnine *kâbus* olarak kazıdığı o okulun içinde bulamamıştı belki ama... bir şekilde *benim* yanımda bulmuştu.

Henüz farkında olmasa bile buraya aitti.

Ve onu asla bırakmayacaktım.

"Sana yardım etmemi ister misin?" Uzun bir süre boyunca sessiz kaldığım için kaşları çatılmıştı fakat kolları hâlâ sıkı bir şekilde boynumun etrafına sarılıydı. "İşin uzun sürecektir gibi duruyor. Buz gibi olmuşsun zaten..."

Dudaklarıma ufak bir gülümseme yayılırken, "Ben iyiyim," diye fısıldadım, onu kızarmış burnunun ucundan öperek. "Sen içeri geç. Üzerine de kalın bir şeyler giy. Birazdan geleceğim."

"Ama sen?" diye sordu ikna olmamış gibi. "Gerçekten buz gibisin, Alkan... Şuna bak." Boynumdaki ellerinden birini çekip

yavaşça yanağıma koyduğunda dudaklarının arasından soğuk bir üfhomurtusu çıktı. “İhlamur kaynatmamı ister misin? Geldiğinde sıcak sıcak içersin.”

Böyle konuştuğu sürece sadece onu öpmek istiyordum. “Hayır, bir tanem. İstemiyorum.”

“O zaman benimle gel,” diye devam etti, tozlandığını görmesine rağmen umursamadan kendi parmakları arasına aldığı elime asılırken. “Beraber gidelim. Günler çuvala girmedi ya? Hem bize tarçınlı çörek yaptım...”

Dudaklarımın arasından sesli bir kahkaha kaçtığı anda, kendimi savunmasız bir şekilde onun peşinden giderken buldum. “Ne yaptın, ne yaptın?”

“Tarçınlı çörek,” diye tekrar etti yanakları kızarıırken.

Doğru konuşmasına rağmen kelimeleri öyle komik bir şekilde telaffuz ediyordu ki, ellerimizi ayırıp onu sıkıca kolumun altına aldığım sırada bir kez daha gülmemi engelleyememiştim. “Yanında ihlamur mu olacak?”

“Komik olan ne var?” Evin içine girdiği gibi utangaç bir şekilde göğsüme vurdu. “Evet, ihlamur olacak. Beğenemedin mi?”

Salona adım attığımız an burnuma dolan tarçınlı çörek kokusuyla içime derin bir nefes çektim. Bana çok iyi baktığı inkâr edilemez bir gerçektir fakat hem fiziksel hem de ruhsal olarak onu günden güne iyileşirken görmek benim için her şeyden daha değerliydi.

“Yok,” diye fısıldadım onu kendimle birlikte yavaşça koridorun sonundaki banyo kapısına sürüklediğimde. “Beğendim beğenmesine ama...”

Birbirine dolanan bacaklarıyla savrularak peşimden gelirken, *“Ama?”* diye sordu, devam etmemi bekler gibi.

“Önce duş mu aldırsan?” Ahşap kapıyı açtığım sırada uzanıp belinden yakaladım. *“Bana?”*

SON SÖZ "2"

*Bir Ay Sonra,
Çağın Alkan Dinçer*

“Bu adamı seviyorum...” diye mırıldandığında başımı çevirip onun sol tarafımda kalan suratına baktım.

Magnolia’da sabahladığımız pazar gecelerinden birindeydik ve o yine *çok içmeyeceğim* iddialarına rağmen üçüncü bardağın ardından devrilmişti. Fakat bu haftadan sonra buraya olan ziyaretlerimizi azaltacağımızı kesin bir dille belirtmiştim. Benim yanımdayken istediği kadar içebilirdi, gözüm üzerinde ve varlığım her daim bir karış ötesinde beklediğinde güvende olduğundan emin oluyordum. Ancak kendini bu tempoya alıştırmamasından ve alkole bağlı hâle gelmesinden de korkuyordum. Magnolia harici içki tüketmeyi sevmediğini söylemişti, son birkaç gündür sigarayla da azaltmaya başlamıştı ve evimde alkol açısından yalnızca şarap barındırdığım için henüz bir tehlike göremiyordum.

Yine de önlem almaktan zarar gelmezdi.

İnce ve zarif parmaklarını yarılacağı bardağın etrafında gezdirirken, “Barın sahibini,” diye karşılık verdi boğuk bir sesle. Kafasını yan gelecek şekilde önündeki ahşap bar bankosuna yaslamıştı ve mayıştığı noktadan kısık gözlerle beni izliyordu. “Çok tatlı bir adam.”

Kaşlarım çatıldı. “Anlamadım?”

“Çok tatlı.” Bir kez daha tekrar edişiyse aramızda gerilimli bir bakışma başladığında, on beş saniyelik mücadelenin ardından

dayanamadı ve boğuk sesli bir kahkaha attı. “Sence de değil mi? Neydi adı? İlkel mi?”

“İlker,” diye düzelttim sert bir sesle.

Dudaklarını sertçe birbirine bastırmadan önce, “Ah, doğru... *İlker*,” diye mırıldandı. “Karıştırıyorum.”

Kendi bardağımda - *henüz ilk bardağımdı ve alkolle aram çok olmadığı için istisnai durumlar harici hiçbir zaman ikinci bardağa geçmiyordum*- büyük bir yudum aldığım sırada, “Hiç ağzına almaman en iyisi,” diye homurdandım ters bir sesle.

Homurdanışımınla birlikte kahkaha atarak doğrulduğunda, “Çok tatlı huysuzlanıyorsun,” diye devam etti bana uzanarak. Sert bakışlarımı ondan çekmeme rağmen kollarını boynuma dolmasına ve yanaklarıma peş peşe gelen minik öpücüklerini dizmesine izin verdim. “Ondan daha tatlı olduğunu biliyor musun?”

“Konuşma, İklim.”

Sol yanağıma diğerlerine göre daha büyük ve sesli bir öpücük bıraktıktan sonra yüzlerimiz arasında ufacık bir mesafe kalacak şekilde geri çekildi. “Neden, aşkım? Senin iki katın yaşlı olan bir adamı kısıkanıyorsun.”

“Eh, ilgi alanına *büyük* adamların girdiğini bilmesem bu söylediğine inanacağım.”

İki ay önceki İklimya muhtemelen bu söylediğimden bile kendine üzülecek ve dert hâline getirecek bir sürü pürüz çıkarırdı fakat *şu anda* yanımda duran İklimya duyduklarıyla birlikte duraksamış, ardından cam kenarında oturan ve aramızda beş masa mesafesi olan o çiftin dahi bize dönmesine neden olacak kadar gürültülü bir kahkaha atmıştı.

Alkol aldığı için kızaran yanaklarına o noktada gülmekten kısılan gözleri de eşlik ettiğinde, saniyelerdir koruduğum öfkeli tavrım bu manzara karşısında bünyeme hiç uğramamış gibi hiçliğe gömüldü ve yenilgiyle ona döndüm. Fakat o durmamıştı. Boynuma sardığı ellerini iki tarafımdan yanağıma yerleştirdi ve öne uzanıp dudağıma derin bir öpücük bıraktı. “Seni...” Geri

çekildi ve nefes almama izin vermeden bir kez daha öptü. “... çok...” *Bir kez daha.* “...seviyorum.” *Bir kez daha ve bir kez daha.* “Aklımı kaçıracak kadar.”

Sikerler. Bir bütün olarak tutmaya çalıştığım güçlü iradem o saniyeden itibaren dağılarak parçalara ayrıldı ve kalçasından tuttuğum gibi onu hızla kucağıma çektim. Bunu bekliyormuş gibi dizlerini iki tarafımdan aşağı sarkıtıp kucağıma yerleştiğinde, dudaklarının arasından tiz bir inleme kaçtı.

Saniyeler -*belki de dakikalar*- sonra barın kalabalık noktasından yükselen, “Bir oda bulmak o kadar zor değil!” sesine kadar hırçın bir şekilde dudaklarına gömüldüğümünden bihaberdim.

Başımı geriye atıp o tarafa döndüm fakat yedi kişilik grubun arasından kimin bize laf attığını seçemedim. Gözlerimi kısarak bakışlarımı teker teker hepsinin üzerinde gezdirdiğim sırada İklimya bir kolunu arkaya doğru atıp orta parmağını salladı ve, “Siktir git, serseri!” diye bağırdı. Bunu yaparken ne yanağını elimden ne de canlı yeşil gözlerini gözlerimden çekmişti. “Sana yemin ederim hayatımın en güzel gecesi.”

Belki de farkında bile değildi fakat birlikte yaşamaya başladığımız son bir buçuk aydır her gece aynı söylüyordu.

Cesur meydan okuması, dudaklarımın arasından boğuk bir kahkahanın firar etmesine neden oldu. “Ne yapıyorsun?”

Dikkatleri üzerine çektiği için ona kızacağımı düşünmüş olmalıydı ki kahkahamı ve ısıltılı gözlerle ona baktığımı görünce bir an duraksamış, ardından bana aynı sırtışıla karşılık vermişti. “Âşık olduğum adamla, âşık olduğum bir barda, âşık olduğum hayatı yaşıyorum. Sen ne yapıyorsun?”

Görünmeyecek bir açıdan kalçasının altına hafifçe çimdik attım. “Âşık olduğum kadını feci hâlde eve götürmek istiyorum.”

Hissettiği şeyle birlikte dudaklarının arasından titrek bir nefes kaçarken, “N-neden?” diye sordu kelimeleri diline dolayarak. “Burası gayet iyi.”

“*Evimizi* özlemedin mi?” diye sordum aitlik ekine ayrı bir vurgu yaparak. “Yatağımızı?”

Gözlerinden geçen ifadeler öyle anlık ve heyecan vericiydi ki takip etme fırsatım olmuyordu. “Özledim.”

“Çocukları?”

“Tucker?” diye sordu onaylatma ihtiyacıyla gözlerimin içine bakarak. Aynı zamanda olduğu yerde kıvranıyordu. “En çok onu özledim.”

“Bence *kesinlikle* o da seni özledi.” Son bir aydır İklimya’ya olan bağlılığı bende hayret uyandırorsa da bundan asla şikâyetçi değildim. O da değilmiş gibi duruyordu. İsmi duduğunda bile gözlerinin neşeyle parıldadığını görünce, onun kucağımdaki vücudunu sıkıca tutarak ayaklandım ve bar bankosunun üzerine buruşmuş bir iki yüzlük bıraktım. “Hadi gidelim.”

Mekân küçük olmasına rağmen giriş aşırı kalabalık olduğu için yarı yolda onu indirmem gerekmişti. Kıvrak bir hamleyle kucağımdan atlayıp elime yapıştığında beni yönlendirmesine izin verdim. Yalpalayarak yürümesinden ötürü çıkışa varana kadar birçok kişiye çarptı fakat hiçbirinde özür dilemek ya da mahcubiyetini göstermek için dönüp de arkasına bakmamıştı. Bu yüzden soğuk ve içeriye göre daha sakın olan verandaya çıkar çıkmaz bunun farkındalığıyla gülümsedim.

Ta ki karşı yoldaki ormanlık bölgeye park ettiğim arabam yerine barın arka tarafındaki döküntü tuvalete ilerlediğini fark edene kadar.

Ahşap kapısı grafiti ve sarmaşıklarla kaplı olan eskimiş kabinin önünde duraksadığımda, “Ne yapıyoruz?” diye sordum şüpheli bir şekilde ona dönerek.

Ancak o duraksamamıştı. Etrafta bizden başka hiç kimsenin olmadığı farkındalığıyla üzerime atladı ve vücudunu benimkiyle birlikte boş tuvaletin içine çekti. “Bence eve kadar beklemek çok büyük bir hata.”

YAZAR NOTU

Düş başlığı altında toplanan serinin ikinci kitabı ***Yarının Kıyısında*** ile sizlerle buluşan Alkan ve İklimya'nın hikâyesi buraya kadardı. Son özel bölümü serinin devam kitabı olan *Düne Tek Yön*'ün ana karakterleri Polina ve Dimitri'ye ithafen okuyabilirsiniz. Keyifli okumalar!

SONSÖZ "3"

*İki Ay Sonra,
Çağın Alkan Dinçer*

İnançlarımız ve bizi yokuşu aşmaya hevesli kılan bütün anlamlı dayanaklarımız gibi, sorunlarımız ve tökezlemelerimiz de yaşadığımız hayatın bir parçasıydı.

Bazen işler yolunda gitmeyebilirdi. *Belki de çoğu zaman.* Kendini rahatlamış hâlde aşağı saldıgın ilk seferde frenlerin farkında bile olmadan boşa alındığını görebilirdin. Gözden kaçırdığın şeyler olabilirdi, kendini aptal yerine koyabilirdin. Başkalarının başarılarını karanlık bir köşeden izlemekle kalabilirdin. Bütün hayatın boyunca beklediğin önemli bir ânı kaçırabilirdin. Senin olması gerektiği hâlde bir başkasına kaptırdığın sahneyi salonun en arka koltuğundan seyredebilirdin. Fikirlerini çaldırabilirdin. *Hayallerini de.* Diğerlerinin gülünç bulduğu bir şey seni bu hayata bağlayan yegâne sebep olabilirdi. Kırılabilirdin. Ama en nihayetinde, hâlâ bu hayatta olduğunu ve en az doğruların kadar yanlışlarının da seni *sen* yapan şeyler olduğunu hatırlayabilirdin.

Aşman gereken dik yamaçların ve tökezlemeden geçebileceğin taşsız yolların da.

Çünkü yarına ulaşmak için karanlık da olsa o geceyi atlatmak gerekir.

Herkesin, hayatı boyunca bir kere de olsa kıyısında takılı kaldığı o geceyi.

Ve o, tüm engellere rağmen bunu aşabilmişti.

Onu bir havaalanında ülkeyi terk etmek üzere bulduğum gecenin üzerinden yetmiş gün geçmişti ve şimdi, anıları gibi *beni* de ardında bırakmasına izin vermediğim için her gece kulağıma teşekkürlerini fısıldıyordu.

Söyleyebilecek tek bir kelimem yoktu. Yalnızca kalmayı ve bana inanmayı seçtiği için her gün minnetimi, ona hak ettiği hayatı verebilmek için çabalayarak geçiriyordum.

“Alkan...” Yine öğlene kadar uyuduğu sabahlardan birindeydik ve kahvaltıyı hazırladıktan sonra onu uyandırmak için yatak odasına geri döndüğümde, suratını buruşturarak olduğu yerde yuvarlandığını görmüştüm. “Telefonum dakikalardır deli gibi çalıyor. Uzatabilir misin?”

Yatağın etrafından dolanıp komodindeki telefonunu aldım ve onu vermek için öne eğilirken saçlarının arasına ufak bir öpücük bıraktım. “Günaydın.”

“Günaydın,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. Sabah insanı olmadığı için üzerine gitmek istemiyordum fakat huysuz bir şekilde gözlerini ovuştururken *fazla* tatlı gözüküyordu. Telefonu elimden kaptıktan sonra arayanın kim olduğuna bile bakmadan açıp kulağına götürdü. “Alo?”

Karşı taraftan anlayamadığım birkaç kesik mırıltı yükseldi ancak her ne duyduysa gözleri bir anda fal taşı gibi açılmış ve uzandığı yerden ayağa fırlamıştı. “Pol?”

Kaşlarım çatıldı. “Bir şey mi oldu?”

Parmağıyla bana doğru *bir dakika* işareti yaparak, “Ağlıyor musun sen?” diye yükseldi telaşla. Bir anda odanın içinde volta atmaya başlamıştı ve karşı tarafı dinledikçe suratındaki ifade daha da gerilimli bir hâl alıyordu. “İş yeri—*ne?* Kapıda mısın şu an?”

Beni görmesi için karşısındaki yerimi aldığımda, “Polina mı?” diye sordum anlamaya çalışarak.

Telefonu bir saniyeliğine kulağından çekti ve bana doğru endişeli bir şekilde başını salladı. “Buradaymış.”

Tam ona sabahtan beri salonda olduğumu ve hiçbir şey duymadığımı söyleyecekken aceleyle yanımdan geçti. Arkamı döndüğüm sırada çoktan odadan dışarı fırlamış ve saniyeler içinde koridoru aşarak dış kapıya ulaşmıştı. “Pol?”

Gürültülü kilit sesinden sonra o taraftan güçlü bir hıçkırık koptu. “İklimya!”

“İyi misin?” Odadan çıktığım an ne yapacağını şaşırان İklim’i ve o an için tek dayanağı oymuş gibi sınıksı bir şekilde onun kollarına atılan Polina’yı gördüm. “Pol? Ne oldu? Korkutma beni!”

Yüzünü İklim’in boynuna gömüp sesli bir şekilde ağlamaya devam ettiğinde, “B-bunca z-zaman...” diye konuşmaya çalıştı hıçkırıklarının arasından. Endişeli bir şekilde yanlarına yürürken her an bayılacakmış gibi görünen ifadesini fark ettim. “B-bana yalan s-söyledi.”

“Kim?” Göz göze gelebilmek için geri çekilen İklimya da Pol’ün iyi olmadığını anlamıştı. “Bekle burada...” diye devam etti, ne olduğunu sorgulamayı sonraya bırakarak. “Su getireceğim.”

Polina son bir güçle oma tutunmak için uzandı fakat İklim çoktan yanımdan ayrılarak mutfağa yönelmişti.

Ayaklarının yerden kesilmek üzere olduğunu gördüğüm an, “Polina,” diye mırıldandım ona dönerek. Bir kolumu yavaşça belinin altından geçirdim ve onu salondaki koltuklara yönlendirirken bana sarılmasına izin verdim. “Sakinleş, kendi kendini panikletiyorsun...”

Yalpalayarak koltuğa düştüğünde, kendine sarılacak bir şeyler arar gibi bana döndü ve omzuma atıldı. Bir elim hâlâ dengesini kaybetmemesi için beline sarılı hâldeyken sessizce, “Şşş,” diye fısıldamaya devam ettim. “İyi olacaksın. Bana ne olduğunu anlat.”

“D-duydum.”

“Neyi?” diye sordum yatıştırıcı bir sesle. O sırada gözüm yeniden görüş açına giren ve elinde tuttuğu su bardağıyla bu tarafa ilerleyen İklim’e takıldı.

“Telefon konuşmasını.” Bir kez daha hıçkırdığında, kardeşinin ona doğru uzattığı suyu titreyerek avuçları arasına almıştı. “Daha fazla sürdür...meyeceğinden bahsetti. Aylarca beni parmağında oynatmış!”

İklimya’yla havaalanından döndükten birkaç gün sonra onun bir şirkette açık pozisyon bulduğu ve yaptığı başvurunun kabul gördüğü haberi kulağıma gelmişti. Bazı tatil günlerinde çiftliği ziyaret ediyordu fakat hiçbir sohbetimizde özel hayatını sormamıştım. Çünkü merak etmiyordum ve beni ilgilendirmiyordu. Yine de kız kardeşiyle ayrı kaldığı zamanlarda özel olarak ne konuştuklarını bilemiyordum.

“Dima mı?” İklimya sanki kimden bahsettiğini doğrudan anlamış gibi şok dolu bir sesle sordu. “Marketçi sevgilin?”

“Marketçi sevgilisi mi?” diye dahil oldum, yüzümü buruşturarak ona döndüğümde.

Ayrıca Dima dediği...

Aklımdan geçen asılsız ihtimale noktayı koyamadan, “O piç kurusu!” diye yükselerek dikkatleri yeniden kendi üzerine çekti Polina. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve hâlâ deli gibi titriyordu. “Market sahibi falan değilmiş! Çalıştığım şirket onun!”

Çalıştığım şirket onun.

Siktir.

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz etrafı derin bir sessizlik kapladığında, *Sadece bir tesadüf*, diye geçirdim içimden. *Korkunç görünebilir ama sadece milyonda bir denk gelen tuhaf, asılsız bir tesadüf...*

İmkân dahilinde bile değil.

Olsa haberim olur.

“Ne?” Gözleri fal taşı gibi aralanan İklimya en az benim kadar şaşkın ve sarsılmış görünüyordu. “Pol, sen neden bahsediyorsun?”

“Herifi ben hariç herkes tanıyor!” diye bağırmaya devam etti Polina. “Resmen tüm ülke!”

Hayır. İnkâr edici ses bir kez daha kafamı işgal ederken kendimi çaresizce bu ihtimale inanmaya zorladım. Tesadüf, korkunç bir tesadüf.

Bunun üzerine İklimya'nın bir şeyler mırıldandığını ve kaskatı kesilen vücudunu yavaşça onun yanındaki boşluğa bıraktığını fark ettim fakat tam o sırada cebimde titreyen telefonum yüzünden dikkatimi tam olarak karşımdaki manzaraya verememiştim.

Onu çıkarıp elime aldığımda ise ekranda öz kuzenim *Dimitri Minkari*'den gelen bir mesaj belirmişti:

Dimitri Minkari:

*Bu defa çok kötü batırdım.
(12.41)*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

TEŞEKKÜRLER

Vedalar sahiden buruk oluyormuş.

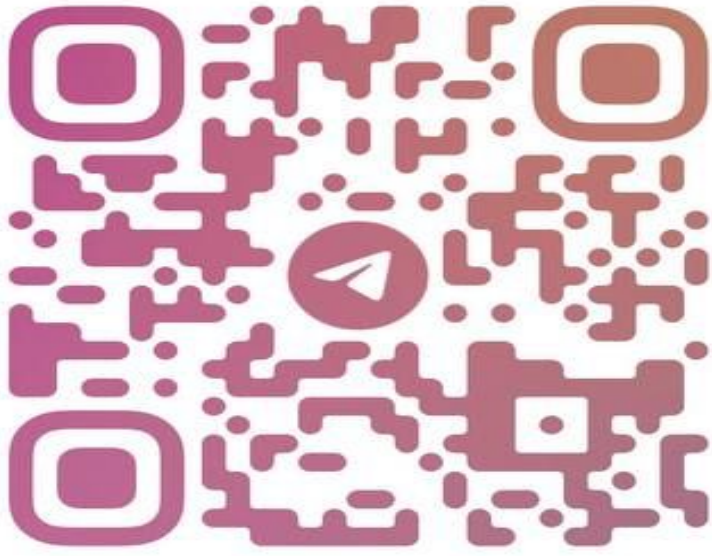
En başından bu yana kafamın içindeki bir çaplık alanda çarpık bir şekilde yer edinen İklimya ve Alkan, sizi sonsuza kadar özleyeceğim. Siz hem tüm dünyadan saklamak istediğim kırıl-gan evlatlarım hem de fikirlerinden ve düşüncelerinden ilham aldığım annem ve babam gibiydiniz. Benim için birçok şeydiniz ama en çok, farklıydınız... her bir özelliğinizle, herkesten. Kal-bimdeki yeriniz apayrı ve doğruyu söylemek gerekirse şimdi size nasıl veda edilir onu bile bilmiyorum.

Fakat her sonu gerçekten yeni bir başlangıç olarak gördüğüm için şimdilik bu inanca tutunuyorum. Onların hikâyesi seriyi yarıladığımızın ufak çaplı bir hatırlatıcısıydı ve şimdi, Düş evre-ninin diğer kitaplarına bu denli sıkı bir şekilde bağlanacak olma-mın en büyük nedenlerinden biri olacaklar... Onlara *Düne Tek Yön* adlı sıradaki kitabımda kesit kesit sahneler vereceğim için şimdiden çok heyecanlıyım.

Başından sonuna kadar burada olan, sonradan aramıza katı-lan ya da katılmadığı hâlde İklimya ve Alkan'ın hikâyesine ortak olan bütün okurlarım... Sizlere sonsuz teşekkürlerimi ve sevgi-lerimi yolluyorum. Bu serüveni benimle birlikte sırtlandığınız ve Alkan ile İklimya'yı gerçekten anladığınız için minnettarım. Umarım kendinizde onlardan bir parça bulmuşsunuzdur. Ben buldum. Çok kızdım, çok ağladım, çok öfkelen dim ama ben bu ikiliyi gerçekten çok sevdim.

Düne Tek Yön'de yeniden görüşmek üzere! Polina ve Dimitri için ne kadar heyecanlı olduğumu, Yarının Kıyısında'da onlara verdiğim kaçamak alıntılardan belli ettiğimi umuyorum... Şim-dilik kısa bir süreliğine bu evrene veda ediyorum, biz yeniden size gelene kadar kendinize çok iyi bakın.

@AYISIGIKITAP